Ieromonah Ghelasie Gheorghe

MIC DICȚIONAR ISIHAST

Ediţie îngrijită de
Florin Caragiu

Editura Platytera
Colecţia Isihasm

Design copertă: Editura Anastasia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GHELASIE DE LA FRĂSINEI, ieromonah
Mic dicţionar isihast / ieromonah Ghelasie Gheorghe. -
Bucureşti : Platytera, 2015
ISBN 978-973-1873-50-3

81'374.2:248.2=135.1

I.

Mic Dicționar de ISIHASM

Nota autorului

Încercăm un Mic Dicționar referitor la Isihasm. Relatările noastre despre Isihasm au un limbaj care multora le necesită un Glosar special. Dicționarul pe cât pare de simplu pe atât este complicat să îl faci. Și totuși pentru noi, cei de astăzi, Dicționarele sunt de primă necesitate. În toate domeniile noi trebuie să ne informăm clar. Dicționarul este primul Îndrumător și chiar Sfătuitor. În labirintul informațiilor de astăzi Indicațiile sunt Reperele noastre. Dicționarul ni le oferă de fiecare dată. Încercăm și noi un Mic Dicționar de Isihasm, de Mistică Ortodoxă Creștină. Eram ispitiți să-l numim Dicționar Filocalic, dar Filocalia este prea Vastă. Și apoi, noi avem în vedere o evidențiere de mistică Isihastă directă. Nu avem pretenția de cine știe ce Realizare, încercăm doar să răspundem la nevoile de început ale multora. Nu facem paradă de o Bibliografie savantă ca să ne certificăm afirmațiile. Exigențele unui Dicționar sunt într-adevăr mari. Noi în acest mic dicționar dăm unele referiri de prim ordin. Avem în vedere atât cadrul, cât și Practica Isihastă. De aceea ne vom opri doar asupra celor legate direct de acestea. Știm că avem multe deficiențe, dar totuși încercăm.

Ierom. Ghelasie Gheorghe
1993, noiembrie

Câteva precizări

Nu vă poticniți de „limbajul nostru” aparte. Este o libertate a celor ce scriu să folosească modalități diferite. Unii sunt mai pretențioși până la adevărate „canoane” ale scrisului. Tot mai mult Artele își iau pe cont propriu formele de exprimare. Pictura, sculptura, poezia, arhitectura, teatrul, etc. ies din tiparele zise „clasice”. Sunt unii care scriu fără nici un fel de punctuație, alții fac exces de ea...

Și noi ca mistică încercăm un limbaj specific acesteia. Am folosit majuscule și supramajuscule, cuvinte compuse, uneori exprimări gramaticale forțate, ca și ghilimele ce par contradictorii și fără rost. Vă rugăm, treceți peste acestea și căutați surprinderea viziunii mistice pe care dorim să o evidențiem. Și noi ca mistică ne luăm această libertate pe „cont propriu”. Poate îi supărăm pe unii sau îi facem dușmani...

Vă rugăm „primiți-ne” așa cum suntem, și mai înainte de a ne judeca căutați fondul pe care vrem să-l consemnăm.

PREFAȚĂ

Noi, teologii, avem în vedere evidențierea Sfinților Părinţi, ce ne sunt baza şi temeiul, ca să nu cădem în rătăcirile prăpăstioase de la fiecare pas. Este riscant să faci noi descrieri. Părintele Ghelasie vine cu o serie de relatări despre Isihasm tocmai în acest sens.

Este o intenţie bună că se oferă Trăirea Tainică Isihastă unei mase largi, dar noi ne temem de o „laicizare” a sa. Și totuşi aceste relatări bogate şi dintr-odată încep să ne obişnuiască în vederea unei realităţi pe care, de fapt, o căutăm.

Scrierile Părintelui Ghelasie nu sunt ceva deosebit ca fond, dar au „ceva de formă” ce, pe unii, îi întărâtă. Ne scot din obişnuit şi ne ating subtil „orgoliul”. Ne prezintă un Isihasm Cult, aparent intelectualizat.

Dulcele „Glas Filocalic” este pentru Inimă, nu pentru Minte. Noi am uitat de Taina Inimii, suntem în „greul război de pe pământul Minţii". Filocalia ne prezintă direct Inima, ca o „Altă Împărăţie a Tărâmului Celuilalt”. Am vrea şi noi să sărim peste „tărâmul pământesc” al Minţii, direct în Inimă, ca în Filocalie, dar suntem „robii Spânului-Minții” ca Harap Alb.

Părintele Ghelasie caută „Calul Harismatic" pe care îl avea Harap Alb. Afirmă că relatările sale despre Isihasm ar fi un fel de „jăratic” ce îl descoperă... Noi avem nevoie de „Calul Harismatic” ca să ne ajute să biruim problemele „spânului-minţii” în drumul nostru spre „Împărăţia Inimii-Vieții”.

Părintele Ghelasie afirmă că Taina Isihastă este, ca practică, în primul rând „jăraticul” prin care să descoperim

„Calul Harismatic”, Biruitorul Minţii-spânului. Jăraticul este din „lemn şi foc” ce, mistic, este Învăţătura Duhovnicească şi Rugăciunea adică, mai clar, CUVÂNTUL şi DUHUL. Cuvântul fără Duh este ca lemnul neaprins. Tainic, CUVÂNTUL şi DUHUL, Învăţătura Sfinților Părinţi şi Rugăciunea, ne descoperă şi nouă „Calul Harismatic”, singurul capabil să facă faţă vicleniilor „spânului-minţii”. Calul Harismatic este IUBIREA, CHIPUL MIRELUI HRISTOS. Doar IUBIREA poate birui Mintea sterilă şi ucigătoare. Este interesantă această Iconografie mistică pe care ne-o dezvăluie Părintele Ghelasie. Taina Isihastă este Drumul Duhovnicesc spre Împărăţia Vieții ce se Deschide prin PORȚILE Inimii. Mintea ne împiedică. Doar Mintea este „Fratele de Cruce” al Inimii. Mintea, ea trebuie să „Învețe” ce este IUBIREA. Învăţarea Minții de a IUBI este Drumul Minții spre Inimă. Isihasmul este mai mult decât „mitul” lui Harap Alb. În Isihasm „spânul-Mintea” se face, de asemenea, MIRE, începe să IUBEASCĂ, fapt ce dă o PREFACERE pe care miturile au uitat-o. Este aici Taina NAȘTERII din Nou, din Apă-CUVÂNT şi din DUH-Dragoste.

Aceste relatări ale Părintelui Ghelasie pe mulţi îi câştigă la Isihasm. Noi, teologii, suntem mai reticenţi. Ne-am „speriat” că pot avea „scăpări” dogmatice... Nu s-au găsit, dovedindu-se temeinic în acest sens.

Referitor la acest *Mic Dicţionar de Isihasm* ne bucurăm că ne oferă o posibilitate mai mare de a putea urmări mai uşor eventualele „greşeli”, faţă de care nu suntem exigenţi. Rostul nostru, al teologilor, este să „Păzim” cu atenţie puritatea învăţăturii creştine. Este o situaţie ce nu ne face „iubiți”, dar asta este condiţia noastră. Peste toate „reţinerile” respective, apreciem strădania Părintelui Ghelasie, pentru evidenţierea Misticii noastre Isihaste. Nu are ce spune mai mult decât este în Filocalie dar, într-adevăr, lumea de astăzi mai are nevoie şi de „glasuri” care să o facă „accesibilă”.

Ioan C., student teolog

CÂTEVA REPERE INTRODUCTIVE

Părintele Ghelasie Gheorghe are o manieră aparte de a scrie, vrea să ne silească să vedem totul dintr-o dată, întregurile. De aceea adună multe noţiuni în cuvinte compuse, mai puţin obişnuite. Apoi „majusculele" la care nu vrea să renunţe pe motiv de Sacralizare a limbajului, ca şi la trimiterile în multe direcţii, par cititorilor copleşitoare şi grele... Părintele Ghelasie zice că aşa este „limbajul mistic". Se pare că nouă, prea puţin obişnuiţi cu mistica, ni se pare ceva scos din comun. Mulţi ce nu vor (sau nu pot) să iasă din obişnuit se arată contrari, chiar până la duşmănie...

Păcat de unii care ar trebui să fie receptivi. Din câte am înţeles, Părintele Ghelasie nu vrea să facă altceva decât să împărtăşească Viziunea unui Trăitor Isihast, acel enigmatic Neofit pustnicul, un mistic autohton Carpatin, din Ardeal, Cheile Râmeţului, Alba. În „Memoriile unui Isihast" ni se dau câteva date, de ajuns să înţelegem despre ce este vorba. Dacă Părintele Ioanichie Bălan ne-a scos la iveală Patericul Carpatin, acest Neofit, prin Părintele Ghelasie, ne scoate la iveală un fel de „Filocalie Carpatină". Mulţi vorbesc de o Spiritualitate mistică specific Carpatină.

Mistica noastră creştină Românească este de obârşie Athonită? Majoritatea Pustnicilor din Moldova şi Muntenia au fost sau au trecut prin Muntele Athos. Marele Paisie de la Neamţ, Vasile de la Poiana Mărului, ca şi cel mai dinainte, Sfinţitul Nicodim de la Tismana, sunt în duhul Athonit. Cei din Ardeal se pare că, la fel, făceau ucenicia athonită.

Cel mai puternic centru mistic din Ardeal a fost Munţii Râmeţului. Eremiţi mai puţin cunoscuţi, dar care au imprimat Duhul mistic în toţi pustnicii locului. Aici, la Râmeţ, este o tradiţie aparte, un fel de Întâlnire între mistica „autohtonă" şi cea athonită. Şi în Moldova şi în Muntenia este acest fapt, dar în Munţii Râmeţului este un Chip deosebit. Aici mistica „autohtonă" dă Chip celei athonite. Este un „ceva" aşa de puternic „autohton", încât botezul athonit creştinează pe cel autohton, dar rămâne tot cel autohton. Blaga voia să evidenţieze aceasta, dar a căzut în extremismul mai puţin creştin. Trebuie înţeles că mistica autohtonă-necreştină veche nu a „îmbrăcat" doar hainele creştine, rămânând tot cea veche, ci Noul creştin s-a Pecetluit total pe Chipul autohton, dar într-un specific autohton. Un creştinism pur, dar în Chip autohton.

Acest autohton Carpatin are el însuşi Chip de Asemănare creştin, de aceea aşa de uşor a găsit „îngemănarea". De aceea se zice că noi, Românii, suntem creştini chiar înainte de a fi creştinaţi. Munţii noştri Carpaţi sunt plini de Schituri şi Sihăstrii, asemenea Muntelui Athos. De aceea se zice că Munţii noştri Carpaţi sunt „Geamănul Athosului". Noi în Carpaţi ne simţim ca în Athos şi în Athos ne simţim ca în Carpaţi. Este o Înrudire ce se impune de la sine. De aceea noi nu am „acaparat" nici o Mânăstire în Athos, având atâtea Mânăstiri în Athosul nostru Carpatin.

Ce trebuie menţionat este faptul că mistica noastră Carpatină este un Athonism Carpatizat, în care Chipul Carpatin este în Evidenţă faţă de cel athonit. Noi, Carpatinii, suntem un creştinism autohton, de un specific propriu, care însă nu este în contrarietate, ci mai mult, parcă „încoronează" cu ceva. Această „Tămâie de Brad Carpatic" este specificul Carpatin. Este o Taină această „Tămâie de Carpaţi".

În „Memoriile unui Isihast", Neofit Cărturarul „miroase" Tămâia lui Neofit Carpatinul şi „gata", se face „ucenicul lui "

şi tot „athonismul şi sinaismul” Pelerinului Neofit se face Carpatin. Relatările mistice ale unui Neofit din „Memoriile unui Isihast” au această „Tămâie Carpatină”. Părintele Ioanichie Bălan şi Părintele Cleopa au păstrat nealterat tot Chipul Patericului Românesc Carpatin. Aici, la Părintele Ghelasie apare o „prefacere” ce ne pune pe noi la „încercare”... Neofit zis Cărturarul, ce consemnează mistica lui Neofit Pustnicul, îi dă un „limbaj” aparte. Neofit Cărturarul se „laudă” că acest „limbaj” poate evidenţia „Mireasma pur Neofitică”. Aici este o Taină „uluitoare” prin care, de o intuieşte cu adevărat, Părintele Ghelasie ne scoate nouă la iveală o „mistică Carpatină”.

Se zice că mistica noastră este de „formă Carpatină”, dar de Învăţătură Filocalică Athonită şi Sinaită. Acest Neofit vrea să ne arate şi o „Învăţătură” Carpatină, ce dă de fapt „forma Carpatină”. După limbaj se pare că este o „traducere” a unei Învăţături Filocalice Carpatine în limbaj Filocalic Athonit. Ar fi fost frumos să fie şi o relatare de limbaj pur Carpatin şi atunci toate lucrurile ar fi fost clare. Neofit Cărturarul, ce vrea să transpună „mistica specifică” a lui Neofit Pustnicul, este prea obişnuit cu Filocalia Athonită şi foloseşte aproape acelaşi limbaj, dar cu „reinterpretări şi Neofitice”. Părintele Ghelasie reuşeşte prin acest Neofit să aducă în atenţie şi această „mistică Carpatină”. Dacă într-adevăr este o astfel de mistică, nu se poate ceva mai minunat.

De obicei, mistica se consideră un pietism religios de „excepţie”, până la Harisma Duhovnicească de Avva, văzător cu Duhul. În popor, un Avva înseamnă un astfel de Harismatic. Nu are prea mare importanţă ce spune, ci dacă are „puterea de a face ceva excepţional”. Şi totuşi există şi o „şcoală” de duhovnicie, din care ies mulţi „Îndrumători-Povăţuitori”. Toate locurile sunt sub Chipul unui Povăţuitor şi

i se urmează învăţăturile deosebite. De la marele Antonie până la Duhovnicii mărunţi şi anonimi, toţi sunt sub această Taină. Unii sunt aşa de puternici, încât persistă peste veacuri Duhul lor, din care se nasc generaţii peste generaţii de „următori”.

Unul dintre aceştia este acest Neofit isihastul, Carpatinul nostru. La prima vedere nu are nimic deosebit faţă de cei „ştiuţi”, dar Neofit Cărturarul îi dă o „interpretare” mai puţin obişnuită. Când citeşti cele din Memoriile unui Isihast, te apucă „ameţeala” aceea mistică, de parcă vezi „dublu”...

În ce constă „specificul” lui?

Părintele Ghelasie ne ajută să-l descifrăm printr-o ilustrare de zise „caractere mistice”. Aşa ne vorbeşte de caracterul mistic rus de „subterană”, de cel grecesc de „Cer” şi de cel Carpatin de „Pământ”. Acestea, fiecare, au propria lor nostalgie paradoxală. Cel subteran caută Lumina, cel de Apă caută uscatul, cel de Cer caută Pământul şi cel de Pământ caută Cerul. De aici, traducerile în chipuri proprii ale fiecăruia. Primii pustnici au fost în deşerturile nisipoase, cu vestita Thebaida, tocmai a Egiptului misterios.

Aşa aici este o Filocalie de Cer pur, de zbor neîmpiedicat spre Cer. Textele sinaitice sunt de această factură. Grecii Athoniţi traduc Filocalia în specific propriu, de Apă, cu semnul Peştelui, care se zbate însă între „apă şi uscat”. Ruşii traduc Filocalia sinaită şi athonită în zisele „sbornice”, Filocalia subterană a Duhului între „întuneric şi lumină”, între „iadul subteran” şi „Raiul Cerului”. Noi, Carpatinii, traducem Filocalia în chipul Pământului bogat şi verde, ce paradoxal este ÎNTÂLNIRE între Cer şi Pământ, tocmai Icoana Raiului, ce nu este nici în Cer, nici pe Pământ, ci „între Cer şi Pământ”. Pe acest specific Carpatin insistă Părintele Ghelasie în relatările sale. Neofit pustnicul este un astfel de mistic. Părintele

Ioanichie Bălan încearcă să „evidenţieze” un specific pur Carpatin. Părintele Ghelasie „sare” şi peste specificul grecesc şi peste cel slavonesc şi este „privit” cu nedumerire.

Teologii ţin atât de mult la „chipul grecesc”, încât nu se poate concepe nici cea mai mică „abatere”. Chiar şi slavonii sunt „bizantini” până în dinţi. Este interesantă această „separare Bizantină” de „latinismul” occidental. Părintele Ghelasie, cu Neofitul lui , vrea să ne evidenţieze un „Carpatin” dincolo şi de „Bizanţ” şi de „Roma”, ca o „punte” ce însă nu se amestecă. În această viziune, scrierile Părintelui Ghelasie au statutul lor aparte, de specific propriu. Ce mi se pare mie totuşi deficient este „traducerea” acestui specific. Este drept că Părintele Ghelasie „creează” chiar noi cuvinte, le compune pe cele vechi.

Ar fi fost de aşteptat o totală înfăţişare nouă. Şi totuşi reuşeşte prin altceva, printr-o Iconografie pur Carpatină. Se pare că „limba dacică” era o limbă aparte, care nu putea fi scrisă oricum. Egiptenii aveau hieroglifele. Dacii se pare că aveau o altă reprezentare, de „ritual între obiecte”. În templele dacice, toate sunt într-o anumită orientare ca de ritual, nu fixe ca în alte temple, ci parcă într-o mişcare tainică de limbaj gestic. Tocmai acest limbaj gestic se pare că ar fi fost scrierea dacică. Iconografia populară Carpatină mai păstrează scântei de astfel de memorii ancestrale. Părintele Ghelasie are ceva din această memorie. De aceea scrierile sale sunt în cuvinte, în „gesturi ritualice”, ce se adună până la aglomerare (cuvintele compuse), ce se înalţă (cu majuscule), ce îngenunchează până la metanie şi închinăciune.

Acest „limbaj gestic” multora li se pare minunat, altora de neînţeles, altora supărător. Se pare că şi „mistica noastră Carpatină” este de aceeaşi factură. Neofit Cărturarul este surprins de Neofit pustnicul şi de aceea încearcă să-i traducă

Taina prin propriile sale disponibilităţi, dar cu încercări de evidenţiere a acestui „specific”. De aici „limbajul mistic” al acestor relatări, ce pare ciudat şi puţin înţeles. Mai mult însă, cele ce se relatează sunt tot de aceeaşi manieră. Când citeşti aceste scrieri, începi să vezi „dublu”, cum se zice în *Memoriile unui Isihast*.

Conţinutul este Iconografic, nu simbolic mental. Aici nu mai este gândire, ci „vorbire directă”, este Cuvânt peste gând, ce copleşeşte gândirea şi o absoarbe în cuvânt. În mod obişnuit, cuvântul este absorbit de gând şi noi gândim ce vorbim şi citim. Aici este tocmai invers. Când Citeşti, Cuvântul reprezintă şi nu mai este nevoie de gând, Cuvântul fiind de ajuns, ca o Icoană pe care o Priveşti, nu o gândeşti, pe care o vezi, nu o imaginezi. Şi de aici apoi toată viziunea respectivă, ce nu mai este ca în Filocalia athonită, de Minte ce contemplează, ci de o Contemplaţie fără instrumentul Minţii. De aici, relatările din *Memoriile unui Isihast*, ce „scoate” Mintea din Suflet şi nu o mai consideră „Ochiul” Sufletului, ci o „rază energetică” a Ochiului de Suflet Dincolo de Minte.

Acesta este tocmai specificul mistic Carpatin, pe care insistă atât de mult Neofitul Părintelui Ghelasie. Este o Vedere Filocalică. Aici este paradoxul ce contrariază pe cititorii acestor relatări. Se vrea o Vedere Filocalică, dar nu prin „vederea minţii” cum se spune în Filocalie. Sfântul Grigore Palama zice că Mintea Luminată de HAR începe să vadă cele Dincolo de Minte, cele Duhovniceşti. Acest Neofit spune că într-adevăr este această Vedere Harică a Minţii, dar mai este şi o vedere Harică fără instrumentul Minţii, ci prin Duhul direct al Sufletului, care la fel prin HAR vede cele Dincolo şi de Minte şi de Sufletul însuşi. Filocalia greacă este sub emblema gândirii filosofice greceşti, chiar dacă are Conţinut pur creştin. Neofit consemnează şi o altă „emblemă”,

Carpatină, ce nu consideră Mintea Ochiul Sufletului, ci susţine că Sufletul are el însuşi „un Ochi” propriu, care vede independent de Minte. Este aici o confruntare de două filosofii?...

Înţelepciunea greacă este de ordin Mental. Înţelepciunea Carpatină a noastră este de alt ordin, de Suflet direct. Eu nu sunt în măsură să fac comentarii asupra scrierilor Părintelui Ghelasie, nefiind nici teolog şi nici mistic, dar sesizez totuşi nişte repere. Sufletul nostru Carpatin nu este Spiritul mental grecesc şi nici „duhul fantomatic de subterană” slavon, ci este „OMENIA de Suflet Mare dacic”. Părintele Ghelasie scrie cu o altă ocazie, că Icoana Sufletului Românesc este OMENIA, Suflet direct, care se arată concret prin „Masa ritualică Carpatină”. Dacul şi urmaşul său Românul nu fac „discuţii filosofice”, ci te invită la „Masa sa de lemn”, să mănânci din bucatele sale, barim un „codru de pâine şi apă”. Acest „Suflet mare” de casă mică este tot caracterul Carpatin. Sufletul Mare nu este altul decât „Mintea mare”. Pe Neofit Cărturarul cu Mintea lui mare îl învinge Sufletul Mare al lui Neofit pustnicul. Acest fapt îi dă o altă viziune, de unde relatările sale.

Şi pe mine m-a contrariat în Memoriile unui Isihast această insistenţă de a deosebi Sufletul de Mintea energetică, pe care o face „esenţa” Corpului, nu a Spiritului şi chiar mai mult, o învinuieşte de „iluzia” căderii în păcat. Se consideră că aici este tot specificul duhovniciei lui Neofit pustnicul. Fără această sesizare, rămâi fără „cheia” priceperii noii viziuni. Dar pe noi, mai ales intelectualii, ne atinge direct. Noi considerăm Mintea esenţa Spiritului.

Neofit deosebeşte Conştiinţa pură de Suflet Fiinţial, de Mintea energetică, reflectarea în Corp a Chipurilor de Conştiinţă Fiinţială a Sufletului cel Dincolo de toate Chipurile energetice. Aici este tocmai traducerea în specific pur Carpatin a Filocaliei.

Grecii, sub emblema filosofiei „intelectului”, au tradus Taina Sufletului în Mintea cu Raţiunile ei de Spirit. Neofit, care este Carpatin, face altă traducere, ca Suflet direct, Mintea considerând-o o reflectare „după” ce Sufletul are în sine toată Viaţa Conştiinţei pur Fiinţiale. Este aici o filosofie aparte, ce pe noi ne surprinde. Neofit argumentează că viziunea creştină certifică din plin tocmai această realitate. De aceea, creştinismul a prins aşa de repede şi integral în Dacia, că Spiritul dacic avea deja „chipul de Asemănare”, trebuind doar să PRIMEASCĂ Botezul creştin. Şi Neofit începe chiar cu primele noţiuni de Teologie creştină, TREIMEA FIINŢIALĂ Dumnezeiească şi Energiile necreate Harice. DUMNEZEU este FIINŢA în Sine şi Energii Strălucitoare de FIINŢĂ, cum zice clar Sfântul Grigorie Palama în Filocalia athonită. Noi suntem după CHIPUL şi ASEMĂNAREA lui Dumnezeu (Facere 1, 26), deci suntem Fiinţa-Suflet creat şi energii create de Corp. Traducerea în creaţie a CHIPULUI FIINŢIAL DUMNEZEIESC este Chipul de Suflet şi Corp. Şi după cum DUMNEZEIREA este FIINŢĂ PERSONALĂ şi Energii HARICE, iar HARUL, RAŢIUNILE Divine NECREATE, aşa, în creaţie, Fiinţa creată este tot Chip de Persoană (dar creată) şi un fel de „har creat”, tot ca „raţiuni”, dar create, adică Mintea-Intelectul nostru. Pe această bază de Teologie clară creştină, Neofit explică viziunea mistică Neofitică. Filosofii greci „amestecă” Fiinţa cu energiile sale, când introduc energiile Minţii în Spiritul Fiinţial. Neofit, din contră, le deosebeşte, fără să le rupă însă.

Citind cu atenţie *Memoriile unui Isihast*, îţi dai seama că de fapt Neofit face o „reinterpretare” a Sfântului Grigorie Palama, dar în viziune de Filocalie Carpatină. Neofit susţine că Filocalicii Athoniţi caută să îmbrace în gândire grecească esenţa pur creştină. Grecii concep Raiul Intelectului. Raiul

creştin este al Fiinţei prin accesibilitatea HARULUI. De aici împletirea Fiinţei cu Raţiunile Harice. Dacă HARUL sunt Raţiunile Divine, înseamnă că este cu adevărat o posibilitate de comunicare cu Intelectul Spiritului de creaţie.

De aici, dezvoltarea la greci a Teologiei prin HAR, faţă de latinişti, care nu au Teologia HARULUI, ci teologia „graţiei create". Deosebirea bizantinilor faţă de latiniştii catolici stă tocmai în aceasta, fără vreo posibilitate de conciliere. HARUL-RAŢIUNILE NECREATE sunt baza şi esenţa Teologiei Ortodoxe bizantine. Catolicii nu au aceasta, de unde separarea lor. Mistica suferă din plin aceasta. La catolici, mistica este un „izolaţionism de creaţie printr-o nostalgie semipanteistă", în care creaţia, total lipsită de accesibilitate la INCREATUL DIVIN, compensează aceasta într-o semiabsorbire în Divin, ca la Eckhart.

Neofit este surprins de mistica Carpatină, ce nu se opreşte la mistica Minţii, cum fac grecii, ci trece într-o mistică direct Fiinţială. Cum am spus, grecii au Raiul Intelectului. Budiştii au Raiul FIINŢEI Absolute, acea Nirvana apofatică în care se absoarbe Intelectul, ca într-o „stingere a minţii". Grecii şi indienii sunt fiecare la o extremitate; unii divinizează Mintea, iar alţii o distrug. Creştinismul HARIC Filocalic dă posibilitate Minţii noastre de creaţie să Participe prin HAR la Cele de DINCOLO de Minte, dar Mintea este Posibilitatea Sufletului de acces la HAR. Neofit pustnicul face o traducere a Trăirii creştine, altfel decât grecii şi decât indienii, fără însă a-i contrazice. Teologia Revelaţiei creştine este clară: creaţia nu poate avea acces direct la FIINŢA lui DUMNEZEU, ci doar la „Cele după FIINŢĂ, HARICE".

Nimeni nu ştie ce este FIINŢA lui DUMNEZEU, doar FIUL ce este în Sânul TATĂLUI ÎL Cunoaşte (Ioan 1, 18). FIUL ne spune câte ceva despre FIINŢA lui. Prin HAR-

RAŢIUNILE NECREATE ce sunt Energiile directe ale FIINŢEI Dumnezeieşti, creaţia poate să se ÎMPĂRTĂŞEASCĂ de Cele ale FIINŢEI, nu de FIINŢA Însăşi. Creaţia se poate Împărtăşi de Cele ale MIŞCĂRII, nu de FIINŢA în SINE. HARUL este ENERGIA MIŞCĂRII FIINŢEI Dumnezeieşti şi prin HAR noi avem astfel acces la Cele ale FIINŢEI. Neofit pune, însă, problema Fiinţei noastre create. Aici este o „noutate uluitoare”, pe care o dezvăluie el. Toţi filosofii s-au zbătut să găsească o posibilitate de acces la FIINŢA Absolută Dumnezeiască. S-au lămurit lucrurile, că nu se poate. Noi suntem creaţie şi stăm în „afara FIINŢEI lui”, deşi în „Spaţiul FIINŢEI Dumnezeieşti”. Filosofii greci consideră creaţia o „îmbrăcare a IDEILOR Divine” în forme de creaţie, de unde panteismul şi semipanteismul filosofic. Indienii merg mai departe, făcând din creaţie o „iluzie-vis” a FIINŢEI în Sine Dumnezeieşti, care nu are nici o înrudire cu ea. Creştinismul vine cu Revelaţia creaţiei- creaţie, ba mai mult, a „unei Fiinţe create”.

Este curios de ce filosofii, după apariţia creştinismului, nu sesizează această extraordinară descoperire, că este şi o „Fiinţă creată”. Neofit pune în evidenţă tocmai Taina Fiinţei create. Filosofii, chiar dacă vorbesc de o „fiinţă creată”, nu consideră Fiinţa creată o TAINĂ de Fiinţă în Sine, în analogie cu FIINŢA în Sine Dumnezeiască. Filosofii vorbesc formal de „fiinţa creată”, dar nu o consideră TAINĂ de Fiinţă în Sine, chiar dacă este creată. Tot ce este creaţie nu se consideră TAINĂ şi atunci „fiinţa creată” de fapt nu este Taină de Fiinţă, ci doar „principiu” de fiinţă. Aici este atenţionarea pe care ne-o face mistica lui Neofit. Noi nu putem vorbi de FIINŢA lui DUMNEZEU, dar putem vorbi de Taina Fiinţei noastre, ce este după „ASEMĂNAREA lui ” (Facere 1, 26). Filosofii nu pot considera Fiinţa creată cu „statut de Absolut”,

cum are FIINŢA INCREATĂ. Şi au dreptate. Dar dacă Fiinţa creată nu este „cu adevărat Fiinţă”, de fapt nu este creaţie, ci tot emanaţie Divină, ceea ce nu se acceptă de creştinism.

Aşa, din punct de vedere creştin, creaţia trebuie să fie Fiinţă-Substanţială de creaţie, deosebită de FIINŢA SUB-STANŢIALĂ INCREATĂ. Şi dacă este Substanţă Fiinţială creată, trebuie să aibă în sine CHIP de Taină de Fiinţă. Înseamnă că DUMNEZEU creează cu adevărat şi un „absolut de creaţie”, pentru că Fiinţa înseamnă în primul rând „Absolut de Sine”. Deci Fiinţa creată nu este doar un „conglomerat de agregate principiale”, nişte „reflectări de principii divine”, care nu au Fiinţă în Sine, ci doar „iluzie” de „fiinţare”. De unde viziunea creştină a Personalismului Fiinţei create. Dacă Fiinţa creată are chip de PERSOANĂ, automat înseamnă că este şi o Fiinţă creată, nu doar o „fiinţare”.

Creştinismul pune această problemă grea filosofiei. Filosofia zice clar că doar DUMNEZEU este Fiinţa în Sine şi creaţia este o „fiinţare”, nu o Fiinţă în sine. Dacă este aşa, înseamnă că de fapt creaţia nu este creaţie, fapt de neacceptat în creştinism. Ca să fie creaţie, trebuie ca şi creaţia să fie „Fiinţă creată cu fiinţările ei de creaţie”. Această problemă pe care o pune Neofit este o „bombă” pentru filosofi. Dacă este o Fiinţă creată cu „fiinţările ei de creaţie”, înseamnă că toată filosofia filosofilor nu este altceva decât o filosofie a Fiinţei create, nu a FIINŢEI INCREATE. Aşa filosofia automat trece în RELIGIE, ca să poată avea acces şi la FIINŢA INCREATĂ. Materialismul a pus această problemă, dar acesta porneşte de la „nefiinţa în sine”, care se „fiinţează” material pe sine, prin evoluţionismul de care fac unii mare caz.

Grecii nu puteau rezolva Originea FIINŢEI Dumnezeieşti decât „alături” de „materia haosului”, pe care apoi DUMNEZEU o prelucrează şi o „ordonează”. Coexistenţa Spiritului şi

materiei de la greci, ca şi coexistenţa FIINŢEI în Sine şi Naturii de la indieni, sunt neputinţa anticilor de a UNI contrariile existenţiale. Creştinismul le rezolvă simplu şi clar. DUMNEZEU FIINŢA în SINE şi totodată HAR-Energii Necreate Creează real şi faptic o Fiinţă-Substanţă creată, ce este în dublă deschidere, ca Spirit creat, Chip de Asemănare cu Dumnezeu şi materie ca chip tot de Dumnezeu, ca Asemănare de HAR. Aşa în creştinism nu se mai pune problema Spiritului şi materiei, ca poli, ci a Sufletului şi Corpului ca Realitate Completă de Fiinţă de creaţie.

Această filosofie pur creştină încearcă să o relateze Neofit, ca un fel de metafizică mistică pentru Mistica sa specifică, prin care traduce Filocalia. Ar trebui cineva mai în materie, să-i facă un comentariu amănunţit. Părintele Ghelasie, în cărţile sale ulterioare, încearcă aceasta, dar limbajul său tot de „stil neofitic", parcă nu ne lămureşte pe noi, care vrem ceva mai explicit. Eu încerc câteva sesizări marginale, mai ales ce m-a frapat pe mine, ca unul preocupat atât de filosofie, cât şi de Religie. Viziunea aceasta Neofitică este uluitoare.

Dacă grecii Întâlnesc Intelectul nostru cu HARUL Divin, prin care se face totuşi o accesibilitate la Cele Dumnezeieşti, iar indienii „dizolvă" Intelectul în apofaticul Nirvanei-nimicului absolut, Neofit traduce aceasta în altă viziune. Grecii consideră Fiinţa creată nişte „principii divine", indienii spun că nu există fiinţă creată, ci o iluzie. Neofit insistă tocmai pe Fiinţa creată în Asemănare cu FIINŢA lui DUMNEZEU. *Memoriile unui Isihast* sunt o relatare amănunţită a Chipului de Fiinţă creată în analogie cu „reperele revelate" ale FIINŢEI Dumnezeieşti.

Chipul de PERSOANĂ îl consideră dovada incontestabilă a unei Fiinţe de creaţie. Persoana nu poate fi un „principiu", ea este Însăşi esenţa şi Chipul Fiinţei, absolutul Fiinţei. Neofit

nu face speculaţiile Intelectului, cum fac grecii, face însă „descoperirea" Tainei Fiinţei de Persoană creată, cea care este Dincolo de Intelect şi care produce Intelectul. La Neofit, Intelectul este înlocuit cu Persoana. Este uimitoare această viziune. Persoana este Fiinţa, este Taina de Fiinţă, nu are relativitatea Intelectului, este mai mult decât o „reflectare" a unei IDEI Divine, este mai mult decât o Raţiune, este mai mult decât o „fiinţare" de creaţie, este „Categorie de Fiinţă".

Aşa CHIPUL de DUMNEZEU din creaţie este Chipul de PERSOANĂ-FIINŢĂ. ÎNRUDIREA creaţiei cu Dumnezeirea este Chipul de Fiinţă-Persoană. Aceasta nu este o simplă „reflectare", ci este o „Substanţialitate Fiinţială". Creaţia este o Substanţă Fiinţială creată, cu statut de Fiinţă-Fiinţă, chiar dacă ontologic este „fiinţarea FIINŢEI CREATOARE". Creaţia este creată, dar odată creată, devine Fiinţă de creaţie, ce nu se „absoarbe" de FIINŢA CREATOARE, ce este de asemenea Indestructibilă, cu propriile ei „fiinţări de creaţie". Este cea mai uimitoare teorie creaţionistă, pe care Neofit o consemnează. Creaţia nu este „fiinţarea FIINŢEI" Dumnezeieşti, întrucât DUMNEZEU Cel TREIME în Sine are FIINŢAREA SA în Sine Însuşi, ci este „fiinţarea FIINŢĂRII" Dumnezeieşti, tocmai ce ne spun Sfinţii Părinţi Filocalici, nu însăşi Mişcarea FIINŢEI. Filosofii panteişti consideră creaţia însăşi „mişcarea FIINŢEI", de unde panteismul. MIŞCAREA FIINŢEI lui DUMNEZEU este TREIMEA FIINŢIALĂ în Sine ÎNSĂŞI şi Mişcarea MIŞCĂRII TREIMII este Energia HARICĂ NECREATĂ. Şi Mişcarea HARICĂ apoi CREEAZĂ Creaţia. Deci creaţia este „total condiţie de creaţie".

Uimitor este faptul că această creaţie nu este simpla reflectare a RAŢIUNILOR-IDEILOR în Sine HARICE, ca la greci, ci este o CREAŢIE Reală a „Unor Raţiuni-Idei Create", în analogie cu cele HARICE. Aici este de asemenea uimitor.

Vasăzică şi creaţia are „propriile ei Raţiuni-Idei Arhetipale”, chiar dacă sunt create pe Supraarhetipurile IDEILOR-RAŢIUNILOR HARICE. Creaţia este o „ARMONIE” între RAŢIUNILE HARICE şi Raţiunile create. Această viziune este o „interpretare” cu adevărat pur Neofitică, ce uimitor Sintetizează atât pe filosofii greci, cât şi Teologia creştină cea mai Ortodoxă. Este acesta specificul mistic Carpatin?... Ce reiese de aici? Da, reiese că există cu adevărat o „Fiinţă Creată”, cu statut de Taină de Fiinţă, cu Chip INDESTRUCTIBIL de Fiinţă, cu propriile ei „fiinţări de creaţie”. Aceasta este „bomba” mistică neofitică. Dacă este cu adevărat o Fiinţă de creaţie, atunci Mistica este Mistică de Fiinţă creată, este Mistica Fiinţială, Dincolo de mistica de Intelect a grecilor şi alta decât mistica nihilistă budistă.

Filocalicii greci reuşesc să ÎNTÂLNEASCĂ Intelectul Minţii de creaţie cu HARUL DIVIN. Aici, la Neofit, se trece şi într-o Mistică şi Dincolo de Intelectul de creaţie, ce prin HAR Contemplă cele DINCOLO de creaţie. Se trece într-o Mistică Fiinţială, dar nu de FIINŢA DUMNEZEIASCĂ inaccesibilă condiţiei de creaţie, ci de Fiinţă de creaţie. Ce este această Mistică de Fiinţă creată?... Aici este noutatea şi specificul acestei mistici Carpatine.

Părintele Ghelasie se străduieşte să ne explice, dar formele noastre mentale, ce sunt de Intelect, parcă „refuză” totul. Scrierile Părintelui Ghelasie sunt de altă categorie. De aici contrarierile noastre, care pe unii îi înfurie până la duşmănie. Noutatea şi specificul acestei mistici este şi o „Mistică Fiinţială”. Cum se poate accepta aceasta când toţi ştiu că FIINŢA este în Sine „inaccesibilă”?... Acest Neofit ne spune că FIINŢA lui DUMNEZEU este inaccesibilă, dar Fiinţa noastră de creaţie este accesibilă.

Aici este totul. Neofit începe cu „demonstrarea” realităţii unei Fiinţe create. Intelectul nostru „refuză”, vechile noastre

forme mentale nu cedează. Părinţii ne spun că Fiinţa creată nu poate fi acea PERMANENŢĂ absolută, întrucât este „stricăcioasă”. Neofit răspunde că Fiinţa creată este în sine BUNĂ, dar „adaosul” păcatului îi negativizează „firea”, fără să-i distrugă Chipul de Fiinţă BUN şi INDESTRUCTIBIL. Este drept că Fiinţa creată este prin VOINŢA CREATOARE a lui DUMNEZEU, dar VOINŢA lui DUMNEZEU este ca şi Fiinţa creată să fie VEŞNICĂ şi odată ce a Creat-o, i-a DĂRUIT PERMANENŢA. Creaţia nu prin sine este Fiinţă, ci prin CREATOR, dar o dată creată, capătă statut de Fiinţă.

Scopul creaţiei nu este simpla manifestare a Divinului, care apoi să se „absoarbă” în sine, ca o „respiraţie cosmică”, de ieşire a creaţiei şi de reabsorbire a ei... Creaţia în viziunea creştină este „ÎNVEŞNICIREA Creaţiei”, nu prin „reabsorbirea” în Dumnezeire, ca în budism, ci prin CREŞTEREA Creaţiei în UMPLERE de Dumnezeire, de Dilatare a creaţiei ca să ÎNCAPĂ cât mai multă Dumnezeire. Şi această PARTICIPARE la CELE Dumnezeieşti nu o poate face decât o Fiinţă creată.

Fiinţa creată ca „nou născută”, nu este nici bună nici rea, are Chip BUN, dar fiind condiţie de creaţie, „firea creată” poate avea şi o „direcţie negativă”, alta decât cea faţă de sine. De aici „veşnicul negativ”, ce înfioară pe mulţi. Creaţia este VEŞNICUL BUN dacă rămâne în Dumnezeu şi cade în „veşnicul iad-rău” dacă iese din Dumnezeu.

Filosofii pun problema „binelui şi răului”. Neofit pune altfel această problemă. Creaţia ca Fiinţă, ori este PERMANENTĂ BUNĂ, ori este „permanentă rea”. Te înfioară până la groază această afirmaţie. Nu „schimbabilitatea-relativitatea” este caracterul creaţiei, ci PARTICIPAREA la „cele două veşnicii”, la CEA Absolută Dumnezeiască, sau la cea „anti-dumnezeiască” de un „absolut inversat”. Cum e posibil aşa

ceva, ca absolutul să fie „inversat”? Doar Fiinţa ce în sine este Absolut de Sine poate să PARTICIPE la Absolut, sau la un antiabsolut.

Neofit consideră că aici este dovada totală a Realităţii unei Fiinţe cu adevărat de creaţie. Creaţia doar ca Fiinţă de sine poate PARTICIPA la ABSOLUTUL Dumnezeiesc. Şi tot ca Fiinţă poate „preface” Absolutul într-un „antiabsolut”, zisul rău-iad. Şi Neofit ne dă iconografia acestora. Dumnezeirea este VEŞNICIA BINELUI ABSOLUT, FIINŢA ABSOLUTĂ. DUMNEZEU Creează şi o Fiinţă de creaţie, un „absolut creat”. Acest „absolut creat” ca Chip şi Asemănare de Cel CREATOR nu poate fi decât VEŞNIC.

Dar această VEŞNICIE în Fiinţa creată poate lua două direcţii, în SUS spre VEŞNICIA lui DUMNEZEU, sau „în jos”, într-o „antiveşnicie”. Cea mai îngrozitoare realitate, o veşnicie de „gol”, care paradoxal nu poate să se „golească” de DEPLINUL VEŞNICIEI propriu-zise. Neofit îl parafrazează parcă pe Dostoievski, dar tocmai invers. Iadul nu este „neputinţa de a Iubi”, ci paradoxal „neputinţa de a nu Iubi”. Iadul nu este golul de Iubire, ci „focul” IUBIRII ce arde pe cel ce încearcă să „nu Iubească”. De aici şi „veşnicul negativ”, ce este tocmai iadul. VEŞNICUL Dumnezeiesc este VEŞNICIA PERMANENTEI IUBIRI. Antiveşnicul iadului este „neiubirea” care nu poate să uite IUBIREA şi se arde pe sine în Focul VEŞNIC al IUBIRII. Este uluitoare această mistică Neofitică. Răul nu există de fapt, există doar BINELE IUBIRII Absolute. Răul apare ca o încercare de a „nu Iubi”, care, nefiind posibilă, se face o „rănire” nu a Iubirii, ci paradoxal a „neiubirii”. Uimitor, „neiubirea suferă chinul de a nu putea să uite Iubirea”. Nu există „neiubire”, cum nu există răul, dar este „negativul ce se autodistruge”, tocmai de pozitivul Indestructibil.

Răul şi neiubirea sunt „distructivitatea în primul rând proprie, de unde suferinţa şi iadul răului”. Răul este în sine

suferinţa, pentru că este „automaltratare de sine". Răul este o „siluire a Binelui" să nu mai fie Bine, dar, paradoxal, neputând distruge Memoria Binelui, răul se arde în propria sa Memorie de Bine. Spune Neofit că diavolul este o Veşnică Iubire de Înger, ce nu poate să-şi uite Iubirea de Înger şi pentru că o are atât de Vie, ar vrea să o ucidă şi neputând, cade într-o nebunie de „antiiubire", ce de fapt este „suferinţa Iubirii refuzate". Răul ca esenţă este un „autorefuz". Zisa Libertate a „răului" este de fapt „autosclavia de sine". Această mistică Fiinţială încearcă Neofit să o evidenţieze, peste mistica de Intelect. Neofit traduce Filocalicul grecesc în acest Filocalic Carpatin, de mistică Fiinţială, care nu contrazice pe cea de Minte, ci o transpune în Fiinţa Dincolo de Minte. Aici nu Mintea este Contemplaţia Harică, dar IUBIREA Sufletului este Fiinţialitatea Harică.

Neofit, prin acele Triade ale Chipului de Persoană, vrea să ne Iconizeze „nişte fiinţialităţi ale Fiinţei" noastre de creaţie. Aceste Chipuri Triadice nu sunt calităţi, ci Fiinţialităţi direct de Fiinţă, care apoi se transpun şi în calităţi. Mulţi, superficial, se încurcă şi se împiedică de aceste „enigmatice triade" ale Fiinţialităţii Fiinţei create. Aşa, mistica Fiinţială a lui Neofit este tocmai specificul Carpatin.

Specificul Filocaliei greceşti este „lupta" cu „duhurile de Minte", ce pot înnebuni pe mulţi. Specificul Filocalic rusesc este „lupta cu subterana subconştientului", cu fantomele iadului, până la nebunia autoposedării. Nebunia de Minte este „erezia", nebunia de subconştient este „posedarea". Specificul nostru Carpatin este „lupta directă cu VEŞNICIA" sau „anti-veşnicia". Misticul nostru Carpatin nu face „magia minţii", nu se lasă posedat nici de fantomele subteranei subconştientului, dar cade pradă unui „absolutism mistic", ce constă într-o Credinţă fără margini, sau într-o contrarietate maximă. Caracterul nostru Carpatin este ori Abnegaţia totală, ori

separarea totală. Nu argumentele Minţii, nici sentimentalismul de impresie, animă Sufletul, ci „un Adânc fiinţial” de altă categorie.

Desigur, cele trei chipuri caracteriale sunt deodată la toţi, dar unul anume este în evidenţă deosebită. Şi la greci şi la ruşi sunt astfel de mistici, dar caracterul predominant este cel respectiv şi „şcolile proprii” sunt de factura lor specifică. Şi la noi sunt mistici ai Intelectului, ca şi ai Subteranei, dar „strălucirea mistică” proprie este mistica Fiinţială de Suflet. Neofit pustnicul este un astfel de mistic, ce trece peste „erosul Intelectului”, trece şi peste „chemarea adâncurilor subterane”, se URCĂ pe Stâncile Fiinţiale, deasupra norilor. Este foarte „curioasă” această mistică de „ieşire din planul energetic”, într-o Suprarealitate pur Fiinţială. Carpatinul nostru nu se mulţumeşte cu Raiul Minţii, nici cu Raiul Inimii, ci cu ABSOLUTUL DINCOLO de toate. Este o mistică de TOTALITATE.

Neofit pustnicul Trăieşte „Acel Dincolo, Acel Dublu”, cum se exprimă el, fără să excludă normalul, într-un paralelism armonios, dar „Cel de Dincolo” ca adevărata realitate. Nu Intelectul Minţii este acest „Dincolo”, nici cine ştie ce apariţii extraterestre, ci Fiinţialitatea Sufletului care VEDE şi PARTICIPĂ printr-o proprie capacitate, ca o altă categorie de realitate. Părintele Ghelasie şi el insistă pe deosebirea dintre Fiinţialitatea de Suflet şi „energiile” Sufletului, accentuând mereu că Isihasmul este Mistică Fiinţială, nu energetică. Deosebirea aceasta între „Fiinţialitatea de Suflet” şi energiile de Suflet pare nouă şi aproape de neînţeles. Noi ştim că Sufletul într-adevăr ca Chip Fiinţial este „inaccesibil” şi doar prin „energiile spirituale” ne mişcăm Sufletul. Acest Neofit susţine că şi Sufletul Fiinţial se MIŞCĂ direct, prin sine însuşi, fără ajutorul energiilor de Suflet.

După cum în FIINŢA lui DUMNEZEU este o SUPRA-MIŞCARE tot FIINŢIALĂ, ca VIU de PERSOANĂ FIINŢIALĂ, la fel şi în Fiinţa creată este o Mişcare Fiinţială, care apoi se reflectă şi ca energii de Fiinţă, după cum HARUL NECREAT Energetic Divin se reflectă după SUPRA-MIŞCĂRILE DINCOLO de HAR. Neofit consideră că Dumnezeu ca FIINŢĂ este o SUPRAMIŞCARE FIINŢIALĂ în Sine, care apoi emană din această SUPRAMIŞCARE şi Mişcarea Energetică HARICĂ. Dumnezeu este TREIME de PERSOANE FIINŢIALE, ce înseamnă o SUPRAMIŞCARE FIINŢIALĂ în Sine, care apoi Străluceşte şi în afară ca Energii HARICE.

Pe această analogie teologică, Neofit se întoarce la Fiinţa noastră de creaţie, cea după Chipul şi Asemănarea lui Dumnezeu, care astfel are şi ea Supramişcare-Viu de Fiinţă, care apoi se face şi Mişcare energetică de Suflet. Mistica aceasta Fiinţială este specificul său. Se spune că Sufletul nostru Fiinţial are cele trei calităţi: Mintea, Simţirea şi Voinţa, care în traducerea Filocaliei sunt Mintea, Pofta şi Iuţimea (vezi *Filocalia*). Neofit face o lărgire, spunând că acestea nu sunt Fiinţialitatea Sufletului, ci energiile Sufletului. Este tocmai specificul neofitian al „absolutismului Fiinţei de creaţie".

Sufletul nostru nu este o „energie spirituală", cum se exprimă mulţi, ci este o Fiinţă Spirituală, care apoi are energiile sale spirituale. Grecii, cu baza în filosofia lor, consideră într-adevăr că Spiritul este o „energie" a IDEILOR Arhetipale Divine. Neofit nu admite ca Sufletul de creaţie să fie doar o „energie de reflecţie" a Spiritualităţii Divine, că ar fi şi creştinismul un fel de „semipanteism". Sufletul nostru creat este cu adevărat o Fiinţă creată care are şi ea energii spirituale proprii. Aşa configurează Sufletul Fiinţial de creaţie

cu un Chip pur Fiinţial, ca Trifiinţialitatea Fiinţei create. Este un termen nou, creat de acest Neofit ca să poată evidenţia Chipul Fiinţial-Fiinţial fără instrumentul energiilor spirituale de obicei folosite. Limbajul acesta „Supramental" este singurul ce poate Iconografia Fiinţialul Fiinţei noastre de creaţie.

Noi, românii, suntem consideraţi fără „darul" filosofiei. Noi, într-adevăr, nu avem filosofi celebri, ca alţii. Noi avem altceva; avem Cunoaşterea Fiinţialităţii, Dincolo de Intelect. La noi se tot vorbeşte de „Fiinţa românească". Specificul nostru Carpatin, cu rădăcini traco-dacice, tocmai acest caracter de Fiinţialitate îl are. Noi avem Spiritualitatea Fiinţei în Sine, nu a energiilor spirituale. Acest Neofit se comportă ca un veritabil Carpatin, cu viziunea sa, a unei mistici pur Fiinţiale.

De aici, consemnarea Chipului de Persoană ca Taina Fiinţei create. Citind cu atenţie *Memoriile unui Isihast*, eşti izbit de insistenţa pe Chipul de Persoană, ca esenţa Fiinţei noastre de creaţie. Aici Intelectul este înlocuit aproape total cu categoria Fiinţială de Persoană. Şi uimitor, acest Neofit face o Iconografie, cum se exprimă el, a Fiinţialităţii Persoanei. Şi noutatea pentru noi este Limbajul Triadic al acestei noţiuni. Şi filosofii şi psihologii o scaldă când este vorba să creioneze Chipul de Persoană. Neofit ne dă tocmai Iconografia Chipului de Persoană. Persoana este Chipul de Fiinţă, este categorie Fiinţială directă. Persoana nu este un „produs", ci este Originea a însăşi Fiinţei.

Părintele Ghelasie, într-o altă lucrare a sa, *Taina Chipului Treime*, comentează această problemă mai pe larg. Mie mi s-a părut uimitoare afirmaţia că Chipul de Persoană este Originea Fiinţei, care Purcede Fiinţa şi Naşte Existenţa. Temeiul îl are în CHIPUL PERSONAL al lui DUMNEZEU TATĂL care, după Sfântul Dionisie Areopagitul, este SUPRAFIINŢA, SUPRADUMNEZEIREA (tot limbaj de acesta neobişnuit).

De aici Iconarea lui Neofit a Chipului de Persoană, ca Trifiinţialitatea Proprie, ce este Taina TREIMII în Originea Sa UNUL TOTALITATE, ce are deja TREIMEA în Sine, după cum TATĂL DUMNEZEU are deja în Sine pe FIUL şi pe SFÂNTUL DUH.

Mulţi sunt surprinşi de această „noţiune mistică”. CHIPUL de TATĂL este TAINA TRIFIINŢIALITĂŢII UNICEI FIINŢE, fără să fie trei Fiinţe, dar TAINA UNICEI FIINŢE, care ca FIINŢIALITATE în Sine Însăşi este TAINA TREIMII FIINŢIALE. Aşa Fiinţa în sine nu mai este „nemişcatul şi neviul în sine”, ca la filosofi, ci este SUPRAVIUL şi SUPRA-MIŞCAREA FIINŢIALĂ, ce nu se confundă cu Mişcarea energetică din afara Fiinţei. Neofit insistă mult pe aceste date, ca să documenteze că şi Fiinţa-Sufletul nostru creat este la fel Viu Fiinţial în sine, Dincolo de energiile spirituale.

Este foarte curioasă insistenţa lui Neofit pe deosebirea netă dintre Realitatea Fiinţei în sine şi energiile de Fiinţă. Este tocmai evidenţierea misticii specifice Carpatine, ca mistică Fiinţială, nu ca mistică de energii spirituale. Neofit vrea cu orice chip să deosebească mistica de energii spirituale de mistica Fiinţială. Pentru noi este uimitor, că de obicei se zice că nu există o astfel de mistică, TAINA Fiinţei în sine fiind inaccesibilă. Tocmai pe această TAINĂ insistă Neofit, spunând că, într-adevăr noi, creaţia, nu avem acces la FIINŢA Dumnezeiască, dar avem acces la Taina Fiinţei de creaţie, care este tot „categorie” de Fiinţă. Şi Taina categoriei de Fiinţă este Taina Persoanei Fiinţiale, Trifiinţialitatea proprie. Această noţiune pe care o introduce Neofit, nouă ni se pare uimitoare. El argumentează că doar Chipul de Trifiinţialitate de Fiinţă dă realitatea de Fiinţă. Trifiinţialitatea nu este „poli-fiinţă”, ci Taina Fiinţei, care este, după revelaţia creştină, TREIMEA UNICEI FIINŢE. Ar fi multe de spus, dar noi nu

ne hazardăm în speculaţii. Eu personal încerc să fac o trecere în mare asupra viziunii lui Neofit, ca specific.

Relatările Părintelui Ghelasie despre Isihasmul nostru Carpatin m-au contrariat şi pe mine la început, dar, pătrunzând în adâncul problemei, mi-am dat seama că, de fapt, Părintele Ghelasie atinge tocmai esenţa misticii noastre. Părintele Ioanichie Bălan ne înfăţişează Chipuri de *Pateric* Românesc, dar mai puţin *Filocalie* Românească. Dacă întradevăr se dovedeşte că Neofitul Părintelui Ghelasie este „veritabil", atunci avem fericita ocazie să ştim care este specificul Filocalic al nostru.

Trăirea mistică din mânăstirile noastre, aproape distruse, este restrânsă şi sunt prea puţini „Povăţuitori". Este o tendinţă de „mistică" mai puţin tradiţională, proprie nouă. Ar fi minunat să fie o Reînviere de mistică specific autohtonă, de „fire proprie". Doar aşa se vor naşte Adevăraţi Trăitori.

Neofitul Părintelui Ghelasie are ce are cu zisa mistică „energetică", pe care vrea cu orice chip să o deosebească de mistica Fiinţială. Acest Neofit se laudă că, în pelerinajele sale, a văzut Ierusalimul, Muntele Athos şi a vizitat şi India, unde a auzit de toate. Dar Neofit pustnicul îi „deschide" alţi Ochi, pe cei Fiinţiali, peste ochii „energetici" ai Minţii. Cel mai mare vis al misticilor este „REINTRAREA în FIINŢA Absolută". Grecii au Erosul Minţii, al Ideilor Pure, dar care tind spre BINELE Suprem ce le Înglobează pe toate, care apoi şi acesta se absoarbe în Necuprinsul (*apeiron*) FIINŢEI în Sine Dincolo de toate. Indienii, la fel, au culmea misticii lor în „neantul Nirvanic Divin".

Creştinismul nu admite „intrarea" creaţiei în FIINŢA lui Dumnezeu, fiind condiţie de creaţie, de unde mistica HARICĂ, de oprire a creaţiei în HARUL-Energiile FIINŢEI, care sunt însă tot DUMNEZEIEŞTI. Creştinismul are o mistică Fiinţială,

dar prin HARUL Divin, ca să nu se cadă în panteismul de neadmis de viziunea creştină. Creaţia se Împărtăşeşte de Cele ale FIINŢEI Dumnezeieşti, dar prin intermediul HARULUI Său, neputând intra direct în FIINŢĂ, cum vor budiştii şi panteiştii. Şi totuşi marii mistici nu se mulţumesc cu mistica de „afară", de aceea mulţi cad în panteism, ca Eckhart.

Neofit pustnicul rezolvă această problemă delicată a misticii altfel. El susţine că, într-adevăr, condiţia de creaţie nu poate avea acces la FIINŢA lui Dumnezeu, dar Dumnezeu poate avea acces la Fiinţa creată. Este uimitoare această întorsătură. Aşa şi mistica noastră creştină poate fi o mistică Fiinţială, ca o Încununare a misticii HARICE energetice. Această viziune este o sinteză uimitoare mistică, ce UNEŞTE contrariile „energiei şi FIINŢEI", Creaţiei şi INCREATULUI. Creaţia nu poate „intra" în INCREAT, dar INCREATUL poate INTRA în creaţie.

Aşa Fiinţa creată se face Mistica FIINŢIALĂ de ÎNTÂLNIREA FIINŢEI INCREATE cu Fiinţa creată. Este aici pur creştinism, dar şi o „specifică" traducere Filocalică, căreia îi zicem noi Carpatină. DUMNEZEU FIINŢA Absolută Creează Fiinţa de creaţie, „unde" îşi mută ABSOLUTUL SĂU, prin care Fiinţa creată devine şi ea „absolut de creaţie". Este uluitoare această viziune. Anticii mistici vroiau să „mute relativul creaţiei" în ABSOLUTUL FIINŢEI Dumnezeieşti. Creştinismul revelează că DUMNEZEU mută ABSOLUTUL DIVIN în „relativul creaţiei" şi face Creaţia un „absolut creat". Prin această viziune, Neofit, pustnicul nostru Carpatin, se dovedeşte un „veritabil" creştin şi totodată un „veritabil mistic", ce găseşte într-adevăr „culmea misticii", adică MISTICA FIINŢIALĂ, peste mistica „de afară" energetică.

Teologia creştină nu admite „mistica în FIINŢA lui DUMNEZEU", ci doar mistica de „OPRIRE" în HARUL

Dumnezeiesc, ce face o UNIRE cu CELE ALE FIINŢEI, nu cu FIINŢA ÎNSĂŞI. Neofit, ca un mistic deplin, găseşte Mistica Fiinţială însă, dar în Fiinţa Creată. Neofit pune problema unei mistici a Fiinţei de creaţie, ce ne uimeşte. Se pare că noi, cei de astăzi, tocmai de această „evidenţă" avem nevoie. Sfinţii Părinţi au evidenţiat cu precădere HARUL, pentru că cei dinaintea noastră voiau, cu „obrăznicie demonică", să „intre" în FIINŢA lui Dumnezeu şi să o „depersonalizeze cu lipsa de personalitate a creaţiei păcătoase". Sfinţii Părinţi au pus HARUL ca o GARDĂ DE FOC, unde se topesc toate „impurităţile păgâne". Şi Părintele Ghelasie, în ultimele sale relatări, consemnează tot mai mult aceasta. Creaţia nu poate „intra peste DUMNEZEU", pe care să-L „detroneze"... Aceasta este Teologia pur creştină a Sfinţilor Părinţi. HARUL de FOC DIVIN nu poate fi „trecut" de „nici un picior de creaţie". Toate „încălţămintele" de creaţie trebuiesc „descălţate", ca să se poată intra în RUGUL APRINS CREŞTIN.

Creştinii de astăzi ştiu că nu se poate trece de FOCUL HARULUI. Dar creştinii de astăzi, DORITORI de DUMNEZEU, caută PROPRIA Fiinţă de creaţie, în care să PRIMEASCĂ pe DUMNEZEU CEL FIINŢIAL-PERSONAL. Pe aceasta insistă Părintele Ghelasie cu „scrierile sale mistice". Toţi fac caz de „interiorul" nostru. Părintele Ghelasie spune că trebuie să „FIINŢIALIZĂM" Interiorul nostru, altfel mistica noastră este o „semimistică", sau o falsă mistică. Prin Neofit, pustnicul Părintele Ghelasie descoperă el însuşi TAINA Fiinţei noastre de creaţie, ce este REÎNVIEREA Misticii Sfinţilor Părinţi şi totodată „UN URCUŞ DUHOVNICESC al nostru", cei ce „URMĂM" pe Sfinţii Părinţi.

Mulţi confundă „URMAREA" cu un fel de simplă „copiere". Mistica este o URMARE PERSONALĂ, cu transpunere Personală, cu URCUŞ Personal, ce RIDICĂ într-un fel pe cel dinainte. Noi nu „plagiem" pe Sfinţii Părinţi, îi

URMĂM şi îi CONTINUĂM. Nu ne facem mai deştepţi, dar aşa este URCUŞUL, pe „BAZA Sfinţilor”, dar în continuă URCARE. Acest Neofit se pare că este un HARISMATIC, ce ne descoperă încă o TREAPTĂ de URCUŞ Duhovnicesc.

Nu este nimic „nou”, REVELAŢIA creştină este INTEGRALĂ, dar la „anumite vremi” se fac „unele aprinderi”, ce dau o Lumină mai extinsă asupra unor lucruri de folos. Aşa sunt Sfinţii Trei Ierarhi, apoi Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Grigorie Palama şi alţi Sfinţi, ce la „răscruci de vremi” vin cu „Voci aprinse”.

Aşa astăzi, în lumea nebună a „magiei energismului”, se pare că este nevoie de o „Lumină şi de altă natură”. Toţi sunt „robii materiei şi energiei”. Aşa de mult s-a extins „contagiunea energiei”, încât şi filosofii şi chiar mulţi mistici fac din energie „idolul şi divinitatea”. Te îngrozeşti când auzi pe mulţi intelectuali cu pretenţie de spiritualitate, că numesc Spiritul o „energie spirituală”, până la considerarea „principiilor-legilor cosmice”, ca simple „informaţii energetice”. Mulţi vorbesc de „hrana energiilor spirituale”, de „centre energetice spirituale”, de tot felul de mistificări, cu suport pe „miracolul energetic”.

Neofitul Părintelui Ghelasie nu este un „încuiat”, este deschis chiar la „ştiinţă”, face chiar un fel de „dialog între Teologie şi Cultură”. Dar este foarte categoric în deosebirea dintre „realitatea Fiinţială” şi realitatea energiilor de Fiinţă. Sfântul Grigorie Palama se pare că nu a încheiat „disputa” dintre FIINŢĂ şi Energiile de FIINŢĂ. Neofitul Părintelui Ghelasie este un Grigorie Palama Carpatin. Acest Neofit, chiar mai mult, trebuie să se „lupte cu auto-mistica energetică”, ce tinde să înlocuiască adevărata mistică Fiinţială creştină.

Mistica noastră Carpatină este de „specific” Fiinţial, nu energetic şi REÎNVIEREA Duhovniciei noastre de nu se va

face pe această linie, se va „falsifica” până la autodistrugere. Aici Teologii şi Duhovnicii au mare responsabilitate şi vai şi amar de vor „cultiva alt duh” decât cel adevărat. Această mistică specifică nouă, ca o traducere de Filocalie Carpatină, trebuie avută în vedere. Păcat că sunt aşa de puţini preocupaţi de aceasta. Mai ales mînăstirile noastre de nu vor fi conştiente de „Duhul Pământului nostru”, vor creşte „Copii de spiritualitate nefirească”.

Filocalia creştină este UNA, dar transpunerea ei este în specificul „locului”. Blaga intuieşte aceasta, când afirmă împământenirea creştinismului UNIC, în diferitele forme, după caracterul fiecărui popor. Latinii fac din creştinism „legea Romei”, grecii îl îmbracă în filosofie, ruşii îl transpun în complexul lor de subterană, iar noi în zisul „spaţiu mioritic”. Dar spaţiul mioritic este deja Întâlnirea creştinismului cu Fiinţa Carpatină. Blaga nu ne spune în ce constă Fiinţa Carpatină. Mioriţa ne dă nouă câteva indicii, dar Mioriţa este „produsul” specificului autohton. Care este caracterul Sufletului nostru? Este direct Fiinţa sa. Noi, urmaşii Dacilor, trecem peste erosul Minţii, peste subterana slavilor, peste „disciplina” latinilor. Noi tindem direct la Fiinţa Sufletului, ce se vede „duşmănită” de cele de afară, dar care primeşte cu Jertfa condiţia de a „sta Dincolo” de acestea, fără să se despartă însă. Ca să înţelegi Mioriţa noastră Carpatină, trebuie să ştii întâi Chipul Sufletului nostru. Bucuria Vieţii noastre este TOTUL, şi de afară şi de înlăuntru, dar „vitregiile” istoriei rup realitatea în două.

Cu toată „bogăţia” Pământului, „duşmanii” silesc o „mutaţie” a Vieţii pe planul Dincolo de tot, în Fiinţă direct.

Se pare că specificul ancestral al nostru este Trăirea pe planul direct al Fiinţei Sufletului, paradoxal în contradicţie cu bogăţia Pământului. La traco-dacii noştri, bogăţia nu le

pervertea Sufletul, ca să-l uite, ci din contră, îl făcea şi mai Viu. Traco-dacii nu fac războaie să „acapareze” bogăţii, le au din plin pe Pământul lor, care însă nu le „robeşte” Sufletul. De aceea, când „cineva” le ia bogăţia, nu se pierd cu firea, că suportul Vieţii le este TOTALITATEA Fiinţială a Sufletului direct. Ce îl „doare” pe Sufletul Carpatin este „ruperea de cele DRAGI”. Mioara este Fiinţialitatea Pământului ce se „leagă” de Fiinţialitatea Sufletului. Această mistică faţă de NATURĂ, multora li se pare „păgânism”. Ciobanul-Sufletul Carpatin este „legat Sufleteşte” de Cerul şi Pământul Locului său de baştină. Moartea nu-l poate despărţi, ba din contră, îi dă o altă UNIRE, de „nuntă de altă factură”.

Această „nuntă mioritică” este specificul mistic Carpatin. Părintele Ghelasie face aici o „analogie” între „Starea Sufletească” a Domnului IISUS din Ghetsimani şi starea Ciobanului înaintea morţii. Mântuitorul IISUS trăieşte cu tensiune premergerea JERTFEI CRUCII, nu atât ca slăbiciune de Om, cât ca MĂREŢIA Actului JERTFEI, ca o „trecere” pe un plan ce „NAŞTE” o Nouă Condiţie de Viaţă. Această NUNTĂ a UNEI ALTE VIEŢI este trăită cu tensiune maximă. Este aici Potenţarea întregii Fiinţialităţi de sine. Aici Fiinţa doar este capabilă să intre în Acţiune. Şi doar VALORILE Fiinţiale pot Acţiona. Moartea Mioritică este NUNTA Fiinţială.

Este aici o Transpunere uimitoare a creştinismului, de către Specificul Carpatin. Dar nu este „prefacerea” creştinismului în „mitul autohton”, ci „autohtonul îşi găseşte din Plin PROPRIUL CHIP, în CHIPUL creştin”. Aici Blaga s-a încurcat, considerând că „autohtonul” a absorbit creştinismul. Aici este o ÎNTÂLNIRE cu ÎNGEMĂNARE, între Chipul autohton şi Chipul creştin, ca o REGĂSIRE de ASEMĂNĂRI. Chipul creştin de NUNTĂ HRISTICĂ-JERTFELNICĂ dă

„suferinţei Mioritice” un DESTIN ce-i depăşeşte condiţia şi îl face ÎMPLINIRE în PLANUL SUPERIOR Dincolo de „aparenţe”. Suferinţa Mioritică nu este „resemnarea” (cum interpretează unii), ci este VEDEREA UNUI ALT PLAN DINCOLO de aparenta moarte. Este aici TAINA ÎNVIERII HRISTICE, ce Învinge moartea. Suferinţa morţii Mioritice trece în BUCURIA ÎNVIERII pe un ALT PLAN, unde se URCĂ şi unde se face o ÎNTÂLNIRE cu Cei dragi. ÎNVIEREA este REGĂSIREA celor pierdute şi ÎNVEŞNICIREA lor. Mistica noastră creştină este „lepădarea” de toate, dar REGĂSIREA lor în ALT PLAN, unde Cele DRAGI primesc şi ele condiţia ÎNVIERII VEŞNICE. Mioriţa nu poate fi înţeleasă decât prin Taina Jertfei Hristice, afirmă Părintele Ghelasie, ca şi legenda Meşterului Manole. Şi Manole trăieşte „momentul Ghetsimani”.

Moartea Ciobanului Mioritic se face Jertfă EUHARISTICĂ, ÎNVIERE pe Planul Fiinţial, Dincolo de cel aparent. Moartea Soţiei lui Manole se face de asemenea Biserică, ÎNVIERE Hristică. Se pare că la traco-daci era o „memorie ancestrală” a EUHARISTIEI morţii. Tradiţia de a „jertfi” ceva ca „temelia casei”, este o transpunere de această „memorie”. Aceasta nu este de origine păgână, ci o „Păstrare şi de antici” a unei MEMORII Ancestrale. Jertfele păgâne, de asemenea, nu sunt de origine păgână, ci o „păstrare” a Memoriei Ancestrale, ce este însă pervertită şi falsificată de „păcatul păgân”. După căderea din Rai, MEMORIILE Primordiale încep să se uite, sau se amestecă eronat cu „memoriile păcatului”, de unde hibridarea până la caricatură a „miturilor” păgâne.

Miturile totuşi ne indică nouă „frânturi” de Memorii primordiale. Relatările lui Neofit ne atenţionează asupra unor date specifice nouă. Jertfele dacice au în ele câteva memorii

pe care le poţi numi „precreştine”. De aici Chipul mistic Carpatin. Jertfa dacică este în „asemănare liturgică”, de proprie Jertfă. Se spune că iniţial se „prezentau” de bună voie mulţi pentru a „merge” spre Jertfire şi adesea se trăgea la sorţi, care să se aleagă. Cu timpul se împuţinează până la refuz, „obligându-se” unul spre Jertfire. „SOLUL” Jertfei Divine dacice era o prefigurare a JERTFEI HRISTICE. Aşa mistica noastră este Chip Liturgic. Părintele Ghelasie insistă mult pe Chipul Liturgic al misticii creştine. Noi, urmaşii dacilor, traducem Filocalia creştină cu evidenţă în acest Chip.

Pustnicul Neofit este de factură mistică Liturgică, a Fiinţialităţii totale şi directe. Concret, acest Chip este Icoana „Mesei Împărtăşirii Divine”, la care ÎNSUŞI HRISTOS Se DĂ pe Sine ca EUHARISTIE, în Chipul PÂINII şi Paharului. Este Mistica în Fiinţialitatea creaţiei, de INTRAREA FIINŢEI lui DUMNEZEU în Fiinţa creată, nu a Fiinţei create în FIINŢA lui DUMNEZEU, ca la anticii panteişti. Este uimitoare această viziune, pe care Neofitul Părintelui Ghelasie o consemnează. Aşa specificul mistic Carpatin ar fi acesta.

La Neofit pustnicul nu este mistica „Minţii contemplative” (ca la greci), nici mistica complexului subteran al păcatului (ca la slavoni), ci este mistica „ŞEDERII la MASA DIVINĂ”, unde este INVITAT HRISTOS, la Masa Fiinţei Proprii. Aici Mintea „tace”, fiind PREZENŢA directă a lui HRISTOS. Pocăinţa este în IERTAREA PÂINII din Mâinile lui HRISTOS şi UNIREA este în ÎMPĂRTĂŞIREA cu EL. Chipul mistic Carpatin este astfel o „Stare la MASA ÎMPĂRTĂŞIRII”. Neofit Pustnicul nu gândeşte la HRISTOS, nici nu face complexul subconştientului, ci ÎL VEDE pe HRISTOS în permanenţă la Masa Fiinţei proprii, din MÂINILE Căruia se ÎMPĂRTĂŞEŞTE. Este o traducere Filocalică specifică Chipului direct Liturgic. Ciobanul Mioritic

„gândeşte” la Masa NUNŢII LITURGICE şi aceasta îi dă „tăria jertfei” morţii. Soţia lui Manole se „face Biserică”, MASĂ Liturgică.

Ar fi multe de spus în acest sens. Părintele Ghelasie ne dă câteva repere. Păcat că nu mai sunt şi alţii care, în mod deosebit, să se preocupe de „dezvăluirea” acestei Taine mistice proprii nouă. Este îmbucurător că s-a făcut totuşi un început.

Prof. Gelu ALMĂŞAN
Alba
Decembrie 1993

TAINĂ, DESCOPERIRE, ÎMPĂRTĂȘIRE

– Poem mistic –

I

1

Cine poate spune
Dumnezeiasca IUBIRE
Din TREIME?
Negrăită LITURGHIE,
IUBIREA, CUVÂNTUL, MULȚUMIREA,
Prescură, Potir, Ritual,
TATĂL, FIUL şi DUHUL SFÂNT,
Care deodată SUNT,
DEOFIINȚĂ, EUHARISTIE.

2

Nu este o clipă să stea
IUBIREA-LITURGHIA,
CHIPUL TATĂLUI-IUBIREA
SOARELE fără apunere,
CHIPUL FIULUI-CUVÂNTUL
LUMINA neumbrită
Și CHIPUL PREASFÂNTULUI DUH
CĂLDURA nesfârşită.

3

Nu este timp în Dumnezeire,
Este CHIP de IUBIRE
Cât o LITURGHIE,
Cât un CUVÂNT al FIULUI,
Cât o MULȚUMIRE a SFÂNTULUI DUH,
Cât o ÎMBRĂȚIȘARE a TATĂLUI.

4

Cine poate spune
IUBIREA din TREIME,
Care niciodată
Nu încetează să bată,
INIMA-IUBIREA, Prescura,
SÂNGELE-CUVÂNTUL, Potirul,
Punerea înainte, MULȚUMIREA,
Toate deodată, EUHARISTIA.

5

Nu este un NUME mai Scump
Ca NUMELE TATĂLUI.
FIUL ÎL CUVÂNTEAZĂ,
SFÂNTUL DUH Îl ţine în BRAȚE,
CUVÂNTUL Potirul NUMELUI
Și SÂNGELE TATĂLUI,
SFÂNTUL DUH Curgerea NUMELUI,
Care deodată
UNUL pe ALTUL se POARTĂ.

6

TREI LITURGHII într-UNA SUNT,
IUBIREA, CUVÂNTUL, MULȚUMIREA,
Prescura, Potirul, Punerea înainte,
TATĂL, FIUL, DUHUL SFÂNT,
Una negrăită TREIME,
Deodată EUHARISTIA.

7

ARHIERIA CUVÂNTUL
Și ARHIERIA DUHUL SFÂNT
Slujesc Prescura IUBIRII
TATĂLUI Absolut,
Dumnezeiasca LITURGHIE,
Negrăita EUHARISTIE,
CHIP de IUBIRE TREIME.

II

1

Într-o Zi fără timp în Dumnezeire
FIUL ca Răspuns de IUBIRE
Împreună cu DUHUL SFÂNT
Aduc TATĂLUI încă o Liturghie
De Creaţie.
– Veşnicule PĂRINTE,
Primeşte Această Punere Înainte,
Sfinţească-se NUMELE Tău,

Fie IUBIREA Ta
Peste Făptura Ta
Și o Binecuvântează.
Ale Tale dintru ale Tale
Ți-aducem Înainte.

2

Și TATĂL Privește...
Vede încă o Iubire
De Creaţie,
Ce uimitor are în Braţe
Pe însuşi FIUL Său,
O, Biserică PREACURATĂ,
Un Chip de MAMĂ Fecioară
În care FIUL Se ÎNTRUPEAZĂ
Și SFÂNTUL DUH Se Coboară
Și CHIPUL SĂU Înfăţişează.

3

Vede Chip de lubire
Chip de Asemănare,
Chip de Făptură
Cu CHIP de DUMNEZEU Împreună,
Liturghie de Creaţie,
Îngeri de cântare,
O Lume de Vieţuitoare,
Oameni, Fraţii FIULUI...
– Ale Tale dintru ale Tale
Sunt toate acestea.

4

Dar vede cu uimire
Și o „antiiubire"
De păcat şi moarte...
Și parcă ar Vrea
Să-şi întoarcă FAȚA...
Însă o Iubire arzătoare
Îi cade la PICIOARE,
Iubirea Unei MAME:
– Pe FIUL Tău, PĂRINTE,
Îl Port în Braţe
ÎNTRUPAT în Creaţie
Și IUBIREA Ta Absolută
Este FIUL Tău.
Pe ACESTA PĂRINTE
ÎL PUN ÎNAINTE,
Ce are în SINE
Ca EUHARISTIE
Toată Creaţia.

5

Și Vede cu uimire
Pe FIUL Său ÎNTRUPAT
Ca UN MIEL pe Cruce
Cu LACRIMI de SÂNGE,
Pe care SFÂNTUL DUH
Le Prinde în PALME:
– PĂRINTE,
ÎNSĂȘI IUBIREA Ta o PUNEM ÎNAINTE.

6

Și Vede cu uimire
Toată Creația
Și pe FIUL Său în Fiecare
Ca JERTFĂ de Iertare,
IUBIRE-Îngemănare,
IUBIREA Peste Fire,
Ca toate să-NVIEZE
IUBIREA NEMURITOARE,
JERTFA, IUBIREA Peste Fire,
IUBIREA de UNIRE
DINCOLO de moarte,
Unde se DEPĂȘESC toate
Și este doar IUBIRE
LITURGHIE-EUHARISTIE.

7

Vede cu uimire
Cum FIUL Său în SINE,
Pe Fiecare Făptură
Iarăşi o PREFACE
Și cu DUHUL SFÂNT
ÎNVIAZĂ Iubirea
Din Creația căzută
Și Toată o STRÂNGE
În POTIRUL SÂNGE,
În IUBIREA PRESCURĂ
Pe care o ADUCE
Și o PUNE ÎNAINTE:
– PRIMEȘTE CHIPUL IUBIRII,
E CHIPUL TĂU, PĂRINTE.

8

Și TATĂL BRAȚELE DESCHIDE:
– SĂ FIE.
Și Toate se ÎNFĂPTUIESC.
IUBIREA-TATĂL FĂCĂTORUL,
CUVÂNTUL-FIUL ZIDITORUL,
VIAȚA-DUHUL ÎNFĂPTUITORUL,
CHIP de DUMNEZEU TREIME,
CHIP de LITURGHIE-EUHARISTIE.

III

1

Din Neînceput a fost IUBIREA
TREIMEA-LITURGHIA.
Din Început a fost CUVÂNTUL
Prin care S-au Zidit
Cerul și Pământul.
LITURGHIA-IUBIREA DUMNEZEIASCĂ
FIUL-CUVÂNTUL o Face
Și o Liturghie de Creaţie.

2

DUMNEZEU TATĂL este FĂCĂTORUL,
FIUL din ALE TATĂLUI ZIDEȘTE
Și VOIA TATĂLUI ÎMPLINEȘTE
Și SFÂNTUL DUH ÎNFĂPTUIEȘTE.

3

La Început CUVÂNTUL
Zidește Cerul şi Pământul,
Cerul-CHIPUL FIULUI
Care ARATĂ CHIPUL TATĂLUI,
Pământul-Chipul Cerului
Și RAIUL-CHIPUL SFÂNTULUI DUH,
Precum în Cer aşa şi pe Pământ.

4

La început se Creează
Apa-Sângele CUVÂNTULUI,
Oul Cerului,
Sămânţa Pământului
Peste care DUHUL se Odihneşte.

5

Și din Apă și din DUH
Se Creează Lumina,
MAMA de Creaţie,
Cu FIUL-CUVÂNTUL în Braţe.

6

La început CUVÂNTUL
Creează pe MAMA Sa,
Lumina de Creaţie
Ce are în Brațe
Pe CUVÂNTUL LUMINA NECREATĂ,
Lumina, Primul Chip Creat
Prin care toate se nasc.

7

Lumina este Cerul
ÎMPĂRĂȚIA Creată,
SCAUN pe care FIUL îl Face
IUBIRII Lui DUMNEZEU TATĂL.
FIUL Aduce şi Un DAR de Creaţie,
Un SCAUN ÎMPĂRĂTESC,
În care TATĂL să se ODIHNESCĂ
Și DINCOLO de Cea DUMNEZEIASCĂ,
CHIP de DAR al FIULUI
Și de MULȚUMIRE al DUHULUI.

8

Și în jurul SCAUNULUI Ceresc
Creează pe Îngeri,
Care, neîncetat, Liturghisesc.
Și Creează Văzduhul de Sus
Și Uscatul cel de jos,
Stele nenumărate și Soare,
O Lume nesfârşită de Vieţuitoare,
Toate CUVÂNT ÎNTRUPAT.

9

Și ca UNIRE
Creează pe OM,
Omul, Înrudire cu Îngerii-Cerul
Omul, Înrudire cu Lumea,
Omul, Chipul Treimic al Creaţiei,
UNIREA Cerului şi Pământului.

10

Lumina este „Coasta" CUVÂNTULUI,
Cerul este din „Coasta" Luminii,
Pământul din „Coasta" Cerului,
Omul, UNIREA Tuturor.

11

CHIPUL CUVÂNTULUI se face Adam,
Chipul Luminii se face Eva,
Și Chipul lui Adam se face Tată
Și Chipul Evei se face MAMĂ
Și așa se Nasc FRAȚII CUVÂNTULUI
Și FIULUI TATĂLUI DUMNEZEU
Și Creaţia Toată în UNIRE,
ÎNTRUPARE de CUVÂNT,
RAI de DUHUL SFÂNT,
Și ÎMPĂRĂȚIE de Creaţie
De DUMNEZEU PURTĂTOARE,
De EUHARISTIE LITURGHISITOARE.

12

CUVÂNTUL este FIUL,
Creaţia este MAMA,
FIUL este PREOȚIA,
MAMA este Biserica.
În toate este EL–CUVÂNTUL
Și toată Creaţia
Este MAMA şi Fraţii Săi,
Liturghie de Creaţie
Ce se face
EUHARISTIE, TRUPUL Său.

Ieromonah Ghelasie Gheorghe
1993

NOTA AUTORULUI

Mulţi se aşteaptă la o relatare deja recunoscută. Surprinderea este că noi facem o prezentare în viziunea unui oarecare Neofit pustnicul. Astfel noi avertizăm că acest Dicționar este în această orientare. Sunt „Harismatici” care din când în când ne dezvăluiesc TAINE ce sunt Lucrătoare pentru anumite momente. Neofit pustnicul pare unul dintre aceştia. Modul de relatare, limbajul aparte al viziunii sale, îi face însă pe unii să-şi închipuie tot felul de bănuieli.

Vă redăm pe scurt viziunea mistică a pustnicului Neofit. De la început avertizăm că acesta este tocmai de partea cealaltă a gnosticismului. Neofit pustnicul nu este înclinat spre gnostică ci, din contră, tinde spre Mistică pură de Rai de „dinaintea căderii”. Originea gnosticismului (zisei cunoaşteri) Neofit o consideră în „promisiunea” şarpelui-diavolului; „că veţi cunoaşte binele şi răul şi veţi fi ca Dumnezeu” (Facere 3,5). După căderea din Rai „gnostica şarpelui” înlocuieşte CUNOAŞTEREA Directă a DIVINULUI. Neofit pustnicul încearcă o Mistică fără „inteligenţa” căderii, ca o reîntoarcere la RELIGIOSUL de dinaintea căderii din Rai. Gnosticismul are cultul „inteligenţei”, al cunoaşterii dualităţii contrare ce preface DIVINUL în „principii” zise spirituale, dereligizând şi depersonalizând DIVINUL, reducându-L la o „inteligenţă fără chip”. Mistica lui Neofit este tocmai Reîntoarcerea la RELIGIOZITATEA şi PERSONALISMUL CHIPULUI de dinaintea inteligenţei şarpelui. Emblema misticii lui Neofit este

CHIPUL-ICOANA DIVINULUI. Emblema gnosticismului este „iconoclasmul, distrugerea Chipului în fărâmele-principiile de inteligenţă”.

Pe mulţi i-a surprins relatarea aceasta pe care o face în *Memoriile unui Isihast*. Neofit nu porneşte de la „categoriile” de Intelect, ci de la „categoriile de REVELAȚIE”. El încearcă un „sistem de Cunoaştere” direct prin REVELAȚIE. În viziunea lui Neofit CUNOAȘTEREA prin CHIPURI DIVINE DIRECTE este ADEVARATA CUNOAȘTERE. Și aceste CHIPURI nu sunt „principii”, ci ICOANE-ARĂTĂRI FIINȚIALE. CHIPUL este PERSOANA şi PERSOANA este FIINȚA şi FIINȚA este cea care naşte în Sine SPIRITUL, iar SPIRITUL, ca HAR-Energii, emană „inteligenţele-principiile spirituale”. Neofit face o „sinteză” a REVELAȚIEI Creştine până la un „adevărat sistem de CUNOAȘTERE” care nu are nevoie de „principiile spirituale”. Aici este specificul şi originalitatea viziunii lui Neofit care îi surprinde pe mulți.

La prima vedere relatările lui Neofit par tot un fel de „sistem de gândire”, de unde bănuiala că, de fapt, este un „gnosticism mascat”. Dar când adânceşti lucrurile rămâi uimit cum „gândirea” este total înlocuită de „CHIPURILE REVELAȚIEI Directe” ca un „sistem de CUNOAȘTERE prin FIINȚIALITATE”. Neofit afirmă că REVELAȚIA Creştină vine cu această CUNOAȘTERE FIINȚIALĂ ce era în Rai, de dinaintea căderii în „cunoaşterea dualităţii contrare a inteligenţei”.

Mulţi nu pricep ce poate fi această „CUNOAȘTERE FIINȚIALĂ” de dincolo de inteligenţă. Toţi filozofii au susţinut Sophia-Înţelepciunea ca însăşi DIVINUL în ACȚIUNE şi vine acest pustnic enigmatic să susţină că DIVINUL în ACȚIUNE este FIINȚA Însăşi, care apoi transpune ACȚIUNEA FIINȚIALĂ şi în HAR-Sophia. Prin aceasta Neofit

pustnicul nu mai este „gnostic”, ci este tocmai de partea cealaltă, ce nu mai are cu nimic de a face cu gnosticismul. Astfel viziunea mistică Isihastă a lui Neofit nu poate fi considerată „gnostică” (cum gratuit bănuiesc unii), ci este o mistică FIINȚIALĂ Directă. Dar şi aceasta, mai ales pentru teologi, pare de neacceptat, ştiindu-se că în FIINȚĂ nu este posibilitate de acces. Astfel iată-l pe Neofit lipsit şi de „gnosticismul mistic” şi de „teologicul apofatic”. Aici trebuie evidenţiată viziunea proprie a pustnicului Neofit. Neofit face o Sinteză Teologică surprinzătoare pe care o consideră însăşi mistica propriu-zis creştină.

Creştinismul nu admite gnosticismul tocmai datorită faptului că FIINȚA lui DUMNEZEU este TAINA şi noi, creația, nu putem „intra” în ea. Gnosticii încearcă o „intrare” în cele Dumnezeieşti plăsmuind diferite speculații mistice. Neofit, fidel Învățăturii Sfinților Părinți, afirmă clar că în FIINȚA lui DUMNEZEU nu se poate intra, dar face o „intrare” în Fiinţa creată. Neofit insistă pe o mistică Ființială, dincolo de „inteligenţă”. Și dacă noi, creaţia, nu putem intra în FIINȚA lui DUMNEZEU, poate DUMNEZEU să intre în Fiinţa creată şi aşa poate fi, totuşi, o mistică Fiinţială. Am putea spune că Neofit pustnicul nu admite gnosticismul Divin (intrarea în Divinitate, cum fac toţi gnosticii antici şi mai noi), ci evidenţiază „absoluta RELIGIOZITATE” a INTRĂRII lui DUMNEZEU în Fiinţa de creaţie.

Într-adevăr, această viziune este surprinzătoare, nu ca „fond”, ci ca „formă”. Ca fond este Învățătura Sfinților Părinți, a Îndumnezeirii, THEOSIS, nu a Dumnezeirii. Creația PRIMEȘTE pe DUMNEZEU în Ființa sa şi se face Părtaşă la Cele Dumnezeieşti, Dumnezeirea fiind Cea care Intră în Ființa creată, creaţia neputând intra în FIINȚA lui DUMNEZEU. Gnosticii panteişti şi semipanteişti consideră o intrare a

creației în FIINȚA lui DUMNEZEU până la o absorbire în Dumnezeire a creației. De aici disputa inconciliabilă dintre gnosticism şi creştinism. Creştinismul nu admite „absorbirea” creației în Dumnezeire, ci rămânerea creației în veşnica ei condiţie de creație, „în afara” FIINȚEI lui DUMNEZEU, deşi în „spațiul” FIINȚIALITĂȚII Dumnezeieşti. Însă Neofit aspiră la mistica TOTALĂ FIINȚIALĂ, de aceea face o „mutare transcendentală mistică”, de INTRAREA FIINȚEI lui DUMNEZEU în Ființa creată, dar tot fără „absorbirea” Dumnezeirii în creaţie.

Astfel viziunea mistică a lui Neofit pustnicul este „pur Teologică creştină”, de „apofatism-TAINĂ” faţă de FIINȚA Dumnezeiască, dar este şi o surprinzătoare „Cunoaştere Ființială de creaţie”. Această „formă” de Fiinţialitate de creaţie uimeşte pe mulţi până la o bănuială de „gnosticism mascat”. Neofit nu admite „gnostica-cunoaşterea FIINȚEI în Sine a lui DUMNEZEU” (teologic pur creştină), dar afirmă o „Cunoaştere în Fiinţa în Sine de creaţie”. Această „formă” de „Cunoaştere în Fiinţa în Sine de creație” surprinde pe majoritatea. Toţi filozofii, de la antici până la cei mai noi, nu admit o „Fiinţă în Sine de creaţie”, FIINȚA fiind doar DUMNEZEIREA. DUMNEZEU este FIINȚA şi creaţia este lumea fiinţărilor” FIINȚEI.

Neofit, pe baza Teologiei creştine, afirmă că DUMNEZEU este FIINȚA UNICĂ şi ABSOLUTĂ, dar CREAZĂ Real şi faptic şi o „Fiinţă Creată”. Într-adevăr, Creaţia este o „fiinţare” ca origine-naştere, dar odată creată i se dă „statut de Fiinţă în Sine de Creaţie”, ca Chip şi Asemănare a CHIPULUI lui DUMNEZEU (Chipul fiind statutul de Fiinţă în Sine). Prin aceasta Neofit pustnicul scoate în evidenţă o „nouă filosofie” pe care o putem numi „filosofie pur creştină”. Disputa dintre creştinism şi filosofia antică a fost şi este tocmai pe această

bază, că filosofii consideră doar Dumnezeirea ca FIINȚĂ, iar creaţia o „manifestare” emanativă de „fiinţări”.

Creştinismul vine cu REVELAȚIA UNEI FIINȚE TRINITARE în Sine (deci cu MANIFESTARE deja a lui DUMNEZEU în Sine Însuşi), care nu are nevoie să „fiinţeze prin cele create”, având FIINȚAREA Sa directă. Neofit consideră o „degradare” a lui DUMNEZEU să afirmi că FIINȚA Sa „nu poate să ·se manifeste ca însăşi FIINȚĂ”, ci doar ca „negări-fiinţări create”. Aşa consideră că filosofii antici fac o mare greşeală în raţionamentul lor. Creştinismul REVELEAZĂ adevărata Filosofie când ne arată că FIINȚA lui DUMNEZEU este TRINITARĂ în SINE (deci are o MANIFESTARE de FIINȚĂ-FIINȚĂ), iar Creaţia este o „Manifestare a MANIFESTĂRII FIINȚEI”. Astfel Creaţia nu mai este „reversul” FIINȚEI lui DUMNEZEU (că EL are în SINE TREIMEA-REVERSUL Său), ci este o OPERĂ SEPARATĂ de FIINȚA şi FIINȚĂRILE lui DUMNEZEU. Prin aceasta Neofit evidenţiază o „filosofie de altă consideraţie filosofică. Aici este toată „cheia” priceperii viziunii mistice Isihaste a lui Neofit pustnicul.

Aşa, Creaţia ca să fie „creaţie”, trebuie să fie „Fiinţă Creată”, chiar dacă este „Creată de CREATOR”. Creaţia, doar ca Fiinţă în Sine de Creaţie poate fi „receptivă” faţă de FIINȚA lui DUMNEZEU. Neofit face tot felul de ocolişuri teologice, metafizice şi chiar de ştiinţă, tocmai ca să scoată în evidenţă această TAINĂ a Ființei Create. Mistica Isihastă a lui Neofit este aparent „metafizică mistică” dar, în fond, este Mistică TEOLOGICĂ pur creştină. Aici se încurcă mulţi care, superficial, citesc pe sărite relatările acestea ale lui Neofit. Și teologii sunt surprinşi de „forma” aceasta de relatare, motiv de „bănuieli” de tot felul. Teologia are în vedere permanent FIINȚA Apofatică a lui DUMNEZEU, în faţa căreia Creaţia

se ÎNCHINĂ ca să PRIMEASCĂ HARUL Dumnezeiesc, prin care şi Creaţia se ÎMPĂRTĂŞEŞTE de cele Divine.

În relatările lui Neofit pustnicul este o „mutaţie" pe planul Fiinţei Create Catafatice. Aici este surprinderea. Teologic creştin, FIINŢA lui DUMNEZEU este TOTUL, dar APOFATICĂ-TAINICĂ, şi Creaţia este mereu în „umbra TAINEI Divine". Ca mistic, Neofit îndrăzneşte o evidenţiere şi a Tainei Create, dar tot în „umbra TAINEI Divine". Acest mod de relatare îi face pe mulţi bănuitori. Teologii vorbesc amănunţit de TAINELE lui DUMNEZEU faţă de Creaţia Sa. Ca mistic, Neofit vorbeşte amănunţit de Tainele Fiinţei Create faţă de DUMNEZEU CREATORUL ei. Modul Filocalic mistic este mai înclinat spre aceasta, ca TRĂIRE în Răspuns Propriu al Fiinţei Create. Marii mistici Filocalici vorbesc cu „frică şi cutremur" de TAINELE Cele ÎNALTE DUMNEZEIEŞTI, totul fiind axat pe „complexul de abatere duhovnicească" a Sufletului Creat. De aceea Sfinţii Filocalici vorbesc mult de „patimi, nevoinţe, sfaturi" direct legate de „urcuşul duhovnicesc". Neofit încearcă o relatare de mistică Fiinţială de Creaţie mai puţin consemnată.

Neofit nu face „Teologie", care este deja făcută de Sfinţii Părinţi, ci face altceva, face TRANSPUNEREA Teologiei într-un fel de „Creatologie". Este interesantă această preocupare a unui pustnic. Creştinismul este TEOLOGIE prin excelenţă, dar TRĂIREA Creştinismului este Creatologie prin excelenţă. Aceasta vrea să arate Neofit ca mistic-trăitor creştin. Aici se încurcă filosofii gnosticii antici ca şi cei mai noi. Filosofia, faţă de Religie, face un efort de pătrundere în cele Divine, ca un fel de Creatologie, o Vorbire a Creaţiei despre sine şi cu sine, în raport cu Divinitatea. Filosofia ateistă scoate „raportul" cu Divinitatea şi se face pe sine toată realitatea. Religia este Coborârea Divinului la creaţie, de

aceea este Teologie. Neofit pustnicul încearcă o Creatologie Teologică pur creştină, ce înseamnă altceva decât „gnosticism”, înseamnă „Mistică-Mistică”. Nu vă obosim mai mult. Din Dicţionar veţi putea surprinde toate aceste „specificuri mistice”.

Vă dăm pe scurt şi schematic viziunea mistică a lui Neofit, pe care am adaptat-o şi noi în acest Dicţionar, considerând-o o posibilitate de REÎNVIERE a DUHULUI Mistic Filocalic creştin.

Unii vorbesc de o „depăşire şi o terminare” a Spiritului creștin, de unde trecerea într-o „altă” spiritualitate mai evoluată. Din contră, noi consemnăm o „adevărată explozie creștină”, de abia de acum încolo Creștinismul arătându-se în SPLENDOAREA și TAINA sa veritabilă. Viitorul Spiritualității este CREȘTINISMUL. Și Viitorul ori va fi CREȘTIN, ori nu va fi deloc...

Neofit avertizează că nu are intenția să facă Teologie sau metafizică, ci caută TAINA misticii. Este drept că mistica le implică.

Creştinismul are o mistică pur Teologică. Misticile necreştine sunt predominant metafizice. Adesea Neofit se zbate între Teologie şi metafizică, dar întotdeauna se ridică la suprafața Teologicului creştin.

Sunt două direcții mistice, una spirituală (de destructurare până la absorbirea formelor de creație în Divinitate) şi una senzuală, de absorbirea ziselor „principii Divine” în formele-manifestările de creație. Ambele cad in „magia” amestecului dintre Divin şi creație. Neofit pustnicul caută o identificare a misticii pur creştine tocmai ca să nu cadă şi el în aceleaşi erori. Misticile spiritualiste reduc Divinitatea la „principii spirituale” până la depersonalizarea şi chiar „laicizarea” Sacrului. Cele senzuale fac o mistică „feministă” până la

erotismul de desfrâu mistic. Rar sunt mistici pur spiritualiste, de obicei sunt amestecate cu cele feministe. Mulți zişi „gnostici” au ajuns să „introducă” principiile de „masculin şi feminin” chiar în Divinitate. Logica misticilor gnostice este logica dualității contrare-complementare. Pentru metafizicieni „contrarul-negativul” este „complementarul-prelungirea”, de unde acceptarea dualității ca esența logicii.

La Neofit pustnicul este o altă logică, a UNITĂȚII NECONTRARE. Neofit identifică principiul masculin în ARHECHIPUL absolut de DUMNEZEIRE şi pe cel feminin în Chipul absolut de Creație. Dar Creația nu este „prelungirea-complementaritatea” Divinului, ci este OPERĂ ca CHIP şi ASEMĂNARE. Creaţia nu este însăşi manifestarea Divinului (Dumnezeirea având propria Sa MANIFESTARE INTRAFIINȚIALĂ ca TREIME şi HAR de TREIME), ci este manifestarea MANIFESTĂRII DIVINULUI. Astfel lucrurile se schimbă încât Creaţia nu mai este „reversul-negativul” Divinului, ci este o Realitate complet în „afara” Divinului, dar în ÎNRUDIRE de CHIP cu DIVINUL (ca CHIP şi ASEMĂNARE). La Neofit este o distincție clară şi netă între DUMNEZEIREA absolută în SINE, ca CHIP al TATĂLUI absolut şi al TREIMII Sale absolute față de Creație. DUMNEZEIREA Revelaţiei Creştine este CHIPUL UNIC al TATĂLUl absolut, ce Naşte şi Purcede pe FIUL absolut şi pe SFÂNTUL DUH absolut, ca UNICA ORIGINE şi UNICA DEOFIINȚĂ.

La metafizicieni este doar Divinitatea impersonală şi singulară de Sine care apoi, funcţional, se „prelungeşte” şi ca un fel de Treime mai mult de „principii” decât de „fiinţialitate”, ca „ființări”. TREIMEA Creştină este INTRAFIINȚIALĂ şi FIINȚIALITATE de FIINȚĂ în SINE. Fiți foarte atenți la aceste distincții, altfel faceţi mari erori de interpretare.

DUMNEZEIREA TREIMICĂ în SINE nu are ca „revers” Creaţia, ci se are pe SINE ÎNSĂȘI. Astfel Creaţia nu este prelungirea Divinului, ca la metafizicieni, ci este Creaţia faptică din „afara” Divinului. De aici consemnarea lui Neofit că Chipul feminin apare doar odată cu Creaţia, ca Chipul pur al Creaţiei. Mai mult, Taina Chipului Feminin este TAINA CHIPULUI FIULUI DUMNEZEIESC care se ÎNTRUPEAZĂ-NAȘTE în Creaţie.

Toată esenţa viziunii mistice a lui Neofit pustnicul este TAINA FIULUI DUMNEZEIESC care ne descoperă nouă CHIPUL absolut al DUMNEZEIRII TATĂLUI şi ne Redescoperă Taina propriului Chip al nostru de Creaţie. Neofit afirmă categoric: DUMNEZEIREA este CHIP de TATĂL absolut şi Creaţia este Chip de Mamă absolută. TAINA CHIPULUI de TATĂL este FIUL DUMNEZEIESC şi TAINA Chipului de MAMĂ este tot CHIPUL FIULUI. În viziunile metafizice gnostice principiul masculin este Divinul-Soţul şi cel feminin este creatul-soţia ca o paradoxală contrarietate-complementarietate.

La Neofit este cu totul altă viziune. Pentru el mistica nu este „patul nupţial dintre Divin şi Creaţie, ci este „LEAGĂNUL DIVIN” al NAȘTERII FIULUI DEODATĂ al DUMNEZEIRII şi al Creaţiei. Este o esenţă uimitoare a însăși esenţei Teologice creştine. Pentru Neofit mistica nu este „căsătorie mistică”, ci BOTEZ-NAȘTERE mistică. După Neofit Originea Căsătoriei-Nunţii este, paradoxal, însăşi NAȘTEREA-BOTEZUL. Datorită ARHECHIPULUI anterior de NAȘTERE este apoi Nunta-căsătoria, care nu face altceva decât să „scoată la iveală” CHIPUL NAȘTERII, Originea.

În viziunea gnosticiIor lipseşte TAINA FIULUI DIRECT ca însăşi TAINA în SINE a misticii. Mistica metafizică este „dualist-singularistă”, de Unire-absorbire, pe când mistica

viziunii creştine este în Cel de-al TREILEA, FIUL AMÂNDORURA. Fără această sesizare nu puteţi înţelege mistica Isihastă creştină. Toată „cheia" viziunii mistice a lui Neofit aici este. DIVINITATEA nu se ÎNTÂLNEŞTE cu Creaţia în „patul nupţial-dual" ci în al TREILEA-FIUL-LEAGĂNUL-ODIHNA-ÎMPLINIREA AMÂNDORURA, în EUHARISTIA însăşi, MISTICA LITURGICĂ.

În viziunea mistică a lui Neofit ARHECHIPUL IUBIRII este EUHARISTIA-FIUL, ÎNTÂLNIREA fără amestecare şi fără absorbire. Această mistică EUHARISTICĂ este total deosebită de mistica „erosului mistic" al metafizicienilor. Astfel Taina misticii lui Neofit este ARHECHIPUL FIULUI-PREOŢIEI şi al MAMEI-Bisericii, care se ÎNTÂLNESC în UNIREA EUHARISTICĂ LITURGICĂ. De aici mistica Isihastă ca mistica „CINEI Celei de TAINĂ", total deosebită de „erosul nupţial gnostic".

UNIREA EUHARISTICĂ este TAINA misticii dintre DIVINITATE şi Creaţie. Acest specific îl dă Neofit misticii Isihaste, pe care şi noi îl considerăm ca „pur filocalic". Neofit afirmă teologic, în concordanță cu Sfinții Părinți Filocalici, că UNIREA Creației cu DUMNEZEU nu se poate face direct (ca la gnostici), ci prin EUHARISTIA LITURGICĂ, TAINA IUBIRII în FIUL HRISTIC TOTODATĂ FIUL lui DUMNEZEU şi FIUL Creației, ca ÎNTÂLNIRE MISTICĂ fără amestecare şi fără absorbire între DIVIN şi Creație, ci ca ROD-ÎMPLINIRE-UNIRE-ÎNRUDIRE. Esența misticii creştine nu este „reîntoarcerea" creației în Divinul ce a produs-o, ci este ÎNRUDIREA Creației cu DIVINUL care a Creat-o. Mare atenție la această subtilitate mistică. Creația este „LUCRAREA MÂINILOR lui DUMNEZEU", are „amprenta CHIPULUI Său", dar ADEVĂRATA ÎNTÂLNIRE dintre CREATOR şi Creație se face printr-o ÎNRUDIRE MISTICĂ ce, în

creştinism, este FIUL lui DUMNEZEU care se face TOTODATĂ şi FIU de Creație.

La metafizicieni lipseşte TAINA FIULUI TRANSCENDENTAL şi fac „erosul dual”. În creştinism toată TAINA ÎNRUDIRII este FIUL-TAINA EUHARISTICĂ-LITURGICĂ, în care DUMNEZEU şi Creația se ÎNTÂLNESC şi se GUSTĂ RECIPROC, se ÎNRUDESC cu SÂNGELE COMUN al ACELUIAȘI FIU-EUHARISTIE al AMÂNDORURA. Prin aceasta Neofit pustnicul face o uimitoare SINTEZĂ TEOLOGICĂ și MISTICĂ pur creştină. Neofit insistă mereu pe TAINA LITURGICĂ a isihasmului. Aici este „cheia” înţelegerii viziunii mistice pe care o adoptăm şi noi în acest modest şi incomplet Dicţionar de ISIHASM.

Bucură-te, ISIHIE,
CHIP de LITURGHIE-IUBIRE,
CHIPUL FIULUI lui DUMNEZEU
Și Chipul Bisericii MAICII DOMNULUI,
CHIP de EUHARISTIE,
De ÎMPLINIRE-ÎMPĂRTĂȘIRE,
Bucură-te, ISIHIE,
De DUMNEZEU și de Creație
DEODATĂ ÎMPĂRĂȚIE,
ISIHIE, RAI de IUBIRE,
Cer şi Pământ în ÎNTÂLNIRE,
DUMNEZEU şi Creație, ÎNRUDIRE,
TAINĂ de ÎNDUMNEZEIRE.

Ieromonah Ghelasie Gheorghe

PSALMUL de Închinăciune al pustnicului Neofit

1. Cum să ridic ochii mei către Tine, DUMNEZEULE, cum să caut la MĂREȚIA Ta?
2. Tu m-ai Creat după CHIPUL şi Asemănarea Ta.
3. Tu mă Chemi: „Vino să-ţi dau din ale Mele, să te ÎMPARTĂȘEȘTI de toate DARURILE Mele”.
4. Simt cum CURGE HARUL Tău în mine şi-mi deschide hotarele Ființei mele create ca Tu să INTRI.
5. Și mă cutremur cum Tu, Cel MARE, poţi încăpea în mine, cel mic.
6. Făptura cum să te cuprindă pe Tine, FĂCĂTORULE?
7. Tu poţi să INTRI în mine că eşti DUMNEZEU, dar eu nu pot nici să mă apropii de FIINȚA Ta.
8. Tu mă poţi cuprinde, dar eu nu pot nici să te ating.
9. Tu, peste Firea mea de Făptură, INTRI în mine şi mă cutremur cum poţi încăpea în mine, cel ce nu pot să Te încap pe Tine.
10. Această TAINĂ este veşnica mea uimire şi închinăciune.
11. Este TAINA CHIPULUI Tău pecetluit pe Fiinţa mea creată, că doar în CHIPUL Tău Tu poţi încăpea.
12. Tu m-ai Creat pe mine, Făptura, şi mi-ai dat CHIPUL Tău, prin care pot sta în FAȚA Ta.
13. Este aşa de MARE CHIPUL Tău, de mă uimesc cum poate încăpea în Chipul meu!
14. Eu, Făptura, nu Te pot cuprinde, dar peste Firea mea Tu Te CUPRINZI în mine şi mă înfricoşez cum pot fi „un locaş” al Tău.

15. O, TAINĂ! Tu, Cel MARE, dacă INTRI în mine, mă Creşti şi mă deschizi, pe când de aş intra eu în Tine, fiind cel mai mic, m-aş pierde în MĂREȚIA Ta.

16. Tu, Cel MARE, INTRI peste Fire în mine, ca să mă faci CHIP şi Asemănarea Ta.

17. Tu, Cel MARE, Vii în mine, că de aş intra eu în Tine, nu ar mai rămâne nimic din mine.

18. Tu m-ai Creat ca şi eu, Făptura, să Cresc în Tine, să fiu deodată cu Tine, fără amestecare.

19. Eu, Făptura, rămân în „afara” Ta, că doar aşa pot fi „Un loc” unde Tu poţi VENI.

20. Eu, Făptura, sunt în „afara” Ta, dar mă ÎNTÂLNESC cu Tine prin CHIPUL Tău pe care L-ai Pecetluit în mine şi în care Tu Vii în mine.

21. Tu m-ai Creat din IUBIRE, ca şi Creaţia să se ÎMPĂRTĂȘEASCĂ din Tine.

22. IUBIREA este TAINA INTRĂRII în Celălalt, căruia Te DĂRUEȘTI.

23. Și Tu eşti PRIMUL care mă IUBEȘTI şi aşa, Tu, eşti PRIMUL care INTRI în mine, Tu, CREATORUL meu.

24. Această TAINĂ a INTRĂRII în mine este TAINA Vieţii mele.

26. Eu, Făptura, niciodată nu Intru în Tine, că atunci nu aş mai fi Creaţie, ci m-aş pierde în Tine.

27. Tu m-ai Creat ca să fiu Veşnic Asemenea Ție, şi aşa doar Tu INTRI în mine, ca să mă PĂSTREZI pe mine.

28. Eu, Făptura, nu pot Intra în Tine, că m-aş transforma în Tine.

29. Făptura Creată nu poate să se transforme în DUMNEZEU, că nu ar mai fi Creație.

30. Tu, CREATORUL, însă, poţi INTRA în Făptură, fără să Te transformi în Creaţie, DĂRUIND Creaţiei CHIPUL Tău, prin care poţi INTRA în ceea ce „nu eşti Tu”.

31. Tu DĂRUEȘTI CHIPUL Tău Creaţiei, că eşti FĂCĂ-TORUL, pe când Creaţia nu poate să-Ți dăruiască Chipul său în care Tu să Te prefaci.

32. Chipul Creat niciodată nu poate să-Ți dea CHIP Ție, Celui ce eşti CHIPUL ABSOLUT.

33. Aşa doar Tu DĂRUEȘTI CHIP oricăror Chipuri.

34. Creaţia este după CHIPUL şi Asemănarea Ta, nu Tu după Chipul şi Asemănarea Creaţiei.

35. Niciodată Creaţia nu poate să Intre în CHIPUL Tău, ci doar CHIPUL Tău poate Intra în Chipul Creat.

36. Și doar după ce CHIPUL Tău a INTRAT în Chipul Creat poate şi Creaţia să se ÎNTÂLNEASCĂ cu ÎMPĂR-TĂȘIRE de CHIPUL Tău.

37. Și Tu, CHIPUL Cel VEȘNIC, INTRÂND în Chipul Creat, faci şi Creaţia să fie veşnică.

38. Tu, Cel VEȘNIC, nu Creezi decât tot ceva Veşnic.

39. A CREA este a DA CHIPUL Tău şi „unui chip creat”.

40. Chipul Creat nu este niciodată prin sine însuşi, ci prin Cel CREATOR, încât TAINA Creaţiei este CHIPUL CREA-TORULUI.

41. O, DUMNEZEUL şi CREATORUL meu, Tu m-ai Creat DĂRUINDU-mi CHIPULTău, pe care L-ai Pecetluit în Fiinţa mea, prin care ai INTRAT în mine, prin care Te-ai UNIT cu mine, prin care rămâi NEDESPĂRȚIT de mine.

42. Tu, de la Creaţia-naşterea mea ai INTRAT deja în mine, prin SCÂNTEIA de CHIP pe care ai ÎNTRUPAT-o în Fiinţa mea şi aşa Tu eşti Cel care ai VENIT în mine, ca să faci din mine MASA CINEI Tale de TAINĂ.

43. O, DOMNUL şi DUMNEZEUL meu, Tu aşa de mult mă IUBEȘTI, încât ai „lăsat” NECUPRINSUL Tău ca să INTRI în „Cuprinsul meu Creat”, ca să mă faci şi pe mine Asemănare de Tine.

44. Doar dacă mă ÎMPĂRTĂȘESC de CHIPUL Tău la CINA de TAINĂ a IUBIRII Tale, voi GUSTA din ÎNTÂLNIREA cu Tine.

45. Tu eşti Cel ce Vii cu IUBIREA Ta în Făptura mea, Tu având ce să-mi DĂRUIEȘTI.

46. Eu, Creaţia, ce pot să-Ți Dăruiesc, decât să-Ți Mulţumesc, să-Ți Cânt şi să mă PLEC în FAȚA Ta, ca RĂSPUNS de Iubire a mea de făptură Creată.

47. O, DUMNEZEUL meu, TAINA mea eşti Tu, dar eu îți întorc adesea spatele, fug de la MASA ÎMPĂRTĂȘIRII Tale, fug de CHIPUL Tău, ies şi din Chipul meu de Creație şi „plăsmuiesc” iluzia morții din „golul” de Tine.

48. O, DUMNEZEUL IUBIRII, fug de IUBIREA Ta, uit de Iubirea mea, cad în iluziile unei „iubiri fantomatice” din afara CHIPULUI Tău.

49. Unde să scap de „amăgirea păcatului”?

50. Trebuie să alerg la CHIPUL Tău, la IUBIREA Ta, la MASA CINEI Tale Celei de TAINĂ.

51. Și unde este CHIPUL Tău? Este în PECETEA CHIPULUI Tău din Ființa mea.

52. Tu nu eşti departe de mine, eşti chiar cu mine.

53. Mă întorc la Tine, DOMNUL şi DUMNEZEUL meu, cad în genunchi la PICIOARELE CHIPULUI Tău şi Te Rog, Primeşte-mă în BRAȚELE IUBIRII Tale ca pe Fiul risipitor.

54. O, DOAMNE, ce „Bine este la MASA ÎMPĂRTĂȘIRII Tale” pe care, Tu ÎNSUȚI, o Găteşti în însăşi Ființa mea de Făptură.

55. Mă mir şi mă cutremur cum se poate aceasta, dar fiind Tu Cel ce o FACI, la Tine „TOATE sunt cu PUTINȚĂ”.

56. Păcatul „ieşirii” din CHIPUL Tău îmi omoară însuşi Chipul meu de Creație, căci Chipul meu nu poate fi „rupt” de CHIPUL Tău.

57. Eu vin în FAȚA CHIPULUI Tău, Tu mă ÎMPĂRTĂȘEȘTI de CHIPUL Tău, prin care INTRI în Chipul meu fără ca eu, Făptura, să pot intra vreodată în CHIPUL Tău.

58. Dar aceasta nu înseamnă că Făptura Creată este străină de Tine.

59. Tu INTRI în Făptura Creată şi peste Fire faci ce „ nu poate” face Firea Creată.

60. Creația niciodată nu poate intra în CHIPUL Tău, dar Tu FACI ce nu poate face Creația, INTRÂND Tu în Chipul Creat.

61. Așa şi Creația Ta se poate UNI cu Tine, ca ÎMPĂRTĂȘIRE din CHIPUL Tău, prin care şi Creația RĂMÂNE Chip Veşnic DEODATĂ cu CHIPUL Tău, în Asemănare de CHIP, dar fără amestecare sau absorbire de CHIP.

62. Mă ÎNCHIN CHIPULUI Tău, DOMNUL şi DUMNEZEUL meu, şi cu Brațele Chipului meu de Făptură Creată ÎMBRĂȚIȘEZ CHIPUL Tău şi TOATĂ TAINA CHIPULUI Tău INTRĂ în tot Chipul meu şi IUBIREA Ta de DUMNEZEU se ÎNTÂLNEȘTE cu Iubirea mea de Creație şi cine poate spune TAINA ÎMPĂRTĂȘIRII IUBIRII de DUMNEZEU şi de Creație, DEODATĂ şi în Asemănare?

A

ADAM (ebr. adamah = pământ)

Primul Om creat. Primul Nume de Om: „Adame unde eşti?” (Fac. 3, 9). Este Părintele neamului omenesc. Toţi suntem Fiii lui Adam. Adam-Omul este creat de Dumnezeu din „coasta-ţărâna” Pământului, înrudirea cu Natura (Fac. 2, 7), în care SUFLĂ CHIPUL Său.

La început a fost CUVÂNTUL
Ce a făcut Cerul şi Pământul. (Ioan 1, 1; Fac. 1, 1)
Cerul, „Chipul-Coasta” CUVÂNTULUI,
Pământul, „chipul-coasta” Cerului,
Precum în Cer aşa şi pre Pământ.
Și Taina UNIRII Cerului cu Pământul,
Taina ÎNTRUPĂRII CUVÂNTULUI,
Se face Taina Omului.
Omul, Înrudirea cu Îngerii-Cerul,
Omul, Înrudirea cu Natura-Pământul,
Omul, Chipul TREIMIC al Creaţiei,
Omul, UNIREA Creaţiei cu Dumnezeu.
Cerul se naşte din „coasta” CUVÂNTULUI,
Pământul se naşte din „coasta-chipul” Cerului,
Omul se naşte din Unirea tuturor.

Țărâna-coasta constituie Taina ÎNRUDIRII, accesibilitatea comunicabilității şi UNITĂȚII. Ca să-l conturezi pe Adam, trebuie privit în contextul general de creaţie, fiind Încununarea şi sfârşitul creaţiei, după care urmează ODIHNA,

Ziua a Şaptea (Fac. 2, 1-3). În Adam trebuie să se ODIHNEASCĂ Dumnezeu şi creaţia. Adam-Omul este Chipul ÎMPLINIRII şi UNIRII Cerului cu Pământul, Creaţiei cu Dumnezeu. De aici Chipul lui Adam ca Chipul lui DUMNEZEU TATĂL. O tradiţie vorbeşte de o corespondenţă mistică a Chipurilor Dumnezeieşti cu cele create. Astfel Îngerii sunt, în creaţie, Chipul FIULUI CUVÂNTULUI, ca Spiritele Cerului. Natura ca Chipul SFÂNTULUI DUH, al Vieţii, Pământul. Omul, ca Chipul TATĂLUI, CHIPUL UNIRII Cerului-Spiritului cu Natura-materia, însuşi Raiul, Împărăţia creată, în corespondenţă cu ÎMPĂRĂŢIA lui Dumnezeu, cea NECREATĂ. Se deosebeşte Raiul de Cer, fiind Cer şi Pământ în UNIRE, fără negaţie şi contrarietate, Unirea contrariilor, paradoxul PERFECŢIUNII.

Adam este Chipul şi Numele Omului creat. Se deosebeşte Chipul de Om creat de Chipul Chipului Omului creat, care este Eva. Aici este originea mistică a chipurilor de Bărbat şi Femeie.

În Om Scânteia-CHIPUL lui Dumnezeu
Este CHIPUL TATĂLUI.

Adam este Chipul Tatălui de creaţie,
Este Coroana Dumnezeiască a Omului.
Eu sunt Chip creat într-un CHIP CREATOR,
În Chipul meu creat Te am şi pe Tine, CHIP de DUMNEZEU.
CHIPUL CREATOR de este în Faţă
Se naşte Chipul de Om-Bărbat.
De Chipul de creaţie este în Faţă,
Se naşte Chipul de Om-Femeie.
Dar Femeia şi Bărbatul sunt Egali,
Doar Chipurile lor sunt Evidenţe diferite.

Ca mistică Isihastă aici este Taina unei Trăiri mistice. Noi suntem Chip de Adam sau Eva, după cum a VOIT Dumnezeu să ne creeze, suntem Fire de Bărbat sau de Femeie. Orice am face noi nu ne putem „schimba firea", eventual o pervertim. Teoriile biologice sunt confuze şi insuficiente. Nu „hormonii" ne dau Chipul, ci CHIPUL FIINŢIAL de creaţie. Încercările medicinii genetice de a determina „sexul" constituie un hazard şi un pericol de „anormalizări forţate". Nimeni nu poate să „comande sexul" Copilului-fătului, eventual îl poate „masca" în aberaţii patologice, în care Corpul este „altul" decât Sufletul. Perversiunile sexuale aici îşi au originea, energiile Corpului „mascând negativ" Firea Sufletului. Adam este Omul Complet Total, CHIPUL-SCÂNTEIA de Dumnezeu şi Chipul creat de Om, fără amestecare.

Chipul de Om-Adam este CHIPUL lui Dumnezeu în Evidenţă faţă de Chipul creat de Om, încât Chipul de Om-Adam este Chipul creat PURTĂTOR de CHIP al lui Dumnezeu. Adam Omul este Dumnezeu-Om, dar nu Omul făcut Dumnezeu, ci Dumnezeu ÎNTRUPAT în Om, fără ca El să se „prefacă" în Om. Aici se încurcă majoritatea misticilor. Mare atenţie la viziunea pur creştină, la care Sfinţii Părinţi Filocalici ţin atât de mult. În creştinism se deosebeşte Adam-Omul de HRISTOS-Omul, deşi sunt în corelaţie şi prelungire. Adam-Omul este ÎNCEPUTUL lui HRISTOS-Omul. Aici este adâncul mistic creştin. Creaţia este prin FIUL-CUVÂNTUL, prin care toate s-au făcut (Ioan 1,1-3).

FIUL este ASEMĂNAREA CHIPULUI TATĂLUI. „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe TATĂL" (Ioan 14,9).

Un ANUME CUVÂNT al Tău
A creat un Anume Suflet al meu,
PURTĂTOR de CHIPUL lui Dumnezeu.

Adam-Omul este PURTĂTOR de CHIPUL lui Dumnezeu. Numele de Adam, mistic, înseamnă NUMELE lui Dumnezeu în Om. Traducerea în Chip şi limbaj de creație a NUMELUI lui Dumnezeu este Numele de Adam. De aici memoria ancestrală a corelației că OM înseamnă Dumnezeu. De fapt nu Omul este NUMELE lui Dumnezeu, ci Adam SUPRA-NUMELE Omului. Căderea din Rai a mitizat memoria primordială. De aici mistica denumirii Omului care trebuie să aibă un SUPRANUME înaintea Numelui său propriu. Adam se Numește Adam Adam. Eva se Numeşte Adam Eva. Deci ORIGINEA este SUPRANUMELE Numelui propriu. Adam este ORIGINE-SUPRANUME. Normal, Adam s-ar Numi Dumnezeu Adam, că ADAM în sine înseamnă Dumnezeu „coborât" în creaţie. În multe practici mistice este mistica PRONUNȚĂRII NUMELUI Primordial. La evrei era Pronunţarea NUMELUI lui Dumnezeu accesibil doar Marelui Preot. La indieni este mistica silabei OM. La mahomedani, Alah. La creştini, IISUS.

Prin căderea din Rai Numele Sacru de Adam este pierdut. Omul nu mai este Adam (Dumnezeu)-Omul, ci Omul-omul. Eva nu mai este Adam Eva, ci omul-Eva. Omul nu mai este PURTĂTOR de Dumnezeu, ci purtător de păcat-moarte, „antidumnezeu". Vine MÂNTUITORUL HRISTOS-OMUL, Noul Adam, Restabilirea Omului Adam (Părintele Stăniloae). HRISTOS-OMUL este mai mult decât PURTĂTOR de Dumnezeu (ca Adam), este ceea ce trebuia să Realizeze Adam, a se face Om-Îndumnezeit, ca URCUȘ-CREȘTERE PERSONALĂ în Dumnezeu. Mai mult, este FIUL Dumnezeiesc ce Se face Om, ceea ce trebuia să se Realizeze tot în Adam ca DESĂVÂRȘIRE MISTICĂ, în care ÎNSUȘI Dumnezeu Se LASĂ „Cuprins" de creaţie. HRISTOS-OMUL CUPRINDE EL creaţia şi se face OMUL Dumnezeu.

Căderea schimbă Chipurile, dar nu poate distruge esenţele. Mistica Adamică şi mistica Evei trebuia să fie mistica noastră de creaţie. Căderea dă altă configuraţie, încât trebuie să facem Mistica HRISTICĂ și Mistica MAICII DOMNULUI, a Noului Adam şi Noii Eve. Noi rămânem Fii lui Adam şi ai Evei, dar în RENAȘTERE HRISTICĂ. Trebuie neapărat să consemnăm că Adam înseamnă PREOȚIE şi Eva Biserică. Fără aceste CHIPURI Adam şi Eva nu vor putea fi Reconstituiţi ca SACRALITATE de creaţie (vezi PREOȚIE... BISERICA... BĂRBAT... FEMEIE... OMUL... PERSOANA HRISTICĂ).

ANTROPOLOGIE (gr. anthropos = Om)

Originea Omului, natura Omului, configuraţia lui. Noi, creştinii, vorbim de o Antropologie Teologică, în datele HRISTOLOGICE, în învăţătura Creaţiei Omului şi Stării lui, ÎNSUMAREA Întregii creaţii. Miturile antice vorbesc de o „devenire evolutivă" ce se termină în Om care, la rândul său, apoi face Reconstituirea Întregului proces până la Întoarcerea la ÎNCEPUT. Antropologia nu este numai problema Omului, ci a Cosmosului ce se Împlineşte în Om care, paradoxal, „dizolvă" totul în Întoarcerea la ORIGINI. Toate viziunile Religioase, filosofice şi chiar profane sunt Antropocentrice, în vederea şi „scopul" Omului. Ca mistică Isihastă creştină facem câteva precizări de fond fără de care nu mai este mistică pur creştină.

Mulţi se plâng de o „sărăcie" a preocupărilor directe asupra Antropologiei creştine. Teologia creştină a fost „supraocupată" cu problemele HRISTOLOGIEI. Confruntările cele mai dese, şi mai de amănunt, au fost în jurul PERSOANEI HRISTICE şi a Bisericii Lui. De aceea noi vorbim de o Antropologie Teologică. Ca mistică noi suntem obligaţi să dezvăluim „tot cadrul", cât şi contextul general al problemei Antropologice.

Isihasmul este o TRĂIRE practică, nu o simplă teorie metafizico-religioasă. Un Trăitor Isihast trebuie să ştie ce este el ca Om, raportul său cu Dumnezeu şi toată creaţia, cât şi posibilitățile lui de Realizare.

Isihasmul nu este un „pietism de excepţie”, ci o „Realizare de excepţie”. De aceea mistica Isihastă animă pe mulţi că este ca un fel de „Ştiinţă Duhovnicească” prin care poţi ajunge la Împlinirea Idealului creştin. Puţini sunt dotaţi cu o „Religie nativă”, cei mai mulţi trebuie să o cultive şi să o câştige. Se caută o „Ştiinţă Duhovnicească” în acest sens. De aceea problema Antropologiei este pe prim plan. Scheletul Realităţii aici este, urmând umplerea lui cu substanţă şi viaţă. Religia porneşte de la o Teologie ca Dumnezeu ce EL Însuşi Se Leagă de Lume (Revelaţia directă) şi ca Lume ce nu poate fi fără Răspunsul său. La fel filosofia începe cu datele unei metafizici.

Mistica are baza în Antropologie, în configuraţia celor ce TRĂIESC. Mistica este Trăirea Personală a Divinului, este Îmbrăţişarea-Cuprinderea cu Propriile „Braţe” a TOTULUI. Pe cine cuprinzi, cu ce? Încercăm şi noi câteva Repere de Antropologie mistică Isihastă. În primul rând creaţia nu este Antropocentrică, ci Teocentrică. Filosofii vorbesc de un „scop” transcendental în vederea şi în jurul Omului. Creştin, Creaţia este Triconfigurativă, Îngeri, Natură, Om, fără amestecare, în Înrudire nedespărţită, în Egalitate. Unii şi pe acestea le încurcă. Căderea din Rai le contrariază şi le amestecă. Astfel „reduc” creaţia ori la o „materie primordială”, din care evoluează totul până la Om, ori până la un „Spirit” ce, panteistic, se fărămiţează pe sine, urmând tot o evoluţie de forme până la Om, ca să facă evoluţia înapoi spre Spiritul Origine.

Anticii au această Cosmogonie în diferite forme de exprimare. Este un „Creaţiomorfism” semiateist şi semimaterialist.

Antropologia lui Steiner, ca Antropomorfie, este sistematizarea acestora. Creştinismul pune altfel problema. Creaţia nu este însăşi „manifestarea” lui Dumnezeu CEL TREIME în SINE, ci manifestarea MANIFESTĂRII TREIMII Dumnezeieşti. FIINȚA Dumnezeiască are deja CHIPURI-FORME DIVINE antecreaţie pe care, apoi, le „Coboară” şi le „traduce” în forme de creaţie. Sfântul Maxim le numeşte, în termeni filozofici, ca „Raţiunile Necreate” ce, Haric, creează apoi formele creaţiei. Creştin, creaţia este TEOMORFICĂ, adică pe baza Formelor harice de „dinaintea” creaţiei. Dar nu este o „imitare” de CHIPURI Divine, ci o Creaţie reală prin CHIPURILE Divine CREATOARE. Între CHIPURILE-RAȚIUNILE Divine şi Chipurile create este o ÎNRUDIRE de CHIP, nu de Însuşi CHIP, o ÎNRUDIRE de Asemănare, nu de „Deofiinţă”.

Cosmogoniile antice sunt „Creaţiomorfiste”, Dumnezeul fără formă făcându-se El Însuşi forme create. Cosmogonia creştină este TEOMORFISTĂ, Dumnezeul TREIME având în Sine FORMELE-CHIPURILE Directe de Sine care, apoi, se „Revarsă Creativ” şi în creaţie. VIUL creaţiei nu este simplul „primum movens”, doar „mişcarea” ce apoi se face „singură mişcări creatoare”, în care Însuşi Dumnezeu ar lua „forme” pe care EL nu le are, ci i le dă creaţia-iluzia. Creaţia nu este un „exodivin”, o ieşire din Divin, o desacralizare a FIINȚEI ce se „negativizează” pe sine, ca o „evidenţiere” de Sine. Desacralizarea o face Fiinţa creată prin „păcat”, prin „negativizare în sine însuşi”. Aici se încurcă mulţi cu amestecarea lor.

Ca Isihasm, noi insistăm mult pe DIALOGUL între CHIPUL DIVIN şi Chipul creat. Dumnezeu nu are „nevoie” să ia şi să coboare în chipuri de creaţie, ci creaţia ia Chipurile CHIPURILOR Dumnezeieşti. Aşa se exclude total evoluţionismul din Antropologia şi Cosmogonia creştină. Creaţia nu

face „evoluţia” spre forme, ci Trăiește FORMELE CHIPU-RILOR Divine în propriile forme-chipuri create. Unii zic că, totuşi, este o evoluţie în acest URCUȘ în FORMELE Harice Divine, dar DIALOGUL nu este posibil decât dacă şi Chipul creaţiei este deja deplin şi capabil de comunicare. Aşa şi Chipul de creaţie este Deplin de la naştere-creaţie, DIALOGUL cu CHIPUL Divin fiind „altceva” decât evoluţie de sine, ci CREȘTERE în HAR dincolo de propria natură de creaţie, ca Îndumnezeire, cum zic Sfinții Părinţi Filocalici. Anticii şi necreştinii nu ştiu ce este „CREȘTEREA în HAR”, de aceea o fac „evoluţie şi perfecţionare”. Noi punem accentul pe Taina CREȘTERII în HAR, care înseamnă „altceva” decât evoluţie şi devenire. Creaţia creştină este Creaţie COMPLETĂ de la naştere-creaţie. A „ZIS şi s-a FĂCUT” (Fac. 1) Cer şi Pămănt, Apă şi Uscat, toate Vieţuitoarele Pământului.

După cele Șase Zile de Creaţie urmează ODIHNA (Fac. 2, 3). Aici este pur Creştinism. Deci, viaţa creaţiei nu este „chinul evoluţiei, ci Trăirea ODIHNEI Deplinului de Creaţie în DEPLINUL Divin. Mistica Isihastă înseamnă ODIHNA-LINIȘTEA lui Dumnezeu în creație şi a creației în Dumnezeu. Creaţia nu este „pierderea-ieşirea” din Liniştea-tăcerea Divină ci, paradoxal, SUPRAMIȘCAREA Dumnezeiască din Sinele TREIMIC Se ODIHNEȘTE în „Ceva” dincolo de Dumnezeu care, paradoxal, nu este „nemişcare”, ci „altă mişcare” de creaţie. SUPRAMIȘCAREA din SINE a Dumnezeirii Se OPREȘTE în Mişcarea creaţiei ce este de altă „natură ființială” de creaţie.

Creaţia este o Barcă
Ce Plimbă pe Dumnezeu pe Apele create
Și Dumnezeu se ODIHNEȘTE
În Creaţiile toate.

„Cela ce întru SFINȚI Te ODIHNEȘTI”, zice cântarea liturgică. Creştin, creaţia nu este „ieşirea din Mişcare” a lui Dumnezeu Cel NEMIȘCAT, ci paradoxul ODIHNEI SUPRA-MIȘCĂRII TREIMII FIINȚIALE Dumnezeieşti în Mişcarea Creaţiei. Aici este deosebirea majoră dintre „contemplaţia” mistică necreştină şi DIALOGUL ODIHNEI TAINICE creştine. În creştinism nu este „extazul nemişcării şi tăcerii absolute”, ca „Tăcerea Divină”, ci ODIHNA Supraextatică, ODIHNA DIVINĂ.

Este mare deosebire între „Tăcerea-Extazul Divin” şi Isihia-ODIHNA Divină. Pentru cei ce practică Isihasmul, acest reper este esenţial. De aici şi problema Configuraţiei Omului. Este o Memorie primordială: CHIPUL lui Dumnezeu îl descoperi în Chipul Omului şi Chipul Omului îl descoperi în CHIPUL lui Dumnezeu. De aceea când Omul se desparte prin „păcat” de CHIPUL lui Dumnezeu, însuşi Chipul Omului se uită.

Miturile antice încearcă să păstreze frânturi de „chipuri”, dar sunt amestecate şi mascate de căderea din Rai. De aceea VENIREA FIULUI lui Dumnezeu, HRISTOS, CHIPUL TATĂLUI, Readuce şi Chipul Omului. Redescoperirea lui Dumnezeu este şi Redescoperirea Omului. HRISTOS Readuce Chipul Omului, pe Adam cel pierdut din Om care, acum, nu mai este Numele de Adam, ci NUMELE de HRISTOS. În noi, creştinii, nu mai este Adam-Omul, ci HRISTOS-Omul, Noul Adam. De aceea mistica Isihastă nu poate fi decât HRISTICĂ.Toate misticile antice şi necreştine sunt mistici Adamice, pe când cea creştină este HRISTICĂ, a Noului Adam, MÂNTUITORUL lui Adam. Nostalgia Chipului Adamic nu se poate împlini decât prin CHIPUL HRISTIC al Noului Adam. De aceea misticile antice, cât ar fi ele de frumoase, nu mai pot fi trăite de un creştin ce, prin botez, are

CHIPUL Omului HRISTIC. Ce sunt Sufletul și Corpul Omului în misticile respective ? Ca Antropologie creştină, deci, reperele sunt:

– CHIPUL lui Dumnezeu (Configuraţia TAINICĂ DIVINĂ) dă şi Chipul-Configuraţia Omului şi a creaţiei în general;
– Configuraţia Omului este în legătură directă şi cu a Cerului-Îngerii şi cu a Pământului-Naturii;
– Originea Divină a omului este că are în Sine SCÂNTEIA-CHIPUL lui Dumnezeu, în ÎNGEMĂNARE Creativă cu Chipul Creat.

Pentru Practica Isihastă este importantă această precizare. Sufletul Fiinţial al Omulul nu este însăşi SCÂNTEIA de Dumnezeu (cum zic panteiştii), ci cu Adevărat Suflet Creat, dar pe CHIPUL CHIPULUI lui Dumnezeu, care Se Dăruieşte Omului şi, paradoxal, „ce nu este al Omului” îl face al Omului, ca „ÎNRUDIRE” cu Dumnezeu. Dumnezeu Creează și totodată Se ÎNRUDEȘTE, de unde Sacrul şi Divinitatea din creaţie. Antropologia creştină aici îşi are Obârşia, Chipul şi Viaţa Omului de aici încep. Unii Sfinţi vorbesc de un „SPIRIT Divin” ce Se SUFLĂ în Sufletul creat, de unde confuzia multora, a unei Trihotomii, ca SPIRIT, Suflet şi Corp. Grecii consideră un astfel de trihotomism: Spirit-Nous, Suflet vital şi Corp. Creştin este Dihotomie, Fiinţa creată ca Suflet cu energiile sale create Corp. Dumnezeu este FIINȚA Dumnezeiască-Treimea de PERSOANE şi Energiile Sale Necreate HARICE (Sfântul Grigorie Palama). CHIPUL lui Dumnezeu Se coboară creativ şi aşa se naşte Chipul nostru, Suflet şi Corp. Dar Sufletul şi Corpul nostru sunt PURTĂTOARE de CHIP al lui DUMNEZEU. Astfel noi consemnăm, Iconografic, Cele Două Chipuri, în UNICA Individualitate de creaţie.

Un Anume CUVÂNT-Scânteie de Dumnezeu
A Creat un Anume Suflet al meu
Și amândouă Chipurile se ÎNGEMĂNEAZĂ,
Ce în Ființa creată Ființează.

În *Medicina Isihastă* noi am redat o Iconografie Antropologică. Astfel:

Omul = Suflet creat şi Corp creat,

Sufletul = ARHECHIP-Scânteie de Dumnezeu şi Chip Sufletesc creat prin Acesta.

Aşa în cadrul Sufletului este Spiritul DIVIN, CHIPUL lui Dumnezeu SUFLAT la Creaţia lui Adam. Sufletul este astfel GEAMĂNUL creat al Scânteii CHIPULUI lui Dumnezeu Dăruit-Suflat creaţiei. Sufletul creat este Asemănarea creată a Spiritului CHIPULUI Divin (vezi pe larg Sufletul, Corpul, Trupul).

Filozofii greci nu înţelegeau cum este posibilă o „legătură-tranziţie" între INCREAT şi creat, între Spirit şi materie. De aceea Sufletul, la greci, este zisul „Vital" între Spirit şi materie. Mare atenţie la viziunea creştină. Sfântul Grigorie Palama rezolvă „contradicţia" dintre Spirit şi Energiile sale, energiile fiind „emanaţia energetică" a Spiritului-Fiinţei în „afara" sa, dar fără împărţire, despărţire, amestecare, deodată și în Afirmaţie, niciodată în negaţie. FIINȚA Dumnezeiască şi Energiile HARICE se „traduc-transpun" creativ în Spiritul-Sufletul creat și Corpul-energiile create. Aşa ar veni că „materia" este energia din „afara" Spiritului, pe care însă şi Spiritul o emană din Spiritualitatea sa (vezi Materia...).

Trebuie neapărat să consemnăm faptul pur semnificativ al Antropologiei creştine, TRUPUL-RAIUL. Să nu se confunde Corpul cu TRUPUL. În mod obişnuit, noi nu le deosebim.

Mistic Isihast sunt Sufletul şi Corpul şi UNIREA lor cu Întrepătrundere Tainică, adică TRUPUL, Asemenea RAIULUI, ce era UNIREA şi Întrepătrunderea Cerului cu Pământul. Prin „păcat" Adam şi Eva „distrug" RAIUL propriu şi se văd „goi" (Fac. 3, 7). RAIUL este paradoxul UNIRII Cerului cu Pământul. TRUPUL este paradoxul UNIRII Spiritului cu Materia, Sufletului şi Corpului, Unirea contrariilor, visul filosofilor şi imposibilitatea raţionaliştilor. TRUPUL este şi Mistica Isihastă. Noi am pierdut TRUPUL-RAIUL şi am rămas Corp păcătos şi muritor. Isihasmul este Recâştigarea Chipului TRUPULUI prin PUTEREA TRUPULUI ÎNVIAT HRISTIC, ce ne Anticipează Învierea noastră, fără de care nu ajungem la RESTABILIREA de RAI. Cine nu are în vedere Taina Chipului RAIULUI, nu va putea pricepe niciodată care este Taina creştină şi Viaţa acesteia (vezi şi ÎNVIEREA...).

APOFATISM
(gr. apophasis-apophatikos = negaţie prin negație)

Este de preferat să spui „ce nu este" Dumnezeu decât „ce este". FIINȚA Dumnezeiască în SINE, cine o poate spune?... Doar ce ne Spune Însuşi Dumnezeu. „SINGURUL lui FIU care este în SÂNUL TATĂLUI, Acela L-a făcut Cunoscut" (Ioan 1, 18). „Cine M-a văzut pe MINE, a văzut pe TATĂL" (Ioan 14, 9). Noi, creaţia, suntem „coborârea" CHIPULUI lui Dumnezeu în traducere-transpunere creativă, dar nu a Însăşi FIINȚEI Dumnezeieşti. Aici se încurcă mulţi.

Apofatic înseamnă „dincolo de orice asemănare" pe care am putea s-o facem cu asemănările noastre. Mai mult, Fiinţa noastra creată este „total alta" decât FIINȚA INCREATĂ. Apofatismul creştin este de „esenţă-natură" Fiinţială. Noi, ca Isihasm, vorbim de deosebirea dintre Apofatismul filosofic şi cel mistic. După părerea noastră, Sfântul Dionisie Areopagitul

este greşit interpretat, ca Apofatism filosofic, de „negarea prin negaţie”. Într-adevăr limbajul pare astfel, dar fondul este cel „mistic creştin”.

Pentru Trăirea practică Isihastă problema Apofatismului mistic este de mare importanţă. Trăirea mistică Isihastă este DIALOGUL între FIINȚA lui Dumnezeu şi Fiinţa creată ce nu se absorb, nu se amestecă, se ÎNGEMĂNEAZĂ HARIC în UNIREA TAINICĂ a SUPRAAFIRMAȚIEI Reciproce prin PARTICIPAREA Proprie la CELE DINCOLO de Propria Fiinţă. Paradoxal, Apofatismul mistic creştin (parafrazând „negaţia prin negaţie”) este „SUPRAAFIRMAȚIA negaţiei”, acea Depăşire a „contrariilor în DINCOLO de amândouă”, în care amândouă părţile rămân ceea *ce* sunt, dar se URCĂ în „CEEA CE nu SUNT”. Mistica pur creştină are „ACEST URCUȘ în CEEA CE nu EȘTI” ca să poţi fi, totuşi, „CEEA CE nu EȘTI” prin „Ceea ce Eşti”. Ca limbaj propriu Isihast, noi vorbim de Apofatismul HARIC care, paradoxal, este tocmai „depăşirea şi a negaţiei şi Afirmaţiei în Dincolo de amândouă”.

În creştinismul Ortodox Taina HARULUI este „rezolvarea” tuturor „contradicţiilor”. HARUL este Taina prin care Însuşi Dumnezeu coboară în creaţie şi creaţia se URCĂ în Dumnezeu şi, mai mult, ÎNTÂLNEȘTE pe Dumnezeu și creația în ACEL DINCOLO reciproc, UNIREA tuturor deosebirilor, împăcarea şi depăşirea tuturor distanţelor (vezi pe larg HARUL...). Accentuăm aici Apofatismul mistic creştin, Dincolo nu numai de toate „negaţiile şi afirmaţiile”, ci ca paradoxul unei SUPRAAFIRMAȚII DINCOLO şi de afirmaţie şi de negaţie. Acest fapt nu-l are nici o filosofie sau religie, decât creştinismul.

Apofatismul HARIC creştin este ACEL SUPRACHIP al tuturor Chipurilor ce se „Depăşesc” pe ele însele, dar nu într-un

„gol” de Chip, ca în Apofatismul filosofic, ci într-un DEPLIN CHIP DINCOLO de ambele CHIPURI. Aşa, Dumnezeu este TATĂL, Nume Haric dar şi FIINȚIAL, căci TATĂL nu este doar o însuşire-atribut, ci este şi CHIP FIINȚIAL în Sine Însuşi, din care ies atributele. Mai mult, TATĂL este şi pentru creaţie, deci PESTE PROPRIUL CHIP de DUMNEZEIRE a TREIMII în Sine Însuşi. Aşa, Numele de TATĂL este Apofatic, doar al FIINȚEI în Sine Dumnezeieşti, este Catafatic HARIC, atribut în afară şi, PESTE acestea, SUPRANUME şi PESTE Apofatic şi PESTE Catafatic. Doar în această TRIPLĂ accepţiune sunt aşa zisele NUME DIVINE de care vorbeşte Sfântul Dionisie Areopagitul. Doar ca „negaţie peste afirmaţie” este un Apofatism filosofic insuficient şi incomplet. Ca TRIPLĂ Accepţiune este totodată Apofatism, Catafatic şi PESTE amândouă ca, paradoxal, SUPRAAPOFATISM în SUPRACATAFATIC. Nu sunt Cuvinte pentru a reda această TAINĂ.

Dumnezeu este IUBIREA
DINCOLO de orice Chip,
Este CHIP în ARĂTARE,
Şi NECHIP şi CHIP deodată,
Dar mai mult şi un CHIP mai MARE
Unde CHIPUL şi NECHIPUL
Trec de Propriile HOTARE
SUPRACHIP de-NGEMĂNARE,
PESTE Firea toată.

Aici este cea mai mare TAINĂ, UNICA, ce se face Accesibilă prin PERSOANA UNICĂ a lui HRISTOS, Dumnezeu şi Om (vezi Enipostazierea în PERSOANA Hristică).

IISUSE, Nume maipresus de Nume,
CHIP de Dumnezeu NESPUS,
Ce Se-arată şi în Lume
Şi Pământ şi Cer deodată
Într-un RAI de Fiecare
Şi de ele mai PRESUS.

De aici un paradox al Tainei mistice creştine, în care Dumnezeu nu Se poate Cunoaşte în ce „este EL FIINŢIAL”, dar Se Cunoaşte în ÎNTÂLNIREA cu EL tocmai în acest SUPRAFIINŢIAL, unde şi Dumnezeu şi creaţia URCĂ într-un DINCOLO şi de Apofatic şi de Catafatic. Dumnezeu, FIINŢA ABSOLUTĂ, este „inaccesibil” în Sine dar, paradoxal, este ACCESIBIL în „afară” de Sine. Filozofii confundă acest „în afară” cu „negaţia”. Noi, mistic creştin, îi zicem mai mult şi decât negaţia şi afirmaţia, ca SUPRACHIP-RAI, în care, paradoxal, Dumnezeu iese „în afară” fără să iasă din FIINŢA Sa, dar URCÂND, paradoxal, în UNIREA-ÎNTÂLNIREA în care şi Creaţia, de asemenea, URCĂ PESTE Fiinţa de creaţie, ca „ieşire din firea creaţiei”. Cum zice Sfântul Ioan Damaschin despre UNIREA Dumnezeu şi Om în UNICA PERSOANĂ HRISTICĂ, ca UNIRE în „neamestecarea Firilor” de Dumnezeu şi creaţie. La fel acest SUPRAAPOFATISM şi SUPRACATAFATIC, în care nu se amestecă FIREA FIINŢEI Dumnezeieşti cu Firea Fiinţei de Creaţie şi, totuşi, se ÎNTÂLNESC într-o UNIRE PESTE PROPRIILE Firi, care rămân neamestecate. Noi, ca Isihasm, insistăm mult pe acest „fapt TAINIC”, de ODIHNĂ DIVINĂ DINCOLO şi de Apofatic şi de Catafatic, fără excluderea sau amestecarea lor.

Creaţia nu poate să „intre” în FIINŢA lui Dumnezeu, dar creaţia poate să ÎNTÂLNEASCĂ pe Dumnezeu în „LOCUL unde Se ODIHNEŞTE Dumnezeu”. Iată LOCUL ISIHIEI, unde se face miracolul „CUNOAŞTERII PESTE Fire” a lui

Dumnezeu. Apofatismul Isihast este acest „PESTE FIRE”, DINCOLO de FIREA lui Dumnezeu şi DINCOLO de Firea de creaţie, în SUPRAFIREA ODIHNEI TAINICE atât a lui Dumnezeu cât şi a creaţiei. Cine pătrunde acest ADÂNC TAINIC poate să Trăiască mistica Isihastă.

Insistenţa noastră este pentru deschiderea „Drumului” de Practică Isihastă. Acest Apofatism isihast, pe care îl recomandăm noi aici, este Apofatismul HARIC al RAIULUI DIVIN, CHIPUL Iconografic al ISIHIEI. Cine RECONSTITUIE acest RAI-ISIHIE va avea acces la LUMINA TABORICĂ NECREATĂ, în care FIINȚA lui Dumnezeu Îşi ÎMPĂRTĂȘEȘTE CHIPURILE FIRII Dumnezeieşti, dar nu Însăşi FIINȚA, ci CHIPURILE FIRII FIINȚEI ce rămâne DINCOLO-Apofatică. Sfântul Ioan Damaschin ne arată această POSIBILITATE prin care FIREA lui Dumnezeu poate ÎMPĂRTĂȘI CHIPURILE, fără să se „atingă” FIINȚA Dumnezeiască.

HARUL este ACELA prin care CHIPURILE FIRII Dumnezeieşti se Arată creaţiei, ca LUMINA TABORICĂ. Apofatismul mistic creştin nu este „distrugerea” absolută a Chipurilor, ci INTRAREA în SUPRACHIPURILE TAINICE DINCOLO de propriile Chipuri, Împărtăşirea din CELE ce sunt „FĂRĂ ASEMANARE” cu tine, pe care Primindu-le, capeţi o TRANSFIGURARE de ASEMĂNARE cu CELE NEASEMĂNATE.

Sfântul Grigorie Palama ne vorbeşte de „OCHII HARICI”, PESTE Ochii noştri, prin care, totuşi, putem vedea CELE DINCOLO de Firea noastră fără ca să fie atinsă Firea noastră, cât şi CELE DINCOLO de Fire. Acest paradoxal Apofatism, „PESTE Propria Fire”, dar ACCESUL, totuşi, la SUPRAFIREA FIINȚEI ce rămâne Apofatică, DINCOLO de Propria Fire, este TAINICUL Apofatism creştin.

Să vezi ce nu este „al tău”, să Primeşti ce nu este al tău, să te TRANSFIGUREZI în ce nu este al tău, ca să te ASEMENI cu CEL DINCOLO de tine. Dumnezeu ne DĂRUIEȘTE prin HAR ce nu avem, noi ne ASUMĂM ce nu avem, şi prin ACESTA ne ASEMĂNĂM cu CELE NEASEMĂNATE. Este Taina CHIPULUI PESTE Propria Fire în care se poate URCA Propria Fire, TRANSFIGURÂNDU-se, dar nu Pierzându-se ca Fire. Apofatismul creştin este Apofatismul „faţă de FIINȚA în Sine”, dar nu faţă de „Firea FIINȚEI în Sine”, ce este ACCESIBILĂ în DINCOLO de FIINȚA în Sine, în SUPRAFIRE.

Aici este Taina ÎNDUMNEZEIRII-THEOSIS în care creaţia PRIMEȘTE o „SUPRAFIRE” ce nu este a Firii de creaţie, prin care Firea de creaţie se URCĂ DINCOLO de Firea creată. Sfântul Ioan Damaschin insistă pe INACCESIBILUL în FIINȚĂ şi, totuşi, o Accesibilitate prin Împărtăşirea FIRII FIINȚEI în Sine. Taina FIRII este Mobilitatea COMUNICABILITĂȚII FIRII în PĂSTRAREA INDESTRUCTIBILITĂȚII FIINȚEI. Creaţia nu se „face Dumnezeu după FIINȚĂ”, ci se Îndumnezeieşte după FIREA FIINȚEI Dumnezeieşti ÎMPĂRTĂȘITĂ creaţiei. Firea şi Ipostasul-Fiinţa nu se pot despărţi, dar Firea poate să se ÎNTINDĂ în ALT Ipostas, să Împărtăşească și să se Împărtăşească de Firea Altui Ipostas, ADUCÂND în FIINȚĂ Cele ale Altei Fiinţe, neamestecând Fiinţele. PERSOANA TAINICĂ a lui HRISTOS Omul este şi mai mult (vezi Iisus Hristos). Ca Isihasm insistăm pe acest Apofatism SUPRAFIRESC, peste cel filozofic, pentru a înlesni intrarea în Trăirea SUPRAFIREASCĂ Isihastă.

De aici şi „misterul păcatului” Firii de creaţie, care nu atinge Fiinţa Bună creată de Dumnezeu. Firea Fiinţei create poate să-şi „adauge” şi o „antifire”, ce nu distruge FIINȚA, ci

doar o „contrariază”. Firea Fiinţei create, care poate să se „Mobilizeze” şi peste Fiinţă se dedublează ca Fire Bună şi rea. În „păcat” Firea este cea care se „dualizează” în Bine şi rău, nu Chipul creat Indestructibil. Fiinţa creată este imposibil să iasă din Perfecţiune, dar Firea Fiinţei create, „nici rea nici bună”, poate să cadă şi într-o „antifire”. De aceea spun Sfinții Părinţi că nici în diavol Chipul Divin al Ființei create nu este atins, ci doar „Firea”. Chipul Fiinţei create este CHIPUL lui Dumnezeu în transpunere de creaţie, ce nu poate fi „negativizat”.

Deosebirea dintre FIREA FIINȚEI Dumnezeieşti şi Firea creată este că Firea creată poate să cadă şi într-o „antifire”. Fiinţa creată este Perfectă dar nu „desăvârşită”, zic Sfinții Părinţi Filocalici, adică Firea creată, ca „nou născută-creată”, trebuie să CREASCĂ, să Participe atât la Propria Fiinţă creată cât şi PESTE ea, faţă de FIINȚA CREATOARE. FIREA FIINȚEI Dumnezeieşti este „doar” faţă de PROPRIA şi Absoluta FIINȚĂ în Sine, nemaiavând unde „ieşi”, pe când Firea Fiinţei create este între propria Fiinţă şi FIINȚA lui Dumnezeu, ca DUBLĂ PARTICIPARE. Acest DUBLU este „condiţia” de creaţie ce poate fi „Firesc” faţă de Sine şi SUPRAFIRESC faţă de Dumnezeu şi „antifiresc” în „refuz” deoparte.

Aici este Taina zisei Libertăţi (vezi Libertatea). Libertatea este „faţă de ceva în afara ta”, DINCOLO de tine. Aşa, Originea Libertăţii este în acest DINCOLO-Apofaticul. Este deosebirea dintre „liberul arbitru” filosofic şi „VOIA LIBERĂ” mistică, aceeaşi ca dintre Apofatismul filosofic şi cel mistic. A fi liber înseamnă a putea să „ieşi undeva DINCOLO” de propria Fiinţă. DINCOLO de Fiinţa creată este Dumnezeu Apofaticul. Dacă se face „gol” de Dumnezeu, Libertatea este „ieşirea în gol, apofaticul inversat”. Aici este „nenorocirea” păcatului Libertăţii, Libertatea în „gol”.

Libertatea în PLINUL Divin este Libertatea în Sine, fără „negaţie”. Libertatea în „gol” este antagonistă, Apofaticul „golului”. Misterul „păcatului şi răului” aici îşi are rădăcinile. Răul şi păcatul este „apofaticul golului demonic”, libertăţii negative. Această Libertate, Afirmativă şi negativă, este şi problema grea a misticii Isihaste. Este și o „mistică demonică, antidivină, a morţii-apofaticul golului”. Mobilul Cunoaşterii este Taina ATRĂGĂTOARE Apofatică.

Este o Cunoaştere a VIEȚII în Sine, ACEL DINCOLO-ODIHNA TAINICĂ, unde Dumnezeu este ACCESIBIL totuşi. Diavolul o „face” şi „cunoaştere negativă”, „golul” unde „fantomele” înlocuiesc pe Dumnezeu. Mistica „iluziilor” este mistica păcatului şi răului. Diavolul inventează anticunoaşterea, „fantoma”. Aici se încurcă unele mistici ce confundă „iluzia păcatului” cu însăşi creaţia. Căderea din Rai aduce „iluzia”, creaţia în sine este REALITATEA Creată, ce nu are amestec cu „iluzia”. Diavolul-şarpele „momeşte” pe Adam şi Eva cu „anticunoaşterea”, cu „golul unde fantomele iluziilor pot da zisa „cunoaştere negativă”. Dumnezeu nu opreşte CUNOAȘTEREA POMULUI VIEȚII, ci „anticunoaşterea pomului morții”.

POMUL VIEȚII din Rai este SUPRAAPOFATICUL, în care se ÎMPĂRTĂȘEA Dumnezeu în Rai, CUNOAȘTEREA VIEȚII. Diavolul „inventează anticunoaşterea-moartea-golul apofatic”. De aici mistica Isihastă, care este RECÂȘTIGAREA CUNOAȘTERII POMULUI VIEȚII şi ieşirea din „anticunoaşterea păcatului”. Asceza creştină este, paradoxal, „supranegaţia negaţiei anticunoaşterii păcatului”. Aici noi punctăm, pe scurt, aceste repere esenţiale, în vederea Trăirii Practice Isihaste.

Apofaticul creştin nu este „necunoaşterea”, ci SUPRA-CUNOAȘTEREA. După căderea din Rai apare, într-adevăr,

şi o „automistică pozitivă” pe care, însă, mulţi o prefac în „mistica autodivinizării”. Misticile antice sunt acest amestec. Ieşirea din „magia păcatului” este o „mistică pozitivă”, dar înclinaţia spre „autodivinizare” adaugă pe cea negativă, de „gol apofatic”. Ce mai trebuie consemnat este CONCRETUL Apofaticului mistic creştin, EUHARISTIA Liturgică HRISTICĂ, DINCOLO ACCESIBIL pentru noi, cei „muritori”.

Într-un cuvânt, mistica Isihastă este MISTICA EUHARISTIEI Liturgice HRISTICE, SUPRAAPOFATISMUL creştin. Cine nu se ÎMPĂRTĂŞEŞTE din HRISTOS EUHARISTIE, nu are ACCES la HRISTOS Dumnezeu. Toate celelalte sunt „mijloace” de ÎMPĂRTĂŞIRE, dar numai ÎMPĂRTĂŞIREA dă Acces la ÎNTÂLNIREA cu Dumnezeu CEL Apofatic şi totuşi ACCESIBIL (vezi Euharistia).

IISUSE, pentru că Te văd
Eşti DINCOLO de mine,
Vederea în Lumina Ta Taborică,
Este o ARĂTARE PESTE FIRE.

ASCEZA (gr. askesis = deprindere)

Noi specificăm partea mistică Isihastă. Noi vorbim de SUPRAAPOFATISMUL mistic, de paradoxul unei Accesibilităţi peste Apofaticul FIINŢEI în Sine, într-un Apofatic şi DINCOLO de Apofaticul FIINŢEI, în ACEA ODIHNA TAINICĂ de IEŞIREA FIRII FIINŢEI din Sine, într-un LOC DINCOLO şi de FIINŢĂ şi de FIREA FIINŢEI (recitiţi ultima parte de la Apofatic...). Păcatul aduce un „antiapofatic negativ”, opus CELUI SUPRAAFIRMATIV. URCAREA în DEPLINUL DIVIN, în SUPRAAPOFATICUL DIVIN, este Perfecţiunea în Sine. Ieşirea în „gol”, ca negativizarea DIVINULUI, produce antiapofaticul cu iluziile-negativurile

transcendentale. Firea Fiinţei create este cea care „poate" cădea în „anormalitatea Firii". RESTABILIREA Firii cere o REURCARE, întâi în Propria Fire, ca apoi să poţi URCA în CELE SUPRAFIREȘTI. Aceasta este „automistica". Mijlocul automisticii este, în limbaj creştin, POCĂINȚA, Asceza creştină.

Astfel, ca să putem defini Asceza în viziunea creştină, trebuie să avem contextul general de mai sus. Căderea în „păcat" produce negativurile păcatului, care trebuie PREFĂCUTE în SUPRAPOZITIVELE VIRTUȚILOR. Aşa, Asceza Isihastă este Taina Pocăinţei şi Taina VIRTUȚILOR. Filosofii vorbesc de o Asceză filozofică deosebită de Asceza mistică ce, în creştinism, este şi mai mult, ca POCĂINȚA și SUPRAMORALA-VIRTUTEA. Noi facem o deosebire între „morala" filosofică şi „Morala mistică", SUPRAMORALA-VIRTUTEA creştină. VIRTUTEA creştină este „alta" decât Virtutea obişnuită. Asceza este SUPRAMORALA mistică.

VIRTUTEA mistică este acel DINCOLO de Bine şi de rău, chiar mai mult, o Transfigurare a Binelui într-un Suprabine, cât și „prefacerea" răului, nu în Bine cum se pare, ci în ACEL DINCOLO şi de Bine şi de rău, fără disputa-contrarietatea între Bine şi rău, ci ca DEPĂȘIREA amândorura. Această DEPĂȘIRE SUPRAMORALISTĂ este Asceza creştină. Dacă nu ar fi fost căderea în păcat nu s-ar fi ştiut de Bine şi de rău, ci doar de ACEL DINCOLO şi de Bine şi de rău. Păcatul „atacă" tocmai ACEST DINCOLO, paradoxalul Apofatic accesibil mistic, făcându-I „antiapofaticul golului", de unde apar iluziile răului ce caricaturizează MEMORIILE de Sine. Aici este „insuficienţa" răului, că nu poate „scăpa" de MEMORIILE în Sine, Cele DINCOLO şi de Bine şi de rău. Dacă nu ar fi Aceste MEMORII Fiinţiale, „golul răului" nu s-ar putea „umple" niciodată cu „ceva", dar răul

„negativizează” MEMORIILE PERFECTE cu „măşti” ale răului. Aşa, „păcatul” nu este însuşi răul-fantoma, ci „masca-substanţa răului”, „antichipul”.

Virtutea este URCAREA în HAR a Firii de creaţie, o Îndumnezeire a Firii create. În sens creştin, Morala este „comportamentul” Firesc faţă de SUPRAFIRESCUL DIVIN. Firea creată, în sine fiind „nou născută-creată”, este „nici bună, nici rea”, se comportă după cele din sine, în URCUŞ HARIC spre DIVIN. Sufletul-Fiinţă creată este în sine Trifiinţialitate Spirituală (vezi Sufletul), Chip Treimic de Sine, Eul, Duhul, Sinele-Limbajul, fiecare cu Chipuri de comportament direct de Suflet, ca Eul-Voia, Duhul-Voinţa (alegerea) şi Sinele-Puterea (Libertatea). Eul este Chipul în sine, Duhul este Fiinţa şi Sinele este Firea-Puterea-Libertatea.

Deci, Sufletul nostru prin Firea sa este Mobil-Liber, prin care URCĂ în HAR la Cele SUPRAFIREŞTI. Originea Moralei este în comportamentul Firii care, URCÂND în HAR, se face VIRTUTE, Morală TRANSFIGURATĂ. Noi, ca Isihasm, lărgim problema Moralei. Teologia Moralei este VIRTUTEA, Moral URCAT în HAR. Nimeni nu poate fi VIRTUOS decât prin HARUL DIVIN. Fără HAR este doar un „moral firesc”. VIRTUTEA creştină este un Moral SUPRA-FIRESC, HARIC. De aceea doar creştinismul are Chipul de VIRTUTE în adevăratul sens. VIRTUTEA este Morală SACRĂ-RELIGIOASĂ.

Morala „laică nereligioasă” nu este alcătuită din VIRTUŢI, ci din „legi-norme fireşti”. Noi facem această „deosebire” ca să evidenţiem poziţia Ascezei în cadrul Moralei creştine. Este şi o Morală „laică semivirtuoasă”, ca patriotism, eroism, adică apoteozată de un „anume sacru”. Asceza are şi ea o „aureolă de sacru”, că tinde spre Depăşirea obişnuitului. Poţi fi moral, dar nu ascetic. Ca ascetic trebuie o „morală de excepţie, în

Depăşire”, ca o Supramorală ce-i dă „acel sacru”. Originea Moralei este în CHIPUL de SUPRAFIRESC DIVIN. Morala este „comportament Sacru”. Desacralizarea SACRULUI o face „morală laică”. Răul o face „păcat-antimorală”.

Morala SACRĂ Originală are trei Deschideri: URCUȘ, LUCRARE şi VIRTUTE. Ca să URCI trebuie să LUCREZI, să te străduieşti. Este o TAINĂ a ZBORULUI mistic, în care LUCRAREA mistică este baza. Asceza aici îşi are Originea. Este o „Strădanie peste Fire” prin care câştigi SUPRA-FIRESCUL-VIRTUTEA. Și Îngerii din Cer au această Taină a STRĂDANIEI de a URCA în Dumnezeire tot mai mult. Pentru noi se numeşte Asceză, Strădania Moralei SACRE. Pare să fie şi o Asceză „laică”, de morală „laică”, dar se numeşte impropriu Asceză.

Ca origine, Asceza este doar în SACRUL VIRTUȚII. Cel ce face Asceză tinde la cel mai înalt chip moral care, în creştinism, se numeşte VIRTUTE-SUPRAFIRESC. Se zice că diavolii fac un fel de asceză, dar negativă. VIRTUTEA se naşte din URCUȘ Duhovnicesc, STRĂDUINȚĂ-Asceză şi TRANSFIGURAREA Firii. „Antiasceza” demonică este „coborâre negativă, asceză distructivă şi păcat-antivirtute”. Păcatul este „supranegativul răului”, după cum VIRTUTEA este SUPRAFIRESCUL DIVINULUI. Păcatul este „substanţializarea-întruparea” răului. Răul rămâne un „virtual în gol” fără concretul păcatului-antivirtutea.

Dacă nu ar fi apărut păcatul, ar fi fost doar URCUȘUL spre VIRTUTE. Răul „inventează” şi un contrar al URCUȘU-LUI, „coborârea”, ce naşte păcatul. De aici Asceza care este „Activul Moralei”, intră prima în conflict cu păcatul răului. Despre Asceza creştină nu se poate vorbi decât în legătură cu „păcatul”. Din „Morală în URCUȘ spre VIRTUTE”, Asceza se face întâi „luptă” cu păcatul-antivirtutea. De aici Asceza

creştină este întâi Pocăinţă, Purificare, ca de abia apoi să intre în normal, ca URCUŞ Moral până la VIRTUTE-NEPĂTIMIRE. Filocalia ne vorbeşte de un URCUŞ Duhovnicesc Ascetic: pocăinţa-teologia ascezei, asprimea-lucrarea pocăinţei ca morala ascezei, lucrarea doar a Binelui şi debarasarea de toate seminţele răului ca iluminarea ascezei şi intrarea în NEPĂTI-MIREA VIRTUȚII, ca Mistica Ascezei şi împlinirea ei.

Noi, ca Isihasm, dorim să evidenţiem Asceza Tainei VIRTUȚII HRISTICE, specificul pur creştin. Asceza mistică este „LUCRAREA Duhovnicească a Virtuţilor Hristice". Capul Virtuţilor Hristice este IUBIREA. Domnul Hristos ne vorbeşte de o Asceză a IUBIRII, „să lubeşti pe duşman". Aici este SUPRAFIRESCUL VIRTUȚII Hristice. O simplă morală de a lubi este firească, dar de a IUBI pe „contrar" este SUPRAFIRESC.

Suprafirescul Ascezei Hristice este „Depăşirea contra-rului-răului", tocmai SUPRAFIRESCUL VIRTUȚII în sine. Duşmanul nostru cel mai nelipsit este „contrarul din noi, păcatul". Este o mare Taină aici. Cum să Iubeşti tocmai „contrarul-răul din tine"? Cum să te împaci cu păcatul, tocmai moartea-vrăjmașul neiertător?... Mistic, păcatul este adevăratul duşman, cu acesta trebuie rezolvată prima problemă. Asceza este miracolul, a trece peste fire, a face ceva „neobişnuit". Și cel mai „neobişnuit" ACT este să nu faci ceea ce face răul-distrugerea, ci tocmai ceea ce nu face, IUBIREA. Răul este „antiiubirea", distructivitatea, uciderea, antifirea.

„Substanţializarea" IUBIRII este VIRTUTEA-SUPRA-FIREA, Firea Puternică, plină de HAR. Substanţializarea răului-neiubirii este păcatul-antifirea golită de HAR. Păcatul este „sărăcie" de HAR, de DIVIN. De aici Asceza Iubirii faţă de păcat, care începe cu Mila faţă de „sărăcie-gol". Răul-neiubirea ucide, vatămă. IUBIREA nu poate face aşa ceva

prin FIREA ei. Răul este „negativizarea Chipului Firii, a IUBIRII”, şi o face ură. Firea în sine este IUBIRE. Antifirea este ura. Deci, IUBIREA nu are voie sub nici o formă să cadă în „plasa” urii, indiferent faţă de ce. Este greşit să zici că păcatul trebuie „urât”, că ura nu trebuie să existe ca ceva în sine, chiar aparent pozitiv. Nu există „ură” pozitivă sau negativă, ci doar negativă.

Deci, ura trebuie exclusă total ca fapt în sine, primul pas Ascetic. A te ridica deasupra răului nu înseamnă a nu face rău, sau a „urî răul”, ci a avea tăria să nu faci ceea ce face răul, adică să urăşti. Aici este Taina, să nu iei „chipul răului”, ce este ură. Dacă iei chipul răului, chiar în zisul sens pozitiv „împotriva răului”, faci ceea ce face răul şi cazi din CHIPUL IUBIRII. Aici este VIRTUTEA, să te menţii în CHIPUL IUBIRII şi să nu cazi din IUBIRE. Asceza mistică a IUBIRII este aceasta, INDESTRUCTIBILITATEA IUBIRII.

„Nu te opune răului”, ne mai spune Domnul Hristos. Iubirea nu trebuie să cadă în „contrarietate”. Răul este „contrarietate”. Filocalia traduce aceasta într-o VIRTUTE mistică, NEJUDECAREA răului. Răul infectează Puritatea CONȘTIINȚEI în Sine printr-o reacţie de „împotrivire” activă, dar rea. Nu există „împotrivire” în sine, răul aduce aşa ceva. IUBIREA nu poate avea împotrivire nici în zisul sens pozitiv, IUBIREA are NECLINTIREA din IUBIRE. Și Puterea NECLINTIRII este SUPRAIUBIREA-VIRTUTEA. De aceea VIRTUTEA este IUBIRE NECLINTITĂ. Răul te vatămă, Iubirea nu poate contravătăma. Răul aduce o VIRTUTE în plus, JERTFA. Datorită apariţiei răului, IUBIREA răspunde răului cu un NECONTRAR absolut, JERTFA.

Răspunsul IUBIRII nu poate fi, faţă de rău, decât ca JERTFA-NECONTRARUL Absolut. De aceea Asceza mistică are ca esență JERTFA, SUPRA-SACRALITATEA

IUBIRII Absolute. Taina JERTFEI este „aparenta victimă a răului”, dar care, peste fire, este tocmai ÎNVIEREA victimei. Și ÎNVIEREA victimei se face anihilarea totală a răului, se face EUHARISTIE-ÎMPĂRTĂȘANIE. De aceea, din JERTFĂ trebuie să te ÎMPĂRTĂȘEȘTI şi nu există JERTFĂ fără „consumarea victimei JERTFITE”. Aici este „începutul” ÎNVIERII în IUBIREA lui HRISTOS. De aceea Taina Ascezei mistice Hristice ca JERTFA IUBIRII EUHARISTICE.

A IUBI PESTE FIRE pe „contrarul” tău nu este a face cele ale contrarului, ci a-l ÎNVIA În SUPRAIUBIREA ta, JERTFA-anihilarea răului-morţii. În faţa răului nu există decât o singură PUTERE care nu se contrariază cu răul, ci PREFACE chiar răul într-un SUPRABINE, JERTFA EUHARISTICĂ. În faţa JERTFEI răul nu mai are nici o putere de rău. Prin JERTFĂ, IUBIREA poate să nu facă ce face răul, adică răul. Asceza creştină este TEOLOGIA JERTFEI EUHARISTICE. Miracolul acesteia este că însuși răul se JERTFEȘTE pe sine în Taina POCĂINȚEI. Aici este specificul pur creştin. Nu este de ajuns ca IUBIREA să facă ACTUL SUPRA IUBIRII-JERTFEI, ci trebuie ca şi răul să facă un ACT SACRU, de a se face şi el IUBIRE. Taina creştină, să „iubeşti duşmanul”, este tocmai în acest miracol, ca şi duşmanul să te iubească. Este aici un paradox tainic. Când răul vede că IUBIREA nu „cade” din IUBIRE, răul se URCĂ şi el în IUBIRE. Aici este rezolvarea contrariilor. Taina URCĂRII răului în IUBIRE este Taina Pocăinţei, URCAREA în HAR. De aceea mistica pozitivă a „păcatului” este POCĂINȚA-Teologia răului. Răul este „antiteologia”, dar prin POCĂINȚĂ capătă o Teologie a ÎNVIERII (vezi ÎNVIEREA, JERTFA, EUHARISTIA).

Dar creştinismul are Taina POCĂINȚEI mistice. Misticile antice au doar „anihilarea răului” într-un Bine zis

absolut. Este insuficient, căci răul rămâne tot o „memorie rea” pe veşnicie. Creştinismul vrea o ştergere şi a „memoriei răului”. Și acest miracol este o Prefacere a memoriei răului într-o SUPRAMEMORIE şi peste rău şi peste Bine, peste dualitatea contrară, într-o SUPRAUNITATE NECONTRARĂ, ce este Taina EUHARISTIEI HRISTICE, răul şi Binele în SUPRADEPĂȘIRE. Ca Isihasm, această TAINĂ dorim noi să o evidenţiem. Asceza Isihastă este Asceza mistică a IUBIRII EUHARISTICE HRISTICE, ce Preface memoriile rele ale căderii (acumulate şi confecționate în subconştient) într-o SUPRAMEMORIE dincolo de orice contrar, tocmai LINIȘTEA-ODIHNA-ISIHIA.

Din repaus m-am născut,
Mi-e dor de REPAUS. (Eminescu)

Noi adăugăm:

Din IUBIRE m-am născut,
Mi-e Dor de IUBIRE,
Din care toate s-au făcut,
În care toate se ÎNTORC,
Se ODIHNESC în LINIȘTIRE.

Asceza ISIHIEI este Asceza mistică a IUBIRII SUPRA-FIREȘTI. Fă Asceza SUPRAFIREȘTII IUBIRI în care şi răul se Pocăieşte, se LINIȘTEȘTE.

Asceza, paradoxal, este o SUPRAACȚIUNE pentru ODIHNA tuturor Acţiunilor.

Doamne, pentru că Te IUBESC,
Până mă usuc postesc,
Mă ard şi în foc,

Pot să şi îngheţ,
Stau în nemişcare,
Sau mă mişc fără încetare,
Pe toate le Jertfesc
Și în această LUCRARE
ODIHNA-LINIȘTEA IUBIRII găsesc,
În care toate se opresc
Într-un DINCOLO SUPRAFIRESC.

B

BĂRBAT (lat. Vir)

Ca Isihasm noi vorbim de o mistică Preoţească şi de una Bisericească. Chipul de Adam este originea Chipului de Bărbat, Chipul VIU al lui Dumnezeu SUFLAT în Om. Chipul de Bărbat este Chipul Viului CREATOR, Pecetea DIVINULUI în Om. Omul este Chip propriu, dar Pecetea CHIPULUI lui Dumnezeu pe Chipul Omului este Chipul de Adam-Bărbat.

Dacă CHIPUL-SCÂNTEIE de Dumnezeu
Este în faţa celui de creaţie,
Se naşte Chipul de Om-Bărbat.

Această Pecete DIVINĂ este SUPRACHIPUL Omului, ce nu este al Omului, ci DARUL lui Dumnezeu dat Omului. Omul este Purtătorul CHIPULUI lui Dumnezeu. Icoana acestui CHIP este Chipul de Bărbat. Deci, Chipul de Bărbat nu este „produs”, ci ORIGINEA Chipului de Om, care produce apoi

Chipul de Om. Chipul de Bărbat este ARHECHIP, cum îi zicem noi ca Isihasm. Și Omul este TEOMORFIC, pe baza unui CHIP deja existent. Nu Dumnezeu ia Chipul Omului, ci Omul ia Chip în CHIPUL lui Dumnezeu. Acest fapt este specific doar în creştinism, Dumnezeul creştin fiind CHIP TREIME (nu cel fără chip al filosofilor). Treimea nu este un Chip pe care îl ia Dumnezeu în Actul creaţiei, cum zic unii, ci este TREIME FIINȚIALĂ în SINE, ce nu are nici o legătură cu creaţia.

Creaţia este Manifestarea MANIFESTĂRII TREIMII, nu însăşi Manifestarea, cum zic panteiştii. De aceea creaţia, în creştinism, are PECETEA CHIPULUI lui Dumnezeu pe Chipul creat. La Om este Chipul de Bărbat-Adam. Trebuie amintit că după căderea din Rai, Chipul de Adam (Divinul) se „întunecă", dar nu se distruge, încât rămâne Chipul de Bărbat, „lipsit" de Chipul Sacru Adamic. De aceea „laicizarea" Chipului Sacru al lui Adam este Chipul de Bărbat. Botezul Hristic RESACRALIZEAZĂ Chipul.

Noi vorbim de un Chip veşnic de Bărbat şi de un Chip veşnic de Femeie tocmai datorită faptului că sunt ORIGINILE Chipurilor de Bărbat şi Femeie. Obişnuit aceste Chipuri le legăm de „sex". Sexul este traducerea în Corp a „deja" Chipului de Bărbat şi Femeie, ca ARHECHIPURI în sine, Indestructibile, ce nu se pot desfiinţa, înlocui ci, eventual, „perverti-caricaturiza" prin păcat. Nu „hormonii sex" dau Chipul de Bărbat şi Femeie, ci ARHECHIPURILE în Sine de Bărbat şi Femeie produc apoi în energiile Corpului şi zişii hormoni sex. Chiar dacă este atins Corpul de boală sau accidente şi se întrerupe sexul, Chipul în Sine de Bărbat şi Femeie rămâne Indestructibil.

Perversiunile sex de asemenea pot „masca" sexul până la anormalităţi, dar Chipul în sine de Bărbat şi Femeie nu este

vătămat. În Rai, dacă nu ar fi fost căderea, problema sexului ar fi fost „aproape neglijată” deoarece, ca Rai, Chipul de Suflet primează faţă de cel de Corp. Păcatul întunecă Sufletul, iar Corpul cu energiile sale se evidenţiază până la hiperfuncţii anormale-păcătoase. Ca Isihasm noi deosebim „chipul” hiperfuncţional sex de Chipul direct de Suflet, Dincolo de sex, dar „înrudit şi prelungit” în sex. De aici spusele Sfântului Apostol Pavel, care zice că în Cer sexul este depăşit, unde Îngerii nu se însoară sau mărită, după graiul Domnului Hristos Însuşi. Dar în Cer Chipul Maicii Domnului rămâne CHIP ETERN, ca şi CHIPUL Domnului IISUS ca FIUL VEȘNIC. Deci, ARHECHIPURILE sunt Dincolo de chipurile corpului energetic.

Isihasmul este mistica directă de Suflet care apoi se prelungeşte şi în Corpul energetic. După căderea din Rai mistica Sacerdotală a Chipului Adamic se pierde. Aşa toate misticile până la Hristos sunt mistici „feministe”, Hristos readucând mistica Preoţească de Chipul NOULUI ADAM. Misticile antice vorbesc de „principiul masculin potenţial” care se manifestă în energiile sale feministe. De aceea fiecare Zeu este dublat de Zeiţă-Soaţa sa. Căderea din Rai răstoarnă Chipurile ancestrale şi le mitizează cu cele de cădere, de unde „amestecurile” respective.

Adam pierde Chipul său de Preot
Și rămâne doar soțul Evei,
El nu mai e Sacerdot al POMULUI VIEȚII,
Mănâncă cu Eva din „pomul profan”.
În Rai Eva primea EUHARISTIA din POMUL VIEȚII
Prin Mâinile lui Adam Preotul.
Acum Adam, lipsit de Preoţie,
Mănâncă un „simplu măr” din mâinile Evei.

Numele de Bărbat este, ca Origine, în CHIPUL FIULUI lui Dumnezeu, BĂRBATUL Dumnezeiesc în Sine, ASEMĂNAREA TATĂLUI CEL de TREI ORI BĂRBAT, ORIGINEA TREIMII Dumnezeieşti în Sine Însăşi. TATĂL este SUPRACHIPUL de BĂRBAT, FIUL este CHIPUL de BĂRBAT şi SFÂNTUL DUH este tot CHIP de BĂRBAT, dar FIECARE în PERSOANĂ PROPRIE ca NAȘTERE şi PURCEDERE. De aici traducerea-transpunerea în creaţie a FIULUI-BĂRBATULUI care devine și Tată de creaţie prin Naştere de Copii-Fii de creație.

În Dumnezeire este ABSOLUTUL CHIP al TATĂLUI, ÎNTREITUL BĂRBAT, de aceea FIUL se NAȘTE fără Mamă şi SFÂNTUL DUH PURCEDE DIRECT din TATĂL. În creaţie Chipul de Bărbat este Chipul de Mire, Bărbatul FECIORELNIC, CHIPUL FIULUI Dumnezeiesc. Creştinismul descoperă ORIGINEA Chipului de MAMĂ în paradoxala ORIGINE a FIULUI. În creaţie FIUL-CUVÂNTUL este ORIGINEA, „prin care toate s-au făcut" (Ioan 1, 1-3) (vezi MAMA). Mire, în semnificaţie pur creştină, înseamnă PREOȚIE-ASEMĂNARE de SUPRAPREOȚIA TATĂLUI. Mire este Bărbat PURTĂTOR de CHIPUL TATĂLUI. Aşa, în creație, Mirele prin Nuntă Primeşte HIROTONIA de TATĂ ce poate Naşte Fii de creaţie. MARELE MIRE Dumnezeiesc, FIUL HRISTOS, NAȘTE DIRECT din EL pe Fraţii Săi de creaţie.

De aici, în creştinism, creaţia este în ORIGINEA FIULUI Dumnezeiesc, CHIPUL MIRELUI de creaţie care peste FIRE NAȘTE DIRECT, ca şi TATĂL SĂU, pe MAMA SA de creaţie, CHIPUL MAICII DOMNULUI, ARHECHIPUL Mamei de creaţie (vezi Taina Chipului Maicii Domnului). Noi, creația, suntem FRAȚII de creaţie ai FIULUI CREATOR prin care DEVENIM FIIl TATĂLUI Dumnezeu. Esenţa

creştinismului aici este, în Originea creaţiei în FIUL-LOGOSUL, Mirele Dumnezeiesc ce NAȘTE, paradoxal, pe Fiii de creaţie ai TATĂLUI Dumnezeu. Aşa, mistic creştin, este NUNTA MARELUI MIRE, a FIULUI care, SUPRA-FIRESC, nu are nevoie de „Soţie”, ci Naşte ca şi TATĂL Dumnezeu, Naşte Direct pe MAMA de creaţie, în care ÎNSĂMÂNȚEAZĂ GRÂUL Tuturor Făpturilor de creaţie, FRAȚII de creaţie ai SĂI ce, implicit, Devin Fiii UNICULUI TATĂ ABSOLUT şi ai DUHULUI CREATOR.

Noi, ca Isihasm, insistăm mult pe această SUPRATAINĂ a FIULUI Dumnezeiesc care, PESTE FIRE, NAȘTE pe MAMA de creaţie, ARHECHIPUL MAICII DOMNULUI. Toată mistica pur creștină aici este, în ARHERCHIPURILE MIRELUI HRISTOS și MIRESEI MAICA DOMNULUI care, PESTE FIRE, nu este taină de soț și soție, ci NUNTĂ CEREASCĂ de NAȘTEREA MAMEI de către FIUL SĂU. SUPRAFIRESCUL creștin este tocmai această Taină care, de nu este evidențiată, nu se înțelege esența creștină, sau se interpretează eronat si amestecat.

După căderea din Rai se distruge Memoria Pură a FIULUI NĂSCĂTOR de MAMĂ, inversându-se cu „chipul de creație al Mamei ce naște pe Fiul”. Originea creației este în SUPRAFIRESCUL FIULUI CREATOR ce NAȘTE pe MAMA de creație. NUNTA MARELUI MIRE Dumnezeiesc este NAȘTEREA MAMEI de creație, în care EL ÎNSUȘI se ÎNTRUPEAZĂ, ca să Se facă FRATELE tuturor creațiilor. Această Mistică SUPRAFIREASCĂ se Reconstituie în fiecare din noi (Sfântul Simeon Noul Teolog).

UNICUL FIU absolut Dumnezeiesc
Ca Prinos-Dar de IUBIRE,
Aduce TATĂLUI Creația Sa,

Ce are Chipul PESTE FIRE,
Chipul de MAMĂ,
Chipul Iubirii de creație,
Ce este „egală”
Doar cu a TATĂLUI.

(vezi MAMA, PREOȚIE, BISERICĂ)

Noi, ca Isihasm, vorbim de o mistică specifică a Bărbatului și una specifică a Chipului de Mamă-Femeie. Mistica Preoțească a Bărbatului este mistica directă a CHIPULUI FIULUI Dumnezeiesc, a IUBIRII în AFARĂ-EXTERIOR, de ARĂTARE. Mistica Bărbatului este Chip Sacerdotal, de UNIRE cu EXTERIORUL, iar a Femeii este Chip de Biserică, de UNIRE cu INTERIORUL. De aceea Trăirea Isihastă este și Chip Sacerdotal și Chip de Biserică-Feminin, Chip de HRISTOS și Chip de Maica Domnului, Cele Două ARHECHIPURI ale creștinismului. De aceea nu se pot despărți, ci se INTEGRALIZEAZĂ. Preoția coboară ca să se Unească, iar Biserica urcă spre Unire. Preoția iese spre creație, iar Biserica Primește creația.

Așa, ca Practică mistică, Isihasmul Sacerdotal, paradoxal, nu este „interiorizarea” de care se tot vorbește, ci „EXTERIORIZAREA MISTICĂ”, DIVINUL în Exterior, în Liturghia care se face EUHARISTIE pentru ÎMPĂRTĂȘIT-DĂRUIT. Preoția este DĂRUIRE și Biserica este Primire. Ca Bărbat trebuie să faci Mistica DĂRUIRII, Chipul Preoției, altfel te contrariezi cu propria Fire. Mulți Bărbați cad în mistica feministă bolnăvicioasă, care le este „anormală”. Isihasmul Bărbatului nu este „Liniștea Interiorului”, ci Liniștea Exteriorului. Bărbatul este Pacea de afară, Puterea exterioară, iar Femeia este Puterea Interioară. Sensul energetic bărbătesc

este spre „exterior”, cel feminin spre interior. Cel bărbătesc, de la Dreapta la Stânga. Bărbatul are Puterea Mâinii drepte, Femeia a stângii. Iubirea Bărbatului este în Dăruire, paradoxul „Odihnei Active”. Firea Bărbatului se Linişteşte în Mişcare. Marii mistici au descoperit aceasta. Un Pustnic Isihast trebuie să fie ca o „lumânare” care se arde pe sine ca să se „lumineze pe sine”. Femeia trebuie să fie ca o „Floare care Creşte în Soare” ca să Acumuleze Lumină. Bărbatul trebuie să exteriorizeze Lumina, Femeia trebuie să o Interiorizeze. Bărbatul Acumulează totul în exterior. Virtuțile Duhovniceşti ale Bărbatului sunt cele cu Acţiune spre exterior. Cele ale Femeii cu Acţiune spre interior. Un Bărbat chiar dacă „tace”, el „face”. O Femeie chiar dacă „vorbeşte”, ea de fapt „tace”.

Rugăciunea Isihastă a Bărbatului este în Interiorul Inimii, dar din Inimă spre Dumnezeul Cel EXTERIOR, ATOTPUTERNIC, de ACȚIUNE. Interiorul Bărbatului mistic se Dilată la nesfârşit. Interiorul mistic al Femeii se „adânceşte spre un centru” nesfârşit. Infinitul Bărbatului este centrifug, cel al Femeii este centripet. Ca Practică Isihastă, aceste repere au mare importanţă. În noi sunt multe „pervertiri” anormale din cauza păcatului ce ne-a „îmbolnăvit” firea. Negativurile Firii trebuie să fie în atenţia lsihastului. Gândurile pătimaşe ale Bărbatului sunt „explozive” în exterior, ca şi Virtuţile care sunt Lucrătoare tot în exterior. Femeia este cealaltă parte. Un Bărbat ce are „explozii interioare” este anormal, de unde multe mistici bolnăvicioase la Bărbaţi. Introvertirea este feministă. Patimile păcatului sunt „feministe” atât la Bărbat, cât şi la Femeie.

Aici este nevoie de Ştiinţă Duhovnicească în lupta cu patimile păcatului care, la Bărbat, trebuie să fie în primul rând cu „patimile exterioare”. Desfrâul Bărbatului este exterior, iar când este Interior se cade în feminismul masturbaţiei.

Desfrâul Femeii este în interior şi când înclină spre exterior, se face la fel masturbaţie. Perversiunile patologice de sex sunt în aceste „sensuri de negativizare a firii bărbăteşti şi femeieşti”. Duhovnicia mistică trebuie să ştie aceasta ca să „normalizeze” în primul rând „mişcările fireşti”, ca apoi să le corecteze.

Marii mistici vorbesc de o caricaturizare a Chipurilor de Suflet, ca „feminizarea” celui de Bărbat şi masculinizarea celui de Femeie. Diavolul este „feminizarea transcendentală” a Chipului Spiritual ce este Bărbătesc. Înger înseamnă „BĂRBAT CERESC”. Diavolul se face „femeie diavolească”. De aceea nu există „chip de Înger-femeie”, ci doar chip de „diavol femeie”, demonul feminin de care vorbesc şi anticii.

Omul-Femeie prin Sfinţenie se poate face „asemenea Îngerului”, în sensul de depăşire a „feminismului sexual”. Marii Duhovnici vorbesc de un „feminism sexual” la Femeie şi de un „bărbătesc peste sex” al Femeii, ca „Îngerescul Femeii”. La fel vorbesc de un „bărbătesc” al Bărbatului și de un „feminism” al Bărbatului, ca demonismul Bărbatului.

Aşa, mistic, bărbătescul Femeii este îngerescul şi feminismul Bărbatului este „demonismul”. Bărbatul este cu exclusivitate Chip Îngeresc, iar Femeia este cu exclusivitate Chip al Chipului Îngeresc, din „coasta lui Adam-Bărbatul. Aceasta nu este o „inferiorizare” a Femeii, ci Firea specifică Femeii. Firea de Bărbat este Origine, iar Firea Femeii este în Originea Firii de Bărbat, de unde „înrudirea” Firii Bărbatului cu a Femeii, dar fără să se amestece, fără substituire şi fără despărţire. Un Bărbat niciodată nu poate să devină Femeie, sau Femeia Bărbat. Doar diavolul a putut face această „mutaţie antifirească”, prin „feminizarea” Chipului Etern de Înger-Bărbat Ceresc. Chipul de Bărbat are însă în sine „coasta de Femeie”, de unde posibilitatea Comunicării. Femeia nu are

„coasta Bărbatului”, ci are „coastele Copiilor”, Chipurile „coastei Bărbatului”.

Aici este Taina „Egalităţii între Chipul de Bărbat şi Femeie ca mistică pur creştină. Bărbatul este Originea Chipului de Femeie, că din „coasta lui Adam” se naşte Femeia-Eva. Dar Eva-Femeia născută din „coasta Bărbatului” este, de fapt, „REGENERAREA” Chipului Bărbatului-Adam, că Eva va naşte, la rândul ei, pe Fii-Copiii lui Adam Bărbatul. Aici este Taina Căsătoriei (vezi CĂSĂTORIA). De aceea, mistic, Femeia URCĂ la Egalitatea cu Bărbatul şi Bărbatul coboară la Egalitatea cu Femeia. Bărbatul fără Femeie este mai mic decât Femeia şi Femeia fără Bărbat este, la fel, mai mică decât Bărbatul. Bărbatul este Egal cu MAMA-Femeie şi Femeia este Egală cu Tata-Bărbatul. Aici este mistica celor două Chipuri care, datorită căderii din Rai, se face o „antimistică”.

Aşa, Bărbatul face „desfrâul cu Femeia” fără „Copil” şi Femeia, la fel, tot fără Copil. Întâlnirea Femeie şi Bărbat este „coasta adamică”, adică Copilul lui Adam. Fără Copil se cade în „desfrâu”. Bărbatul fără Copil este Adam căruia nu i s-a luat „coasta de Femeie” şi Femeia fără Copil, necăsătorită, este Femeia ce nu este Mamă, care nu Renaşte „coasta adamică”. Ca mistică fiecare suntem Adam Cosmic şi Eva Cosmică, avem în noi „coasta” tuturor creaţiilor, înrudirea cu toată creația, fiecare RECONSTITUIND TOTUL şi Toate RECONSTITUINDU-NE pe noi. Eva Reconstituie pe Adam, Copiii Reconstituie şi pe Adam şi pe Eva şi Toate se înrudesc până la UNIREA cu ÎNSUȘI Dumnezeu Cel DINCOLO de creaţie.

Este o Reconstituire prin Copii, ca în Natură şi la Oameni, dar este şi o SUPRARECONSTITUIRE DIRECTĂ, de RENAȘTERE Reciprocă, fără „înmulţirea” prin Copii şi,

Fiecare, Devenind Copilul Tuturor şi Toate Copiii tăi. Este aici o TAINĂ peste Fire, care nu „opreşte” înmulţirea, ci depăşeşte înmulţirea cu o SUPRAÎNMULȚIRE de alt Ordin, ce va fi cunoscută după „Judecata de apoi”. Cert este că Chipul de Bărbat şi de Femeie sunt Veşnice, dar peste „sexul căderii din Rai”. Unii mistici vorbesc de un Chip DUHOVNICESC în care Bărbatul şi Femeia vor depăşi „contrariile” într-o TRANSFIGURARE DUHOVNICEASCĂ, dar în altă „ÎNFĂȚIȘARE” ce nu desfiinţează Firile, ci le URCĂ şi într-o SUPRAFIRE „fără amestecare sau pierderea Firilor”, ASEMENEA PERSOANEI TAINICE a lui HRISTOS DUMNEZEU și OM fără amestecare şi a PERSOANEI MAICII Domnului, Chipul de Femeie Îndumnezeită. HRISTOS este Adam-Bărbatul Îndumnezeit, Maica Domnului este Eva-Femeia Îndumnezeită, RESTABILIREA RAIULUI. HRISTOS face ce au „refuzat” Adam şi Eva şi Noii Adam şi Eva, HRISTOS şi Maica Domnului, SĂVÂRȘESC REÎNCEPUTUL ADEVĂRATEI Creaţii a lui Dumnezeu.

FIUL DUMNEZEIESC are „COASTA-CHIPUL TATĂLUI Dumnezeu... FIUL CREEAZĂ creaţia din „COASTA SA de FIU”, din CHIPUL CUVÂNTULUI, prin care toate s-au făcut” (Ioan 1, 1-3). Maica Domnului este „Coasta Directă” a FIULUI, ca Eva din Adam, nu din „pântece, ci din INIMA-COASTĂ”. Chipul de MAMĂ este Chipul-Coasta INIMII FIULUI. Eva-Femeia este Chipul-Coasta Inimii Bărbatului-Adam. SÂNGELE INIMII FIULUI Dumnezeiesc CREATOR sunt Toate Creaţiile, Cosmosul. Sângele Inimii lui Adam sunt Toţi Copiii-Oamenii. În Eva „Curge Sângele Adamic”, de aceea fiecare Globulă Roşie este un Chip-Fiu de-al lui Adam. Aceste Chipuri iconografice mistice ne grăiesc despre Taina ARHECHIPURILOR de Bărbat şi Femeie.

Doamne, în Dragostea Tatălui şi Mamei mele
Este „coasta-Chipul” de creaţie al meu ca Fiu,
Peste care ai SUFLAT CUVÂNTUL Tău,
SCÂNTEIE de Dumnezeu,
Creând un „Nou” Suflet al meu.
Eu sunt „coasta” Dragostei Părinţilor mei,
Sunt „COASTA” IUBIRII SCÂNTEII de Dumnezeu,
Sunt ÎNGEMĂNARE de CHIP de Două IUBIRI
Ce în „Mine” se ÎNTÂLNESC
Și un „Nou Suflet” Plămădesc.
Aşa, Sufletul meu are Chipul Părinţilor mei,
Și Bun şi rău,
Dar are şi CHIPUL DIVIN al TĂU.
Eu sunt Chip de Bărbat sau Femeie,
După cum ALEGE CUVÂNTUL TĂU,
După cum au „nevoie” Părinţii mei,
Pe care mai mult să-i Renasc
În DESTINUL DIVIN al meu.

(vezi NAȘTEREA, SUFLETUL, CRUCEA, DESTINUL HRISTIC)

BINELE (gr. Agaton, lat. Bene)

Noi cunoaştem noţiunea de Bine în raport cu răul. Scriptura ne spune că „fructul pomului Binelui şi răului” este moartea (Fac. 2, 17). „Din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mâncaţi... că veţi muri”. Sfinţii Filocalici vorbesc de Binele HARIC până la Binele Suprem care este Dumnezeu. Ca Isihasm, noi facem câteva „lărgiri şi deosebiri” pentru evidenţierea misticii faţă de filosofie şi simpla morală. În logica „duală a contrariilor”, Binele este Chipul Virtuții, ca biruinţă asupra răului. Noi vorbim de un mistic „DINCOLO”

şi de Bine şi de rău, ca o Găsire a INTEGRALITĂȚII pe care o „rupe” căderea din Rai şi o face dualitate contrară.

Filocalia ne spune de Taina FRUMOSULUI DIVIN (Kalos) în care însă şi Binele se URCĂ. Filosofii fac „speculaţii” ale Binelui-pozitivului până la un Bine ce „anihilează” răul-negativul. Când am vorbit de Asceză noi am arătat relaţia mistică dintre Bine şi rău (vezi ASCEZA). Ca Practică mistică Isihastă, Armonia între Bine şi rău nu poate fi prin „luptă şi distrugere”, chiar în sens pozitiv. Răul are un „orgoliu” puternic de a nu recunoaşte niciodată Binele.

Mistica creştină are în vedere mai mult decât cultivarea Binelui, tinde şi la Prefacerea răului în ceva „nerău”. Răul orgolios nu admite să se facă Bine, dar admite, totuşi, „ceva DINCOLO şi de Bine”. Acest DINCOLO TAINIC, ce poate preface şi „răul” în „nerău”, noi îl numim VIRTUTEA Mistică. Binele, cu întreaga lui gamă, sunt atributele Harice Catafatice (vezi APOFATIC, CATAFATIC, HARUL, RĂUL, ÎNVIEREA).

BISERICA
(gr. Ekklesia, lat. ecclesia = comuniunea celor chemaţi)

Noul Testament dă diferite accepţiuni Bisericii. În orientarea Isihastă noi o alegem pe cea de „Sacramentul creaţiei Răscumpărate” (Efes. 1, 23). Mai mult, după Sfântul Maxim, avem în vedere Biserica Cosmică. În creştinism Biserica este mai mult decât Templul anticilor. Noi identificăm Originea Bisericii în însuşi ACTUL CREATOR al FIULUI-LOGOSULUI Dumnezeiesc.

FIUL Dumnezeiesc ca Răspuns către TATĂL
Aduce şi un DAR Propriu-Creaţia,
Un LOCAȘ unde Se poate ODIHNI

Și DINCOLO de ODIHNA Dumnezeiască.
FIUL Creează un „Scaun ÎMPĂRĂTESC”,
Un ALTAR, o ÎMPĂRĂȚIE Creată
Peste care TOT TATĂL, ABSOLUTUL ÎMPĂRAT, să DOMNEASCĂ,
Și aceasta este Biserica,
Împărăţia creată,
Un Chip al IUBIRII FIULUI către TATĂL,
Ce nu poate fi cu „mâinile goale”,
Ci Cu un DAR de măsuri Egale,
Un DAR Vrednic de FIU,
În care EL Însuşi e VIU,
Prin care Creaţia Fiinţează.

Și mai mult decât atât, acest Chip de DAR Creat, ca Împărăţia creată, ca SCAUN ÎMPĂRĂTESC, este UN CHIP al Tuturor Chipurilor de creaţie, CHIP de Asemănare cu ÎNSUȘI TATĂL, Căruia I Se face DARUL, CHIPUL de MAICA DOMNULUI, CHIPUL MAMEI de creaţie. Fiinţa Bisericii este în Chipul MAMEI de creaţie. Și Fiinţa MAMEI de creaţie este FIUL CREATOR. Și SUPRAFIINȚA Bisericii-MAMEI este CHIPUL de TATĂL, ABSOLUTUL Dumnezeiesc.

FIUL Dumnezeiesc Aduce TATĂLUI în DAR
Chipul creaţiei, al Bisericii,
Care are ca INIMĂ pe Însuşi FIUL
Și Chip de Asemănare ca MAMA,
CHIPUL de TATĂL Coborât,
În Chip de creaţie născut,
Chip de Biserică-MAMĂ,
Renaşterea lui Dumnezeu în creaţie,
TATĂL şi MAMA de o seamă.

Mistic se spune că FIUL nu poate Aduce un DAR Creat TATĂLUI decât dacă Are Însuşi Chipul TATĂLUI care, în Creaţie, se transpune ca Chip de MAMĂ. Creaţia nu poate să fie CHIP de TATĂL, că DOAR TATĂL Dumnezeu este UNICUL ABSOLUT TATĂ. Aşa, FIUL Creează CHIPUL TATĂLUI într-un Chip pur de creaţie ce este MAMA, traducerea TATĂLUI în Creaţie. TATĂL NAȘTE pe FIUL fără Mamă, că este TATĂL ABSOLUT. Și FIUL NĂSCUT DOAR din TATĂL NAȘTE Chipul de MAMĂ, că este FIUL ABSOLUT. Și Chipul de MAMĂ RENAȘTE CHIPUL de TATĂ, că este MAMA Absolută de creaţie.

CHIPUL de DAR ca MAMĂ,
Pe care-L aduce FIUL TATĂLUI,
Este absoluta Mărturisire
A FIULUI ca IUBIRE,
În care TATĂL nu Se vede pe Sine,
Ci vede pe FIUL,
ABSOLUTA TATĂLUI IUBIRE.
Chipul de MAMĂ pentru că are ca INIMĂ pe FIUL
Poate sta în faţa CHIPULUI de TATĂ
Și aceasta este Biserica, IUBIREA FIULUI TOATĂ.

Originea Bisericii este astfel în PREFACEREA IUBIRII FIULUI Dumnezeiesc în Chip de creaţie, către TATĂL. Ca PERSONALIZARE, este Chipul MAMEI Maicii Domnului, ÎNRUDIREA Creaţiei cu ORIGINEA FIULUI, care este TATĂL.

Chipul de creaţie ca MAMĂ
Este ÎNRUDIREA Dumnezeiască de TATĂ,
În Chipul de MAMĂ Însuşi FIUL IUBEȘTE,
MAMA-Biserica, ÎNTRUPAREA FIULUI.

Se zice, mistic, că TATĂL ar fi „refuzat" Chipul de creaţie dacă nu ar fi VĂZUT pe FIUL SĂU în acesta, că TATĂL este TOT IUBIRE NUMAI pentru FIUL. Aşa FIUL Creează Chipul de MAMĂ ce are în Sine mai mult decât CHIPUL FIULUI, are şi CHIPUL de ÎNRUDIRE cu TATĂL. Creaţia, pentru că are ARHECHIPUL de MAMĂ, este LOGOS-TEMPLUL-BISERICA IUBIRII FIULUI faţă de TATĂL. De aceea, mistic, Fiinţa Bisericii este Însăşi PERSOANA Maicii Domnului, ca ARHECHIP în Sine de MAMĂ, CHIPUL IUBIRII FIULUI către TATĂL în DAR de creaţie.

Ca mistică Biserica nu este un „principiu" de TRUP mistic al lui HRISTOS, ci este CHIP PERSONAL ca şi HRISTOS şi îi dă TRUP, dar Maica Domnului-Biserica este PERSOANA în Sine de creaţie în care este TRUPUL lui HRISTOS. Noi, ca isihasm, accentuăm CHIPUL de PERSOANĂ al Bisericii mai mult decât „simbolul" de simplu TRUP al lui HRISTOS. Isihasmul este mistica DIALOGULUI între PERSOANE, nu între simboluri de Persoane. Aşa, Biserica în Sine este PERSOANA de TAINĂ a MAICII DOMNULUI, în jurul Cărei este Adunarea Bisericii peste care LITURGHISEȘTE ARHIEREUL HRISTOS, ORIGINEA-CAPUL Bisericii.

Noi evidenţiem o Esenţă de creaţie, o Natură a Fiinţei create, o Substanţă creată. Și aceasta este Substanţa, Ființa, Natura de Biserică-Perfecţiune-Puritatea creată. Mai mult, Natura, Fiinţa şi Substanţa Bisericii este Chipul de MAMĂ în ÎNRUDIRE cu CHIPUL lui Dumnezeu TATĂL-NĂSCĂTORUL ABSOLUT al DUMNEZEIRII în Sine. Aşa şi Chipul de MAMĂ este Născător în creaţie. TATĂL este NĂSCĂTOR de Dumnezeire. MAMA este Născătoare de creaţie. Astfel Biserica-MAMA nu este doar o Substanţă creată, este şi Taina Născătoare de creaţie. Și întrucât Creaţia este

„CUVÂNTUL FIULUI CREATOR” (Ioan 1,1-3), Biserica-MAMA este THEOTOKOS, NĂSCĂTOAREA FIULUI Dumnezeiesc în creaţie.

Ca mistică, Biserica este Născătoarea lui Dumnezeu în creaţie, adică tocmai Chipul Maicii Domnului, Chipul MAMEI. FIUL CREEAZĂ „ceva” tot aşa de SFÂNT ca şi CHIPUL de TATĂL, ce este Chipul de Biserică-Sfinţenia creată, care este Chipul de MAMĂ-Născătoarea de SFINȚENIE Dumnezeiască în creaţie. Aşa, ca Isihasm, ARHECHIPU-RILE de Biserică şi MAMĂ sunt nedespărţite, în ÎNRUDIRE cu SUPRACHIPURILE Dumnezeieşti de TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH, TREIMEA Dumnezeiască. Aşa, noi Iconografiem Chipul de Biserică prin ÎNRUDIREA cu CHIPUL lui Dumnezeu, cu înfăţişarea TREIMICĂ adică: MAMA (analogia TATĂLUI), Sfinţenia (analogia SFÂNTULUI DUH), Biserica-Substanţializarea FIULUI. Doar acest Chip TRINITAR ne descoperă Chipul, esenţa-Fiinţa şi Concretizarea-Manifestarea.

Biserica este CHIPUL TREIMII Dumnezeieşti „coborât” în creaţie, ce CREEAZĂ apoi Creaţia cu manifestările ei proprii de creaţie. Aşa, ca Trăire mistică lsihastă, noi suntem Fiii Bisericii-Maicii Domnului și Fraţii de creaţie ai MARELUI PREOT, însuşi FIUL lui Dumnezeu, prin care suntem Fiii ABSOLUTULUI TATĂ DUMNEZEU. Aşa, pentru noi, Biserica nu este un „ceva simbolic”, ci este un Concret direct şi Personal, adică „DOAR” Biserica Chipului MAICII Domnului. Pentru noi nu orice zis „chip de Biserică” este Isihasm, ci DOAR Biserica CHIP de MAICA Domnului. Subliniaţi acest lucru, fără de care nu veţi avea Trăirea pur creştină.

Biserica lui HRISTOS este CHIP de MAICA Domnului, SFINȚENIE de MAICA Domnului și NAȘTERE

FECIORELNICĂ de MAICA Domnului. Chipul de Maica Domnului este IDENTIFICAREA Chipului de Biserică al lui HRISTOS. Dacă nu este Chipul Maicii Domnului, nu este Biserica lui HRISTOS, ci al altui chip. Când zici Biserică, zici Maica Domnului, când zici Maica Domnului, zici Biserică. De aceea STEAUA lui David de pe Templul lui Solomon din Ierusalim este Simbolul Maicii Domnului, FECIOARA care va avea în „Pântece pe MESIA-HRISTOS". Triunghiul cu vârful în jos, FIUL ÎNTRUPAT în creaţie şi Triunghiul cu vârful în sus, FECIOARA-Biserica Maica Domnului ce ÎI va NAȘTE.

În creştinism, Templul primeşte Chipul de Biserică, CEA care a NĂSCUT pe HRISTOS. Templul „aşteaptă" VENIREA lui HRISTOS, Biserica L-a PRIMIT şi HRISTOS LITURGHISEȘTE PERMANENT în ALTARUL Bisericii, INIMA în care Bate VIUL Bisericii, fără de care este moartă. De aceea Biserica nu poate fi fără „ALTAR", că atunci nu ar mai fi Biserică, ci Templu care „așteaptă încă pe Dumnezeu". ALTARUL este VENIREA şi NEPLECAREA Veşnică a lui HRISTOS în TEMPLUL SĂU, care este INIMA MAMEI-Maicii Domnului, Cea prin care S-a ÎNTRUPAT şi a LUAT TRUP de creaţie. De aici şi INIMA Isihastului care din „Templu" simplu de creaţie are să o facă şi ALTAR al PREZENȚEI VII a lui HRISTOS, Asemenea INIMII Maicii Domnului. De aici, zicem noi, că INIMA Isihastă este Chip de INIMĂ a Maicii Domnului, INIMA de ALTAR de Biserică, INIMA unde STĂ POTIRUL EUHARISTIEI HRISTICE, unde Însuşi HRISTOS LITURGHISEȘTE, unde Însăşi SFÂNTA TREIME COBOARĂ pe SCAUNUL ÎMPĂ-RĂTESC, pe SFÂNTA MASĂ. Doar în această Iconografie se evidenţiază Chipul Trăirii Isihaste. Pentru un Isihast ARHE-CHIPURILE de Biserică-Maica Domnului și de PREOȚIE-

ALTAR-LITURGHIA directă a FIULUI Dumnezeiesc sunt ICOANELE VII prin care se face, de fapt, Trăirea mistică şi care sunt ICOANELE de IDENTIFICARE a unei adevărate Trăiri creştine. Ce nu este „ASEMENEA" Chipului Maicii Domnului-Biserică şi CHIPULUI HRISTIC-PREOȚIA nu este creştinism.

Ca Isihasm Identificăm Originea Bisericii în PREOȚIE-ALTAR. Întâi este FIUL Dumnezeiesc ce CREEAZĂ-Naşte Biserica-MAMA Sa de creație, ca Transpunere de CHIPUL TATĂLUI în creaţie, TATĂL PREOȚIA DUMNEZEIASCĂ în Sine. Și după cum TATĂL a NĂSCUT pe FIUL, aşa şi MAMA Naşte pe FIUL. TATĂL este SUPRAPREOȚIA a Cărui PREOȚIE este SLUJITĂ de PREOȚIA FIULUI şi PREOȚIA SFÂNTULUI DUH. TATĂL este IZVORUL şi NĂSCĂTORUL PREOȚIEI, EL nu SLUJEȘTE, ci este SLUJIT de FIUL şi SFÂNTUL DUH, dar BINECUVÂNTEAZĂ ca FIUL şi SFÂNTUL DUH să poată SLUJI.

De aici, ca Asemănare, MAMA SUPRACHIPUL Bisericii este mai PRESUS de Biserică, este lzvorul Bisericii şi Biserica Slujeşte MAMEI, în Chipul MAMEI fiind Potenţa de Slujire a Fiilor Bisericii. De aici CHIPUL de MAICA Domnului INTRĂ în ALTARUL PREOȚESC PESTE FIRE, ca SFÂNTA MASĂ, SCAUNUL ÎMPĂRĂTESC al PREOȚIEI. Aici este Taina Bisericii ca Chip Fiinţial. PREOȚIA Naşte Biserica şi Biserica este Născătoarea Fiilor Bisericii.

De aceea toţi Fii Bisericii trebuie Botezaţi prin PREOȚIE, ca să PRIMEASCĂ Firea de Fraţi ai PREOȚIEI Bisericii. Botezul este ÎNRUDIREA cu FIUL lui Dumnezeu ce o face Biserică pentru Fiii săi. Naşterea din APĂ și din DUH este Naşterea din Botezul PREOȚEl, care te face Fiu aI Bisericii. PREOȚIA este DINCOLO de Chipul creaţiei-Bisericii, este CHIP de Dumnezeu direct coborât în creaţie.

Veşmintele Dumnezeirii ale Bisericii sunt Veşmintele PREOȚEȘTI. HAINA ALBĂ a Botezului este şi Haina Naşterii (vezi BOTEZUL).

Ca Isihasm noi insistăm pe ICOANELE VII ale PREOȚIEI şi Bisericii, de unde Iconografia respectivă. Unde nu este Chip de Preot, nu poate fi nici Chip de Biserică. Preoția este reprezentată de Persoana Preotului, Succesiune neîntreruptă de la Apostoli, Trimişii MARELUI ARHIEREU HRISTOS. „Precum M-a Trimis pe Mine TATĂL, aşa vă trimit şi Eu pe Voi". Biserica este reprezentată de Chipul Maicii Domnului, în jurul Căreia se formează Adunarea Fiilor Bisericii. La COBORÂREA SFÂNTULUI DUH, în Ziua Cincizecimii, toţi erau Adunaţi în JURUL Maicii Domnului şi, doar aşa se COBOARĂ SFÂNTUL DUH (Fapte 2, 1; 2, 42). Aceste ORIGINI de Naştere ne IDENTIFICĂ nouă Chipurile lor. Nu Adunarea credincioşilor „face" Biserica, ci Chipul Maicii Domnului în JURUL căreia se face Adunarea. Adunarea, ce are în ea Chipul Maicii Domnului, se poate Numi Biserică. Dar Chipul Maicii Domnului este CHIPUL lui HRISTOS, FIUL Său. Aici se încurcă protestanţii care „reduc" Chipul Bisericii doar la „Adunarea-comunitatea" credincioşilor, care ar „naște de la sine Preoția și Chipul Bisericii". Preoția și Biserica trebuie să aibe UN CHIP-FORMĂ care să dea Chip-Formă apoi de Biserică Adunării credincioşilor. Ca Adunarea să fie SACRĂ-Biserică, trebuie să aibă acest CHIP SACRU. Chipul Sacru al Preoţiei este CHIPUL direct al PERSOANEI lui HRISTOS. Chipul Sacru al Bisericii este Persoana directă a Maicii Domnului. De obicei Sacralitatea Bisericii este considerată direct CHIPUL HRISTIC.

Noi, ca Isihasm, „lărgim" mistic CHIPUL lui HRISTOS, care „NAȘTE" Chipul Bisericii SALE, ce este Chipul MAMEI-Maicii Domnului ce-L ÎNTRUPEAZĂ în TRUPUL Bisericii.

Chipul ce ÎNTRUPEAZĂ pe HRISTOS este Chipul Maicii Domnului. Chipul TRUPULUI lui HRISTOS este din Firea Chipului Maicii Domnului. Ca mistică noi trebuie să evidențiem aceasta, mistica fiind Trăirea Firii de Chip de Biserică în SUPRAFIREA CHIPULUI PREOȚIEI HRISTICE.

Teologia nu se ocupă cu „Firea în sine” a creației, ci cu Teologia Firii create ce este HRISTOS.

Chipul Bisericii este HRISTOS, dar CHIPUL lui HRISTOS coboară în creaţie prin TRUPUL-Chipul Maicii Domnului, ca ÎNTRUPARE în creație. HRISTOS Cel ÎNTRUPAT este FIRE Dumnezeiască UNITĂ cu Firea de creație, într-o UNICĂ PERSOANĂ, fără să amestece Firile sau să le desființeze pe vreuna (vezi Hristologia, Enipostazierea).

Ca Isihasm noi trebuie să IDENTIFICĂM „Firea creată” a Bisericii din PERSOANA UNICĂ a lui HRISTOS. PERSOANA lui HRISTOS este TOTODATĂ PREOȚIE-FIRE Dumnezeiască şi Biserică-Fire de creaţie, încât poţi zice clar că Biserica este Firea creată a lui HRISTOS Dumnezeu-Omul. Ca mistică noi mergem mai departe şi IDENTIFICĂM Omenitatea lui HRISTOS, ce este Chipul Maicii Domnului. La rândul său, Chipul de Biserică are şi el „Două Firi”, dar tot într-un CHIP, are FIREA PREOȚIEI HRISTICE şi Firea de creaţie a credincioşilor, fără amestecare sau anihilare a vreuneia. Aşa nu se poate vorbi de PREOȚIE fără să vorbeşti şi de Biserică, sau de Biserică fără să vorbeşti de PREOȚIE, una avându-se în cealaltă. Dar nici să le confunzi sau să le substitui.

PREOȚIA este CHIPUL direct al lui HRISTOS şi datorită CHIPULUI HRISTIC este posibil şi Chipul Preoției. La fel, Biserica este Firea creată a Chipului direct al Maicii Domnului şi datorită Chipului de Maica Domnului este posibil şi Chipul de Biserică. FIUL CREEAZĂ-Naşte pe

MAMA Sa de creație, dar MAMA Sa are Firea ei PROPRIE, care este Firea de SFINȚENIE creată, de Biserică. Pentru mistică această IDENTIFICARE de Firi este importantă, că altfel se cade în erori până la „misticisme bolnăvicioase şi de amestec”, deplorabile. Noi fiind Făpturi create, cu Fire creată, ca mistică trebuie să PARTICIPĂM la SUPRAFIREA PREOȚIEI, fără amestecare sau substituire.

Ca mistică noi ne IDENTIFICĂM mai întâi în Firea creată de Biserică şi apoi facem Pasul de URCARE spre ÎMPĂRTĂȘIRE şi din FIREA NECREATĂ a PREOȚIEI a cărei IDENTIFICARE este în CHIPUL direct al lui HRISTOS MARELE PREOT care, concret, este pentru noi, Fiii Bisericii, în CHIPUL EUHARISTIEI-ÎMPĂRTĂȘANIEI Liturgice. „Și când a stat împreună cu ei, luând EL PÂINEA (euharistică) a BINECUVÂNTAT şi frângând, le-a dat lor. Și s-au DESCHIS Ochii lor şi L-au CUNOSCUT” (Luca 24, 30-31). Teologia Firii create de Biserică este PREOȚIA HRISTICĂ, Sacramentul Bisericii. Dar, paradoxal, Sacramentul PREOȚIEI Hristice este Firea de creaţie a Bisericii, Creatologia PREOȚIEI.

Ca Isihasm noi vorbim de o Teologie a Bisericii şi, de o Creatologie a Teologiei. Mistica impune această Creatologie fără de care nu este posibil Dialogul mistic între FIREA Dumnezeiască şi Firea de creaţie. Biserica este acest Dialog între Firea de creaţie a Bisericii şi SUPRAFIREA Dumnezeiască a PREOȚIEI. Și Chipul Firii Bisericii este Chipul Personal al Maicii Domnului, iar CHIPUL FIRII PREOȚEȘTI este CHIPUL PERSONAL al lui HRISTOS. De aici Iconografia mistică a Bisericii în legătură directă cu cea a PREOȚIEI. CHIPUL direct al FIULUI Dumnezeiesc HRISTOS este „Principiul” PREOȚIEI. Chipul de creaţie direct al Maicii Domnului este „principiul” Bisericii. Dar atât cel al PREOȚIEI,

cât şi cel al Bisericii sunt în nedespărţire şi neamestecare, niciodată unul în lipsa celuilalt, unde este unul fiind de la sine şi celălalt. Noi facem aceste discerneri ca posibilitate a Dialogului mistic. CHIPUL Dumnezeiesc este Teologia Bisericii. Chipul de creaţie este Creatologia CHIPULUI Dumnezeiesc.

Mistica introduce acest „nou” domeniu alături de Teologie, domeniul Creatologiei. În Teologia noastră obişnuită se vorbeşte mai puţin de aşa ceva, întrucât creştinismul s-a confruntat mai ales cu problemele Teologiei creaţiei. Și, într-adevăr, de abia după viziunea clară Teologică este posibilă şi o Creatologie clară şi veridică. Filosofia şi misticile metafizice fac întâi o Creatologie din care „scot” şi o eventuală Teologie. De aceea Sfinții Părinţi inferiorizează într-un fel Creatologia şi pun baza pe Teologia creaţiei. Protestanţii încearcă o Sacralizare a Creatologiei, făcând din Biserică o simplă „Adunare”, din care să „emane” şi un „principlu” al Preoției, ca produs. Preoţia proprie din fiecare credincios, ca Preoţie universală este doar PECETEA pe care o are Chipul creat al Bisericii, dar nu este însăşi PREOȚIA. Aici este încurcătura multora.

ÎNRUDIREA Chipului de Biserică faţă de CHIPUL PREOȚIEI este PECETEA Botezului HRISTIC, ce înseamnă tocmai Preoţia Universală a fiecăruia. Biserica, s-a văzut, este Chip de creaţie, Chip de Maica Domnului, care înseamnă MAMA creată cu PRUNCUL PREOȚESC HRISTIC în Braţe. Pe Chipul creat de MAMĂ-Biserică este PECETEA-PRUNCUL Dumnezeisc, fără de care nu este nici Chipul de MAMĂ de creaţie. Asta înseamnă că PECETEA-PRUNCUL PREOȚESC este originea Chipului Maicii Domnului, fără de care nu am şti că este Maica Domnului.

Deci, IDENTIFICAREA Chipului de Biserică este PECETEA-PRUNCUL PREOȚESC. Aşa, Biserica are într-un fel de la sine GERMENELE PREOȚIEI, tocmai zisa Preoţie Universală din fiecare din noi. Dar acest GERMENE este încolţit şi CRESCUT ca PREOȚIE propriu-zisă prin PREOȚIA SACERDOTALĂ LUCRĂTOARE peste Chipul de Biserică şi peste CHIPUL PECEȚII Preoţiei Universale. Biserica are în ea PECETEA PREOȚIEI, ca Potenţă, dar numai în LUCRARE în care însăşi PECETEA Preoţiei se face SLUJIREA PREOȚIEI de FAPT. Aici este Taina Bisericii, că având PECETEA Preoţiei Universale, poate să PARTICIPE la STRĂLUCIREA PREOȚIEI PESTE PECETEA ei. PECETEA Preoţiei Universale este Botezul creştin, prin care este posibilă Viaţa creştină. Aşa, Preoţia Universală este „POSIBILITATEA" creştină de a Trăi Viața EUHARISTICĂ a PREOȚIEI HRISTICE PESTE Botez. De aceea HIROTONIA PREOȚIEI este Taina Proprie PESTE BOTEZ, dar posibilă doar prin „Înainte mergerea Botezului". De aici Sfântul Ioan Botezătorul este numit „Înainte Mergătorul".

Icoana DEISIS din Biserică este Grăirea acestor Taine. HRISTOS este în mijloc, de-a stânga este Sfântul Ioan Botezătorul şi de-a dreapta este MAICA Domnului. Este ICOANA PREOȚIEI şi Bisericii, Sfântul Ioan Botezătorul-Germenele PREOȚIEI şi Maica Domnului, Biserica, amândouă părţile în LEGĂTURĂ cu ARHIEREUL HRISTOS, în ACEEAȘI Origine şi în Înrudire.

FIUL Dumnezeiesc Zideşte-creează Biserica-Natura-Chipul de creaţie, în care PUNE PECETEA CHIPULUI SĂU, Germenele PREOȚIEI din Biserică-creaţie. Această PECETE HRISTICĂ este ÎNRUDIREA Bisericii cu PREOȚIA, ca Punte între INCREATUL Dumnezeiesc şi creaţie.

PECETEA-CHIPUL FIULUI-PREOȚIEI, ca Germene, este PRUNCUL HRISTIC ce se Plămădeşte în Sânul Bisericii şi Se Naşte FIUL Dumnezeiesc ÎNTRUPAT. Biserica este FECIOARA ce este DESTINATĂ să NASCĂ pe FIUL lui DUMNEZEU Cel ÎNTRUPAT. Potenţa FECIORIEI este în PECETEA deja a CHIPULUI HRISTIC din Natura-Substanţa Chipului de FECIOARĂ-Biserică. De aici FECIOARA-MAMA. Acest paradox FECIORIE-MAMĂ este originea Bisericii Născătoare de PREOȚIE în creaţie. De aici Originea mistică a FECIOAREI care este Chipul de MAMĂ.

Noi vorbim de Chipul de MAMĂ înaintea Chipului de Femeie, care produce apoi Chipul de femeie. ARHECHIPUL de MAMĂ este originea Chipului de Femeie. Așa, MAMA şi FECIOARA sunt „tot una", că FECIOARA are deja în Natura-Chipul ei de adânc GERMENELE FIULUI, pentru care se numeşte Chip de MAMĂ. MAMA este Biserica Chipului FIULUI, prin care FIUL se ÎNTRUPEAZĂ. FIUL este PREOȚIA şi aşa Biserica este Chipul de FECIOARĂ-MAMĂ care ÎNTRUPEAZĂ PREOȚIA Dumnezeiască ce îi dă TRUP de creaţie. CHIPUL PREOȚIEI Coboară în creaţie şi Chipul de creaţie URCĂ în Cel PREOȚESC. Și această mistică dintre Coborârea DIVINULUI şi URCAREA în DIVIN, este Dialogul PREOȚIE şi Biserică, CHIP de FIUL şi Chip de Maica Domnului. De aici VIUL Bisericii în PREOȚIE şi VIUL PREOȚIEI în Biserică.

De aceea noi, ca Isihasm, vorbim de o PREOȚIE SACERDOTALĂ ca mistica Bărbatului şi de o mistică Ecclesică (de Biserică) a Femeii. Pentru aceasta noi insistăm atât de mult pe Chipul de Maica Domnului al Bisericii şi pe CHIPUL HRISTIC al PREOȚIEI.

VIAȚA Bisericii este Chipul IUBIRII dintre FIUL Dumnezeiesc şi Chipul Iubirii de creaţie, Chip de Maica

Domnului. După cum Iubeşte Maica Domnului pe FIUL ei Dumnezeiesc, aşa se Identifică Iubirea Bisericii faţă de HRISTOS. Cine poate spune cât este de Mare Iubirea Maicii Domnului pentru FIUL Cel Dumnezeiesc? Și cine poate spune Măreţia IUBIRII lui HRISTOS pentru MAMA Sa? În aceste Chipuri de IubirE noi Identificăm raportul dintre PREOȚIE și Biserică. Ca Trăire Isihastă, noi fiind Fii Bisericii-Maicii Domnului, trebuie să ne facem Asemenea Iubirii Maicii Domnului, ori să dovedim că Iubim pe HRISTOS. Noi prin Iubirea Maicii Domnului ne URCĂM la IUBIREA HRISTICĂ. Obişnuit se zice că Unicul Mijlocitor spre Dumnezeire este HRISTOS.

Noi, ca mistică, lărgim Mijlocirea HRISTICĂ în Chipul de Acces la Mijlocirea HRISTICĂ, ce este Mijlocitoarea Iubirii Maicii Domnului. Unii zic că nu mai este nevoie de Biserică, putând Urca direct la Hristos, Cel Dincolo de Biserică. Această „antieclesiologie” o au sectele neoprotestante. Acestea pierd din vedere că Chipul Iubirii, ce ne URCĂ la HRISTOS, este Chipul Iubirii de Biserică-Maica Domnului. Cel ce Iubeşte pe HRISTOS se face Chip de Biserică, Fiul Maicii Domnului. A fi creştin înseamnă a fi o Biserică Vie a lui HRISTOS. Și Chipul Bisericii este Chipul de Iubire al Maicii Domnului. Aşa nu poţi exclude pe Maica Domnului, că excluzi însuşi Chipul de Iubire faţă de HRISTOS. PREOȚIA este IUBIREA Dumnezeiască a FIULUI ce coboară şi LITURGHISEȘTE în creaţie. Biserica este Iubirea de creaţie, Chip de Maica Domnului, ce RĂSPUNDE în aceeaşi MĂSURĂ IUBIRII Dumnezeieşti. De aici EGALITATEA dintre PREOȚIE şi Biserică, ca Egalităţi de Iubiri ce îşi Păstrează însă fiecare Chipul Propriu, fără de care nu ar mai fi IUBIRE. Iubirea CHIP de Maică-Iubirea de Biserică este Iubirea de Chip de MAMĂ PURUREA FECIOARĂ, ce

nu-şi mai împarte Iubirea cu altceva în afară de Absolutul FIU. Chip de Biserică înseamnă Chip de Absolută Iubire faţă de HRISTOS. De aici Maica Domnului este şi se numeşte PURUREA FECIOARĂ MAMĂ, că NAŞTE pe FIUL Dumnezeiesc din CHIPUL IUBIRII Directe a FIULUI şi RĂMÂNE Absolută Iubire pentru FIUL. Maica Domnului-Biserica nu poate fi decât FECIOARA Absolută, dacă Naşte pe FIUL Absolut-FECIORESCUL FIU al TATĂLUI ABSOLUT DUMNEZEU. FIUL se NAŞTE din INIMA TATĂLUI ABSOLUT în Dumnezeire şi în creaţie se naşte tot dintr-o INIMĂ de MAMĂ Absolută, INIMA de Biserică.

De aceea, mistic, Biserica este INIMA de MAMĂ a Tuturor Credincioşilor, prin care CRESC spre HRISTOS. Cine nu trece prin BRAȚELE MAMEI-Bisericii nu poate CREȘTE ca FRATE de creaţie al lui HRISTOS. Mistic, MAMA este CASA unde se ÎNTÂLNESC credincioşii cu FIUL Dumnezeiesc. Și laic CASA este Chipul MAMEI care te Creşte. De aici legătura de MAMĂ-CASĂ SFINȚITĂ-Biserică. Doar dacă ÎNTÂI este MAMA este apoi CASA-Biserica. FIUL Dumnezeiesc ZIDEȘTE-CREEAZĂ CASA, pe MAMA SA, unde Se ÎNTRUPEAZĂ şi totodată unde să se ADUNE FRAȚII HRISTICI de creaţie. CASA SFINȚITĂ-Templul doar dacă NAȘTE pe HRISTOS se face şi Biserică.

De aici ICOANA COMPLETĂ a Bisericii este Maica Domnului cu PRUNCUL HRISTIC în BRAȚE, ca o CASĂ-TEMPLU în care este NĂSCUT FIUL Dumnezeiesc. Ca să se NASCĂ FIUL Dumnezeiesc, CASA-TEMPLUL trebuie să fie FECIORESC-PREACURAT şi, de asemenea, să RĂMÂNĂ PREACURAT ca Biserică-CASA VEȘNICĂ a MAMEI VEȘNICE.

În INIMA Maicii Domnului PREACURATĂ
Nu poate fi decât Absoluta Iubire să BATĂ
Pentru UNICUL FIU ce se ÎNTRUPEAZĂ,
Prin care Chipul de Biserică Fiinţează.
CASA de UNIRE Cer şi Pământ,
RAIUL în care toate SFINȚITE SUNT.

De aici Chipul Bisericii ca RAI-ÎMPĂRĂȚIE Creată care, PESTE FIRE, UNEȘTE pe Dumnezeu cu a Sa creaţie. Astfel Biserica nu este „casă limitată”, ci CASA COSMICĂ în care se ADUNĂ Toată creaţia şi VINE ÎNSUȘI DUMNEZEU. Aici se încurcă sectanţii ce exclud Biserica. Aşa, MAICA Domnului este MAMA COSMICA, CHIPUL PERSONAL al Bisericii COSMICE. După cum FIUL HRISTOS este LOGOSUL COSMIC, aşa şi MAMA Sa este TRUPUL COSMIC ce dă TRUP LOGOSULUI COSMIC. Teologic, TRUPUL COSMIC este Însuşi TRUPUL HRISTIC, ÎNTÂI TRUPUL MAMEI COSMICE din care ia TRUP HRISTOS. Dar tocmai că ÎNTÂI este TRUPUL MAMEI COSMICE, apoi TRUPUL FIULUI HRISTOS ÎNTRUPAT, este TRUPUL COSMIC cu adevărat şi nu doar un „simbol-principiu”, cum consideră filosofii. FIUL COSMIC Îşi Zideşte pe MAMA-TRUPUL COSMIC din care apoi Se NAȘTE şi ca FIUL MAMEI COSMICE, UNIND în Sine CHIPUL lui Dumnezeu cu Chipul creat. De nu ar fi ÎNTÂI TRUPUL COSMIC-MAMA, TRUPUL COSMIC HRISTIC ar fi o „emanaţie panteistă” şi nu „CREAȚIA-Creaţie” a Sa. Doar CREAREA ÎNTÂI a MAMEI-TRUPUL COSMIC, din care apoi să ia TRUP, dovedeşte starea de creaţie.

De aceea noi vorbim de un CHIP de MAMĂ în Sine, creat ÎNTÂI de FIUL Dumnezeiesc, din care apoi să se ÎNTRUPEZE în creaţie. Aşa, FIUL ÎNTÂI Zideşte Biserica

COSMICĂ în care Se Coboară ca PREOT COSMIC. HRISTOS nu se Preface El Însuşi în Biserică, ci Coboară în Biserica cea Zidită-Creată de El. Apoi TRUPUL de ÎNTRUPARE se face TRUPUL EUHARISTIC, TRUPUL COSMIC HRISTIC, în care se UNEȘTE TRUPUL Bisericii-MAICII Domnului cu TRUPUL ÎNTRUPAT HRISTIC şi aşa Se ASIMILEAZĂ Trupul Bisericii în TRUPUL EUHARISTIC COSMIC, BUTUCUL VIEI COSMICE în care se UNESC Toate MIădiţele-creaţiile.

Ca mistică noi deosebim Trupul Bisericii-Bisericii (Chipul Maicii Domnului cu Adunarea în jurul său a credincioşilor) de TRUPUL EUHARISTIC care UNEȘTE PREOȚIA COSMICĂ HRISTICĂ cu Biserica-Creaţia în SUPRA-UNITATE EUHARISTICĂ, tocmai Chipul mistic pur creştin. Teologic, Biserica este considerată TRUPUL mistic al lui HRISTOS. Noi, ca Isihasm, „lărgim" mistica TRUPULUI mistic în care IDENTIFICĂM TRUPUL HRISTIC în Sine faţă de Trupul Bisericii din care a Luat HRISTOS TRUPUL Său. TRUPUL HRISTIC în Sine este TRUPUL ÎNVIAT. Trupul Bisericii credincioşilor este încă „neînviat".

De aici Marea Taină a LITURGHIEI, prin care Trupurile supuse morţii ale credincioșilor-Bisericii se pot URCA în TRUPUL ÎNVIAT HRISTIC şi aşa să se poată CÂȘTIGA şi de Biserica de Jos Condiţia de NEMURIRE a Bisericii de SUS, a TRUPULUI EUHARISTIC. De aici IMPORTANȚA „sine qua non", fără de care nu se poate, a EUHARISTIEI LITURGICE HRISTICE. HRISTOS S-a ÎNTRUPAT, S-a JERTFIT, a ÎNVIAT, S-a URCAT la Cer, dar HRISTOS nu a „Terminat" Veşnica PRIMIRE a Trupului Bisericii în TRUPUL Său ÎNVIAT ca PREFACERE EUHARISTICĂ, ca UNIRE PERMANENTĂ cu Biserica Sa de Jos (vezi EUHARISTIA).

Aici se încurcă neoprotestanţii care „uită” de Taina EUHARISTIEI, fără de care TRUPUL ÎNVIAT nu ne ASIMILEAZĂ pe noi, „trupurile încă muritoare”. Ca mistică noi „deosebim” Chipul Bisericii Pământeşti de CHIPUL BISERICII EUHARISTICE CEREȘTI. De aceea este „NEVOIE” ca în Biserica Pământească să se SLUJEASCĂ EUHARISTIA Bisericii Cereşti, ca LEGĂTURĂ şi Accesibilitate de UNIREA Bisericii Pământeşti Luptătoare cu cea Cerească BIRUITOARE. LITURGHIA este această COBORÂRE a EUHARISTIEI Cereşti prin care şi cele de Jos, Pământeşti, să se URCE. TRUPUL ÎNVIAT este TRUPUL EUHARISTIC.

În Taina LITURGHIEI „trupurile muritoare” ale Bisericii de Jos se URCĂ, prin PREOȚIA RITUALICĂ, în SUPRATRUPUL ÎNVIAT HRISTIC CERESC şi aşa se ÎMPĂRTĂȘESC încă de pe Pământ de CELE NEMURITOARE CEREȘTI. De aceea fără LITURGHIA EUHARISTICĂ HRISTICĂ noi, cei din Biserica de Jos, nu putem URCA în BISERICA de SUS. Și fără ÎMPĂRTĂȘIREA din EUHARISTIA ÎNVIATĂ nu este Accesibilitate Ia HRISTOS Cel ÎNVIAT. Aici se încurcă sectanții care exclud EUHARISTIA LITURGICĂ. ÎNTÂLNIREA cu HRISTOS Cel ÎNVIAT nu este posibilă decât prin EUHARISTIA LITURGHIEI. Și UȘA spre EUHARISTIE este UȘA Bisericii. UȘA spre HRISTOS Cel ÎNVIAT este Chipul Maicii Domnului, UȘA MAMEI CEREȘTI care, ca şi FIUL ÎNVIAT, nu s-a despărţit de Pământ, ci a RĂMAS ca Accesibilitate spre Cer. De aceea, ca mistică Isihastă, noi o numim Taina EUHARISTIEI LITURGICE HRISTICE, Taina de Rai ce UNEȘTE Cerul cu pământul, pe Dumnezeu cu creaţia, pe FIUL CERESC cu MAMA și Frații Pământeşti.

De aceea Chipul Bisericii creștine este Chipul LITURGHIEI lui HRISTOS. Unde nu este LITURGHIE, „lipsește" HRISTOS Cel COBORÂT pe Pământ. Sectele vorbesc de un Hristos doar din Cer, la care să te URCI. La noi HRISTOS COBOARĂ din Cer ca să ne URCE EL la Cer prin TRUPUL Său EUHARISTIC. Noi, ca Isihasm, vorbim de ARHECHIPURILE în Sine: Dumnezeu-PREOȚIE, Creație-Biserică. PREOȚIA este în CHIPUL FIULUI şi Biserica este în Chipul MAMEI FIULUI Coborât în Creaţie, Maica Domnului. Și UNIREA mistică a PREOȚIEI cu Biserica naşte BISERICA EUHARISTICĂ, TRUPUL ÎNDUMNEZEIRII.

Aici este toată Taina creştinismului. FIUL-LOGOSUL Dumnezeiesc, PREOȚIA în Sine, Zideşte-Creează Biserica-Creația-MAMA de creație, pe care o face ÎMPĂRĂȚIE de Creație, în care EL Însuşi Se ÎNTRUPEAZĂ ca FIU şi al Creației, ÎNRUDIND şi UNIND astfel pe DUMNEZEU cu creaţia. Mai mult, FIUL Dumnezeiesc, datorită căderii creației în păcat, o RESFINȚEȘTE prin JERTFA CRUCII în TRUPUL ÎNVIAT HRISTIC. În Împărăția creată Biserica Maica Domnului este ÎMPĂRĂTEASA. Dar ÎMPĂRĂTEASA Biserică fiind MAMA FIULUI Dumnezeiesc, ea nu se face „Stăpânitoare", ci lasă STÂPANIREA FIULUI Ei, ce este TOTODATĂ şi FIUL ÎMPĂRATULUI ABSOLUT TATĂL DUMNEZEU. De aici Creaţia are „Stăpânire" de creaţie ca Biserică, dar CONDUCĂTORUL Bisericii este DINCOLO de Biserică, este PREOTUL-CHIPUL FIULUI Dumnezeiesc. De aici și chipurile profane ale vieții sociale. În mod normal „CASA Conducătoare" ar trebui să fie Biserica, cum este la poporul Evreu. Dar în Biserică MARELE CONDUCĂTOR trebuie să fie PREOTUL DINCOLO de Biserică, CHIPUL lui HRISTOS. Laicizându-se Societatea,

Biserica este „prefăcută” în Conducere civilă, care are un „Şef preşedinte”.

Ca o concluzie, noi, ca Isihasm, vorbim de ARHECHIPUL de PREOȚIE, de ARHECHIPUL de Biserică, de UNIREA PREOȚIEI cu Biserica în TRUPUL EUHARISTIC HRISTIC. De obicei acestea se amestecă, se confundă sau se substituie. Este Biserica-Familia creştină, CASA Maicii Domnului, CASA MAMEI lui HRISTOS, prin Ea, MAMA, făcându-se ÎNFIEREA. Este Biserica ÎNRUDIREA cu SÂNGELE creştin, BOTEZUL-îmbisericirea. Este Biserica EUHARISTICĂ-LITURGICĂ-PREOȚEASCĂ în care HRISTOS este CAPUL-CONDUCĂTORUL Bisericii şi, mai mult, ASUMĂ în Sine Toată Biserica şi o face TRUPUL Său, dar PREFĂCÂND-O în TRUPUL ÎNVIAT pe care Îl are după JERTFA CRUCII.

De aceea Taina Bisericii nu se poate pricepe decât prin LITURGHIA EUHARISTICĂ. Fără LITURGHIE nu se înțelege nici Taina PREOȚIEI, nici a Bisericii. LITURGHIA este ÎNRUDIREA dintre PREOȚIE şi Biserică, UNIREA lor şi evidențierea Chipului fiecăruia. Biserica fără LITURGHIE nu mai are PREOȚIE. Biserica fără PREOȚIE nu mai are Chip de Biserică, devine simplă Casă de Rugăciune.

Precum în Cer aşa şi pe Pământ.
Precum în Dumnezeire aşa şi în creație.
Precum în HRISTOS aşa şi în Frații Lui, creştinii.

Biserica este CASA Maicii Domnului. Maica Domnului este MAMA lui HRISTOS. HRISTOS fiind ÎNTÂI FIUL lui Dumnezeu şi apoi Fiul Bisericii, HRISTOS este PREOTUL Bisericii. Aşa, Biserica are două Sacralități, una a Maicii Domnului-Familia de creație şi o SUPRASACRALITATE a

PREOȚIEI-FAMILIA DUMNEZEIASCĂ. Taina Bisericii este că Maica Domnului este Familie-Sânge de creație, dar totodată este şi MAMA lui HRISTOS Cel ÎNTRUPAT în creaţie.

Aşa, Maica Domnului face „LEGĂTURA" dintre Biserică şi PREOȚIE, dintre creaţie şi Dumnezeu. HRISTOS face „LEGĂTURA" BISERICII creaţiei cu DUMNEZEU. Aici se încurcă mulţi. HRISTOS este UNICUL MIJLOCITOR, dar între Biserică-Familia Maicii Domnului şi DUMNEZEU. Dar „legătura" Bisericii cu HRISTOS o face Maica Domnului. De obicei aceasta se uită. „Legătura" lui Hristos cu Biserica, ca apoi HRISTOS să facă LEGĂTURA ÎNTREGII Biserici cu DUMNEZEU.

Noi, ca Isihasm, accentuăm „Legătura" Naturii de creaţie, ce este „Sânge" de Familie a Bisericii Maicii Domnului cu PREOȚIA HRISTICĂ-SÂNGELE DUMNEZEIESC. „Pâinea şi Vinul ce se ADUC la ALTAR este Trupul şi Sângele Maicii Domnului, Natură şi Substanță de Biserică de creație. Prescura Liturgică este Chipul Maicii Domnului, Chipul ce REPREZINTĂ Chipul Bisericii-Adunării Credincioşilor. Ea, Maica Domnului, Prescura-Trupul de Biserică, se face Trup de ÎNTRUPARE a FIULUI-MIELULUI JERTFELNIC.

Deci, Biserica fără Maica Domnului nu are Accesibilitate la HRISTOS. Maica Domnului UNEȘTE Biserica cu HRISTOS, ca apoi HRISTOS să UNEASCĂ Biserica Maicii Domnului cu DUMNEZEIREA prin EUHARISTIA-ASUMAREA şi PREFACEREA Trupului Bisericii în Însuşi TRUPUL DUMNEZEIESC HRISTIC. De aceea noi nu putem concepe o Biserică ce nu are Chipul Maicii Domnului, că fără Chipul Maicii Domnului Biserica nu poate să se UNEASCĂ în HRISTOS şi rămâne un „ceva străin şi doar simbolic". Unii neglijează această UNIRE a Bisericii cu

HRISTOS, trecând direct la HRISTOS ce UNEȘTE BISERICA Sa cu DUMNEZEU. Astfel catolicii au scos „Proscomidia” din Liturghie, care este tocmai „Legătura Bisericii” cu HRISTOS. Protestanţii au scos toată Liturghia, făcând din HRISTOS Însăşi Biserica.

Se vorbeşte de o Biserică Cerească a Îngerilor şi a Sfinţilor ce s-au mutat cu Sufletul la Cer, ca Biserică Biruitoare. Aceştia săvârşesc LITURGHIA Cerească la care Însuşi DOMNUL HRISTOS îi ÎMPĂRTĂȘESTE din EUHARISTIA-TRUPUL Său Dumnezeiesc. Dar şi în Cer Sfinţii Îngeri şi Sfinţii cu Sufletele sunt Adunaţi în Jurul Aceleiaşi Maici a Domnului, ca Chipul REPREZENTATIV al SFINȚENIEI de creaţie. Se spune, mistic, că la LITURGHIA Cerească toţi Slujesc LITURGHIA, fiecare având în Mâini Un POTIR, ca jertfa Iubirii lor proprii, ca Trupul și Sângele lor, care sunt „LUATE” de Însăşi Maica Domnului şi EA le DĂRUIEȘTE MARELUI ARHIEREU HRISTOS, care le OFERĂ TATĂLUI DUMNEZEU în POTIRUL Său ce UNEȘTE toate Potirele şi aşa se PREFAC în EUHARISTIE Cerească a TRUPULUI şi SÂNGELUI HRISTIC Ceresc şi DUMNEZEIESC, din care se ÎMPĂRTĂȘESC toţi.

Mai mult, POTIRUL EUHARISTIC Ceresc îl ține în Mâini Însăşi Maica Domnului, din care apoi Domnul HRISTOS îi ÎMPĂRTĂȘEȘTE pe toţi. Astfel MÂINILE Maicii Domnului sunt SFÂNTA MASĂ Cerească. Maica Domnului nu Slujeşte, ca şi TATĂL DUMNEZEU, Ea este ÎMPĂRĂTEASA ce este SLUJITĂ de FIUL Său. Ea Stă pe SCAUNUL-TRON, dar ARE în BRAȚE POTIRUL EUHARISTIC aI FIULUI DUMNEZEIESC, care este Aici, în Cer, HRISTOS Cel ÎNVIAT, Cel MÂNTUITOR al Creaţiei, Cel ce ȘADE DE-A DREAPTA TATĂLUI. Pe Pământ Maica Domnului este cu PRUNCUL HRISTOS în BRAȚE, cu

MIELUL DUMNEZEIESC, tocmai EMBLEMA-ICOANA CHIPULUI Bisericii Pământeşti. În Cer, Icoana Bisericii Cereşti este tot Maica Domnului, dar cu POTIRUL EUHARISTIC HRISTIC în BRAȚE, din care MARELE ARHIEREU HRISTOS îi ÎMPĂRTĂȘEȘTE pe toţi. De aici Configuraţia Bisericii Pământeşti. În primul rând, când se construieşte o Biserică, se are în vedere ALTARUL-SFÂNTA MASĂ, ce este MAICA DOMNULUI ce ȚINE în BRAȚELE Sale POTIRUL EUHARISTIC LITURGIC.

Pe Bolta ALTARULUI este ICOANA MAICII Domnului, a ÎMPĂRĂTESEI înconjurată de ÎNGERI şi SFINȚII Arhierei, ca „Cer coborât” pe Pământ. Astfel ALTARUL, CHIP de Maica Domnului, este Originea Bisericii, care este CASA SFINȚITĂ unde se vor ADUNA Fii Bisericii. După căderea din Rai Abel şi ceilalţi ce „fac ALTARE” de jertfă DOMNULUI, sunt Preînchipuiri de ALTAR-CHIP de Maica Domnului, SINGURUL Chip care poate COBORÎ pe DUMNEZEU pe Pământ. Doar FECIOARA Maica Domnului POATE COBORÎ pe Pământ pe FIUL DUMNEZEIESC.

De aceea ALTARUL este Chipul MAICII Domnului în care VINE PREOTUL-FIUL-HRISTOS. Dacă nu este ÎNTÂI ALTAR-Maica Domnului, PREOTUL nu POATE VENI, nu are unde VENI. De aceea Biserica este POSIBILĂ doar dacă este ÎNTÂI ALTARUL PREOȚIEI, doar dacă este ÎNTÂI FECIOARA Maica Domnului care să ÎNTRUPEZE pe FIUL-PREOTUL-MIELUL JERTFELNIC. ALTARUL este TRUPUL MAICII Domnului şi Biserica sunt BRAȚELE Sale ce ADUNĂ pe Fiii Bisericii. În TRUPUL-ALTARUL MAICII Domnului se POATE ÎNTRUPA HRISTOS, PREOTUL DUMNEZEIESC. SFÂNTA MASĂ este Însăşi INIMA Maicii Domnului. Din INIMA de Maica Domnului se Naşte EUHARISTIA HRISTICĂ. De aici şi mistica Isihastă, după

Sfântul Simeon Noul Teolog, ca INIMA-Chip de Maica Domnului, SINGURA care POATE ÎNTRUPA pe HRISTOS.

Trăitorul Isihast trebuie să-şi facă INIMA sa ALTAR-Chip de INIMA Maicii Domnului şi aşa va VENI HRISTOS să LITURGHISEASCĂ EUHARISTIA SA în INIMA sa. De aceea, în Biserică, fiecare Fiu-credincios al Bisericii trebuie să facă din INIMA sa câte o SFÂNTĂ MASĂ proprie, adică să PRELUNGEASCĂ ALTARUL în Biserică. Aici este şi Originea CASEI-Biserica, PRELUNGIRE de ALTAR, PRELUNGIRE de CHIP-SFINȚENIE de Maica Domnului. Mulți nu înţeleg Conlucrarea Egală a Bisericii şi PREOȚIEI, a credincioşilor-Fiilor Bisericii şi a Preotului din Altar, ca şi raportul dintre Chipul Bărbătesc şi cel Femeiesc.

Disputa dintre Preoţie şi „laicism”, „interzicerea Femeilor la Preoţie” sunt „greşit” puse. Aici nu este vorba de „niveluri superioare sau inferioare”, ci de CHIPURI EGALE dar Fiecare în CHIPUL său INDESTRUCTIBIL. CHIPUL Bărbătesc este Chip de FIUL Dumnezeiesc, SINGURUL CHIP de PREOȚIE. Nu se poate „falsifica” Chipul. Doar Chipul de FIU este CHIP în Sine de PREOT. Chipul de Femeie este Chip de Maica Domnului, Chip de Biserică, ce nu poate fi „falsificat” în alt Chip, că ar fi o „denaturare distructivă. Dar aceste Chipuri în Sine au Egalitate în Chipuri proprii, neputând fi „unul fără altul”. PREOȚIA nu poate fi fără ALTAR-SFÂNTA MASĂ care este CHIPUL Maicii Domnului. HRISTOS nu poate SLUJI EUHARISTIA Sa fără PRESCURA-TRUPUL Maicii Domnului, în care să se ÎNTRUPEZE ca FIU şi să PREFACĂ TRUPUL Bisericii în EUHARISTIE. TRUPUL Bisericii, TRUPUL Maicii Domnului Îl PREFACE PREOTUL în EUHARISTIA lui HRISTOS. Deci, Chipul Femeii-Bisericii este Egal, dar fiecare în Chip Propriu, neamestecat.

Femeia este Chipul Bisericii în sine, Familia-Sângele împărăţiei de creaţie. De aici „desacralizarea” Bisericii în Familia „laică”, Casă de rugăciune, unde fiecare poate fi Preot, chiar şi Femeile. Se pierde din vedere că Natura Femeii-Bisericii este în SACRALITATEA PREOȚIEI DINCOLO de sine. Femeia este în Originea Fiului, Biserica este în Originea PREOȚIEI. Este Chip de Femeie ca să NASCĂ pe FIUL. Este Chip de Biserică doar ca să NASCĂ PREOȚIA. Este Maica Domnului ca să ÎNTRUPEZE pe FIUL DUMNEZEIESC. Biserica fără ALTAR este ca Femeia fără Fiu, sterilă, a cărei viață este „desfrâul” propriu, nu IUBIREA de MAMĂ. Femeia este esenţă de Iubire-Fiu, Iubire de MAMĂ. Femeia care nu are Inimă de Mamă nu mai este Femeie, ci o „caricatură” de Femeie, ca şi diavolul care este o „caricatură” de Înger. Femeia este FECIORIA în Sine, MAMA este PURUREA FECIORIA, că IUBIREA de MAMĂ nu mai poate fi decât pentru FIUL ei.

Este greşit să se spună că Femeia îşi iubeşte Bărbatul, întrucât Femeia iubeşte pe Fiul Bărbatului şi se ÎNTÂLNESC cu Adevărat ca Iubire în IUBIREA FIULUI LOR. Bărbatul nu Iubeşte pe Femeie, ci pe MAMA FIULUI şi al Bărbatului şi al Femeii. SACRALITATEA Familiei este Fiul-Copilul. Unde nu este Fiul între Bărbat şi Femeie apare „contrarietatea”, fiecare căutând să „domine” sau să absoarbă pe celălalt până la distructivitatea Familiei. Nu există Familie decât dacă este Fiul-Copilul la Mijloc. La fel Biserica şi PREOȚIA. Biserica este Chipul MAMEI Creaţiei. PREOȚIA este Chipul FIULUI DUMNEZEIESC. Deci, Biserica având PREOȚIA, care este tocmai ESENȚA VIEȚII ei, are pe FIUL-SACRALITATEA Femeii-Bisericii. Astfel, Biserica nu poate fi fără PREOȚIE, cum nu poate fi Femeia-Mamă fără Fiu.

Femeia fără INIMĂ de MAMĂ se „perverteşte” într-o caricatură de „autoinimă”, care „ucide pe Fiul” până la „autodesfrânare-masturbaţie” sau „incest cu Fiul”. Aici are dreptate şi Freud, dar ca „distructivitate” a păcatului, nu ca „natură în sine”. Biserica fără PREOȚIE este ca Femeia fără FIU. De aceea între Biserică şi PREOȚIE este LITURGHIA EUHARISTICĂ, ÎMPLINIREA şi DEPĂȘIREA într-o SUPRAIUBIRE de ÎMPĂRTĂȘIRE reciprocă. De aici, nu poate fi PREOȚIE fără LITURGHIA EUHARISTICĂ.

Noi, ca Isihasm, insistăm pe aceste REPERE ICONOGRAFICE mistice, fără de care nu poate fi o TRĂIRE mistică. Isihasmul este TRĂIRE mistică, CHIP de Biserică-Maica Domnului în LITURGHIA PREOȚIEI EUHARISTICE HRISTICE. De aceea noi evidenţiem CHIPURILE PERSONALE ale Bisericii şi PREOȚIEI, ca PERSOANE, nu ca „simboluri” sau „principii”, cum vor să relateze unii teologi. Pentru un Isihast, Biserica este direct PERSOANA Maicii Domnului, este INIMA Maicii Domnului. Și INIMA Trăitorului Isihast trebuie să fie Fiu, sau Fiică de INIMA Maicii Domnului, altfel nu va PRIMI pe HRISTOS, nu va ÎNTRUPA în INIMA sa proprie pe HRISTOS Cel EUHARISTIC-LITURGIC.

RUGĂCIUNEA Isihastă este LITURGHIA Bisericii INIMII proprii, care să APUCE EUHARISTIA lui HRISTOS direct în propria Fiinţă. Mai mult, RUGĂCIUNEA Isihastă este LITURGHIE Proprie, dar în LEGĂTURĂ PERMANENTĂ cu LITURGHIA Pământească a Bisericii Pământeşti şi cu LITURGHIA Cerească. Dacă nu sunt ACESTE TREI LITURGHII DEODATĂ şi în LEGĂTURĂ neamestecată, nu este adevărat Isihasm. Cine nu se ÎMPĂRTĂȘEȘTE de EUHARISTIA LITURGHIEI din Biserica Pământească, nu se poate „face şi el însuşi „Biserică Interioară”. Subliniaţi

bine acest fapt. Doar ca „Fiu-Fiică” a Bisericii COSMICE (Cereşti şi Pământeşti) poţi să Primeşti şi tu „condiţia” de Biserică Interioară-Isihastă Proprie. ACELAȘI HRISTOS EUHARISTIC din Biserica Pământească şi Cerească VINE în INIMA ta și cu ACEEAȘI EUHARISTIE te ÎMPĂRTĂ-ȘEȘTE.

Unii vor un „Isihasm fără Biserică şi fără Preoţie”. Nu este posibil și nu este „adevăratul Isihasm”. Sfânta Maria Egipteanca nu „putea muri” până nu a fost „ÎMPĂRTĂȘITĂ” de PREOTUL Zosima cu EUHARISTIA Bisericii Pământeşti. Isihasm înseamnă PRELUNGIRE de LITURGHISIRE şi ÎMPĂRTĂȘIRE din LITURGHIA COSMICĂ a BISERICII COSMICE. HRISTOS este COSMIC, MAICA DOMNULUI este COSMICĂ şi prin COSMIZAREA Proprie te ÎMPĂRTĂ-ȘEȘTI de EUHARISTIA COSMICĂ, UNICUL HRISTOS COSMIC (cum zice Sfântul Maxim Mărturisitorul). Doar în ACEASTĂ FAMILIE COSMICĂ este Mistica pur creştină, Isihasmul. Maica Domnului Uneşte pe toate Femeile în Sine și le face SFÂNTĂ MASĂ în ALTAR. În ALTAR doar Maica Domnului se poate face SFÂNTA MASA a POTIRU-LUI EUHARISTIC HRISTIC. Preotul, de asemenea, Uneşte pe toţi Bărbaţii în CHIPUL PREOȚIEI. INIMA Isihastă a Femeii este SFÂNTA MASĂ pe care stă POTIRUL HRISTIC. Mistica Femeii, ca Biserică, ÎNTRUPEAZĂ LITURGHIA. Bărbatul, Chip de Preoţie, este Activul LITURGHIEI. Bărbatul-Preotul POARTĂ în EXTERIOR POTIRUL HRISTIC. Femeia-Biserica, la Piept. Bărbatul-Preotul Recită-Pronunţă. Femeia-Biserica Repetă-Reproduce. Este o mistică a Pronunţării şi una a Reproducerii, care au Chipuri proprii. Mistic, INIMA este POTIRUL VIEȚII în care Pulsează Sângele Vieţii. Pentru noi, creaţia, INIMA este

CHIPUL ÎNRUDIRII cu MAMA de creaţie, Eva-Viaţa-Mama prin care ne Naştem Ia Viaţă.

De asemenea, și Liturgic, POTIRUL este INIMA Maicii Domnului-Bisericii și Sângele Bisericii este PREFĂCUT în SÂNGELE DUMNEZEIESC EUHARISTIC. Mistic se zice că în noi INIMA este Chipul Mamei care ne-a născut şi la propriu şi la figurat. De aceea, şi la Evrei, veridicitatea Neamului este după Sângele Mamei. Noi zicem, mai mult, Chipul INIMII Mamei. Dacă Mama este INIMA de Aur, POTIRUL Mistic al INIMII este de AUR. Dacă INIMA Mamei este de fier, sau de lut, sau de „putregai", aşa va fi şi Potirul tău mistic. De aceea noi, creştinii, ne „facem Fiii Bisericii-Maicii Domnului", ca să avem INIMI-POTIRE de AUR, Vrednice de EUHARISTIA lui HRISTOS. Isihasmul are această mistică a Chipului VIEȚII.

Aşa, Isihastul trebuie să-şi facă Inima de Biserică-Chip de Maica Domnului, altfel nu va fi posibil să devină POTIRUL Isihast al EUHARISTIEI HRISTICE. ODIHNA-Isihia mistică a femeii este Chip de Biserică, de repetare şi Reproducere a PRONUNȚĂRII PREOTULUI din ALTAR. Practica Isihastă a Femeii este REPETAREA LITURGICĂ, a Bărbatului este PRONUNȚAREA LITURGICĂ.

Marii Duhovnici deosebesc aceste Chipuri Tainice mistice, specifice Chipului de Biserică și Chipului Preoţesc. Bărbatul PRONUNȚĂ CUVÂNTUL şi NUMELE lui IISUS ca SEMINȚELE Dumnezeiești, ce CURG de SUS, din IISUS. Mistica Preoției este CURGEREA de HAR, COBORÂREA de SFÂNT DUH. Mistica Bisericii este PRIMIREA HARULUI prin PREOȚIE, fără de care nu COBOARĂ HARUL. Isihasmul Femeii este PRIMIREA de HAR, nu COBORÂREA. Bărbatul-PREOȚIA are Acces la ENERGIA HARICĂ. Femeia doar dacă este COBORÂT prin PREOȚIE

şi PRIMEȘTE HARUL poate să aibă HAR. Specificul Bărbatului este COBORÂREA-CURGEREA de SUS a HARULUI. Specificul Femeii-Bisericii este PRIMIREA HARULUI deja COBORÂT prin PREOȚIE.

De aceea nu poate fi Biserică fără PREOȚIE. Aici nu este o „inferioritate" a Femeii-Bisericii, este o „LUCRARE" specifică fiecărui Chip. Degeaba COBOARĂ HARUL prin PREOȚIE dacă Biserica nu este în EGALĂ măsură să PRIMEASCĂ HARUL şi să-L ÎNTRUPEZE, să-L ACUMULEZE. Prin PREOȚIE COBOARĂ PORUMBELUL SFÂNTULUI DUH, dar dacă Biserica nu este PRIMITOARE, ZBOARĂ şi nu RĂMÂNE. Tot atât de IMPORTANT este să şi RĂMÂNĂ. Deci, este o EGALITATE, dar de Chipuri specifice. RUGĂCIUNEA Isihastă a Bărbatului este ca Semințele-porumbeii ce COBOARĂ la „nesfârşit" în POTIRUL INIMII, unde Sângele propriu este PREFĂCUT în Însuși TRUPUL lui HRISTOS. Rugăciunea Isihastă a Femeii, ca specific de Biserică, este ca Pământ ce ÎNTRUPEAZĂ NUMELE lui IISUS și din PRESCURA INIMII se face TRUPUL EUHARISTIC HRISTIC. Chipul Bărbătesc este de Coborârea NUMELUI. Chipul Femeii este de ÎNTRUPAREA NUMELUI lui IISUS. Coborârea este REVELAȚIA. Întruparea este ARĂTAREA. Noi toţi suntem de fapt INTEGRALITĂȚI, CHIP de DUMNEZEU-SCÂNTEIA DIVINĂ-PECETEA pe Suflet, ca REVELAȚIE şi Chip de creaţie, ca Biserică-ARĂTAREA în creaţie a CUVÂNTULUI lui DUMNEZEU Cel CREATOR. La Bărbat este în EVIDENȚĂ REVELAȚIA, la Femeie este ARĂTAREA, dar amândouă sunt EGALE ca Importanţă, dar de Chipuri diferite.

Ca mistică, Bărbatul trebuie să fie atent la „lupta minţii", la aiurelile minţii, la psihopatia obsesiilor mentale. Mistica Femeii este „lupta Sentimentului" cu atenţie pe obsesiile

Inimii. Bărbatul cade în „ideile fixe”. Femeia în „simţăminte fizice”. Mistica Bărbatului este „dilatare-întindere-curgere”, a Femeii este „umplere-adâncire”. Chipul de Biserică-Femeie PRIMEȘTE REVELAȚIA şi o REPRODUCE cu REPETARE Nesfârşită. Preoţia-Bărbatul PRODUCE REVELAȚIA, se face însăşi CURGERE de REVELAȚIE. Mistica în Bărbat, paradoxal, este „ODIHNA ACTIVĂ”, Liniştea-Isihia de ACT LITURGIC, de RITUAL. Mistica în Femeie este ODIHNA PASIVĂ în care orice mişcare se „opreşte” ca un „copil în braţele mamei”. În Bărbat mişcările nu se „opresc”, se RITUALIZEAZĂ însă, se SACRALIZEAZĂ şi se fac „Mişcări peste mişcările obişnuite”, ca o odihnă a propriilor mişcări în SUPRAMIŞCĂRILE RITUALE LITURGICE. Femeia-Biserica nu se poate „Iubi pe sine”, ci pe FIUL Dumnezeiesc. Bărbatul-Preoția nu se poate Iubi pe Sine, ci pe FIUL EUHARISTIC. ODIHNA în IUBIREA EUHARISTICĂ a lui HRISTOS este mistica Isihastă în Chip de Preoţie şi Chip de Biserică, fără amestecare şi substituire.

BOTEZ
(gr. baptisma, lat. baptizo-baptismum, afundare)

Botezul creştin este „baza naşterii celei de-a DOUA” (Tit 3, 5), „naşterea în Dumnezeu” (Ioan 3, 3-5), „imitarea morţii lui Iisus” (Matei 20, 22; Luca 12, 50) şi Învierea în El. Ca mistică noi Identificăm originea Botezului de la ACTUL CREAȚIEI, Naşterea creaţiei. Botezul este „Naşterea din APĂ şi din DUH” (Ioan 3, 3-5). DUMNEZEU a ZIS şi a SUFLAT şi pe fiecare l-a Creat. APA este CUVÂNTUL şi DUHUL este SUFLUL HARIC al SFÂNTULUI DUH. DUMNEZEU a Creat pe Adam din CUVÂNT şi a „ZIS să Facem Om după CHIPUL şi ASEMĂNAREA Noastră” (Facere 1, 26) şi apoi a „SUFLAT DUH de Viaţă” (Facere 2, 7).

Un ANUME CUVÂNT al TĂU
A CREAT Chipul de Fiinţă al meu,
Peste care SFÂNTUL DUH a SUFLAT
Și L-a PECETLUIT cu CHIPUL lui DUMNEZEU,
SCÂNTEIA ce a CREAT,
Ce a Născut și a BOTEZAT,
Ce în Creație S-a ÎNTRUPAT
Și VIAȚĂ Creaţiei a DAT.

Ca mistică Isihastă creştină, Sufletul nostru creat are prin Însuşi ACTUL Creaţiei PECETEA CHIPULUI lui DUMNEZEU, SCÂNTEIE de DUMNEZEU, de care vorbesc misticii şi filosofii. CUVÂNTUL-LOGOSUL ne-a Creat Sufletul şi Corpul dar, mai mult, S-a şi PECETLUIT-ÎNTRUPAT pe Sufletul nostru, S-a ÎNGEMĂNAT-UNIT prin SUFLAREA SFÂNTULUI DUH. Adam a fost Creat deodată Suflet şi Corp, dar ca VIAȚĂ trebuia să PRIMEASCĂ SCÂNTEIA de VIAȚĂ, PECETEA SFÂNTULUI DUH. CUVÂNTUL CREATOR şi SUFLUL SFÂNTULUI DUH sunt deodată Creaţie-Naştere şi BOTEZ-ÎNRUDIRE cu DUMNEZEU. Dacă nu am avea ACEASTĂ PECETE-SCÂNTEIE de DUMNEZEU în Fiinţa noastră, am fi doar o „creaţie oarecare”, ce niciodată nu ar ști pe CREATOR, o creaţie „moartă”, fără DIVINUL VIU în ea. VIAȚA este CHIP DIVIN şi doar PREZENȚA CHIPULUI VIEȚII DUMNEZEIEȘTI dă Viaţă şi creaţiei. Creaţia, chiar dacă are o „Viaţă proprie de creaţie”, nu PARTICIPĂ la VIAȚA în SINE DUMNEZEIASCĂ, ci rămâne „închisă” ca mişcările atomice în minerale.

De aceea zisul „biologic” este enigma unei „VIEȚI Supracreație”, peste „mişcările mecanice” ale naturii create. Dar PREZENȚA SCÂNTEII de DUMNEZEU, PECETEA

HARICĂ, ENERGIA HARICĂ, PRODUCE „Biologicul” în creaţie. Tot ce este VIU în creaţie este „semnul” PREZENȚEI VIULUI HARIC. De aceea „păcatul creaţiei”, ce „desparte” creaţia de HAR, aduce „moartea-nebiologicul”. Moartea nu este „anihilarea” creaţiei ca substanţă-natură, ci este „Pierderea VIULUI HARIC”, Pierderea LUMINII, Pierderea Mişcărilor peste „mişcările mecanice” de creaţie. Biologicul este o SUPRAMIȘCARE peste „mişcările mecanice” din natura creată.

De aici Originea BOTEZULUI ca PECETEA VIEȚII DIVINE, fără de care nu avem CHIPUL lui DUMNEZEU, Chipul VIEȚII. CHIPUL VIEȚII este traducerea-transpunerea în creaţie a VIULUI DUMNEZEIESC. De aici marea importanţă a BOTEZULUI, care ne ÎNRUDEȘTE cu VIUL DIVIN şi ne face să putem PARTICIPA la CHIPUL VIEȚII DIVINE. DUMNEZEU a Creat pe Adam ca „viaţă şi natură” de creaţie, dar dacă i-ar fi lăsat doar atât, Adam nu ar fi putut PARTICIPA la VIUL DUMNEZEIESC, ci ar fi rămas un „subteran”.

De aceea Însuși DUMNEZEU Îl BOTEAZĂ pe Adam SUFLÂND PECETEA-SCÂNTEIA de DUMNEZEU, ca NAȘTERE în DUMNEZEU. Naşul de Botez al lui Adam şi Eva este Însuşi DUMNEZEU şi Naşul este PĂRINTELE de DUH. Așa, prin BOTEZUL DUMNEZEIESC, se face TATĂL Creaţiei și creaţia se face FIUL TATĂLUI CREATOR DUMNEZEIESC. Botezul este TAINA Naşterii ca Fiu al lui DUMNEZEU, ca ÎNFIEREA ce ţi-o face ţie DUMNEZEU. Fără Botez este doar o „creație a lui DUMNEZEU”. Ca Fiu al lui DUMNEZEU INTRI într-o „altă” condiţie, SUPRA-creaţională. Dar noi, creația, ca să putem fi BOTEZAȚI-ÎNFIAȚI, trebuie mai întâi să ne facem Frații FIULUI ABSOLUT al TATĂLUI ABSOLUT DUMNEZEU. De

aceea Botezul nu poate fi „direct”, ci prin FIUL-HRISTOS. Aici este Taina creştină. Botezul este întâi ÎNRUDIREA cu FIUL Dumnezeiesc, Încreştinarea.

FIUL prin CUVÂNTUL Său Creează,
SFÂNTUL DUH PECETLUIEȘTE-Botează,
DUMNEZEU TATĂL BINECUVÂNTEAZĂ
Și prin ACEȘTIA Deodată
Se naşte Creația toată,
Frații FIULUI lui Dumnezeu,
ÎNFIAȚII SFÂNTULUI DUH,
Fiii ACELUIAȘI UNIC TATĂ.

Toate religiile au MEMORIA Tainei Botezului, prin care Însuşi Dumnezeu se ÎNRUDEȘTE cu a Sa creație şi creația PARTICIPĂ la Cele Dumnezeieşti. Mulți fac mare caz de Crezul celui care se Botează, de Aderarea ca o Mărturisire a Botezului... Esența Botezului nu este atât în Mărturisirea de Credință a celui ce se Botează, ci în Însăşi TAINA Botezului ce face Naşterea în DUMNEZEU, ÎNFIEREA, ÎNRUDIREA.

Sfinții Părinți ne vorbesc de cele Trei Fețe ale BOTEZULUI, ale Naşterii noastre în DUMNEZEU. Este BOTEZUL cu CHIPUL lui DUMNEZEU, când prin SUFLAREA de la creaţie ni se DĂRUIEȘTE „CHIPUL şi ASEMĂNAREA” (Facere 1, 26). Adam, în Rai, avea BOTEZUL cu CHIPUL lui DUMNEZEU, ca ÎNFIERE-ÎNRUDIRE, ce se păstrează ca MEMORIE prin „tăierea împrejur” din Vechiul Testament și ca BOTEZ al Copiilor din Creştinism. Adam trebuia apoi să „crească şi să se înmulțească” (Facere 1, 28), adică să „desfăşoare-manifeste” CHIPUL lui DUMNEZEU prin Viețuirea sa, ca un BOTEZ al VIEȚII. Și mai trebuia încă un BOTEZ, al DUHULUI, prin care Adam să se

ASEMENE cu CHIPUL lui DUMNEZEU, ca DESĂVÂR-ȘIRE-ÎNDUMNEZEIRE, prin UMPLEREA cu SFÂNTUL DUH SFINȚITORUL.

În Creştinism se Reconstituie această Trinitate a BOTEZULUI odată ca BOTEZ cu CHIPUL lui DUMNEZEU, prin HRISTOS FIUL, apoi MIRUNGEREA-DARURILE-TALANTUL ca Desfăşurare a CHIPULUI HRISTIC în noi şi apoi ÎMPĂRTĂȘIREA cu TRUPUL şi SÂNGELE lui HRISTOS ce ne ASIMILEAZĂ deja în ÎNDUMNEZEIREA TRUPULUI ÎNVIAT HRISTIC, ca să ne dea nouă Arvuna NEMURIRII. În Rai Adam avea BOTEZUL cu CHIPUL lui DUMNEZEU, pe care trebuia Să-L Crească în DARURILE ACESTUIA şi apoi să se ÎMPĂRTĂȘEASCĂ. Și în Rai era POMUL VIEȚII ca CHIP al ÎMPĂRTĂȘIRII, prin care se INTRA în URCUȘUL ÎNDUMNEZEIRII, de aceea, după „păcat”, Adam este scos din Rai ca să nu mai „mănânce” din POMUL VIEȚII. Aici se „încurcă” catolicii şi protestanţii.

Catolicii menţin BOTEZUL cu CHIPUL lui HRISTOS-DUMNEZEU al Copiilor, dar ÎMPĂRTĂȘIREA la o vărstă mai mare (de la 7 ani încolo) este o „despărţire” a Trinităţii UNICULUI BOTEZ. Protestanţii, şi mai ales neoprotestanţii, sar peste acestea până la reducerea BOTEZULUI la un „simbol”. Sfinții Părinţi pun mare bază pe TAINA BOTEZULUI, considerându-L „UȘA” celorlalte TAINE. Unii fac corelaţia cu zisa „iniţiere”.

Într-adevăr, BOTEZUL este „INTRAREA” şi accesibilitatea în „VIAȚA DIVINĂ”, prin care „PRIMIM” cu adevărat odată ÎNFIEREA-ÎNRUDIREA cu DUMNEZEU, prin BOTEZUL cu CHIPUL lui DUMNEZEU, PRIMIM PUTERILE DUHULUI SFÂNT ca Desfăşurarea CHIPULUI DIVIN în Chipul nostru creat şi ca DESĂVÂRȘIRE ne facem ASEMENEA ÎNVIERII lui HRISTOS-Adam cel Nou, ce este

BĂRBATUL-OMUL DESĂVÂRȘIT. Adam nu a reuşit să „Crească" în CHIPUL BOTEZULUI cu CHIPUL lui DUMNEZEU, a căzut din Rai, întunecând CHIPUL DIVIN până la uitare. VINE MÂNTUITORUL HRISTOS-FIUL lui DUMNEZEU şi se ÎNTRUPEAZĂ într-un Nou Adam, să facă ce n-a putut face Adam primul. Mai mult, „Curăţeşte murdăria păcatului adamic" prin BOTEZUL CRUCII şi face şi DESĂVÂRȘIREA-ÎNDUMNEZEIREA prin ÎNVIEREA la VIRTUTEA cea mai de sus.

De aceea noi, creştinii, punem mare bază pe „POTENȚA BOTEZULUI HRISTIC", ca posibilitate de REÎNTÂLNIRE şi UNIRE cu DUMNEZEU. Misticile antice fac „efortul" disperat de „regăsirea accesibilităţii" la DIVINITATE. Sfântul Vasile cel Mare, Sfântul Clement Alexandrinul aduc laude celor antici pentru străduinţa lor de „regăsirea UȘII" ÎMPĂRĂȚIEI lui DUMNEZEU. Dar amestecurile cu neputinţele de creaţie dau doar o „impresie" de aceasta. Sfinții Părinţi afirmă clar că „nu se poate" REDESCHIDE UȘA spre DUMNEZEU decât de către DUMNEZEU ÎNSUȘI. Noi, creaţia, n-o putem face prin propriile noastre puteri de creaţie. Practicile mistice antice sunt „încercări" de „apropiere" de UȘA DIVINĂ, dar nu „INTRAREA" pe UȘA propriu-zisă. Această afirmaţie pare cam „dură", ca o veleitate de creştinism, dar, totuşi, se recunoaşte că Cel ce DESCHIDE UȘA DUMNEZEIRII este MESIA-HRISTOS, FIUL lui DUMNEZEU. Tot Vechiul Testament este AȘTEPTAREA lui MESIA. Toată Istoria Lumii este „veșnica" AȘTEPTARE a MARELUI MÂNTUITOR al Lumii. De aici TAINA noastră a Creaţiei este ACEST MÂNTUITOR ce DESCHIDE UȘA spre DUMNEZEU. Și noi, ca Practică Isihastă, pornim de aici. Noi suntem Fiinţa Creată, suntem BOTEZAȚI-

ÎNFIAȚI-ÎNRUDIȚI cu CHIPUL lui DUMNEZEU prin însuşi ACTUL Creaţiei.

Acest BOTEZ cu CHIPUL lui DUMNEZEU este „fondul Divin” din Creație (Facere 1, 26). Când ne Naşte DUMNEZEU Sufletul, ne şi BOTEAZĂ cu CHIPUL Său. Născându-ne totodată şi din Părinți Omeneşti, luăm şi „antichipul păcatului adamic”, de aceea este nevoie să facem BOTEZUL HRISTIC cu PECETEA CRUCII şi ÎNVIERII, care să ne dea nouă PUTERE să menţinem în LUCRARE CHIPUL lui DUMNEZEU din Sufletul nostru creat. Noi, creştinii, mărturisim că fără PUTEREA BOTEZULUI CRUCII şi ÎNVIERII HRISTICE nu putem să „luptăm” împotriva „antichipului păcatului”. De aceea noi ne BOTEZĂM de Copii, ca de la începutul Vieții noastre să fim „nebiruiți” de păcat. Și în PUTEREA BOTEZULUI HRISTIC, Crescând cu Vârsta, să ne URCĂM la BOTEZUL DUHULUI, al VIRTUȚILOR Vrednice de CHIPUL lui DUMNEZEU, ca URCUȘ spre DESĂVÂRȘIRE.

Sfinții Filocalici insistă mult pe CHIPUL BOTEZULUI HRISTIC din Sufletul şi Inima noastră. Mai ales Sfântul Simeon Noul Teolog ne vorbeşte „dur” că cei ce nu „Văd” LUMINA HARICĂ a BOTEZULUI HRISTIC nu au acces la DIVINITATEA propriu-zisă. De aceea Sfântul Simeon evidențiază BOTEZUL DUHULUI, ca URCUȘ obligatoriu pentru toți. De fapt, Practica Isihastă aici îşi are Originea. Mistica de UNIRE cu DUMNEZEU se face prin UȘA BOTEZULUI cu CHIPUL lui DUMNEZEU ce, prin HRISTOS, ne este REDAT nouă, celor ce suntem „robi” ai păcatului. De aici „Drumul Isihast” este totodată „Calea” CRUCII şi ÎNVIERII BOTEZULUI HRISTIC, care ne ajută să „Creştem” în VIRTUȚILE Evanghelice, prin care să avem

„Haina de Nuntă” de INTRARE la OSPĂȚUL-ÎNTÂLNIREA cu DUMNEZEU.

Trăirea Isihastă, ca Practică, este un „Botez” permanent cu APĂ-CUVÂNT şi DUHUL SFÂNT RUGĂCIUNEA Permanentă Isihastă este APA-CUVÂNTUL care ne „spală” murdăriile păcatului şi pe această curăţire COBOARĂ HARUL PREASFÂNTULUI DUH, ce ne face „apți” de INTRARE în ÎMPĂRĂȚIA lui DUMNEZEU. Noi, Creştinii, mărturisim că nu putem să ne „dezvelim” CHIPUL lui DUMNEZEU din noi fără BOTEZUL CRUCII şi ÎNVIERII lui HRISTOS şi nu putem INTRA la DUMNEZEU fără BOTEZUL DUHULUI ca VIRTUȚI Evanghelice, BOTEZ ce ne Dă LUMINA HARICĂ, prin care putem Vedea şi Vorbi real cu DUMNEZEU. De aceea mistica Isihastă este HRISTICĂ prin BOTEZUL ÎNVIERII şi PRIMIRII SFÂNTULUI DUH. BOTEZUL HRISTIC ne Redeschide nouă Poarta Raiului şi ne face pe noi înşine Rai Duhovnicesc. „ÎMPĂRĂȚIA lui DUMNEZEU” este în Lăuntrul vostru. BOTEZUL HRISTIC este UȘA acesteia, ca INTRARE în CHIPUL lui DUMNEZEU Pecetluit pe Ființa noastră creată. În PUTEREA BOTEZULUI HRISTIC este toată Viaţa Creştină. De aceea nu este accesibilitate în TAINA Creştină fără BOTEZUL HRISTIC. Toate POTENȚELE Creştine sunt în BOTEZ, prin care URCĂM în ÎMPĂRTĂȘIREA Celor Dumnezeieşti.

BOTEZUL este totodată CHIPUL Bisericii Creştine. BOTEZUL HRISTIC ne face pe noi Biserică HRISTICĂ, Fiii Bisericii lui HRISTOS. TAINA Bisericii este aici, în PREOȚIA BOTEZULUI HRISTIC. Aşa, BOTEZUL este aşa zisa „Preoţie Universală” din fiecare, ca POTENȚĂ de PREOȚIE SACERDOTALĂ şi de Biserică Slujitoare. Toţi

cei BOTEZAȚI au POTENȚA PREOȚIEI şi Bisericii lui HRISTOS. Astfel BOTEZUL este UȘA celorlalte TAINE. TAINA BOTEZULUI HRISTIC este mult comentată de misticii Filocalici, cât şi de teologi.

„Câţi în HRISTOS v-aţi BOTEZAT, în HRISTOS v-aţi ÎMBRĂCAT". „Duceţi-vă... BOTEZÂNDU-i în NUMELE TATĂLUI şi al FIULUI şi al SFÂNTULUI DUH" (Matei 28, 19). PUTEREA BOTEZULUI HRISTIC este în CRUCEA şi ÎNVIEREA Lui. JERTFA CRUCII este SÂNGELE APEI Celei Noi care, în LUMINA ÎNVIERII, ne SPALĂ păcatul adamic şi ne Redă ÎNFIEREA. Prin BOTEZ devenim Fraţii lui HRISTOS şi astfel Fiii ACELUIAȘI TATĂ DUMNEZEU. BOTEZUL şi CHIPUL lui HRISTOS sunt esenţiale pentru Trăitorul Creştin. Dacă noi nu ne facem ASEMENEA lui HRISTOS, nu putem Intra în ÎMPĂRĂȚIA lui DUMNEZEU TATĂL. Și dacă HRISTOS este Cel CRUCIFICAT şi ÎNVIAT, atunci şi noi trebuie să trecem prin Cruce şi Înviere proprie. „Cel ce vrea să vină după Mine, să-şi ia Crucea sa şi să-Mi Urmeze Mie".

Mulţi pricep greu TAINA Creştină tocmai datorită BOTEZULUI CRUCII şi ÎNVIERII, fapt ce li se pare „neplăcut"... Viaţa noastră, după căderea din Rai, este a „păcatului şi a morţii". Suferinţa este „semnul" vieții noastre. De aceea misticile antice pun „Suferinţa" pe prim plan. TAINA de a scăpa de Suferinţă este totul. În Creştinism, Suferinţa capătă alte dimensiuni tocmai datorită BOTEZULUI CRUCII HRISTICE, ce DĂRUIEȘTE ÎNVIEREA. ÎNVIEREA HRISTICĂ nu este „absorbirea" în „nepătimirea Divină" ca la antici, ci PUTEREA de a LUCRA NEPĂTIMIREA, de a depăşi Suferinţa, nu prin fuga de ea, ci prin TRECEREA în Starea de DINCOLO de Suferinţă, a ÎNVIERII.

ÎNVIEREA HRISTICĂ este puţin înţeleasă de majoritatea. Nu este „ieşirea din Suferinţă” şi nici insensibilitatea faţă de ea, ci condiţia de a PURTA Suferinţa prin TAINA ÎNVIERII, ce este singura capabilă să „ducă” Suferinţa, fără să atingă NEPĂTIMIREA PERFECȚIUNII DIVINE. Aici este RODUL ISIHIEI Duhovniceşti Filocalice, ca ÎMPLINIRE a BOTEZULUI HRISTIC. Cât timp este „păcat” în Creaţie, Suferinţa va fi. Dar ÎNVIEREA HRISTICĂ poate PURTA totodată şi Suferinţa, dar nu ca o „atingere” a DIVINULUI, ce este DINCOLO de Suferinţă, ci ca totodată fără amestecare, de „coborâre a ÎNVIERII” în mijlocul Suferinţei, prin care Suferinţa se „alină” şi poate mereu URCA în cele Nepătimitoare. De aceea în ÎNVIEREA lui HRISTOS toate Suferinţele Creaţiei pot fi suportate şi pot fi depăşite. BOTEZUL CRUCII ÎNVIERII HRISTICE este marea TAINĂ a Creştinismului, tocmai de „depăşire a acestui mare impas al Suferinţei Creaţiei (vezi ÎNVIEREA, CRUCEA).

DOAMNE IISUSE, CHIPUL Tău
Este Pecetluit pe Sufletul meu,
CUVÂNTUL-SCÂNTEIA de DUMNEZEU
Prin care sunt şi eu
Un Frate creat
Și un Fiu al UNICULUI TATĂ,
Ca şi lumea toată.
CHIPUL Tău Străluceşte în mine,
Prin EL am VIAȚĂ,
Este Uşa prin care intru la Tine.

C

CĂDERE
(gr. propaterikon hamartema = păcatul strămoşesc)

Căderea este „contrarierea” Creaţiei faţă de CREATOR. Este „păcatul”. Creaţia este la „început” fără păcat, este „Bună” (Facere 1, 10). Primii cad Îngerii din Ceata lui Lucifer, a doua creată din cele nouă. Căderea Creaţiei este o „taină” pe care o vom înţelege doar când vom sta înaintea lui Dumnezeu, la Judecata Vieții proprii. Și anticii vorbesc de o „cădere” a Spiritelor ce sunt apoi pedepsite să se „întrupeze” pe pământ.

Revelaţia creştină vorbeşte mult de „căderea” din Cer a Îngerilor și din Rai a lui Adam. Și noi, ca Isihasm, insistăm pe „Chipul” Creaţiei de „dinaintea” căderii şi după cădere, fără de care se fac „amestecuri” şi false interpretări mistice. Noi deosebim clar Chipul de Rai şi cel căzut. Creştinismul nu se poate înţelege fără raportul dintre Rai şi cădere. Aici este originea păcatului-răului, marea „nenorocire” a Creaţiei. Misticile necreştine fac din „cădere” un „simbol”. Creştinismul Ortodox vorbeşte serios de „cădere”, ca despre o realitate ce se „adaugă” de „voia Creaţiei” în contrarietate faţă de DUMNEZEU (vezi pe larg PĂCATUL, RĂUL, BINELE).

Isihasm înseamnă Mistica de Rai şi de aceea noi vorbim des de cădere. Prin HRISTOS Cel ÎNTRUPAT ni se „Redeschide” Raiul şi aşa ne „întoarcem” la CHIPUL Original pe care ni L-a CREAT DUMNEZEU şi pe care noi, prin păcat, l-am batjocorit. Păcatul, căderea sunt avute în vedere de Viața Isihastă, doar prin depăşirea acestora fiind posibilă Mistica Isihastă. În Creştinism „păcatul” are alte dimensiuni decât simplul „rău” filosofic. Cine nu face această

deosebire, va face multe confuzii (vezi şi ASCEZA, VIRTUTEA, ÎNGERII).

CĂSĂTORIE (gr. gamos, sinapheia)

În viziunea creştină Originea Căsătoriei este în CHIPUL Familiei şi Chipul Familiei este în Originea CHIPULUI lui DUMNEZEU Însuşi Cel TREIME. Mai mult, CHIPUL TREIME al lui DUMNEZEU este în CHIPUL TATĂLUI care NAȘTE pe FIUL în totodată PURCEDEREA SFÂNTULUI DUH. De aici TAINA FIULUI ca TAINA VIEȚII DUMNEZEIEȘTI. Și la noi, Creaţia, ca CHIP şi ASEMĂNARE (Facere 1, 26), înseamnă că Viața Creaţiei este tot TAINA FIULUI, de unde Originea Familiei de Creaţie în Chipul Fiului-Copilului. Filosofii şi misticii antici pun Originea căsătoriei în chipurile de Bărbat şi Femeie, în determinarea sex. Unii chiar fac din sex un fel de „mistică".

Noi, ca Isihasm, căutăm Originile Chipurilor care să ne identifice apoi corespondenţa acestora. Freud şi psihanaliştii pun toate originile în libidoul sex. Să evidenţiem Reperele de bază ale viziunii creştine. Noi, ca Isihasm, „lărgim" într-un Limbaj specific datele respective. Aşa pornim de la Originile ARHECHIPALE: CHIP de DUMNEZEU şi Chip de Creaţie. CHIPUL lui DUMNEZEU este Cel TREIME, TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH, ce am putea să-L Numim NEGRĂITA SUPRAFAMILIE DUMNEZEIASCĂ, în care este doar CHIPUL TATĂLUI ce NAȘTE, direct şi fără altă mijlocire, pe FIUL în totodată PURCEDEREA SFÂNTULUI DUH. Atât cât ni se Descoperă de Însuşi FIUL Cel din Sânul TATĂLUI (Ioan 1,18), VIAȚA din DUMNEZEIRE este de la TATĂL spre FIUL şi de la FIUL spre TATĂL, în totodată ADÂNCUL SFÂNTULUI DUH. Unii vor să speculeze un fel

de „principiu feminin” în CHIPUL lui DUMNEZEU, ca SFÂNT DUH.

Mare atenţie la puritatea creştină la care ţin atât de mult Sfinții Părinţi Filocalici. În DUMNEZEIRE este doar CHIPUL TATĂLUI şi al FIULUI între care nu există altă mijlocire. SÂNTUL DUH este totodată cu FIUL tot din ORIGINEA TATĂL, ABSOLUTA ORIGINE, ca PURCEDERE şi ca EGALITATE cu TATĂL şi FIUL. TATĂL direct NAȘTE pe FIUL şi FIUL direct se ÎNTOARCE spre TATĂL. Cât despre SFÂNTUL DUH, este TAINA PERSOANEI TREIMICE care PURCEDE doar din TATĂL odată cu NAȘTEREA FIULUI. Aici se încurcă catolicii punând înainte NAȘTEREA şi apoi PURCEDEREA, ca o PURCEDERE şi de la FIUL. PURCEDEREA este doar de la TATĂL, UNICA ORIGINE, dar în totodată NAȘTEREA FIULUI, de unde confuzia. TATĂL este de DOUĂ ORI ORIGINE, atât a FIULUI cât şi a SFÂNTULUI DUH, de aceea în DUMNEZEIRE este doar CHIPUL TATĂLUI. Creaţia se face prin FIUL-CUVÂNTUL, prin care „toate s-au făcut” (Ioan 1, 1-3).

FIUL DUMNEZEIESC Creează Taina Chipului de Creație care este MAMA, corespondența în Creație a CHIPULUI TATĂLUI (vezi pe larg „Isihasm, Taina Chipului Maicii Domnului”). Și după cum TAINA CHIPULUI TATĂLUI este FIUL, la fel şi Taina CHIPULUI MAMEI este tot Fiul. Noi aici Identificăm Originea Familiei de Creație în Arhechipurile FIULUI şi MAMEI, care se URCĂ în SUPRA-ARHECHIPUL TATĂLUI. Căderea din Rai amestecă Chipurile până la confuzii grosolane. Noi, ca Isihasm, încercăm o „ieşire” din psihopatia freudiană a sexului, ca Originea Vieţii de Familie. Sexul este o realitate, dar ca „produs şi reflectare” în Corp a ARHECHIPURILOR dincolo de Corp, care apoi se prelungesc şi în forme energetice de afară.

Un Anume CUVÂNT al Tău, Scânteie de CHIP,
Creează un Anume Suflet al meu,
Și în Amândouă Chipurile sunt eu...
Chipul Creat de este în față
Se naşte Chipul de Om-Femeie,
Și dacă CHIPUL SCÂNTEIE de DUMNEZEU
Este în fața celui Creat,
Se naşte Chipul de Om-Bărbat,
Dar şi Femeia şi Bărbatul sunt Egali,
Doar Chipurile lor sunt Evidențe diferite.

Aici este Originea Arhechipală a Chipului de Bărbat-Adam-Chipul lui Dumnezeu şi a Chipului de Femeie-Eva-Chipul lui Adam cel Creat. DUMNEZEU Creează întâi pe Adam-Bărbatul ca CHIP al lui DUMNEZEU care este apoi Originea Chipului de Creație, ce este Eva-MAMA. Adam este greşit considerat Androginul ce se „împarte" în Bărbat şi Femeie. Și Adam şi Eva au Originea dincolo de ei, în Arhechipurile CHIPULUI lui DUMNEZEU şi Chipului Creat. Noi nu facem aici speculații „gnostice", ci consemnăm „reperele" ce au fost mult căutate şi folosite încă din primele veacuri ale istoriei Creației. Istoria Religiilor de aici porneşte. Căderea din Rai mută „raportul Arhechipurilor" pe formele din afară, de unde persistența pe chipurile sex. Nu sexul determină Chipul de Bărbat şi Femeie, ci Arhechipurile Originare se reflectă apoi în sex.

Noi, ca Isihasm, încercăm o REMEMORARE a Arhechipurilor, căci doar aşa se poate face o mistică reală şi veritabilă. Căderea din rai „mută" Viața Ființială de creație pe planul Corpului, de unde toate reperele se văd aici. Ca mistică, noi trebuie să Redescoperim planul dincolo de Corp, altfel facem o „antimistică", mistica Corpului, ca „destructurarea Spiritului".

Misticile antice, fără MEMORIILE ARHECHIPURILOR Originale, amestecă puţinele Memorii Primordiale cu adausurile căderii până la „caricaturizările mitice”. Miturile antice sunt „memoriile primordiale” îmbrăcate în memoriile păcatului căderii. Creştinismul Readuce ARHECHIPURILE de Rai şi aşa noi, prin Acestea, Interpretăm Realitatea.

Cel mai ADÂNC simţ al nostru este al FAMILIEI, care este Însuşi CHIPUL lui DUMNEZEU Cel TREIME din noi, Creaţia. Noi ne Naştem dintr-o Familie, Trăim într-o Familie. De aceea căderea din Rai este tocmai „destructurarea” Familiei. Aşa, între Adam şi Eva apare un fel de „separare” ca dorinţe egoiste ce se amplifică în Copiii lor până la „ucigaşul” Cain. Păcatul aduce „antifirea” străină Firii Adevărate Create de DUMNEZEU. Taina Căsătoriei este Taina Familiei, CHIP de DUMNEZEU TREIME. După cum TREIMEA DUMNEZEIASCĂ este INDESTRUCTIBILĂ, aşa trebuie să fie şi Familia de Creaţie. Cine strică Familia de Creaţie, este „ucigaşul” al Însuşi CHIPULUI lui DUMNEZEU. Aşa, ca mistică Isihastă, noi vorbim de Veşnicul Chip al Familiei ce începe odată cu Naşterea noastră şi se prelungeşte în Veşnicie, în ÎMPĂRĂȚIA lui DUMNEZEU. Noi vorbim de un Chip Veşnic de Tată, de Mamă şi de Fiu, chiar dacă fiecare, la rândul lor, sunt cu Familie proprie. Eu sunt Fiul sau Fiica unor Părinţi care sunt Părinţii mei în Veşnicie chiar dacă, la rândul meu, sunt Părinte de alți Fii şi Fiice. Creştinismul are o Viziune Largă a Realității, dar ca Rai, dincolo de „anomaliile căderii”. Raiul creştin nu este raiul mâncării şi al sexului, ci este Raiul Familiei Perfecte al ARHECHIPURILOR Veşnice de TATĂ, FIU şi MAMĂ, Dincolo de relativurile şi inferiorităţile mâncării şi sexului.

IUBIREA este VIAȚA ARHECHIPURILOR Familiei şi IUBIREA este Dincolo de sex și mâncare, este VIUL în Sine,

ORIGINE în Sine, ce izvoreşte Viaţă nesfârşită, ce nu are nevoie să „primească” ceva, IUBIREA fiind doar Cea care DĂRUIEȘTE din Sine o Veşnicie nesfârşită şi neîmpuţinată. Cine nu are Reperul IUBIRII ca ARHECHIP ABSOLUT, nu va putea să se ridice la o mistică adevărată. Chipul IUBIRII ABSOLUTE este în Chipul TATĂLUI, al FIULUI şi al MAMEI în SUPRAUNIREA SFÂNTULUI DUH, ADÂNCUL UNIRILOR în Sine. Mistica Căsătoriei în Creştinism este mistica CHIPULUI FIULUI DUMNEZEIESC ce Creează Chipul Maicii Domnului-Biserica, prin care Creaţiile-Fraţii FIULUI DUMNEZEIESC iau Chipuri proprii.

Maica Domnului, Tu ai ÎNTRUPAT
Pe FIUL ce are în Sine toată DUMNEZEIREA,
Prin care şi Tu te Îndumnezeieşti.
El, FIUL, are în Sine
Toate Chipurile Create
Și EL le ÎNTRUPEAZĂ în Tine,
De aceea, MAICA DOMNULUI PREACURATĂ,
În Tine este Lumea toată,
Tu eşti MAMA întregii Creaţii,
Că eşti MAMA FIULUI CREATOR
Și în Tine este toată Creaţia,
Și Chipul tău este Recunoscut
Ca CHIPUL MAMEI TUTUROR.

Aici nu este vorba de „patul nupțial” al misticilor antice, ci este TAINA NAȘTERII FIULUI DUMNEZEIESC în Creație. LOGOSUL DIVIN nu-şi Creează Soţia de Creație, ci MAMA de Creaţie în Braţele căreia El Însuşi se face Copil-Fiu. FIUL-LOGOSUL nu face „erosul propriu” cu „femininul” Creaţiei, ci Se DĂRUIEȘTE Creaţiei pe care o ASUMĂ sieşi.

SACRALITATEA în Sine a DUMNEZEIRII este CHIPUL IUBIRII Absolute TATĂL. SACRALITATEA în Sine a Creaţiei este Chipul Iubirii absolute de Creaţie MAMA.

Noi, ca Isihasm, aici Identificăm Originile ARHECHIPALE. MAMA este absolutul de Creaţie, după cum TATĂL este ABSOLUTUL DUMNEZEIRII. Conţinutul TATĂLUI este FIUL şi conţinutul MAMEI este, de asemenea, Fiul. Trebuie menţionat că Originea FIULUI este TATĂL DUMNEZEU și Originea MAMEI este FIUL, Cel ce se ÎNTRUPEAZĂ în Creație. FIUL DUMNEZEIESC Coboară în Creaţie prin Chipul creat de Mamă, Coboară Însuși CHIPUL TATĂLUI şi aşa Creaţia, prin MAMĂ, îşi poate avea şi o Origine de Substanţialitate proprie. Aşa, în Creştinism, Creaţia nu este „emanaţie" panteistă, ci reală Creaţie, dar prin ÎNRUDIREA de CHIP al FIULUI UNIC ce se „face totodată și Creaţie". MAMA Îl are pe Fiul în Însăşi Fiinţialitatea sa.

De aici consemnarea TAINEI Creştine a FECIOAREI Absolute. MAMA în Sine este PURUREA FECIOARĂ pentru că are în Sine pe Fiul. Mulţi pricep greu datorită faptului că pun sexul ca origine a Mamei şi Copilului. Trebuie înţeles clar că Originea este în ARHECHIPURILE Fiinţiale care apoi se reflectă şi ca sex. Căderea din Rai „perverteşte" această reflectare până la „înlocuirea" ARHECHIPURILOR cu sexul de afară, până la „desfrâul ucigător". Mistica adevărată nu exclude sexul, care este o realitate, dar pune înainte Originea ARHECHIPALĂ dincolo de sex.

În Creştinism, de aici, prin Taina Căsătoriei, se Sacralizează şi sexul ca Naştere de Copii. Spune o tradiţie că femeia are deja în Sine pe toţi Copiii pe care-i poate naşte, fiecare „fărâmă" din Fiinţa Femeii fiind un Copil. Dar ca să se poată Naşte este nevoie de „mijlocirea" Bărbatului-Tată de

creaţie. S-a văzut că Bărbatul este un Chip, Evidenţă de CHIP al lui DUMNEZEU în Creaţie. Creaţia nu se poate Crea pe Sine, ci doar prin DUMNEZEU CREATORUL. CHIPUL lui DUMNEZEU este ARHECHIPUL Creaţiei. Aşa şi Naşterea de Copii-Noi Creaţii, trebuie să fie prin CHIPUL lui DUMNEZEU ce se Coboară prin Chipul Bărbatului.

De aceea, în sens mistic, Bărbatul este „Potenţă" de PREOȚIE-CHIP de DUMNEZEU. Creaţia, ca să se „multiplice" pe sine, trebuie să „atragă" în Sine CHIPUL lui DUMNEZEU, Singurul ce POATE Crea Noi Suflete Fiinţiale. De aici „POTENȚA-FECUNDAREA" este doar DIVINĂ. Fertilitatea este MAMA, doar POTENȚA este CHIPUL lui DUMNEZEU din Chipul Bărbatului, Prefigurare de PREOȚIE-PUTERE DIVINĂ.

Aşa, în Creştinism, TAINA Căsătoriei este în TAINA PREOȚIEI şi Bisericii. Mistic, Mirele-Bărbatul este „candidatul la Hirotonia Nunţii" prin care Primeşte „Lucrarea" Sacerdoţiului Naşterii Copiilor. Taina Căsătoriei în Creștinism este înrudită cu Taina PREOȚIEI EUHARISTIEI-TRUPULUI HRISTIC. Prin Hirotonie, ca PREOȚIE, se Primeşte POTENȚA de a SĂVÂRȘI TAINA TRUPULUI EUHARISTIC HRISTIC al Credincioşilor. PREOȚIA NAȘTE TRUPUL MISTIC LITURGIC HRISTIC prin Biserică, MAMA Credincioşilor. Mirele-Bărbatul, prin Taina Nunţii-Căsătoriei, Primeşte Puterea de naștere a Copiilor prin Mamă-Mireasa ce întrupează „Chipurile Mirelui-Tatălui" şi le Naște în noi Fiinţe Create. După cum nu se poate PREOȚIE fără Biserică, aşa nu se poate Mire fără Mireasă. Și după cum Lucrarea PREOȚIEI în Biserică este EUHARISTIA-TRUPUL DUMNEZEIESC al lui HRISTOS, la fel Lucrarea Mirelui şi Miresei, prin căsătorie, este Copilul, Trupul mistic al Familiei, Împărtăşirea-Rodul Familiei.

Taina Căsătoriei este esenţială în Creştinism, de aceea i se dă aşa de mare importanţă, având repercursiuni pe tot Chipul Vieții. Fiecare are originea într-o Familie, Prelungeşte Hristic Destinul unei Familii şi va fi în Veşnicie în Chipul unei Familii INDESTRUCTIBILE. IUBIREA în DUMNEZEIRE este către FIUL şi în întoarcere către TATĂL. Și în Creaţie Iubirea este tot către Fiul. Toată TAINA VIEȚII Trece prin Fiul, iată toată esenţa Realității.

Se vorbeşte de mistica Întâlnirii Mirelui şi Miresei ca Prefigurare de Iubire Divină. Ca Viziune Creştină, Adevărata Întâlnire dintre Mire şi Mireasă este Copilul-Fiul. În „gol" de Copil Iubirea devine „eros pătimaş" până la desfrâu. Nu se admite Iubire în „gol". Iubirea trebuie să „NASCĂ" TAINA care UNEȘTE Iubirile şi NAȘTEREA este Fiul. Iubirea care nu NAȘTE este sterilă şi falsă, sau insuficientă. PLINUL Iubirii este Fiul. Cântecele Poeţilor, ale Iubirii pentru „Iubita sau Iubitul" ce se caută, sunt toate pline de „suferinţa neîmplinirii", pentru că „uită" de Taina Fiului.

După căderea din Rai, Trinitatea Creaţiei devine „dualitatea" Suferinţei, ce este tocmai „lipsa" Tainei Celui de al Treilea, Fiul. Este o mare taină pe care, mai ales misticii, au încercat să o descopere. Vechiul Testament ne spune de Adam şi „coasta" sa Eva (Facere 2, 21-23). Aşa se vorbeşte că fiecare Bărbat îşi caută „coasta" sa Femeia şi invers, ca ÎNTREGIRE. În sens creştin ÎNTREGIREA este Fiul-Copilul, nu absorbirea Evei în Adam-Bărbat, sau a Bărbatului în Femeie. În viziunea creştină ÎNTREGIREA nu este „adunarea" părţilor, că toate sunt Întreguri, ci URCAREA în SUPRAÎNTREGUL ce UNEȘTE, fără absorbire, ÎNTREGURILE. Femeia nu este „energia" Bărbatului, ca „principii" masculin şi feminin, ci atât Femeia, cât şi Bărbatul sunt EGALITĂȚI ce se Conţin Reciproc. Și Conţinutul este tocmai TAINA FIULUI-Copilului.

Aici este esenţa misticii Creştine. Bărbatul are în Sine pe Fiul-Copil şi zisa „coastă” este tocmai Fiul. DUMNEZEU când ia „Coasta” lui Adam şi o face Eva, înseamnă că DUMNEZEU ia tocmai pe „Copilul-Fiul” lui Adam şi din „Plămada Copilului” se naşte Eva-Mama care, astfel, îl va NAŞTE, îl va REDA lui Adam. Aşa Taina Familiei Creştine este tocmai NAŞTEREA Copilului-Fiului de Creaţie.

De aici consemnarea noastră că Fiul este originea MAMEI şi MAMA are în Sine pe Fiul-Copilul pe care îl NAŞTE ca pe un Nou Adam şi o Nouă Eva-Fiică. Adam nu se „dedublează” ca Androgin în Bărbat şi Femeie, ci Adam îşi NAŞTE propriii Copii-Fii care devin Eva, ca prin ea să devină o Realitate Împlinită.

Aşa, în Taina Căsătoriei Creştine, Mireasa-Soţia înseamnă NAŞTEREA Copiilor Bărbatului, în care Bărbatul şi Soţia se ÎNTÂLNESC ca o ÎNTREGIRE unde nu se „pierd”, ci se SUPRAPERSONALIZEAZĂ în Persoanele Copiilor. De aici, Familia Creştină este SUPRAPERSONALIZARE, nu „depersonalizarea” misticilor antice. Bărbatul este „atras” de Femeie, nu ca „eros-iubire” de simplă factură, ci îl atrage „GLASUL” Copiilor săi ce trebuie să se NASCĂ. Obsesia Bărbatului nu este simpla Femeie, ci MAMA Copiilor Bărbatului. Femeia nu are obsesia Barbatului, ci obsesia Copiilor ce „STRIGĂ” în Fiinţa sa.

De aceea adevărata ÎMPLINIRE a Iubirii Bărbat şi Femeie este Copilul. Când este în „gol” de Copil, rămâne o „vagă satisfacţie egoistă”. Aici are dreptate şi Freud, că „libidoul” este „mobilul” erosului, dorinţă. Dar Freud greşeşte când „uită” că libidoul este produsul căderii din Rai, când BEATITUDINEA NAŞTERII Copilului-Fiului este înlocuită cu o proprie satisfacţie prin „uciderea” tocmai a Copilului. Se zice că orice „Unire” Bărbat şi Femeie în „gol” de Copil este păcatul „uciderii Copilului”. Se spune că păcatul adamic este

tocmai „uciderea Copilului” care produce „desfrâul sex”, de unde corelaţia păcatului cu sexul. Cel mai „adânc păcat adamic” pe care îl moştenim noi de la Părinţii noştri este tocmai „păcatul desfrâului sex”.

De aceea problema cea mai grea a Vieții noastre este tocmai aceasta. Păcatul este „ucidere” (vezi PĂCATUL). Păcatul aduce astfel „moartea”. „În Ziua în care vei mânca vei muri” (Facere 2, 17). O interpretare mistică a „pomului căderii” din Rai este şi păcatul „auto-uciderii”. Uciderea este „anticunoaştere” pe care îngerul căzut o face o „cunoaştere în rivalitate” cu Cea de DUMNEZEU. Diavolul se „laudă” faţă de Adam şi Eva că „posedă” o taină de „altă” cunoaştere, pe care DUMNEZEU o „ascunde”... Este subterfugiul „înșelării” diavoleşti ce negativizează Adevărata Realitate. DUMNEZEU „nu ascunde” Cunoaşterea, ci „ascunde anticunoaşterea” inventată de diavol, ascunde „moartea”. DUMNEZEU vrea să-l „scutească” pe Adam de „moarte” şi de aceea îl „avertizează”. Moartea şi Suferinţa nu sunt o cunoaştere propriu zisă, ci o „destructurare” a Cunoaşterii, o „ucidere”. BEATITUDINEA Cunoaşterii VIEȚII este IUBIREA ce NAȘTE pe FIUL. De aceea „uciderea” înlocuieşte IUBIREA cu „desfrâul”, destructurarea IUBIRII.

Marea nenorocire a Familiilor de astăzi este „destructurarea” lor tocmai datorită faptului că nu mai au în centru Copilul, ci o „falsă” Iubire eros-sex. Mistica Familiei este Copilul, Sacralitatea Căsătoriei. Se încearcă de unii o mistică de „autoabsorbţie”, de a face din propria persoană tot fenomenul Iubirii. Începând cu masturbaţia, cu desfrâul extraconjugal, cu homosexualitatea şi lesbianismul, „mutaţia” zisei Iubiri în „autodescărcare” cu absorbirea ei este ultima „destructurare” a Tainei Vieții. Misticile oculte ce cultivă astfel de „practici” se fac „ucigașe” nu numai de Corpuri, ci şi de „Suflete”.

Noi, ca mistică Isihastă, evidenţiem Reperele Creştine în care ne menţinem „puritatea şi veridicitatea”. IUBIREA este CHIP de DUMNEZEU ce înseamnă TREIME, al cărei mobil este FIUL. Orice IUBIRE ce nu are pe FIUL ·este falsă iubire. Orice Dragoste în „gol” de Copil-Fiu nu mai este Dragoste de Familie Sacră, ci de „antifamilie”. Ca Practică Isihastă fiecare din noi trebuie, în primul rând, să „scape” de „psihopatia sexului” ce ne „destructurează” permanent CHIPUL Adevăratei IUBIRI. Sexul se Sacralizează doar prin Taina Căsătoriei, ce înseamnă NAȘTERE de Copii. Familia Creştină are baza şi temeiul în Copil. Unde nu este Copil, membrii Familiei trebuie neapărat să „INTRE”, să se „ÎNFIEZE” într-o FAMILIE de ORDIN DIVIN, altfel se cade în „desfrâul uciderii şi sinuciderii”. În Familie Copilul este INDESTRUCTIBILITATEA Familiei. Copilul-Fiul dă Chip Veşnic Familiei. Ar fi multe de spus. Aici noi consemnăm reperele schematice. Ca Practică Isihastă trebuie să ne oprim puţin asupra misticii IUBIRII DIVINE. Mulţi fac o serie de amestecuri şi erori dintre cele mai grosolane ce murdăresc CHIPUL Creştin.

Noi suntem Chipuri Create Integrale,
Avem şi CHIPUL lui DUMNEZEU și al Creaţiei
Deodată și fără amestecare,
Suntem PURTĂTORI de CHIPUL lui DUMNEZEU
DĂRUIT prin HAR în DAR
Și Naştem în noi toată Creaţia
Și toată Creaţia ne Naşte pe noi.
Noi Naştem pe propria MAMĂ Interioară
Din care ne Naştem ca Fraţii lui HRISTOS,
Ca Fiii UNICULUI TATĂ DUMNEZEU.

(vezi pe larg în „Isihasm, Taina Chipului Maicii Domnului)

Fiecare avem CHIPUL lui DUMNEZEU,
Fiecare suntem un Adam întreg
Ce avem „coasta”, Eva,
Sau suntem o Eva întreagă
Din „coasta” lui Adam,
Fiecare odată creat şi născut,
Are în Sine pe DUMNEZEU
Și are în Sine pe toţi Părinţii şi Frații
Și fiecare deja avem în noi
Pe toţi Copiii
Ce, de asemenea, ne au pe noi
Și fiecare de nu se Căsătoreşte
Trebuie să Nască din Sine
Pe toţi Copiii Creaţiei,
Că VIAȚA este NAȘTEREA ÎNTREGULUI
Ce se URCĂ prin Fiecare
La ALTARUL lui DUMNEZEU
Ca DAR al IUBIRII Proprii.

Aceasta este Marea TAINĂ a Misticii ce, în Creştinism, este în CHIPUL lui HRISTOS-FIUL lui DUMNEZEU şi totodată Fiul şi Fratele Creaţiei. Noi, Creaţia, suntem Creaţii ale CHIPURILOR IUBIRII FIULUI-CUVÂNTULUI DUMNEZEIESC. Fiecare suntem UN CHIP de FIU DUMNEZEIESC într-un ANUME CHIP de IUBIRE faţă de TATĂL DUMNEZEU care, totodată, se face şi Chip de Creaţie.

Un ANUME CHIP de CUVÂNT-SCÂNTEIE,
De IUBIRE de DUMNEZEU,
Mi-a Creat un Anume Suflet al meu,
O Anume Iubire de Creaţie,
Ca Două IUBIRI ce se ÎNRUDESC

Şi Fiecare în Chip Propriu IUBESC,
Şi Fiecare se RENAŞTE Una pe Alta
Şi niciodată nu se pierd,
Că Fiecare POARTĂ CHIPUL CELEILALTE.

Aici este Originea Familiei noastre în cadrul DUMNEZEIRII Însăşi. Noi, ca Isihasm, vorbim cu o evidenţiere de o Realitate Ontologică a Fiinţialităţii noastre de Creaţie care, apoi, desfăşoară toate formele manifestărilor Vieţii. Nu noi „creăm" Iubirea faţă de DIVINITATE, ci DIVINITATEA ne Creează CHIP de IUBIRE ce, apoi, se manifestă ca Chip Propriu. Freud şi Jung se încurcă în supoziţiile lor că noi „am produce" Chipurile de Divinitate pe care apoi le „proiectăm" în afară. Creştinismul accentuează pe „Fondul" Ontologic DIVIN, Originea ce apoi reflectă şi formele respective. Este aici TAINA Veşniciei RENAŞTERII TRANSCENDENTALE şi Cosmice sesizată de majoritatea misticilor.

În Viziunea Creştină DUMNEZEIREA TREIMICĂ nu are nevoie de Creaţie să se manifeste, că are ca TREIME MANIFESTAREA Sa FIINŢIALĂ, dar Creează deliberat şi o „Fiinţialitate" de Creaţie, în care „Revarsă" CHIPURILE VIEŢII TREIMICE şi pe care le Face Creativ şi Chipuri Create care, la rândul lor, se Manifestă în Chipuri Proprii de Viaţă Creată. Spun Sfinţii Părinţi că DUMNEZEU, prin FIUL-CUVÂNTUL TREIMII DUMNEZEIEŞTI, RENAŞTE DUMNEZEIREA în „Fiinţialitatea" de Creaţie. FIUL este MARELE DEMIURG al Creaţiei care, şi mai mult, EL ÎNSUŞI se ÎNTRUPEAZĂ şi ca Chip de Creaţie, RECONSTITUIND toată DUMNEZEIREA în Creaţie şi Creaţia în DUMNEZEIRE. Aici este cea mai ADÂNCĂ Mistică posibilă. FIUL, ca FIINŢĂ DUMNEZEIASCĂ, ÎNTRUPÂNDU-SE şi ca Chip de Creaţie, TOATĂ DUMNEZEIREA

o RENAȘTE în Chipuri Create şi totodată Chipurile Create prin ACEASTA RENASC în manifestări proprii de Creație apoi DUMNEZEIREA.

De aceea, în sens creştin, noi toţi suntem în Familia DIVINĂ în care URCĂM Familia noastră proprie de Creaţie. FIUL DUMNEZEIESC, ne spun Sfinții Părinţi pe baza revelaţiei, Creează o Familie Creată, Îngeri, Natură, Om ca Asemănare de Chip TREIMIC DUMNEZEIESC. Aşa fiecare suntem şi într-o Familie Cosmică şi ne Înrudim unii cu alții.

De aici consemnarea că fiecare avem un Înger Păzitor, Fratele nostru Înger, avem o anumită „atracţie" spre un Chip al Naturii, Fratele nostru din Natură şi avem pe Fratele nostru Omenesc. Traducerile acestor MEMORII Ființiale sunt mitizate după căderea din Rai până la „politeismul" grosier antic. De aici zeii, duhurile din fiecare lucru al Naturii.

Ce dorim noi să evidenţiem ca Isihasm este TAINA Familiei ca Origine şi fond al VIEȚII. Familia nu este o „invenţie" a „evoluţiei" Vieţii Create, ci este Origine-ARHE-CHIP care NAȘTE Viața Creată. Familia nu este un „produs", ci este origine Ontologică. Psihanaliştii sunt în eroare considerând „produsele" Vieţii Originile Formelor Familiei.

Ca Practică directă Isihastă fiecare din noi, fie Bărbat sau Femeie, să se conştientizeze pe Sine, ca ÎNRUDIRE cu DUMNEZEU prin FIUL-CUVÂNTUL ÎNTRUPAT, ca Frate al FIULUI-DUMNEZEIESC prin care, astfel, suntem ÎNFIAȚI ca Fiii TATĂLUI DUMNEZEU. Ca să fim Fiii lui Dumnezeu, cu adevărat trebuie mai întâi să fim ASEMENEA FIULUI FIINȚIAL DUMNEZEIESC şi ca Frate cu El putând URCA la FILIAȚIA DIVINĂ. Fără a TRECE prin HRISTOS, noi Creştinii, considerăm că nu putem URCA la TATĂL DUMNEZEU. Prin FIUL DUMNEZEIESC INTRĂM în FAMILIA DIVINĂ.

Iată primul Pas mistic Isihast. Aceasta se numeşte NUNTA CHIPULUI lui DUMNEZEU. Chipul nostru Creat trebuie să se UNEASCĂ real cu CHIPUL lui DUMNEZEU ca să se poată face Fiu al lui DUMNEZEU. Și această NUNTĂ este HRISTIFICAREA noastră, ÎMBRĂCAREA în CHIPUL lui HRISTOS, FIUL FIINȚIAL al lui DUMNEZEU. Este TAINA ÎNFRĂȚIRII cu HRISTOS, cu FIUL lui DUMNEZEU. De aici mitul „Fraţilor de Cruce", mitul ritualului Prieteniei, al tovărăşiilor şi primelor comuniuni. Isihast se consideră că noi, prin BOTEZ, am Primit ÎNFRĂȚIREA cu HRISTOS (vezi BOTEZUL), dar trebuie să o facem LUCRĂTOARE ca Viaţă Permanentă. HAINA de NUNTĂ, de care vorbeşte Evanghelia, este aceasta.

În măsura în care vom fi cât mai Apropiaţi de FIUL lui DUMNEZEU, cât mai Prieteni cu EL, cât mai URMĂTORI Lui, vom fi şi noi ASEMENEA, Fiii lui DUMNEZEU TATĂL. Nimeni nu poate sări peste această NUNTĂ a ÎNFRĂȚIRII Mistice. Unii o „Înlocuiesc" cu Morala dar, în Creștinism, aceasta este insuficientă, doar PECETEA CHIPULUI FIULUI fiind ÎNRUDIREA concretă cu DIVINITATEA.

În Creştinism, Morala este „apanajul" ÎNFRĂȚIRII cu HRISTOS, dar fondul este CHIPUL în Sine HRISTIC. De aici Isihasmul ca Mistica CHIPULUI-ICOANEI lui HRISTOS, prin care apoi se fac Morala şi toate celelalte. Sesizaţi bine acest fapt esenţial. Pentru Trăitorul Isihast CHIPUL lui HRISTOS este DUMNEZEU-FIUL, este Fratele făcut şi Om, este marele ÎNVĂȚĂTOR şi Marele PREOT al INTRĂRII noastre în FAMILIA DIVINĂ. Unii mistici numesc aceasta Logodna mistică, după care urmează NUNTA propriu zisă care, în Chip Creştin, este OSPĂȚUL EUHARISTIC, deosebit de „patul nupţial" antic. OSPĂȚUL EUHARISTIC

este FAMILIE TRINITARĂ şi COMUNIUNEA Acesteia, pe când „patul nupţial” este „dualitatea” până la absorbirea în „singularitatea” proprie, de neacceptat în creştinismul FAMILIEI DIVINE. Familia Creştină este Chip SACRU de Biserică (vezi BISERICA).

Ca Isihasm noi insistăm mult pe Chipurile PERSONALE ale TAINEI Familiei. Noi fiecare suntem INTEGRALITĂȚI de Familie. PERSOANA este INTEGRALITATEA Proprie. Aşa, ca Practică, fiecare să-şi depăşească „psihopatia complexului sex” care desacralizează şi destructurează Chipul de Familie. Nu se admite „eros” în gol. De asemenea, fiecare Tânăr necăsătorit să depăşească psihopatia sex, că doar aşa va fi capabil să-și întemeieze o Familie Sănătoasă. Orice imagini desacralizate să fie înlăturate, fiind „ucideri” ale IUBIRII DIVINE. Orice Femeie să REMEMOREZE Chipul Ontologic de MAMĂ-FECIOARĂ Cosmică care are în Sine pe toţi Copiii Creaţiei-Fraţii lui HRISTOS şi totodată ca Fiică a tuturor MAMELOR de Creaţie, în ASEMĂNARE cu MAREA și UNICA MAMĂ, MAICA DOMNULUI, MAMA ABSOLUTULUI şi UNICULUI FIU FIINȚIAL DUMNEZEIESC. Orice Femeie să aibă Idealul MAMEI în Sine, Dincolo de psihopatia complexului sex. Bărbatul este „mijlocitorul” Naşterii Copiilor, însă, doar DUMNEZEU este CREATORUL Sufletelor Copiilor. Bărbatul, prin TAINA Căsătoriei, primeşte „hirotonia” de Tată de Creaţie, mijlocitor între DUMNEZEU CREATORUL şi MAMA ce Naşte. Fiecare Bărbat să-şi REMEMOREZE Chipul de Tată Cosmic care are în Sine pe toţi Copiii de Creaţie în POTENȚA sa de Tată de Creaţie. Este aici o mistică adâncă.

Fiecare Femeie trebuie să REMEMOREZE în Sine pe Toţi Copiii Creaţiei şi fiecare Bărbat, la fel, să REMEMOREZE în Sine pe Copiii Universului, ca TRĂIRE INTEGRALĂ

a TOTULUI. Fiecare să se simtă Copilul TUTUROR şi totodată Părintele sau MAMA TUTUROR, pentru că fiecare este în sine TOTUL şi TOTUL Conţine pe Fiecare, fără amestecare, CHIPUL lui DUMNEZEU fiind ACELA care ne INTEGRALIZEAZĂ şi Chipul nostru Creat după CHIPUL și ASEMĂNAREA Sa. Această viziune mistică este în CHIPUL FIULUI lui DUMNEZEU, CUVÂNTUL-ORIGINEA TOTULUI din Creaţie. Noi, ca Fraţii de Creaţie ai FIULUI FIINȚIAL DUMNEZEIESC, ne facem PĂRTAȘI la INTEGRALITATEA VIEȚII. VIAȚA este DEPLINUL și niciodată „golul".

Nimeni nu poate fi în „singularitate", nimeni nu poate sta „rupt" de FAMILIA TOTULUI. Cei Căsătoriţi fac REMEMORAREA VIEȚII şi pe plan „exterior", iar cei necăsătoriţi fac REMEMORAREA pe plan „Interior". Vieţile Sfinţilor ne redau nouă complexul VIEȚII care nu poate URCA în DIVINITATE fără REMEMORAREA TOTULUI. Fiecare trebuie să REMEMOREZE TOTUL de la Adam şi până la Sine, atât ca Bine cât şi ca „rău". Binele trebuie să-l Asimileze, iar „răul" trebuie să-l „prefacă" în VIRTUTEA cea Dincolo de „rău" (vezi ASCEZA).

Și mistica Creştină are TAINA zisei CONȘTIINȚE UNIVERSALE, dar în altă viziune decât a filosofilor şi a metafizicienilor mistici. REMEMORAREA este în CHIPUL CUVÂNTULUI-FIULUI care ne are în MEMORIA DIVINĂ pe toţi şi prin EL şi noi, ca Fraţii Săi de Creaţie, de asemenea REMEMORĂM TOTUL. Această TAINĂ a REMEMORĂRII este marea TAINĂ a misticii care, după căderea din Rai, s-a destructurat până la mitizările cele mai grosolane. Freud şi Jung, cu psihanaliza lor, fac o greşeală de interpretare, pentru că „uită" de ARHECHIPURILE în Sine ale SUPRAMEMORIEI LOGOSULUI-FIULUI CREATOR,

amestecând MEMORIILE PRIMORDIALE în Sine cu „memoriile de adaus” ale căderii din Rai. Subconştientul lui Freud şi „inconştientul” lui Jung cu memoriile colective sunt „adausurile” păcatului căderii din Rai. Ca viziune Creştină este în ORIGINE o SUPRAMEMORIE ARHECHIPALĂ cu MEMORIILE în Sine PRIMORDIALE neafectate de „răul” căderii.

Păcatul adaugă „subconştientul şi inconştientul” ca „subterană” a „antichipurilor, antimemoriilor” ce încearcă o „înlocuire” a MEMORIILOR în Sine Fiinţiale. De aceea mistica este „drumul greu” al eliberării de „antimemoriile păcatului”, pentru a REMEMORA ADEVĂRATELE MEMORII în Sine. Misticile antice se „opresc” la „golirea de toate memoriile”. Creştinismul merge mai departe şi la REMEMORAREA ARHEMEMORIILOR Fiinţiale ale VIEȚII de Rai. Mitul „reîncarnării” succesive din misticile antice este o „memorie denaturată” a TAINEI REMEMORĂRII ARHECHIPALE. Mitul Renaşterilor este „nostalgia” după REGĂSIREA MEMORIILOR în Sine cele dinaintea căderii din Rai (vezi NAȘTEREA).

Edificator este „mitul lui Oedip”, interpretat greşit de Freud, ce este o mitizare a Memoriei lui Adam care, după păcatul căderii din Rai, are remuşcări pentru „uciderea IUBIRII” faţă de DUMNEZEU. Aşa se naşte „fobia” că şi el va fi „ucis”. Ce este „grav” este faptul că îl „bântuie” gândul că însuşi „Copilul” său va fi „ucigătorul”. Este aici complexul „păcatului” care generează boala psihică. Freud neglijează tocmai această „psihopatie a bolii păcatului” ce este, în fond, originea apoi a complexelor psihice bolnăvicioase. Tatăl lui Oedip este „avertizat” că va fi ucis de Copilul său, aceasta fiind mitizarea „fobiei uciderii”, psihopatia păcatului. Aşa, Originea nu este în „păcatul” uciderii Tatălui de către Copil,

ci în cel al „uciderii Copilului” de către Tatăl bolnav de „fobia” păcatului însuşi de ucidere a IUBIRII faţă de DUMNEZEU. Freud pune „motivul” uciderii pe Femeie-Mama-Eva, ca „rivalitate” între Tată şi Copil. Aşa, după Freud, motivul „uciderii” este Femeia-sexul, de unde apoi şi tot complexul respectiv.

Freud uită de „complexul” pe care-l face Adam după „trădarea” IUBIRII faţă de DUMNEZEU. Înainte de cădere Adam IUBEA pe DUMNEZEU şi această IUBIRE se prelungea şi în raportul său cu celelalte. Pierderea IUBIRII de DUMNEZEU îi „aduce” o schimbare de „raporturi”, cu evidenţă pentru sine şi cele de Creaţie. IUBIREA „trece” în „surogatul dorinţei egoiste”, „libidoul”. Se zice, mistic, că IUBIREA de DUMNEZEU se înlocuieşte cu „erosul sex”. Dacă înainte de cădere întâi era IUBIREA de DUMNEZEU ce copleşea sexul, după cădere sexul se evidenţiază ca prim-plan. Mai mult, RODUL IUBIRII trebuia să fie Copiii. „Creşteţi şi vă înmulţiţi” era Porunca DOMNULUI în Rai. După cădere apare mai întâi „plăcerea-patima” (vezi „Naşterea, Destinul Hristic”).

Noi, ca Isihasm, consemnăm schematic toate acestea ca repere pentru Trăirea Practică. TAINA Familiei şi Căsătoriei este esenţială. Cine nu se sileşte să Resacralizeze Chipul DIVIN al Familiei începând cu Propria Persoană, niciodată nu va „gusta” din ÎMPĂRĂȚIA lui DUMNEZEU Cel TREIME.

CHIP (gr. eikon, lat. imago = Icoană)

Pe baza Revelaţiei Biblice noi suntem creaţi după CHIPUL şi Asemănarea (kat’ eikona) lui DUMNEZEU (Facere 1, 26).

Ca Isihasm şi noi vorbim, destul de des, de CHIPUL lui DUMNEZEU şi de Chipul Creat. Sfinții Părinți Filocalici consemnează o anumită concordanță primordială între

FIINȚA lui DUMNEZEU şi Ființa Omului (Lossky). Este o metodă de analiză psihologică (augustiniană) din Chipurile Sufletului nostru şi din Frumusețile Naturii să deducem pe Cele DUMNEZEIEȘTI. Este şi modalitatea Teologică (Sfântul Grigorie de Nyssa) din Revelaţie să Cunoaştem pe Cele Dincolo de noi. Ca Isihasm noi le considerăm pe amândouă valabile, dar într-o Integralitate lărgită. Unii evidențiază modalitatea de la Chipul Creat la Cel DUMNEZEIESC, sau de la CHIPUL DIVIN la cel Creat. Argumente sunt în ambele cazuri. Sfinții Părinți nu limitează CHIPUL lui DUMNEZEU din Creaţie la părţi, ci Îl văd în Integralitatea Suflet şi Corp, Integralitatea Creației, Îngeri, Natură şi Om. DUMNEZEU Creează o Lume Spirituală şi una Corporală şi în ambele îşi „Revarsă" CHIPURILE CHIPULUI Său. Sfinții Părinți disting CHIPUL FIINȚIAL DUMNEZEIESC Apofatic, Cel Dincolo de toate, față de Chipurile Create ale CHIPULUI DUMNEZEIESC ce, creativ, se „coboară" şi în Creație. Anticii le amestecă până la confuzii.

Noi, ca Isihasm, încercăm o Iconare a CHIPULUI lui DUMNEZEU atât Teologic, cât şi Creaţional-psihologic, cu accentul pe TAINA CHIPULUI în Sine care, pentru Creştinism, este însăşi esența. Cum menţionează şi marele nostru teolog Părintele Stăniloae, Apofatismul CHIPULUI lui DUMNEZEU nu este acea închidere ermetică, ci în permanentă Deschidere şi Arătare HARICĂ-Catafatismul creştin. Relatările noastre sunt tocmai în acest sens, cu o evidenţiere accentuată pe CHIPUL propriu-zis.

Creştinismul încă din primele veacuri s-a confruntat mult cu filosofia antică tocmai datorită TAINEI CHIPULUI DUMNEZEIESC al lui HRISTOS. De aceea toată Teologia Sfinților Părinți este HRISTOLOGICĂ. HRISTOS este ARĂTAREA CHIPULUI lui DUMNEZEU prin excelenţă.

„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe TATĂL” (Ioan 14, 9). De aceea şi noi, ca Isihasm, încercăm o Mistică a CHIPULUI HRISTIC. Misticile antice fac o mistică a unei FIINȚE DIVINE fără CHIP, depersonalizată până la o „esenţă Divină metafizică”.

Creştinismul vine cu o Revelaţie aşa de tare a UNUI CHIP al lui DUMNEZEU, încât pentru filosofi pare pe cât de uluitoare, pe atât de greu de acceptat. Unii au încercat o „împăcare” între filosofie şi Creştinism, dar majoritatea au făcut un „amestec” ce le denaturează pe ambele. Disputa în fond, este pe TAINA CHIPULUI și noi, ca Isihasm încercăm o „apropiere”, dar într-un mod „lărgit”. Noi vorbim de o „Configuraţie” a CHIPULUI ce pare neobişnuită, până la învinuirea că facem „gnosticism” (neadmis în creştinism). Vă rugăm, nu vă grăbiţi cu afirmaţii gratuite şi fără temei. Noi nu spunem nimic „nou” şi nu inventăm noi concepte, cum ne acuză unii, ci Evidenţiem TAINA CHIPULUI FIINȚIAL.

În primele relatări despre Isihasm (*Memoriile unui Isihast*) încercam o Iconare a CHIPULUI TAINIC de PERSOANĂ, baza misticii creştine. Dacă pe vremea Sfântului Grigorie Palama se punea problema acută a distincţiei dintre FIINȚA în Sine şi Energiile Sale, astăzi ne punem problema acută a distincţiei dintre CHIPUL de PERSOANĂ al lui DUMNEZEU faţă de Chipul de Persoană Creată. Mistica noastră Creştină este între TREIMEA PERSONALĂ DUMNEZEIASCĂ şi Chipul de Persoană de Creaţie. Dacă Varlaam izola FIINȚA lui DUMNEZEU de Fiinţa creată, astăzi se izolează până la depersonalizare CHIPUL FIINȚEI lui DUMNEZEU de Chipul Fiinţei Create. De aceea, ca Practică Isihastă, accentul este tocmai pe TAINA CHIPULUI.

Creştinism înseamnă CHIPUL lui HRISTOS care, şi mai mult, ne DESCOPERĂ CHIPUL TREIMIC al lui

DUMNEZEU. Iată temeiul nostru. HRISTOS Însuşi ne Descoperă CHIPUL lui DUMNEZEU. „Singurul lui Fiu care este în SÂNUL TATĂLUI, ACELA L-a făcut CUNOSCUT” (Ioan 1, 18). TAINA VIEȚII Creştine este TAINA TREIMII DUMNEZEIEȘTI, Accesibilă prin FIUL Cel ÎNTRUPAT. De aici considerarea ca Teologie a Dogmei TREIMII. Și noi, ca Isihasm, CHIPUL TREIMII îl luăm ca temei în toate privinţele. Părintele nostru, Dumitru Stăniloae este considerat Teologul prin excelenţă al SFINTEI TREIMI. Cum însuşi mărturiseşte, TAINA CHIPULUI TREIMIC este un „inepuizabil subiect al reflectărilor teologice” (La început a fost Iubirea, TREIMEA). Mistica Isihastă este tocmai această Trăire a TAINEI TREIMII DUMNEZEIEȘTI încât noi, ca Fii Duhovniceşti, urmăm şi continuăm această cale. Dacă Sfinții Filocalici ne relatează un Isihasm TAINIC de Viaţă Lăuntrică până la „negrăire”, noi, cei de astăzi, facem o relatare a TAINEI Lăuntrice.

Pentru noi, cea mai importantă este REDESCOPERIREA TAINEI Filocalice, ca de abia apoi să începem şi noi o Trăire de fapt. Și Introducerea noastră în TAINELE Filocalice este „CHEIA CHIPULUI”. Dacă urmăriţi cu atenţie toate relatările noastre despre Isihasm, se înţeleg prin aceasta. Teologia porneşte de la DUMNEZEU ca FIINȚĂ Reală, cu toate atributele Sale Divine. Metafizica porneşte de la ORIGINEA în Sine a Realităţii până la „esenţa în Sine”. Mistica porneşte de la CHIPUL în Sine al lui DUMNEZEU. Mistica nu se mulţumeşte cu DUMNEZEU teologic „distant”, ci caută CHIPUL DUMNEZEIESC până la UNIREA cu EL.

Relatările Filocalice pun accentul pe Dogma teologică şi asceza „reapropierii” de DUMNEZEU. Noi, cei „păcătoşi”, de abia putem „ridica ochii” spre Cer, trebuind să „ascultăm” GLASUL DOMNULUI şi să ne conformăm „Legilor Sfinte”.

Toate relatările Filocalice pun accent pe „Pocăinţă şi pe Închinare desăvârşită” înaintea REVELAȚIEI Teologice. Aluziile la „Tainele mistice” sunt „Convorbiri de Taină” ale Sfinţilor cu fiii lor duhovniceşti.

În Filocalie doar Sfinții Părinţi pot vorbi, toţi ceilalţi „ascultă”. De aceea noi încercăm o prezentare dublă, atât de „evlavie filocalică”, cât şi de căutarea „Cunoaşterii libere”. A fost un „şoc” pentru medievalii strict religioşi apariţia unei „Cunoaşteri libere” până la „laicism”. Zisa „Renaştere şi Iluminismul profan” sunt această evidenţiere care, din păcate, a degenerat în „contrarietate”. Mult timp „Cunoaşterea” era considerată un „monopol religios”. Dar încă din antichitate filosofia s-a constituit ca o „religie laică” care a degenerat într-o „ştiinţă antireligioasă”. Astfel au dreptate Teologii să fie „atenţi” la „filosofările teologice”, cât şi faţă de „scientismul contrar”.

Noi, cei de astăzi, poate mai mult ca oricând, suntem nevoiți să facem faţă la „filosofia derutantă negativistă”, cât și la „ştiinţa explozivă” până la „despiritualizarea materialistă”. Mistica noastră de astăzi nu mai poate fi doar o „religlozitate pură” cum au vrut-o Sfinții Părinţi. Noi, cei de astăzi, trebuie să facem nişte „eforturi” titanice ca să ne „purificăm” de „profanismul filosofic și de materialismul ştiinţei”. Astfel noi încercăm o relatare a misticii Isihaste în acest context complex şi contradictoriu.

Ca Isihasm, TAINA CHIPULUI este esenţială. Noi încercăm o „distingere” a CHIPULUI DUMNEZEIESC de Chipul de Creaţie. Despre CHIPUL DUMNEZEIESC ştim atât cât ni s-a Revelat. Dar pentru noi este de ajuns ca să ne Redescoperim propriul nostru Chip. Căderea din Rai ne-a „umbrit” vederea lui DUMNEZEU şi totodată ne-a întunecat până la orbire propriul nostru Chip de Creaţie. De aceea primul fapt al unei mistici creştine este REDESCOPERIREA

Chipului nostru de Creaţie, prin care apoi să vedem şi pe al lui DUMNEZEU.

Trebuie stabilit clar că noi, Creaţia, putem intra în „Dialog” cu DUMNEZEU doar ca Chip de Creaţie. Sfinții Părinți au dezbătut în multe moduri problema CHIPULUI. Concluzia este că CHIPUL este TAINA PERSOANEI FIINȚIALE în Sine şi TAINA PERSOANEI este TAINA TREIMII. CHIPUL este DEPLINĂTATEA FIINȚIALĂ în Sine. DUMNEZEUL Creştin este UN DUMNEZEU CHIP TREIME de PERSOANE.

Faţă de metafizicile filosofice, DUMNEZEUL Creştin este FIINȚA ABSOLUTĂ a cărei „esenţă” este CHIPUL TREIMIC de PERSOANE. DUMNEZEUL Cel VIU Biblic este acesta. Filosofii pornesc de la o FIINȚĂ „fără chip, nemişcată până la o esenţă goală de sine”. Revelaţia Creştină nu admite o FIINȚĂ „goală” pe dinlăuntru, în golul căreia apoi apar „fiinţările”, creaţiile. Necuprinsul (*apeiron*) filosofic este doar o „formă fără conţinut” care apoi se „umple” cu formele creaţiei, ca emanaţie panteistă. FIINȚA DUMNEZEIASCĂ creştină este tot aşa de PLINĂ ca şi „infinitul” FIINȚEI necuprinse. Ca limbaj specific creştin DEPLINUL INTERIOR aI FIINȚEI Absolute este CHIPUL care, şi mai mult, este totodată şi CHIPUL exterior. Sfinții Filocalici gândeau şi vorbeau Teologic. Noi avem un limbaj ce are nevoie de o Resacralizare ca apoi să ne URCĂM şi noi la DUMNEZEIESCUL LIMBAJ TEOLOGIC.

Toate scrierile noastre despre Isihasm sunt o „Încercare” de REDESCOPERIRE a SACRULUI TEOLOGIC Filocalic. Filocalia este pentru noi ICOANA în faţa căreia ne Închinăm dar, totodată, încercăm şi o „INTRARE” în TAINA ei. Întradevăr, ca să putem „INTRA în RUGUL APRINS” trebuie să ne „descălţăm” de toate şi să recunoaştem aceasta.

TAINA CHIPULUI este RUGUL APRINS al Isihasmului. Dar noi, ca să „INTRĂM” în el, trebuie să facem un fel de „rememorare a manifestărilor” CHIPULUI ca să-l REDESCOPERIM. Isihasmul începe cu REDESCOPERIREA TAINEI CHIPULUI, de aceea noi îi dăm cea mai mare importanţă. Avem multe deficienţe, dar încercăm, totuşi, căci fără „REINTRAREA în CHIP” nu poate fi Isihasm. Dacă pentru misticile antice DUMNEZEU nu se poate Numi FIINȚA Absolută, pentru noi, creştinii, DUMNEZEU se NUMEȘTE CHIP DUMNEZEIESC. Pentru noi, creştinii, CHIPUL este „înaintea” FIINȚEI, fiind Cel care care Purcede FIINȚA şi Naşte EXISTENȚA.

Pentru noi NEÎNCEPUTUL DUMNEZEIESC este CHIPUL lui DUMNEZEU TATĂL, care este ORIGINEA Originilor şi datorită CHIPULUI Său de TATĂ este TREIMEA. Sesizaţi specificarea, CHIPUL de TATĂ este ORIGINEA CHIPULUI de TREIME. Filosofii admit întrucâtva o „treime de devenire” funcţională a unei Divinităţi fără Chip, care se „face Chip Treimic” ca devenire de sine. De aici „arianismul” care nu putea concepe o TREIME în SINE. Să vedem „terminologia” Sfinților Părinţi. Sinodul de la Niceea stabileşte termenul de HOMOOUSIOS şi OUSIA ca Identitate de esenţă a TATĂLUI şi FIULUI din SFÂNTA TREIME, Identitatea ca cea mai apropiată de sensul creştin, NATURA FIINȚIALĂ. Se adoptă apoi termenul de PERSOANĂ de la latinul „persona” şi grecescul „prosopon”, căruia i se dă o semnificaţie deosebită de CHIP „peste chipul văzut” (zisa mască). Se ajunge la concretizarea termenului de HYPOSTASIS, Ipostas, ca PLINĂTATEA NATURII-SUBSTANȚEI FIINȚIALE DIVINE. NATURA FIINȚIALĂ DUMNEZEIASCĂ nu se poate fărâmiţa, poseda, de aceea ipostasurile TREIMII se DESCHID reciproc unele în altele, ca

UNICITATE a UNICULUI Absolut, în COMUNIUNE cu Participare egală a fiecăruia, fără amestecare (vezi Lossky). PERSOANA este „LIBERA Relaţie cu NATURA-SUBSTANȚA în Sine”. UNICITATEA PERSOANEI este în „acel DINCOLO în Sine” încât PERSOANA nu se însumează, rămâne întotdeauna UNICĂ. Se afirmă că PERSOANA nu se poate percepe decât în relaţie cu altă PERSOANĂ, încât „RELAȚIA dintre PERSOANE” este „însăşi deosebirea lor”. Astfel în SFÂNTA TREIME RELAȚIA dintre PERSOANELE DUMNEZEIEȘTI, ca şi IZVORUL COMUN ce este TATĂL, este distincţia de bază. MONADA şi TRIADA, spune Sfântul Maxim Mărturisitorul, sunt deodată ca UNITREIME şi TRIUNITATE, ca o depăşire a numărului. DUMNEZEU TATĂL nu este doar o Monadă, ci se Dăruieşte FIULUI și în Purcederea SFÂNTULUI DUH. DUMNEZEUL Biblic nu este „închis” în sine, ci VIU. Aşa, NUMELE de TATĂL este NUMELE TAINIC al lui DUMNEZEU.

Și noi, ca Isihasm, încercăm o evidenţiere a TAINEI CHIPULUI FIINȚEI în Sine. În primele veacuri creştinismul s-a confruntat cu diferitele păreri filosofice. Problema de bază a fost şi a rămas ce este FIINȚA în Sine, ce sunt Energiile de afară ale FIINȚEI, care este accesibilitatea acestora. Revelaţia creştină ne spune clar că FIINȚA în Sine este CHIPUL UNUI DUMNEZEU TREIME, TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH care, totodată, Străluceşte într-o Lumină Energetică HARICĂ ca FIINȚĂ Completă, FIINȚA cu Energiile Sale (Sfântul Grigorie Palama). Filosofii concep un DUMNEZEU FIINȚĂ impersonală, care nu are HAR, ei făcând din Creaţie un „fel de har creat”, ca o emanaţie de „fiinţare” a FIINȚEI.

Noi, ca Isihasm, suntem puși în situaţia de a concretiza atât Teologic, cât şi metafizic, problema aceasta. Misticile

tumultuoase de astăzi sunt în majoritate mistici „semireligioase şi energetice”. Noi suntem între „Filocalia Teologică a Sfinților Părinți şi magismul ocult laic”. De aceea suntem nevoiţi să facem nişte menţiuni aparte şi unele mai lărgite. Însuşi Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că a fost nevoit adesea să „lărgească” pe Sfinții Părinţi, ca să poată evidenţia apoi tocmai „fondul” Sfinților Părinţi. Sfântul Grigorie Palama a fost nevoit să evidenţieze, mai mult decât înaintaşii săi, problema Energiilor Necreate HARICE.

Noi, ca Isihasm, suntem în situaţia de a face la fel. Nu spunem „altceva”, nu inventăm alte concepte, atenţionăm o anumită direcţie pe care o „lărgim” ca să păstrăm tocmai „esenţa” Sfinților Părinţi Filocalici. Astfel noi „lărgim” noţiunea de CHIP şi o facem „cheia” unei dezbateri filocalice. Trăirea mistică Isihastă se vede astăzi între „Puritatea Filocalică” şi „atracţia ocultă” a misticilor energetice, care se dezvoltă tot mai mult. Pentru noi, cei de astăzi, este important să „deosebim” Puritatea Filocalică de celelalte mistici. Amestecul este vătămător şi duce la o falsitate pe toate liniile. Încă din primul volum (*Memoriile unui Isihast*) se încearcă o evidenţiere a „distincției” dintre TAINA CHIPULUI Filocalic şi „antichipurile păcatului”.

Neofit pustnicul, despre care este vorba, insistă mult ca să se evidenţieze-distingă CHIPUL FIINȚIAL de „chipurile energetice”, ca şi de „antichipurile de adaus”. Unii par nedumeriți că acest Neofit vorbeşte despre aceasta ca despre o „ştiință mistică”. Și în Filocalie sunt Sfinți care îşi destăinuie propria lor „cunoaştere duhovnicească”. Noi vă oferim şi această „viziune proprie a pustnicului Neofit” pe care, totodată, o luăm ca „dezbatere Isihastă” a problemei „misticii creştine” față de misticile energetice oculte. Acest Neofit este un Trăitor Filocalic, dar în transpunere proprie autohtonă,

Carpatină. Părinţii Ioanichie şi Cleopa, prin scrierile lor, ne evidenţiază Patericul nostru Românesc-Carpatin. Acest Neofit, a cărui viziune o prezentăm noi, este unul dintre aceştia. El traduce Filocalia în CHIPUL mistic autohton de evidenţiere a CHIPULUI FIINŢIAL, mai mult decât a celui „energetic".

CHIPUL creştin mistic este UNUL, dar transpus în mod specific, după caracterul locului şi al celor Trăitori. Aşa se ştie că este specificul Filocalic Sinait, cel Athonit, cel Rusesc. Neofitul nostru vorbeşte de unul Carpatin. Sinaiţii sunt sub „semnul" direct al Cerului datorită nisipului şi lipsei de vegetaţie. Athoniţii sunt sub „semnul Minţii" filosofice greceşti. Ruşii sunt sub „semnul subteranei-subconştientului". Noi, Carpatinii, suntem sub „semnul CHIPULUI FIINŢIAL". Dacă citim Filocalia, vedem specificul acestora şi ne mirăm adesea cum „unii" pun accent pe „tinderea" fără oprelişti spre Cerul Direct (Sinaiţii), cum unii pun accent pe „complexul Minţii" care încearcă „Vederea celor DUMNEZEIEŞTI" (Athoniţii şi grecii, în general), sau pe „adâncul întunecat" al păcatelor noastre, al antichipurilor (Ruşii-slavii).

De fapt la toţi sunt, într-o oarecare măsură, toate aceste caractere, dar evidenţierea deosebită se face de către fiecare. Au fost chiar „rivalităţi" între zise „şcoli" teologice sau mistice. Grecii s-au impus prin Marii Sfinţi Părinţi. De aceea Teologia, în mare, este prin aceştia. Nu este însă o piedică să mai fie şi „mari teologi" de alt neam. Astfel, la noi, Părintele Stăniloae, e cel care aduce „contribuţii" noi şi lărgite teologiei. Sunt, de asemenea, mari teologi ruşi. Şi Neofitul nostru Carpatin se pare că „aduce" o contribuţie în privinţa misticii Isihaste. Sfântul Grigorie Palama a fost cel care a „Teologhisit" în mod deosebit mistica isihastă. Prin el Isihasmul a intrat în Teologie. Toată Filocalia nu poate fi văzută decât prin „această Teologie mistică palamită". Neofitul nostru pare să

fie un „mic palamit” Carpatin. În „Memoriile unui Isihast” acesta vorbeşte în mod deosebit de CHIPUL FIINȚIAL DUMNEZEIESC. În analogie cu Chipul Fiinţial, ca să putem discerne mai bine acest „specific neofitian”, să vedem viziunea Filocalică (athonită) asupra Chipului Fiinţial de Creaţie. În cartea sa „Ascetica şi Mistica Ortodoxă”, Părintele Stăniloae ne relatează, la capitolul Chipul Sufletului, că în mare „concepţia Sfinților Părinţi despre Suflet este împrumutată (formal, menţionăm noi) în mare parte de la Aristotel” care, de fapt, îl preia pe Platon.

În primul rând concepţia platonică a „trihotomismului” ca „spirit, suflet şi corp”. Apoi tot un fel de „chip tripartit” al Sufletului ca „configurație” a Sufletului. Concepția filosofică platonică vorbeşte de o „Inteligenţă Divină, Mintea (Nous)-Spiritul de fapt”, de un „intermediar” mai mult vital, ca suflet individual şi de corpul material, lumea lucrurilor. Această viziune „panteistă şi semiateistă” este „creştinată” de Sfinții Părinţi greci, este purificată de cele necreştine şi i se dau „noi” semnificaţii.

Creştinismul a trebuit să „ia forma platonică”, că nu putea fi „rupt” de contextul spiritual general, dar a prefăcut-o în CHIP pur creştin. Sfinții Părinţi au avut mare luptă mai mult pe linie HRISTOLOGICĂ, asupra PERSOANEI directe Hristice şi în legătură cu aceasta s-au evidenţiat şi celelalte. O viziune propriu-zis mistică asupra CHIPULUI Ființei noastre create s-a conturat nu atât metafizico-filosofic, cât din „trăirea practică” a Sfinţilor Filocalici. Limbajul grecesc a fost folosit pentru că nu era altul pe înţelesul celorlalți.

De aceea nu atât „forma de transpunere” este esenţială pentru mistică noastră creştină, cât „fondul teologico-mistic”, la care ţin cu tărie Sfinții Părinţi. Sfinţii Părinţi au fost nevoiţi să facă şi o gnostică-cunoaştere creştină, dar mereu

atenţionează că tot creştinismul este sub semnul TAINEI unei CUNOAŞTERI HARICE Dincolo de cunoaşterea noastră. Cine nu are în vedere acest fapt, face şi în creştinism o „gnostică lipsită de HAR”, ce înseamnă o „falsă cunoaştere” creştină. CUNOAŞTEREA HARICĂ este gnostica noastră creştină. HARUL, față de FIINȚĂ, poate să-și ARATE Calităţile şi Însușirile și acestea sunt „Cunoștințele” noastre. Astfel este viziunea Sfinților Părinţi asupra „Configuraţiei” Chipului Fiinţial de Creaţie. După greci, Sufletul nostru ar fi, în esenţă, trei facultăţi principale: Mintea (Nous) ca potenţă, fond de cunoaştere şi cugetare spirituală, ce are ca funcţie Raţiunea. Mintea ar fi „Chipul Divin” al Sufletului nostru, însuşi Chipul de Spirit care, pentru greci, este „asemănarea spre FIINȚĂ”. Mintea (Nous) Universală ar fi un fel de LOGOS Divin ale cărui „funcţii” sunt în Sine, Arhetipurile ce „coboară” spre „întruparea” în materie. Și Sufletul nostru ar avea o „scânteie de Minte-Logos” care ne dă Divinitatea noastră. Concepţia platonică este „evidenţierea” specificului filosofic. În această vedere Sufletul este deci: Minte (Nous), pofta (epitimia, potenţa dorințelor) şi iuţimea-impulsivitatea. De aceea şi Sfinții Părinți, când vorbesc de Suflet, îi zic „Sufletul raţional”, adică cel Spiritual propriu-zis.

De aici o conturare a unei „viziuni mistice filocalice”. Însă Filocalia nu porneşte de la „CHIPUL în Sine” al Ființei noastre create, ci de la „chipul nostru” după căderea din Rai. Calist Catafygiotul face menţiune din filocalia greacă: „Mânia şi pofta sunt puteri ce însoţesc Sufletul-Mintea în viaţa pământească, ce se naşte din asociaţia Sufletului cu trupul... ele sunt o energie a Sufletului orientată spre trup” (D. Stăniloae).

Se vorbeşte de o „zonă” Supraconştientă a Sufletului care ar fi Mintea, o zonă Raţională şi totodată o „zonă” iraţională care s-ar prelungi în Vitalul nostru vegetativ şi nutritiv. Zona

Raţională ar avea pofta şi impulsivitatea care, în pervertire, se degradează (păcatul). Sfântul Ioan Damaschin şi Sfântul Maxim Mărturisitorul caută o „stabilire” a Configuraţiei Chipului nostru Fiinţial. În acest „mod” de relatare sunt expuse majoritatea scrierilor filocalice.

Să vedem acum şi „modul” lui Neofit din relatările noastre despre Isihasm. Neofitul nostru se pare că nu „filosofează”, nu trece prin „concepţiile oamenilor” despre Chipul Sufletului. El porneşte direct TEOLOGIC. El nu ştie de Platon sau, dacă ştie, nu-i dă „temei”. El porneşte de la Teologia CHIPULUI TREIMIC DUMNEZEIESC şi „Asemănarea” Chipului nostru cu ACESTA (Facere 1, 26). Dacă DUMNEZEIREA este CHIP TREIMIC, înseamnă că şi Chipul de Creaţie trebuie să fie tot Treimic. Ca o lege Tainică. De asemenea, dacă DUMNEZEIREA este CHIP FIINȚIAL în Sine şi totodată Energii de MIȘCARE de FIINȚĂ, ca HAR, înseamnă că şi Chipul Fiinţei de Creaţie trebuie să aibă „energii de creaţie”, care sunt Corpul.

La Neofit deducția este simplă și uimitoare. El nu porneşte de la concepte filosofice, ci direct Teologic, de la REVELAȚIE. Apoi încearcă o evidenţiere a celor două „aspecte” ale CHIPULUI FIINȚIAL. Viziunea lui Neofit este, într-adevăr, strict dogmatică. De aceea toată „cheia” acestei viziuni este tocmai TAINA CHIPULUI FIINȚIAL. Viziunea sa Cosmică este pe cât de simplă, pe atât de surprinzătoare. DUMNEZEIREA în Sine este Absolutul ca aspect FIINȚIAL TRINITAR în Sine şi ca aspect Energetic HARIC. Prin aceasta Neofit „rezolvă” secole de dispute asupra „coexistenţei” Spiritului şi materiei. Într-adevăr, Spiritul coexistă cu Energia sa-HARUL care, în Creaţie, se traduce în zisa „materie”. Grecii nu puteau împăca Spiritul cu materia, dar nici nu le puteau despărţi, de unde „dualitatea contrară” filosofică.

La fel, budismul nu poate „despărţi” FIINȚA în Sine de „iluzia energetică”.

În concordanţă cu Sfinții Părinţi, Neofit conturează uimitor de simplu coexistenţa Spiritului cu Energiile sale, doar aşa fiind ADEVĂRATUL SPIRIT, COMPLET, PERFECT şi fără negaţii. Sfântul Grigorie Palama certifică din plin pe Sfinții Părinţi Filocalici atunci când Relatează „dogmatic” CHIPUL lui DUMNEZEU ca FIINȚA în Sine cu totodată Energiile Sale Harice, nedespărţite şi neamestecate, fără contrarietate. Toată disputa filosofilor se încheie. Dacă filosofia greacă şi a celorlalţi vedeau Spiritul doar „gol” de materie-energii, viziunea creştină Revelează un SPIRIT COMPLET cu Energiile Sale, dar fără „contrarietate”.

Căderea din Rai, păcatul, aduce în Fiinţa creată „contrarietatea” între Chipul de Fiinţă şi energiile sale. Neofitul nostru insistă mult pe „deosebirea” Chipului de Rai, aşa cum l-a creat DUMNEZEU, de chipul căzut. Cine nu face această deosebire, nu va putea percepe viziunea UNITARĂ creştină. Deci, viziunea lui Neofit este clară; FIINȚA este completă doar cu energiile sale Harice. Spiritul este FIINȚA şi, în fond, FIINȚA este REALITATEA în Sine, dar Spiritul FIINȚIAL are miracolul să emane din VIUL Său şi nişte energii ce fac parte tot din Ființă, dar ca aspect energetic.

Neofit insistă mult pe UNICITATEA FIINȚEI care, însă, este sub două aspecte, Spirit şi energii. Există la unele mistici filosofice un fel de „monism fiinţial” în care energiile FIINȚEI sunt confundate cu însăşi creaţia. Aici, la Neofit, este foarte clar că FIINȚA este UNICĂ în Sine ca Spirit și Energii Harice, ca două aspecte de sine, dar nu ca „împărţire, transformare sau devenire”. Mare atenţie la modul precis al relatării neofitice.

De aceea Limbajul lui Neofit este, aparent, strict ca nişte „categorii mistice". Prima categorie este CHIPUL, apoi TRI-FIINȚIALITATEA CHIPULUI, PERSOANA ca ICOANA TRIFIINȚIALITĂȚII CHIPULUI care, apoi, se „prelungeşte" în „chipurile energetice". Deci, CHIPUL este UNITATEA, INTEGRALITATEA, INDESTRUCTIBILITATEA, DEPLI-NĂTATEA, PERFECȚIUNEA şi Absolutul. DUMNEZEI-REA este UNIC CHIP în TREI FEȚE FIINȚIALE de CHIP ce, totodată, Străluceşte în Energii HARICE tot de UNIC CHIP. Astfel FIINȚA şi Energiile HARICE sunt în ORI-GINEA CHIPULUI în Sine. Toată „cheia" acestei viziuni este în TAINA CHIPULUI care Purcede FIINȚA în Sine şi emană Energiile sale. Am putea spune că mistica lui Neofit este Mistica ICOANEI CHIPULUI lui DUMNEZEU, ca INDESTRUCTIBILITATEA FIINȚEI INCREATE faţă de cea Creată. CHIPUL este marea TAINĂ a FIINȚEI care, paradoxal, DESCOPERĂ Cele ale FIINȚEI fără să o atingă.

La Neofit CHIPUL este însuşi OPERATORUL FIINȚEI în Sine Însuşi, peste Natura FIINȚEI, care dă Natură Naturii FIINȚEI, Liber în FIINȚĂ şi Cel care Purcede însăşi FIINȚA, care este în TAINA CHIPULUI. Insistenţa pe TAINA CHIPULUI este toată mistica lui Neofit. Dacă la Sfinții Părinţi ultima categorie este FIINȚA în Sine ca PERSOANĂ, la Neofit se evidenţiază cu precădere însuşi CHIPUL PERSOANEI FIINȚIALE.

Ce este PERSOANA FIINȚIALĂ? Este TAINA FIINȚEI în Sine. Neofit încearcă încă un pas, al CHIPULUI TAINEI FIINȚEI în Sine, care este însuşi CHIPUL. Astfel CHIPUL nu este o „abstracţie", cum reduc filosofii totul la „principiul în sine absolut", ci este tocmai CONCRETUL Cel mai DEPLIN Absolut. Dacă filosofii „destructurează" totul ca să ajungă la un UNIC invizibil, Neofit, paradoxal, RESTRUCTUREAZĂ

totul ca să ajungă la o SUPRASTRUCTURĂ a însuşi „principiului structurii”. Este aici o Logică ce doar în creştinism se revelează. Astfel CHIPUL este SUPRASTRUCTURA a însăşi structurii, Liberă de orice structură, dar Originea acesteia, care o are în Sine peste ea, de aceea este PERMANENȚA absolută care niciodată nu se pierde sau se preface şi care este în toate manifestările, peste care este fără ca manifestările s-o facă altceva şi, totuşi, întotdeauna ALTCEVA al ACELUIAȘI.

Pentru Neofit CHIPUL este o categorie Teologică, este însuşi DUMNEZEU TATĂL, CHIPUL DEOFIINȚIAL al TREIMII DUMNEZEIEȘTI. El nu are raţionamente filosofice, ci porneşte direct de la Revelaţia Teologică. TATĂL este CHIPUL, FIUL este ASEMĂNAREA şi SFÂNTUL DUH este FAȚA CHIPULUI. În această transpunere UNICA DUMNEZEIRE-CHIP este totodată TREIMEA CHIPULUI.

Aici Neofit mai face o remarcă pe care insistă: TAINA CHIPULUI care este TRIFIINȚIALITATEA în Sine. Dacă CHIPUL ar fi o „reducere ultimă”, ar părea tot un fel de „principiu”, ca maximul de esenţă. Dar TAINA CHIPULUI este tocmai în „maximul DEPLINULUI esenţei” care, paradoxal, este Originea esenţei. Noi nu suntem obişnuiţi cu o astfel de Logică, de a pune „înainte” DEPLINUL şi apoi „esenţa”.

Neofit afirmă că noi trebuie să avem Logica PLINULUI mai înaintea „golului”. Golul nu există, este „iluzia păcatului căderii” şi noi, după cădere, facem logica „golului spre plin”. Filosofii greşesc când fac raţionamentul „compusului spre simplu”, ca o destructurare a FORMEI. Aşa, Neofit insistă pe TAINA DEPLINULUI-SUPRAESENȚA, care Purcede Esenţa şi manifestările esenţei. În această succesiune devenismul şi succesiunea logicii noastre obişnuite sunt insuficiente şi

relative. Filosofii intuiesc şi ei „taina Formei în Sine" ca însăşi PERMANENTUL, dar fac din aceasta un „principiu abstract", ca Ideile-Forme platonice.

Aici, la Neofit, CHIPUL este FORMA-ESENȚA a însăşi esenţei. Și cel mai grăitor temei este TAINA NUMELUI de TATĂ DUMNEZEU, DEPLINUL-FORMA în Sine, ESENȚA esenţelor. TATĂL este TAINA CHIPULUI şi TAINA TATĂLUI este CHIPUL. Astfel CHIPUL este Teologia TATĂLUI şi TATĂL este Teologia CHIPULUI. De aceea, în Vechiul Testament, NUMELE lui DUMNEZEU este „CEL CE SUNT". CHIPUL este DEPLINUL care apoi „purcede esenţa-substanţa-existenţa". Acest „Cel ce SUNT" este SUPRA-esenţă. De aceea, la Neofit, se insistă pe o TAINĂ Configurativă a CHIPULUI care, nouă, ni se pare surprinzătoare. Astfel vorbeşte de TRIFIINȚIALITATEA CHIPULUI. TATĂL DUMNEZEU, CHIPUL DUMNEZEIRII, are deja în Sine pe FIUL şi pe SFÂNTUL DUH şi pentru aceasta este DEPLINUL CHIP TATĂL. TATĂL este „confirmarea" TRIFIINȚIALITĂȚII CHIPULUI. Datorită TRIFIINȚIALITĂȚII CHIPULUI TATĂLUI este DUMNEZEIREA TRINITARĂ.

La Neofit DIVINITATEA filosofică este ÎNSUȘI TATĂL, din TATĂL născându-se DIVINITATEA. Filosofii fac raţionamentul că întâi ar fi o DIVINITATE în Sine care, apoi, devine TATĂL şi TATĂL SFÂNTA TREIME. Neofit insistă pe ÎNTÂIETATEA TATĂLUI, datorită căruia este DIVINITATEA, în CHIPUL TATĂLUI fiind DIVINITATEA şi FIINȚA. Și ca probă incontestabilă este TAINA CHIPULUI TRIFIINȚIALITĂȚII TATĂLUI. Prin această „noţiune" Neofit pare să rezolve pe cât de simplu, pe atât de surprinzător tocmai problema disputelor asupra TREIMII, dacă este cu adevărat în „Sine sau în afară de Sine".

Neofit, prin TAINA CHIPULUI ca TRIFIINȚIALITATE de Sine, certifică întru totul TREIMEA cea în SINE ÎNSUȘI ca FIINȚIALITATE în Sine însuşi. Cu „monada” lor dogmatică, filosofii nu puteau concepe o TREIME în Sine, ci doar una „funcţională”, în afară. Prin CHIPUL ca TRIFIINȚIALITATE de Sine, Neofit arată și o MONADĂ-TRIADĂ ca FORMA ontologică a tuturor formelor. TATĂL este deja „TRIADA în Sine”, de aceea este TATĂL, apoi, al TREIMII.

Pentru Neofit TAINA TRIFIINȚIALITĂȚII CHIPULUI este toată Mistica şi Teologia.

Neofit nu operează cu filosofia adoptată în parte şi de Sfinții Părinţi, ci îşi extrage o filosofie din TEOLOGIA Sfinților Părinţi. Neofit operează doar cu Teologia Sfinților Părinţi, purificată de „apanajul filosofic” adoptat de Sfinții Părinţi ca instrument de comunicare. Neofit are avantajul că posedă deja Teologia Sfinților Părinţi şi poate face din „însăşi Teologie, o filosofie Teologică”. Sfinții Părinţi au trebuit ca mai întâi să „concretizeze” Teologia, ca de abia apoi să se facă o „proprie filosofie Teologică”. Acest Neofit încearcă tocmai acest „vis” al Teologilor.

Ca Isihasm, Neofit se vede în situaţia de a „Teologhisi însăşi Teologia”, pentru că Isihasmul, ca mistică, este însăşi „Teologhisirea teologiei Sfinților Părinţi”. Doar aşa intuim şi noi că mistica Isihastă se va evidenţia în contextul de astăzi al „deteologhisirii”, mai mult sau mai puţin vizibile. Și TAINA CHIPULUI-TRIFIINȚIALITATE este „cheia”.

În acest mic dicţionar noi insistăm pe evidenţierea acestei TAINE ca „specific” al Trăirii Isihaste. Nu putem cuprinde aici toate aspectele problemei. Aşa vom vorbi la noţiunea de PERSOANĂ despre TRIADELE TRIFIINȚIALITĂȚII CHIPULUI (vezi cap. 8 din „Memoriile unui Isihast”). Ce am vrea să mai menţionăm este partea Practică Isihastă, ca

mistică a CHIPULUI Ființei noastre de Creaţie, ca „dublă deschidere”, Suflet şi Corp. Însă insistența este pe mistica directă a Sufletului-Chipul propriu-zis al Ființei noastre.

Mare atenţie la deosebirea pe care o facem asupra Chipurilor de Viață Sufletească, față de chipurile energetice corporale. Să deosebiţi ARHECHIPURILE DIVINE HARICE de Chipurile Arhetipale de Creație. Sunt o serie de probleme care, pentru mulţi Trăitori mistici, sunt totuşi esenţiale, ca „deschiderea trăirii mistice”. Dacă unii pot Trăi mistic, simplu şi direct filocalic, sunt foarte mulţi care au mare nevoie de o „RESTRUCTURARE” pe toate liniile, Sufleteşte, intelectual şi energetic. De aceea noi avem în vedere toate aspectele, ca Isihasm pentru toată lumea, nu doar pentru „privilegiaţi”. Noi încercăm o „Sinteză globală” ce, pentru unii, pare „riscantă” (vezi SUFLETUL, TRUPUL, TREIMEA, PERSOANA HRISTICĂ, HARUL, ENERGIILE CREATE).

CREAȚIA (gr. Ktisis-Ktisma, lat. Creatio)

Ca să vorbim de Creaţie trebuie mai întâi să avem deja noţiunile de bază: DUMNEZEU, CREATOR, HAR, SPIRIT, materie, etc. În acest mic dicţionar noi vă oferim strict cele referitoare la înțelegerea misticii Isihaste, în viziunea respectivă.

Strict Teologic creştin, Creaţia este Opera lui DUMNEZEU în care EL, CREATORUL, îşi „revarsă” CHIPURILE VIEȚII DUMNEZEIEȘTI şi le face Creativ încă o Realitate de Fiinţialitate Creată. Sfinții Părinţi ne spun clar: DUMNEZEU este UNUL-TREIME, TATĂL, FIUL, SFÂNTUL DUH în Străluciri Energetice tot NECREATE, ca HAR. Cum zice Sfântul Grigorie Palama, FIINȚA DUMNEZEIASCĂ şi Energiile Sale ca DUMNEZEU COMPLET.

Dumnezeul filosofilor este „incomplet”, este o „monadă singulară” în primul rând, închis total în sine, nemişcat şi fără Viaţă în sine, care de abia apoi, prin zise „energii create”, se manifestă într-un fel de „lume” iluzorie, relativă, care are prea puţin Memoria Divină şi care trebuie să facă drumul întors la origine. Cosmogoniile antice sunt aşa de confuze şi amestecate încât cu greu îţi poţi face o imagine clară.

Noi vă redăm aici Viziunea Teologică a Sfinților Părinţi, cu implicațiile acesteia apoi în mistica Isihastă.

Ca să vorbim de Creaţie trebuie să avem următoarele repere:

– CHIPUL Teologic al Divinității ca TREIME şi Energii Harice,

– Creaţia ca ACT PERSONAL VOLUNTAR,

– Creaţia ca ÎNTRUPAREA CUVÂNTULUI-FIULUI lui DUMNEZEU.

Teologic creștin, DUMNEZEU este FIINȚA TREIME şi Energiile Sale HARICE, deci, fără amestecare, fără împărţire. Noi, Creaţia, avem acces prin HAR la „Cele ale FIINȚEI”. Mulţi confundă VIUL DUMNEZEIESC cu însuşi HARUL. Noi, ca Isihasm, accentuăm în mod deosebit pe distincţia dintre VIAȚA INTRAFIINȚIALĂ TREIMICĂ şi Viaţa HARICĂ Energetică ce reflectă pe cea INTRAFIINȚIALĂ. Aici este rezolvarea unei grele probleme, a FIINȚEI şi Energiilor Sale. Filosofii ce consideră FIINȚA absolută un „nedefinit-necuprins şi închis în sine”, nu pot concepe o VIAȚĂ INTRAFIINȚIALĂ, ci doar exterioară, energetică, din „afara” FIINȚEI, ca o „contrazicere” a FIINȚEI. Însă TREIMEA FIINȚEI Creştine poate avea o VIAȚĂ INTRAFIINȚIALĂ ca TREIMEA Celor TREI PERSOANE ce, apoi, se reflectă ca Energii HARICE. În această viziune

FIINȚA este VIE în SINE ÎNSĂȘI şi Energiile HARICE nu mai sunt „negaţia” FIINȚEI, ci Afirmaţia VIULUI FIINȚEI.

După Revelaţia Creştină FIINȚA DUMNEZEIASCĂ este o FIINȚĂ INTEGRALĂ, deodată cu Energiile Sale HARICE. Filozofii văd insuficient FIINȚA, fără energiile sale proprii, confundând Creaţia cu acestea. În sens creştin Creaţia este Opera FIINȚEI şi HARULUI Său, distinctă de HAR. Filosofii văd FIINȚA „goală” de orice manifestare INTRAFIINȚIALĂ, aceasta fiind în „afara” sa, ca o „negație” a sa.

Pentru filozofi FIINȚA nu este SPIRITUL, ci energiile sale sunt „spirituale”. Creștin, FIINȚA este DEPLIN SPIRITUAL în Sine INTRAFIINȚIAL, care apoi se reflectă şi într-o Energie HARICĂ, prelungire de VIAȚĂ INTRAFIINȚIALĂ-SPIRITUALĂ. FIINȚA „goală” în Sine, filosofic, trebuie să se „rupă” de Sine în „energiile” Sale, de unde panteismul acestora. Creştin, FIINȚA este PERSONALIZATĂ în Sine Însuşi ca DEPLIN INTRAFIINȚIAL. La filosofi FIINȚA este „depersonalizată” în Sine însuși şi „personalizată” în energiile sale. Teologic creştin, FIINȚA este deja PERSONALIZATĂ în SINE şi, energetic, Personalizarea nu mai este „negaţia” FIINȚEI, ci Afirmaţia ei. Și de aici viziunea creştină a Cosmologiei ca ACT PERSONAL FIINȚIAL şi Energetic HARIC deodată, ca INTEGRALITATE Afirmativă. Căderea din Rai aduce în Fiinţa Creată apoi „contrarietatea” dintre Ființă şi energiile sale.

Creaţia este în „hotarul timpului şi nimicului” (*ex nihilo*). Apare la un „moment dat şi din nefiinţă”. Teologic creştin, „timpul” nu există ca „fapt în sine”, ci doar ca ACT PERSONAL şi VOLITIV. FIINȚA DUMNEZEIASCĂ, TREIME şi HAR, Creează cu adevărat şi o calitate Creată, ca ACT PERSONAL şi VOLITIV. DUMNEZEIREA DEPLINĂ

TREIME şi HAR nu poate avea „gol” pentru „timp şi spaţiu”. Acestea apar ca ACT de Creaţie.

Filozofii „dualizează” Absolutul ca FIINȚA în Sine şi un „gol” ce se face Creație. Filozofii ori „împart” panteistic FIINȚA în energiile sale de creaţie (ca FIINȚA şi fiinţările sale) ori „despart” total FIINȚA de Creaţie până la „contrarietatea” absolută. Creştinismul nu admite „neantul-golul”, DUMNEZEIREA fiind DEPLINUL Absolut. Creaţia fiind încă o „Fiinţă” ce se naşte din ACTUL CREATOR al UNICEI FIINȚE Absolute, aduce cu ea timpul şi spaţiul, ce sunt valabile doar pentru Fiinţa Creată. Timpul şi spaţiul apar odată cu ACTUL CREATOR, neexistând înainte.

Prin ACTUL CREATOR DUMNEZEU „face loc” în DUMNEZEIRE şi Fiinţei Create, se „retrage” pe Sine ca să „fie” şi o Creaţie. Acest „LOC de TAINĂ” este „Împărăţia Creată”. Doar „retrăgându-se” DUMNEZEIREA, ca ACT PERSONAL, apare „timpul şi spaţiul”. Mistic creştin, nu se „dualizează” Fiinţa în Sine, ci FIINȚA DUMNEZEIASCĂ, real şi faptic, CREEAZĂ şi o Fiinţă Creată. Creaţia nu este „necesitatea” FIINȚEI în Sine de a se manifesta, ci este o Reală Creaţie, în care Creaţia se manifestă pe Sine ca DIALOG cu SUPRAMANIFESTAREA CREATORULUI.

Sfinţii Părinţi Filocalici identifică Taina Creaţiei în ACTUL PERSONAL şi VOLITIV aI FIINȚEI DUMNEZEIEȘTI, doar aşa fiind posibilă şi o Realitate de Creaţie, care „nu este DUMNEZEIRE”, dar este ieşită din ACTUL VOLITIV al DUMNEZEIRII. Acest ACT este ÎNRUDIREA Creaţiei Cu DUMNEZEU. TAINA ACTULUI PERSONAL este însăşi mistica specifică Isihastă.

În viziunea creştină DUMNEZEIREA nu se „dualizează” pe Sine în Creaţie, căci nu se poate “împărţi”, ci „Dublează” Absolutul cu încă un „absolut creat”. Pare lipsită de logică

existenţa a „două absoluturi”. Marea TAINĂ a Creaţiei este că DUMNEZEU poate „face loc” în Absolutul Său şi unui „absolut creat”, că doar aşa poate fi adevărată Creaţia „după CHIPUL şi ASEMĂNAREA SA” (Facere 1, 26).

Absolutul creat nu „contrazice” ABSOLUTUL în SINE UNIC, ci îl AFIRMĂ. ABSOLUTUL DUMNEZEIESC nu se „împarte” pe Sine în „părţi de creaţie”, că ar fi o „distrugere” a însuşi ABSOLUTULUI. Creştinismul nu admite „împărţirea”. DUMNEZEIREA ABSOLUTĂ CREEAZĂ „Ceva tot pe Măsura Sa”, ceea ce înseamnă „tot un absolut, dar Creat”.

Vechiul Testament Biblic ne vorbeşte de o Creaţie a UNUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC, ce Creează totul direct şi PERSONAL, fără alţi „intermediari”. Noul Testament ne aduce date în plus. Noi le unim.

Aşa: „La început a fost CUVÂNTUL, prin care s-a creat Cerul şi Pământul (Ioan 1, 1-3; Facere 1, 1). Cosmogoniile antice păstrează „amintirea” unei „Prime Creaţii” ce, confuz, este considerată un fel de „materie-substanţă” de creaţie.

Ca mistică Isihastă noi căutăm originea Creaţiei în însăşi PERSOANA CUVÂNTULUI-FIULUI lui DUMNEZEU. Și ca să înţelegem mobilul creaţiei, trebuie să privim „anterior” creaţiei. Teologic creştin s-a văzut că DUMNEZEIREA este, după Revelaţia Hristică, TREIME şi Energii Necreate HAR. DUMNEZEIREA INTRAFIINȚIALĂ este TREIMEA de PERSOANE a cărei VIAȚĂ este TAINA negrăită ce o Descoperă doar FIUL FIINȚIAL, Cel din Sânul TATĂLUI (Ioan 1, 18). Ce putem afla este IUBIREA în Sine FIIN-ȚIALĂ dintre PERSOANELE TREIMICE, TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH. Și CHIPURILE VIEȚII IUBIRII INTRAFIINȚIALE se reflectă apoi în atributele şi însuşirile Divine Energetice HARICE.

Creştinismul vorbeşte de o VIAȚĂ INTRAFIINȚIALĂ ce, apoi, se reflectă în Energiile HARICE. Cu FIINȚA lor „goală” în Sine, filosofii au doar conceperea unei „Vieţi exterioare” FIINȚEI, ca energii de „afară”, până la „negarea” FIINȚEI. Pentru filosofi Spiritul este o „Inteligenţă” cu principii de gândire, ce poate fi „impersonală, ca şi personală”, ca manifestare de Sine. În viziunea creştină, FIINȚA în Sine este VIAȚA INTRAFIINȚIALĂ, de unde CHIPUL ONTOLOGIC de PERSOANĂ care, apoi, are Inteligenţă ca „CHIPURI de CHIP”.

Noi, ca Isihasm, insistăm în mod deosebit pe VIUL INTRAFIINȚIAL al FIINȚEI în Sine, pe care îl distingem de Viul Energetic HARIC, ca să evidenţiem CHIPUL de PERSOANĂ FIINȚIALĂ, tocmai specificul misticii Isihaste. Toate misticile antice și mai noi, cele oculte, sunt mistici „energetice” care „depersonalizează” FIINȚA în Sine. În sens creştin, esenţa FIINȚEI în Sine este CHIPUL-PERSOANA şi CHIPURILE de VIAȚĂ INTRAFIINȚIALĂ ce se reflectă apoi în Energiile HARICE. Fără această menţiune clară se interpretează şi Isihasmul tot ca mistică energetică. S-a văzut că TAINA FIINȚEI în Sine este CHIPUL care deja are TRIFIINȚIALITATEA de Sine, datorită căreia CHIPUL Purcede FIINȚA şi Naşte EXISTENȚA (vezi CHIPUL, FIINȚA, PERSOANA).

Referitor la ACTUL de Creaţie, noi, ca Isihasm, trebuie să distingem clar ACTUL FIINȚIAL PERSONAL de Actul Inteligenţei Spirituale ce reflectă ACTUL PERSONAL. Filosofii amestecă ACTUL PERSONAL VOLITIV cu însăşi Inteligenţa până la o substituire reciprocă. Ca Isihasm noi distingem FIINȚA în Sine de Energille Sale HARICE (vezi Sfântul Grigorie Palama). Sfântul Maxim Mărturisitorul, care face cea mai reuşită „sinteză” a gândirii filozofice antice, de

asemenea distinge, cu insistenţă, ACTUL FIINȚIAL DUMNEZEIESC de Raţiunile HARICE care ies din ACTUL FIINȚIAL PERSONAL. S-a încercat o „analogie” între CUVÂNTUL-FIUL FIINȚIAL DUMNEZEIESC şi Inteligenţa Divină a filosofilor.

Sfinţii Părinţi disting PERSOANA FIINȚIALĂ a FIULUI-CUVÂNTULUI DUMNEZEIESC de Inteligenţa Divină ce se manifestă prin FIUL-LOGOSUL DUMNEZEIESC. LOGOSUL Divin nu este însăşi Inteligenţa Divină, ci IZVORUL Inteligenţei şi totodată OPERATORUL Inteligenţei. Filosofii pierd din vedere tocmai „Ideea Ideii de Idee”, cum zice Aristotel. Ideea, ca „principiu” de Inteligenţă a filosofilor, este insuficientă pentru creştinism. PERSOANA FIINȚIALĂ în Sine are în Sine o SUPRAINTELIGENȚĂ pe care noi o numim CONȘTIINȚA totală în Sine; ca reflectare de VIAȚĂ INTRAFIINȚIALĂ, este apoi posibilă şi o Inteligenţă „funcţională” de „afară”, energetică. Inteligenţele-Ideile în Sine platonice sunt „energiile Spirituale” ale BINELUI DIVIN şi Însuşi BINELE Divin este reflectarea FIINȚEI-NECUPRINSULUI Dincolo de toate.

Creștinismul nu admite o Inteligenţă „independentă” de FIINȚA ca ACT al însăşi FIINȚEI ce se manifestă în „afara” Sa. De aceea catolicii nu pot pricepe HARUL NECREAT, că amestecă ACTUL FIINȚEI în Sine cu Actul Inteligenţei, produsul ACTULUI FIINȚIAL. Sfântul Grigorie Palama distinge clar ACTUL FIINȚEI în Sine de Actul Energetic HARIC, dar fără despărţire sau amestecare şi fără împărţirea ACTULUI în Sine. ACTUL este UNUL dar, ca Origine, este în ACTUL direct al FIINȚEI PERSONALE, ce apoi se prelungește de la sine în Actele Energetice HARICE. Niciodată nu este ACT FIINȚIAL-PERSONAL fără Energiile

Sale HARICE. Dar niciodată nu este Act HARIC în lipsa și înaintea ACTULUI FIINȚIAL PERSONAL.

Filosofii „despart" Actele Inteligenţei HARICE de ACTUL FIINȚIAL direct până la confuzia că Actele HARICE ar fi ACTELE FIINȚEI în Sine. Noi, ca Isihasm, insistăm mult pe distingerea ACTULUI FIINȚIAL de Actele Energetice HARICE, fără să le contrariem însă, fără să le împărţim şi fără să le amestecăm. Accentul nostru este pe ACTUL FIINȚIAL PERSONAL care, apoi, se reflectă în cel Energetic HARIC ca Afirmaţie şi prelungire.

Ca Isihasm căutăm evidenţierea VIEȚII de CHIP FIINȚIAL în Sine care, apoi, se transpune şi energetic. Se vorbeşte de o Sophie-Înţelepciune Divină pe care unii încearcă chiar să o Personifice... Noi, ca Isihasm, insistăm pe CHIPUL PERSONAL al CUVÂNTULUI-FIULUI-LOGO-SULUI DUMNEZEIESC, UNICUL CHIP PERSONAL admis. Noi nu admitem o Înţelepciune-Frumuseţe Divină separată de PERSOANA LOGOSULUI. De aici grija Sfinților Părinţi de a nu confunda HARUL-Calităţile Energetice Divine cu Însăşi PERSOANA DUMNEZEIASCĂ. Filosofii vorbesc de Inteligenţa Divină care a Creat Lumea. Noi zicem că PERSOANA DUMNEZEIASCĂ a Creat Lumea şi din ACTELE directe și PERSONALE reiese apoi şi o zisă Înţelepciune Divină.

Mulţi confundă şi amestecă ACTUL PERSONAL cu atributul Inteligenţei. ACTUL PERSONAL este POTENȚA și Originea Inteligenţei. De obicei se consideră că datorită Inteligenţei este apoi ACTUL. Teologic creştin, PERSOANA este SUVERANĂ şi peste înseși ACTELE Sale, LIBERĂ peste însăşi propria Fire. De aici considerarea CHIPULUI de PERSOANĂ ca TRIFIINȚIALITATEA CHIPULUI FIINȚIAL, CONȘTIINȚA în Sine, DUHUL-MIȘCAREA CONȘTIINȚEI

în Sine şi FIREA-ASEMĂNAREA-LIMBAJUL CONȘTIINȚEI în Sine (vezi Triadele PERSOANEI din „Memoriile unui Isihast”). FIREA este ACTUL. Și apoi prin ACT-FIRE iese energia întregii PERSOANE ca atribute-calităţi. Neofit pustnicul încearcă o Identificare a VIEȚII INTRAFIINȚIALE deosebită de Viaţa energetică. De aici, ca Isihasm, noi insistăm pe POTENȚA FIINȚEI în Sine, Originea ACTELOR şi manifestărilor Sale.

Referitor la Creaţie, ACTUL LOGOSULUI este astfel direct PERSONAL ca însăşi Originea Inteligenţei-Sophiei. FIREA ACTULUI PERSONAL este POTENȚA Inteligenţei. FIREA INTRAFIINȚIALĂ se traduce apoi ca Inteligenţă. Mistic, FIREA FIINȚEI noi o numim LIMBAJUL FIINȚEI. Inteligenţa Divină este pe măsura FIRII Divine. Filosofii pun Inteligenţa înaintea Limbajului, ca originea Limbajului.

Evanghelic, la „început a fost CUVÂNTUL” (Ioan 1, 1) şi apoi din CUVÂNT iese Inteligenţa. Ca Isihasm noi insistăm pe CHIPUL CUVÂNTULUI care este înaintea şi Originea Inteligenţei. CUVÂNTUL este ACT FIINȚIAL, este însuşi LIMBAJUL FIRII INTRAFIINȚIALE și LIMBAJUL FIRII se face Inteligență HARICĂ. FIREA-ACTUL este FIINȚA în Sine şi Inteligenţa este energie HARICĂ de FIRE FIINȚIALĂ PERSONALĂ. Cei care încearcă o Personalizare „separată” a Inteligenţei, fac greşeala de „personalizare a energiilor-atributelor” aşa cum au făcut miturile antice, făcând din acestea entităţi-zei. Se vorbeşte şi teologic de „Eonii Divini”, un fel de „veşnice inteligenţe-raţiuni Divine”, care se fac Arhetipuri Divine ce coboară ierarhic în Creaţie, Îngerii fiind purtătorii, prin excelenţă, ai acestora (vezi „Ierarhia Cerească” de Sfântul Dionisie Areopagitul). Problema este mai complexă dar, ca Isihasm, noi menţionăm ACTUL de PERSOANĂ FIINȚIALĂ ca UNICA Origine a

Inteligenţei HARICE. Şi Teologic mulţi confundă şi amestecă ACTUL cu însuşi HARUL.

Mare atenţie la insistenţa noastră, pe distincţia dintre ACTUL FIINȚIAL PERSONAL (ce este FIRE INTRA-FIINȚIALĂ), și Actele Energetice HARICE, ca reflectare. Ca mistică Isihastă insistăm pe „concretizarea” VIEȚII INTRA-FIINȚIALE ce apoi se răsfrânge în Viaţa energetică. Noi identificăm Isihasmul ca Mistica VIEȚII INTRAFIINȚIALE PERSONALE, de FIRE-LIMBAJ de FIINȚĂ în Sine, care apoi se transpune energetic. Noi nu admitem „principii în sine” Spirituale, separate de PERSOANA FIINȚIALĂ, ca cele filosofice, ca „entităţi-idei în sine”.

Mulți se încurcă rău de tot aici. Aceste zise „principii spirituale” depersonalizează FIINȚA în sine, lucru de neadmis în creștinism. Filosofii vorbesc de nişte „inteligenţe-legi în sine” ca suport şi mobil al realității. Ca mistică Isihastă noi nu admitem „inteligenţe libere” şi separate de PERSOANA FIINȚIALĂ DUMNEZEIASCĂ. În acest sens vom înţelege ACTUL Creaţiei în viziunea creştină. Dacă DUMNEZEIREA este TREIMEA FIINȚIALĂ în Sine şi totodată Energii HARICE Divine, Creaţia este ACT UNITAR PERSONAL şi HARIC deodată şi fără amestecare. FIINȚA TREIMICĂ a revelaţiei creştine este VIE în Sine (nu nemişcată ca la filosofi) şi VIUL INTRAFIINȚIAL se traduce apoi ca Energii HARICE.

Filosofii, consideră Energiile HARICE ca „singura” posibilitate de Mişcare a FIINȚEI. Noi distingem clar un UNIC ACT în Dublă Mişcare, ca LIMBAJ direct FIINȚIAL şi energii HARICE. Doar aşa înțelegem Creaţia Biblică, că DUMNEZEU întâi „ZICE” şi apoi, HARIC, se „Face” (Facere 1, 1-10). Noi, ca Isihasm, vorbim de ARHECHIPURILE LOGOSULUI, ce sunt altceva decât „arhetipurile”

filosofice. Filosofii spun că FIINȚA în Sine nemişcată, totuşi, emană nişte „prime energii spirituale” ca nişte „principii în sine”, care se fac „arhetipurile-inteligenţele” creaţiei.

Noi vedem dincolo de „aceste arhetipuri”, vedem ARHECHIPURILE FIINȚIALE-CUVINTELE-LOGOS în Sine ale PERSOANEI LOGOS. Faceţi distincţia clară dintre „logoi energetici-arhetipali” filosofici și LOGOI-CUVINTELE în Sine FIINȚIALE ale PERSOANEI FIINȚIALE LOGOS-FIUL lui DUMNEZEU. CUVINTELE în Sine ale PERSOANEI LOGOS sunt LIMBAJUL FIRII direct FIINȚIALE, sunt FIINȚA care, apoi, se reflectă ca „logoi harici”. Vi se pare grea această „vedere dincolo”. Sfinții Părinţi ne avertizează că FIINȚA în Sine este Apofatică, de nepătruns, dar se DESCOPERĂ de FIUL, se împărtășeşte ca FIRE. Noi ne împărtăşim de „Cele ale FIRII” DUMNEZEIEȘTI, prin care ne păstrăm TAINA FIINȚEI în Sine, dar fără să fim „total înstrăinaţi”. Sfântul Ioan Damaschin, Sfântul Maxim Mărturisitorul, când vorbesc de UNIREA FIRILOR de DUMNEZEU și Creaţie în UNICA PERSOANĂ HRISTICĂ, ne menţionează tocmai această TAINĂ a împărtăşirii FIRII FIINȚIALE DUMNEZEIEȘTI. În însemnările sale despre Isihasm, Neofit pustnicul vorbeşte de TRIFIINȚIALITATEA FIINȚEI în Sine ca DEOFIINȚĂ, ÎNRUDIRE, FIRE (vezi Triadele PERSOANEI, cap.8). FIREA este LIMBAJUL FIINȚEI prin care ne „apropiem” de FIINȚĂ, prin care DIALOGĂM. De aceea mistica Isihastă este DIALOG Între FIINȚE, nu „absorbire”.

Ca să înţelegem Creaţia ca mistică Isihastă, trebuie să distingem clar FIINȚA lui DUMNEZEU de Fiinţa Creată. Apoi să distingem FIINȚA PERSONALĂ DUMNEZEIASCĂ TREIMICĂ de Energiile Sale HARICE. Să distingem VIUL FIINȚIAL ca ACTE ARHECHIPALE în Sine, ca CHIPURI

de FIRE INTRAFIINȚIALĂ, față de Actele Energetice HARICE ce se prelungesc din ACTELE FIRII PERSONALE.

Creația este LITURGHIA FIULUI-LOGOSULUI DUMNEZEIESC. Astfel noi trebuie să Identificăm net PERSOANA FIULUI, ca Originea şi totodată ca Inteligența Creației. Să menţionăm însă, este o distincție clară între LIMBAJUL FIRII LOGOSULUI FIINȚIAL şi Limbajul HARIC al Inteligenței, reflectarea Celui FIINȚIAL. De obicei se confundă Inteligența cu LIMBAJUL FIINȚIAL în Sine. FIUL-LOGOSUL este în primul rând FIREA-LIMBAJUL TREIMII DUMNEZEIEȘTI, care este mai presus de toate Inteligențele, care are în Sine toată Inteligența posibilă care apoi, HARIC energetic, reflectă Inteligența de Creație. Sophia-Inteligența HARICĂ nu poate fi „personalizată”, căci ea este în Originea PERSOANEI FIINȚIALE ce reflectă Inteligența. Teologic se vorbeşte de Raţiunile Logosului ce Creează lumea. Sfinții Părinți au însă în vedere pe primul plan PERSOANA-LOGOS care, ca ACT direct şi PERSONAL, LUCREAZĂ Însăşi Inteligenţa Divină. Sesizați. PERSOANA, ca ACT direct, LUCREAZĂ-produce propria Sa Inteligență.

FIREA DUMNEZEIASCĂ este SUPRAINTELIGENȚA care, apoi, produce LIBER propria Inteligență HARICĂ. Mistic creştin trebuie să ne obişnuim cu această logică a TAINEI PERSOANEI, datorită căreia este apoi și o logică inteligibilă. LOGICA PERSOANEI FIINȚIALE este DINCOLO de toate, este Originea şi POTENȚA. Noi, ca Isihasm, insistăm aici pe acestea ca să evidenţiem încă o dată CHIPUL CUVÂNTULUI FIINȚIAL ca Originea Inteligenței HARICE. Este o legătură mistică între CUVÂNT şi Inteligență. Ca mistică specific creştină, CUVÂNTUL este originea Inteligenței, de aceea nouă, celor obişnuiți cu „prioritatea Inteligenței”, ni se pare greu de înțeles. Mistica Isihastă este

TAINA Misticii CUVÂNTULUI, de aceea nu poate fi decât Mistica DIALOGULUI FIINȚIAL, deosebită de misticile de „absorbție”. Astfel Creația are „esență de CUVÂNT” şi prin CUVÂNT se dezvăluie Inteligența HARULUI CUVÂNTULUI.

Un Anume CUVÂNT al Tău Creează pe Fiecare,
SCÂNTEIA de DUMNEZEU în Tainică-NTRUPARE.

Pentru misticul Isihast nu „principiile Inteligenței Divine” sunt esențele Vieții, ci ARHECHIPURILE CUVINTELOR FIINȚIALE LOGOS, care sunt EUHARISTIE de Însăşi FIRE DUMNEZEIASCĂ ce se Împărtăşeşte Creației. Aceste CUVINTE LOGOS nu sunt „abstracții spirituale”, ci FIRE de PERSOANĂ DUMNEZEIASCĂ ce UNEȘTE PERSOANA DUMNEZEIASCĂ și Persoana Creată ca ÎNTÂLNIRE-APROPIERE-ATINGERE sau, cum îi zicem noi mistic, ÎMBRĂȚIȘARE FIINȚIALĂ ce nu amestecă FIINȚELE, ci le UNEȘTE prin Împărtăşire de FIRE, de VIAȚĂ FIINȚIALĂ. VIAȚA este Împărtăşire de FIRE a FIINȚEI ce menţine INDESTRUCTIBILITATEA FIINȚEI. De aici TAINA PERSOANEI UNICE HRISTICE, a UNIRII FIRILOR de DUMNEZEU şi de Creaţie, fără amestecarea FIINȚELOR (vezi PERSOANA HRISTICĂ).

Noi, ca Isihasm, Identificăm Taina Creaţiei în însăşi TAINA ÎNTRUPĂRII LOGOSULUI-FIULUI DUMNEZEIESC în Creaţie. Cum îi zicem noi, mistic, TAINA IUBIRII-LITURGHIEI FIULUI DUMNEZEIESC. Doar aşa Creaţia este văzută în viziunea mistică specific creştină.

Mistica Isihastă este mistica CUVÂNTULUI DUMNEZEIESC. De aceea, pentru noi, TAINA CUVÂNTULUI este însăşi TAINA Trăirii Isihaste. Astfel noi lărgim cele spuse de Sfinții Părinţi şi distingem CUVÂNTUL de Energiile HARICE.

CUVÂNTUL este IZVORÂTOR de HAR şi SFÂNTUL DUH este MIŞCAREA şi HARUL CUVÂNTULUI. Aici este toată mistica Vieţii Isihaste.

Prin mistica TAINEI CUVÂNTULUI HRISTIC, noi atragem pe SFÂNTUL DUH care pune în Lucrare HARUL Divin, prin care avem acces la Cele DUMNEZEIEȘTI. Sfinții Părinţi pun între FIINȚA lui DUMNEZEU şi Creaţie HARUL ca Punte de Legătură. Noi mai identificăm şi Legătura noastră cu HARUL care, paradoxal, o face CUVÂNTUL-Originea HARULUI Însuşi. Dar primirea HARULUI se face prin CUVÂNTUL Cel ce IZVORĂȘTE HARUL. Filosofii consideră că în Viul Energetic HARIC este esenţa Creaţiei. Noi căutăm însăşi „esenţa esenţei HARICE”, care este, Dincolo de HAR, CUVÂNTUL FIINȚIAL al LOGOSULUI-FIULUI DUMNEZEIESC.

Noi vorbim des de ARHECHIPURILE CUVÂNTULUI ca bază apoi a Raţiunilor HARICE. Noi punem înaintea Raţiunilor HARICE ARHECHIPURILE FIINȚIALE ale CUVÂNTULUI FIINȚIAL PERSONAL LOGOS. Și aceasta pentru a distinge VIUL FIINȚIAL de Viul Energetic. Doar consemnarea unui Viu Energetic HARIC face o „depersonalizare” a FIINȚEI, de neadmis în creştinism, în care FIINȚA este tocmai CHIPUL în Sine de PERSOANĂ FIINȚIALĂ.

Menţiunea noastră pe VIUL FIINȚIAL este de a concretiza VIAȚA FIINȚIALĂ PERSONALĂ ca Originea apoi a Vieţii Energetice HARICE. Și VIAȚA INTRAFIINȚIALĂ este LIMBAJUL-FIREA FIINȚIALĂ, cea Dincolo de toate Chipurile energetice. Cele FIINȚIALE sunt Apofatice, dar există, şi din ele se reflectă descoperirile Chipurilor Energetice HARICE. Raţiunile HARICE sunt Descoperirea TAINICELOR CHIPURI ale CUVÂNTULUI FIINȚIAL Cel Dincolo de toate Chipurile.

În această accepţiune Creaţia este „esenţă de CUVÂNT", de ACT PERSONAL FIINȚIAL ce se transpune apoi Energetic HARIC, prin care se Făptuieşte totul. Accentul nostru pe ACTUL direct şi PERSONAL este tocmai insistenţa Sfinților Părinţi. Creaţia este ACT PERSONAL şi VOLITIV al TREIMII DUMNEZEIEȘTI care, prin HARUL Său, Făptuieşte totul. CUVÂNTUL este ACTUL PERSONAL, este UȘA prin care SFÂNTUL DUH pune în Lucrare HARUL. Astfel înţelegem relatarea Biblică a Facerii.

La început a fost CUVÂNTUL,
Prin care s-a făcut Cerul şi Pământul (Ioan 1, 1-3; Facere 1, 1).

Noi, ca Isihasm, interpretăm Creația ca LITURGHIA FIULUI lui DUMNEZEU în RITUALUL SFÂNTULUI DUH.

Din neînceput a fost IUBIREA,
TREIMEA-LITURGHIA.
Din Început a fost CUVÂNTUL
Prin care s-au zidit
Cerul şi Pământul.
LITURGHIA IUBIRII DUMNEZEIEȘTI
FIUL-CUVÂNTUL o face
Și o Liturghie de Creaţie.
DUMNEZEU TATĂL este FĂCĂTORUL,
FIUL din ale TATĂLUI zideşte
Și VOIA TATĂLUI împlineşte
Și SFÂNTUL DUH înfăptuieşte.
FIUL DUMNEZEIESC, ca Răspuns către TATĂL,
Aduce şi un DAR Propriu, Creaţia,
Un Locaş de ODIHNĂ

Dincolo de ODIHNA DUMNEZEIASCĂ,
Un Scaun Împărătesc,
Un ALTAR de Creaţie,
O Împărăție creată,
Un CHIP al IUBIRII FIULUI către TATĂL,
Un DAR de măsuri EGALE,
Un DAR vrednic de FIU.
Și CHIPUL Creaţiei
Are CHIPUL INIMII FIULUI,
Singurul ce poate fi DAR Absolut.

De aici încă o TAINĂ pe care noi, ca Isihasm o evidenţiem, TAINA CHIPULUI MAMEI ce-L NAȘTE pe FIUL DUMNEZEIESC în Creaţie. Mistica Isihastă creştină este TAINA FIULUI DUMNEZEIESC ce se ÎNTRUPEAZĂ în Creaţie. De aici cele Două ICOANE-CHIPURI ce nu se pot despărţi sau lipsi, CHIPUL FIULUI DUMNEZEIESC şi Chipul MAMEI care NAȘTE pe FIUL DUMNEZEIESC şi în Creaţie.

În Limbaj Teologic, este PREOȚIA FIULUI DUMNEZEIESC în Biserica de Creaţie. În această viziune noi, ca Isihasm, interpretăm Creaţia.

Ca mistica LITURGHIEI, noi vorbim de ARHECHIPURILE LITURGICE, FIUL-PREOȚIA şi Biserica-MAMA (vezi LITURGHIA). Ca Isihasm noi Personificăm Originile, dincolo de „simbolurile” filosofice. Noi nu admitem simple simboluri, PREOȚIA înseamnă direct PERSOANA FIINȚIALĂ a FIULUI DUMNEZEIESC. EL, FIUL, este PREOȚIA-CHIPUL de DUMNEZEU ce coboară şi în Creaţie. La fel şi Biserica, este în PERSONALITATEA Chipului Creat pe care noi o identificăm în Persoana MAICII DOMNULUI. Mulţi sunt surprinşi că noi vorbim cu insitenţă de un ARHECHIP al MAICII DOMNULUI. Teologic, CHIPUL FIULUI este totul. Aşa este, dar TAINA CHIPULUI FIULUI DUMNEZEIESC

ce coboară în Creaţie este Taina Chipului de Creaţie, ce este Chipul MAMEI-FECIOAREI care poate să-L ÎNTRUPEZE. Noi identificăm ACTUL Creaţiei prin aceste ARHECHIPURI LITURGICE de Creaţie, PREOȚIA-FIUL şi Biserica-MAMA. Scriptura ne relatează cum FIUL-CUVÂNTUL (Ioan 1,3) creează întâi Chipul de Cer şi Pământ (Facere 1, 1).

La început a fost CUVÂNTUL
Care Creează Cerul şi Pământul.

Chipul de Cer şi Pământ este Chipul de Biserică, cel în care FIUL-PREOȚIA va LITURGHISI Creaţia. Dar FIUL este PERSOANĂ FIINȚIALĂ. Aşa şi Biserica trebuie să fie Persoană Fiinţială de Creaţie. Dacă urmărim cu atenţie Facerea, vedem cum acelaşi procedeu este de la început până la sfârşit. Ca şi la Crearea lui Adam şi Eva, DUMNEZEU întâi Creează LOCAȘUL-TRUPUL în care SUFLĂ VIAȚA. Mare atenţie la Chipul de TRUP, care este dincolo de Corpul fizic și energetic-material. TRUPUL este LOCAȘUL-Biserică în care se va ÎNTRUPA PREOȚIA-CHIPUL lui DUMNEZEU. Asemenea şi la Crearea Lumii. FIUL-CUVÂNTUL Creează Chipul de Biserică-Locaș, ca Cer şi Pământ deodată. Și apoi se arată în ce constă acest Chip.

La început CUVÂNTUL
Zideşte cerul şi Pământul,
CERUL, CHIPUL FIULUI
Care arată CHIPUL TATĂLUI,
Iar Pământul este Chipul Cerului,
Precum în Cer şi pe Pământ.
Cerul şi Pământul sunt deodată
În primordiala APĂ,
APA, Sângele CUVÂNTULUI,

Oul Cerului,
Sămânţa Pământului
Peste care DUHUL se ODIHNEŞTE.
Şi din APĂ şi din DUH
Se Creează Lumina,
Chipul Biserică de Creaţie,
Ce are CUVÂNTUL în Braţe.

De aici noi identificăm ARHECHIPUL de MAICA DOMNULUI, Chipul de Biserică al ÎNTRUPĂRII FIULUI DUMNEZEIESC, PREOŢIA. FIUL este Numit ca LUMINA FIINŢIALĂ a DUMNEZEIRII şi doar un Chip tot de Lumină Îl poate ÎNTRUPA în Creaţie. Dacă FIUL CREATOR este LUMINA FIINŢIALĂ şi Chipul Creat trebuie să fie Lumină Creată. Aici noi, ca mistică, vedem Prefigurarea ARHECHIPULUI de MAICA DOMNULUI, pe NĂSCĂTOAREA de DUMNEZEU şi MAICA LUMINII (cum zice cântarea).

La început CUVÂNTUL
Creează Chipul MAMEI Sale,
Lumina de Creaţie,
Ce ÎNTRUPEAZĂ LUMINA DUMNEZEIASCĂ,
Lumina, primul Chip Creat,
Prin care toate se nasc,
Lumina, CUVÂNT ÎNTRUPAT,
Lumina, Cer şi Pământ
Şi SCAUN lui DUMNEZEU,
Lumina, Inima Creată
Ce nu poate fi niciodată pătată,
Lumina, Sfinţenia Creată,
Chip FECIORESC de MAMĂ,
Biserica, IUBIREA FIULUI
Ce se face şi Creaţie totodată.

Miturile antice păstrează această Memorie primordială prin zisa „Mamă Cosmică”. Ca viziune creştină, CHIPUL de Biserică este ARHECHIPUL-MAMEI Cosmice care, PERSONALIZAT, este Chipul MAICII DOMNULUI. După cum la început CUVÂNTUL-LOGOSUL se ÎNTRUPEAZĂ TAINIC prin CUVINTELE Sale în fiecare Creaţie, ca apoi să Se ARATE şi ÎNTRUPAT PERSONAL şi TOTAL în PERSOANA HRISTICĂ, la fel şi Chipul Bisericii este Tainic, ca apoi să se Arate ca PERSOANA MAICII DOMNULUI, NĂSCĂTOAREA PERSOANEI FIINȚIALE a CUVÂNTULUI. Ca mistică Isihastă noi avem în vedere permanentă CHIPUL de PERSOANĂ al CUVÂNTULUI, ca şi Chipul de Persoană Creată al Bisericii.

Odată cu Crearea Luminii încep cele Șase Zile ale Creaţiei, care înseamnă însăşi LITURGHIA ÎNTRUPĂRII CUVÂNTULUI în Creaţie. Geneza relatată de Moise este sugestivă şi revelatoare. Filozofii vorbesc de o „materie” primordială pe care LOGOSUL o „modelează” în Chipurile create.

Noi, ca Isihasm, identificăm LITURGIC zisa „materie-substanţă” de creaţie. Cerul şi Pământul ce sunt deodată în APA Primordială, ca mistică noi le vedem ca „PRESCURA-PÂINEA-TRUPUL şi Sângele Liturgic”, care se face apoi EUHARISTIE-ÎNTRUPARE de DUMNEZEU. Zisele „materiale liturgice” aici sunt ARHECHIPURILE FIULUI CREATOR, CUVINTELE LOGOS, care se ÎNTRUPEAZĂ ca MIEL-AGNEȚ LITURGIC în PRESCURA-PÂINEA BISERICII-Fiinţei-Chipului Creat. ARHECHIPUL de MAMĂ-BISERICĂ înseamnă Substanţialitatea Fiinţială de Creaţie, care are în Sine DESCHIDEREA de a NAȘTE pe Toţi FRAȚII FIULUI-LOGOSULUI CREATOR. Fără TAINA Chipului de Biserică-MAMĂ se înţelege confuz Creaţia.

FIUL-LOGOSUL întâi Creează Fiinţialitatea-Substanţa Creată în care se ÎNTRUPEAZĂ apoi.

Mai trebuie menţionat că, în viziunea creştină, Creaţia nu înseamnă doar „materia" în care „principiile divine" se fac „lucrurile lumii" (cum zic filosofii), ci Creaţia este după CHIPUL şi ASEMĂNAREA CHIPULUI lui DUMNEZEU. Și dacă CHIPUL lui DUMNEZEU este FIINȚA şi Energiile Sale HARICE, înseamnă că şi Creaţia este Fiinţă creată cu energiile sale create.

Fiinţa Creată este Sufletul-Spiritul personal şi energia creată este zisa materie. DUMNEZEIREA Completă este FIINȚĂ TREIMICĂ şi HAR. La fel Creaţia completă este Fiinţa-Sufletul şi Corpul. Sfinții Părinţi nu despart Sufletul Creat de Corp, considerând Fiinţialitatea Creată Unitatea Suflet şi Corp. Filosofii consideră Spiritul Creat doar o reflectare de „principii Spirituale Divine", care apoi se încorporează în „materia imperfectă".

Mare atenţie la viziunea creştină. Sunt şi teologi care merg pe viziunea filosofică, considerând Creaţia doar „materia" care devine Fiinţă prin „încorporarea" principiilor Spirituale Divine. Noi, ca Isihasm, menţionăm cu insistenţă Dihotomia Suflet şi Corp, deodată şi în nedespărțire, ca Chip Complet Creat. Fiinţialitatea noastră Creată este UNA, dar ca şi CHIPUL DUMNEZEIESC este în dublu aspect, ca Fiinţă propriu-zisă Suflet-Spirit cu energiile sale Corp (vezi pe larg MATERIA, TRUPUL, SUFLETUL, FIINȚA).

Astfel vedem, în relatarea Facerii, tocmai acest Chip Complet de Cer ca de Suflet şi în Chipul de Pământ, Chipul de Corp. Chipul Fiinţial Creat înseamnă deodată Fiinţă creată Suflet-Cer cu energiile sale Create Corp-Pământ. Și apoi ni se relatează, pe rând, în ce constă Sufletul-Spiritul Fiinţial de Creaţie şi corpurile-energiile create. Ca şi la relatarea Facerii

omului şi aici se descrie acelaşi procedeu. DUMNEZEU Creează Corpurile creaţiei în care apoi „SUFLĂ” Sufletul-Viaţa Creată. „DUMNEZEU, la început, a făcut Cerul şi Pământul” (Facere 1, 1).

Deci, Creaţia Completă este Fiinţa-Suflet-cer şi Corpul-energiile-pământul. Acesta este Chipul Creat ca Chip şi Asemănare de CHIP al lui DUMNEZEU ce este, după revelaţia creştină, FIINȚA-SPIRIT DUMNEZEIESC şi Energiile Sale HARICE, deodată şi în nedespărţire. La fel şi Creaţia, este deodată Cer-Fiinţă-Suflet şi energiile sale Corp-materie-pământ. Chipul în Sine de Creaţie este Suflet şi Corp, Cer şi Pământ, fără despărţire şi deodată. După cum DUMNEZEIREA Completă este FIINȚA TREIMICĂ PERSONALĂ şi Energiile HARICE, la fel Creaţia completă este Cer-Suflet Fiinţial şi energiile create Corp-pământ. Și relatarea lui Moise este în continuare sugestivă şi revelatoare. FIUL-CUVÂNTUL FIINȚIAL CREATOR DUMNEZEIESC face PRIMA LITURGHIE de Creaţie, în UNIRE de CHIP cu Însăşi SUPRALITURGHIA INTRAFIINȚIALĂ DUMNEZEIASCĂ.

Cine poate spune
Dumnezeiasca IUBIRE
Din TREIME,
Negrăita LITURGHIE,
IUBIREA, CUVÂNTUL, MULȚUMIREA,
Prescure, Potir, Ritual,
TATĂL, FIUL şi DUHUL SFÂNT
Care deodată SUNT DEOFIINȚĂ, EUHARISTIE!
ARHIERIA CUVÂNTUL
Și ARHIERIA DUHUL SFÂNT,
Slujesc Prescura IUBIRII

TATĂLUI Absolut,
DUMNEZEIASCA LITURGHIE,
Negrăita EUHARISTIE, CHIP de IUBIRE TREIME.

Această VIAȚĂ INTRAFIINȚIALĂ din DUMNEZEU, Dincolo de toate Chipurile, revelată atât cât să ne descoperim şi Chipul nostru de Creaţie, este pentru noi reperul de bază.

Într-o Zi, fără timp în DUMNEZEIRE
FIUL, ca Răspuns de IUBIRE,
Împreună cu DUHUL SFÂNT,
Aduc TATĂLUI încă o Liturghie,
De Creaţie.
„Veşnicule PĂRINTE,
Primeşte această PUNERE ÎNAINTE,
Sfinţească-Se NUMELE Tău,
Fie IUBIREA Ta,
Peste Făptura Ta
Și o BINECUVINTEAZĂ.
Ale Tale dintru ale Tale
Ți-aducem ÎNAINTE”.

Și TATĂL Priveşte...
Vede încă o Iubire
De Creaţie,
Ce, uimitor, are în Braţe
Pe Însuşi FIUL Său.
O, Biserică PREACURATĂ,
Un Chip de MAMĂ FECIOARĂ
În care FIUL se ÎNTRUPEAZĂ
Și SFÂNTUL DUH se coboară
Și CHIPUL Său Înfăţişează.
Chip de Făptură

Cu CHIP de DUMNEZEU ÎMPREUNĂ,
Liturghie de Creaţie,
Îngeri în Cântare,
O, Lume de Vieţuitoare,
Oameni, Fraţii FIULUI...

Dar vede cu uimire
Și o „antiiubire”
De păcat și moarte...
Și parcă ar vrea
Să-și întoarcă FAȚA...
Însă o IUBIRE ARZĂTOARE
Îi cade la PICIOARE,
IUBIREA UNEI MAME:
„Pe FIUL Tău, PĂRINTE,
ÎI Port în Braţe
ÎNTRUPAT în Creaţie
Și IUBIREA Ta Absolută
Este FIUL Tău.
Pe ACESTA, PĂRINTE,
ÎI PUN ÎNAINTE,
Ce are în SINE,
Ca EUHARISTIE,
Toată Creaţia”.

Și vede cu uimire
Pe FIUL Său ÎNTRUPAT
Ca un MIEL pe o CRUCE
Cu Lacrimi de Sânge
Pe care SFÂNTUL DUH
Le prinde în PALME:
„PĂRINTE,
ÎNSĂȘI IUBIREA Ta o PUNEM ÎNAINTE”.

Și vede cu uimire
Toată Creaţia
Și pe FIUL Său în fiecare
Ca JERTFĂ de IERTARE,
IUBIRE-NGEMĂNARE,
IUBIRE peste FIRE
Ce poate să-NVIEZE
IUBIREA NEMURITOARE,
JERTFA-IUBIREA peste FIRE
Unde se depăşesc toate.
Vede cu uimire
Cum FIUL Său în Sine
Pe fiecare Făptură
Iarăşi o PREFACE
Și cu DUHUL SFÂNT
ÎNVIAZĂ Iubirea
Din Creaţia căzută
Și în POTIRUL-SÂNGE
Pe toată o STRÂNGE, o ADUCE
Și o PUNE ÎNAINTE:
„PRIMEȘTE CHIPUL IUBIRII,
Este CHIPUL Tău, PĂRINTE”.
Și TATĂL Deschide BRAȚELE:
„SĂ FIE”.

Și toate se Înfăptuiesc,
IUBIREA, TATĂL FĂCĂTORUL,
CUVÂNTUL-FIUL ZIDITORUL,
DUHUL-VIAȚA ÎNFĂPTUITORUL,
CHIP de DUMNEZEU TREIME,
CHIP de LITURGHIE-EUHARISTIE.

Apoi cele Șase Zile de Creaţie sunt însuși RITUALUL Liturghiei de Creaţie.

Lumina este „coasta” CUVÂNTULUI,
Este POTIRUL,
În care APA, Cerul și Pământul deodată
Se fac PRESCURA ÎNTRUPĂRII.
PRESCURA, Apă-Cer-CUVÂNT,
SÂNGELE Liturgic
Și Uscat-materie-pământ,
Al EUHARISTIEI TRUP.
În POTIRUL Luminii-Zilei,
Toată Creaţia se Naşte.
Cerul-Apa-CUVÂNTUL
Se fac Suflete-Spirite,
Uscatul-materia-pământul
Se fac Corpuri diferite.
Și TOATE UNITE
Se fac RAI, Chip de OM,
În care Însuși CREATORUL
Se face EUHARISTIE.
OMUL, Înrudirea cu Îngerii-Cerul,
OMUL, Înrudirea cu Natura,
OMUL, Chipul Treimic al Creaţiei,
UNIREA Cerului şi Pământului.
CHIPUL CUVÂNTULUI se face Adam,
Chipul Luminii se face Eva,
Și Chipul lui Adam se face TATĂ
Și Chipul Evei se face MAMĂ,
Ca şi în Natură, acelaşi CHIP de CUVÂNT
Ce, în Cer, Îngerii sunt,
Toată Creaţia în UNIRE

Cer şi Pământ în IUBIRE,
ÎNTRUPARE de CUVÂNT,
RAIUL de DUHUL SFÂNT,
ÎMPĂRĂȚIE de Creaţie
De DUMNEZEU PURTĂTOARE,
EUHARISTIA Liturghisitoare.

(vezi pe larg, EUHARISTIA, LITURGHIA)

Ar fi încă multe de spus. Ca Isihasm noi insistăm pe mistica LITURGICĂ a Creaţiei. Noi, fiecare, suntem Chip Fiinţial de Creaţie ce avem tot Complexul Fiinţialităţii de Creaţie, ce suntem în FAMILIA de Creaţie, care Trăim TOATĂ VIAȚA Creaţiei în modalitate Personală. Isihie înseamnă EUHARISTIE-ÎMPĂRTĂȘIRE de TAINĂ de Creaţie care, s-a văzut, este TAINA ÎNTRUPĂRII CHIPULUI CUVÂNTULUI şi ca Fiinţialitate de Creaţie. Aşa, fără viziunea pur creştină asupra Creaţiei noi nu putem Trăi însuşi CHIPUL TAINEI Creaţiei. Mistica Isihastă este mistica ÎNTRUPĂRII CUVÂNTULUI lui DUMNEZEU în Creaţie. Tocmai acest CHIP trebuie evidenţiat.

CUVÂNTUL (gr. Logos, lat. Verbum)

„La început a fost CUVÂNTUL... prin care toate s-au făcut” (Ioan 1, 1-3). Și CUVÂNTUL care „iese din GURA lui DUMNEZEU” (Is. 55, 11). Ca Isihasm noi am insistat deja pe distincţia clară între CUVÂNTUL PERSOANA-FIUL-LOGOSUL DUMNEZEIESC FIINȚIAL, apoi CUVINTELE, tot FIINȚIALE, ce ies din CUVÂNTUL PERSONAL, zisele Raţiuni Divine (vezi pe larg, LIMBAJUL, PERSOANA HRISTICĂ, CHIPUL, HARUL, CREAȚIA).

Filosofii, s-a văzut, pun înainte Rațiunile-Ideile faţă de Cuvânt-Limbaj. Noi insistăm pe întâietatea LIMBAJULUI FIINȚIAL în Sine, care apoi se reflectă ca Energii HARICE şi în Raţiunile Divine. Suportul şi Izvorul Raţiunilor HARICE este CUVÂNTUL CHIP de FIINȚĂ în Sine. Este o mare TAINĂ pe care noi, ca Isihasm, după slabele noastre puteri, încercăm să o evidenţiem. Faţă de celelalte mistici, Isihasmul este tocmai mistica CUVÂNTULUI CHIP de FIINȚĂ care, apoi, se transpune şi energetic raţional şi sensibil Corporal.

Fără acest Reper esenţial, Isihasmul este interpretat greşit şi confuz. Este foarte greu să înţelegem această LOGICĂ a PERSOANEI ce apoi se reflectă ca Logică de Intelect. Noi, ca Isihasm, insistăm pe „întâietatea" LOGICII PERSOANEI, izvorul Logicii noastre mentale. Căderea din Rai a schimbat raportul dintre LOGICA FIINȚIALĂ a CHIPULUI de PERSOANĂ, care era în evidenţă, faţă de cel Mental-Energetic. După cădere noi am „umbrit", până la uitare, adevărata LOGICĂ a PERSOANEI şi am rămas cu „umbra", cu Logica Mentală. Mistica încearcă tocmai „recăpătarea-rememorarea" LOGICII FIINȚIALE Dincolo de cea Mentală. Filosofii consideră Mintea (Nous-ul) însăşi esenţa Fiinţei-Spiritului, de unde nedumerirea multora că noi vorbim de un SUPRAMENTAL FIINȚIAL în Sine care, apoi, se traduce în Mintea (*Nous*-ul) prin care operăm noi obişnuit. Teologic creştin, PERSOANA-IPOSTASUL FIINȚIAL este Originea manifestărilor HARICE.

Noi, ca mistică Isihastă, Identificăm HARUL ca Raţiunile-Mentalul Divin, ca Energii ale LIMBAJULUI FIINȚIAL din PERSOANELE FIINȚIALE TRINITARE DUMNEZEIEȘTI. DUMNEZEIREA în Sine este Dincolo de operaţiile Mentale, fie ele Divine, este acea CONȘTIINȚĂ Absolută care, HARIC, se transpune ca Raţiuni Divine.

Dar noi, după revelaţia creştină, vorbim de un SUPRA-LIMBAJ al CONȘTIINȚEI Directe FIINȚIALE în Sine care, apoi, este ICOANA zisului „discurs mental” energetic, de „afară”. FIINȚA în Sine nu are nevoie de „operaţii mentale”, este CONȘTIINȚA absolută TOTALĂ deodată. Dar CHIPUL creştin de PERSOANĂ FIINȚIALĂ este CHIPUL TRIFIIN-ȚIALITATE de Sine, de unde TAINA de PERSOANE DUMNEZEIEȘTI care, astfel, revelează o „COMUNICABI-LITATE INTRAFIINȚIALĂ” ce, în sens mistic, înseamnă LIMBAJ INTRAFIINȚIAL mai mare decât zisul limbaj Mental.

În viziunea creștină, esența SPIRITULUI este LIMBAJUL CONȘTIINȚEI directe, tot prin CONȘTIINȚĂ. Raţiunile sunt „fragmente” de CONȘTIINȚĂ. Astfel noi vorbim de ARHECHIPURILE de LIMBAJ FIINȚIAL care sunt Originea Raţiunilor HARICE. Ideile în Sine platonice au ca origine, astfel, CUVINTELE LOGOS FIINȚIALE, ca reflectări de CHIP de CUVÂNT FIINȚIAL. Noi nu mai percepem LIMBAJUL FIINȚIAL căci, după căderea din Rai, Sufletul nostru de Creaţie orbeşte şi devine „mut”.

Noi nu putem Vorbi LIMBAJUL FIINȚIAL DUMNE-ZEIESC, dar putem Vorbi Limbajul de Creaţie. Ca Isihasm, noi încercăm să evidenţiem REMEMORAREA LIMBAJULUI Fiinţial de Creaţie, care este ca „CHIP şi ASEMĂNARE” cu Cel DUMNEZEIESC, dar care rămâne Apofatic în Sine, dar Deschis Limbajului Fiinţial de Creaţie prin HARUL DIVIN. Aici este încurcătura şi a filosofilor. Filosofii au şi ei dreptatea lor când susţin că Mintea „poate avea acces” la Divin, pentru că Sufletul Fiinţial Creat prin RAȚIUNILE HARICE poate COMUNICA-DIALOGA cu DUMNEZEIREA FIIN-ȚIALĂ. LIMBAJUL HARIC, deşi ENERGETIC, fiind DIVIN şi SUPERIOR Creaţiei, face „Legătura” de LIMBAJ

FIINȚIAL DUMNEZEIESC cu Limbajul Ființial de Creaţie. Tocmai această TAINĂ de DIALOG între DUMNEZEU şi Creaţie este mistica noastră Isihastă. Astfel noi insistăm pe CHIPUL de LIMBAJ FIINȚIAL direct, chiar dacă „accesibilitatea” acestuia este, pentru noi, Creaţia, HARUL-Mentalul Divin. Filosofii intuiesc Mentalul DIVIN şi au dreptate că Mentalul nostru poate Comunica, dar Isihasmul este o mistică a CHIPULUI CUVÂNTULUI dincolo de Mental, chiar dacă Mentalul este „PUNTEA” de Legătură.

TAINA CHIPULUI CUVÂNTULUI este esența TAINEI Vieții mistice Isihaste. Dacă nu aveţi clar ICOANA CHIPULUI CUVÂNTULUI, veţi face grave confuzii, ca şi misticile metafizice necreştine. Isihasmul este Mistica CUVÂNTULUI PERSOANĂ FIINȚIALĂ, este TAINA LIMBAJULUI dincolo de Mental, dar nu în „gol” depersonalizat, ci în DEPLIN PERSONALIZAT FIINȚIAL propriu-zis. Aici noi evidenţiem TAINA CUVÂNTULUI ca Practică a Vieţii Isihaste. Este o Mistică a CUVÂNTULUI ce doar de creştinism se revelează în adevăratul sens. Totul este esenţă de CUVÂNT-LOGOS.

Un Anume CUVÂNT al Tău
Creează pe fiecare,
Scânteia de DUMNEZEU
În Tainică-NTRUPARE.

Noi, ca Isihasm, am consemnat viziunea creştină asupra TAINEI ÎNTRUPĂRII CUVÂNTULUI, ca LITURGHIA Creaţiei. AXUL Creaţiei este CUVÂNTUL DUMNEZEIESC. POMUL VIEȚII din Rai este Prefigurarea PREOȚIEI CUVÂNTULUI. Fără Mâncarea-ÎMPĂRTĂȘIREA din POMUL VIEȚII nu se poate. Adam şi Eva sunt scoşi din Rai, după păcat, ca să nu mai „mănânce din POMUL VIEȚII” care

le dădea NEMURIREA. Păcatul aduce după sine „moartea” şi nu mai putea fi totodată cu ÎMPĂRTĂȘIREA din VIAȚA NEMURITOARE, CUVÂNTUL, Suportul DUMNEZEIESC al Creaţiei.

Ca Viață Isihastă, TAINA CUVÂNTULUI este însăşi Trăirea Isihastă. Fiecare avem în noi „UN ANUME CUVÂNT” ce S-a ÎNTRUPAT în Fiinţa noastră Creată Personală, pe care L-am „auzit” când ni s-a Creat Sufletul şi care este SCÂNTEIA de DUMNEZEU, ce nu se confundă cu Sufletul. TAINA DIALOGULUI dintre CUVÂNTUL Cel ce ne-a Creat şi Fiinţialitatea noastră este însăşi TAINA Vieţii noastre.

Tu m-ai Creat VORBIND cu mine,
Eu m-am născut Vorbind cu Tine
Și Această VORBIRE este IUBIREA Ta
CĂREIA şi eu trebuie
Să-i răspund ASEMENEA.

Mistica Isihastă este TAINA misticii DIALOGULUI FIINȚIAL dintre PERSOANA DUMNEZEIASCĂ şi Persoana noastra Creată. Aici nu este mistica „absorbirii” Ființiale, ca în misticile metafizice, ci este Mistica COMUNICABILITĂȚII FIINȚIALE PERSONALE ce ÎMPĂRTĂȘEȘTE ale FIINȚEI, dar nu „desfiinţează” şi nici nu amestecă Ființele. FIINȚA DUMNEZEIASCĂ prin CUVÂNTUL-FIUL-LOGOSUL FIINȚIAL, ne COMUNICĂ nouă, Creaţiei, CHIPURILE-FIRILE CHIPULUI VIEȚII DUMNEZEIEȘTI.

Creştinismul ne Revelează „Posibilitatea COMUNICĂRII” FIRILOR FIINȚEI, ca ÎMPĂRTĂȘIRE de „Cele ale FIINȚEI”, neatingând INDESTRUCTIBILITATEA FIINȚEI în Sine. Noi, ca mistică, Identificăm FIREA FIINȚEI în Sine ca Însuși LIMBAJUL TAINIC al FIINȚEI. De aici TAINA

COMUNICĂRII FIRILOR FIINȚIALE prin TAINA LIMBAJULUI CUVÂNTULUI, care PĂSTREAZĂ INDESTRUCTIBILITATEA FIINȚELOR PERSONALE.

Mare atenție, să nu se confunde LIMBAJUL FIRILOR cu însuşi HARUL. Energiile HARICE sunt Cele care fac ACCESIBILE FIRILE în întâlnirea dintre PERSOANA DUMNEZEIASCĂ şi Persoana Fiinţială de Creaţie. HARUL este PURTĂTORUL de FIRE FIINȚIALĂ, este PURTĂTORUL de CUVÂNT FIINȚIAL. HARUL întotdeauna este „PLIN" de CUVÂNTUL FIINȚIAL. TAINA HARULUI este tocmai TAINA CUVÂNTULUI-LIMBAJULUI-FIRII FIINȚIALE PERSONALE. HARUL este Energia CUVÂNTULUI-FIRII FIINȚIALE.

De aici, în creștinism, CUVÂNTUL HRISTIC este „coborâtorul" de HAR şi UMPLEREA de HAR. HARUL nu poate fi niciodată „despărţit" de CUVÂNT, ca şi CUVÂNTUL de HAR. De aici Legătura mistică dintre CUVÂNT şi DUHUL SFÂNT şi HARUL Său. Pentru Isihasm, CUVÂNTUL este CENTRUL care ATRAGE DUHUL şi pune în Mişcare HARUL DIVIN. Isihasmul nu este „Meditaţia şi mistica Gândirii", ci este Mistica TAINEI CUVÂNTULUI care DESCHIDE ADÂNCURILE DUHULUI şi ne umple de HAR. Cine nu pricepe TAINA CUVÂNTULUI, nu va înţelege niciodată TAINA TRĂIRII Isihaste. Și CUVÂNTUL este CHIPUL Direct al PERSOANEI FIULUI DUMNEZEIESC. De aici esenţa Isihastă, ca Însăşi PERSOANA lui IISUS HRISTOS, CUVÂNTUL ÎNTRUPAT.

De la Naşterea mea
CUVÂNTUL Tău L-ai ÎNTRUPAT în mine,
Și în TAINA CUVÂNTULUI Tău
Eu trebuie să Cresc,
Până mă ÎNTÂLNESC Direct cu Tine.

Aici este TAINA Vieții mistice Isihaste. De aici consemnarea noastră, ca mistica Minţii, de a „Intra în isihia CUVÂNTULUI” (vezi pe larg, ISIHIE, NUMELE HRISTIC). ODIHNA în CUVÂNT este Isihasmul creştin. CUVÂNTUL HRISTIC este TAINA însăşi a Vieţii Creştine. ÎMPĂRTĂȘIREA din EUHARISTIA CUVÂNTULUI este însăşi TAINA LITURGHIEI Creştine. Fără ICOANA CUVÂNTULUI, care este Însăşi ICOANA PERSOANEI lui HRISTOS, nu se poate concepe o Viaţă mistică, de sens creştin.

„La început a fost CUVÂNTUL”,
Toate prin CUVÂNT s-au făcut,
Și toate VORBESC TAINA CUVÂNTULUI
În CUVÂNT toate se UNESC
Și fiecare este CUVÂNTUL ÎNTREG
În Propriul Chip ÎNTRUPAT
Și toţi se ÎMPĂRTĂȘESC
ÎNTRUPÂND în Sine CUVÂNTUL DUMNEZEIESC.

II.

MINIDOGMATICA TEOLOGICULUI MISTIC CREŞTIN

INTRODUCERE

Încercăm evidenţierea *Reperelor fundamentale Dogmatice,* în legătură directă cu Teologicul Mistic.

Dogmatica este consemnarea datelor strict Teologice, iar *Mistica este transpunerea* acestora în complexul Vieţii experimentale, care implică adânciri, lărgiri şi chiar teologumene (păreri ce nu contrazic fondul dogmatic propriu-zis).

Ca Repere stricte şi de bază, pentru cei care mai au câteva noţiuni teologice, va părea o „sinteză" binevenită, dar pentru cei lipsiţi şi de acestea, se vor mai cere şi note explicative. Dar pentru ambele situaţii, o „adunare" directă a Reperelor Dogmatice va uşura mult căutarea celor interesaţi mai ales de Practica Vieţii Mistice.

Noi, cei de astăzi, ne confruntăm cu „memoriile artificiale şi mecanice" care ne slăbesc „Memoriile Vii" şi adevărate. A regăsi „Memorialul Viu" este temelia Vieţii Mistice.

Expunerea noastră încearcă o „Convorbire" a Tainelor Revelaţiei creştine.

Practica mistică este cea a „Fiinţei Vii", nu a unui „inteligibil mecanic".

Teologia este „Întâlnire, Recunoaştere şi Dăruire".

Caută „Întâlnirea cu DIVINUL" şi-L vei Recunoaşte şi te vei Dărui Lui. „Dorul Întâlnirii" este DUHUL, Recunoaşterea este CUVÂNTUL şi Dăruirea este UNIREA SACRĂ.

*

Pentru Revelaţia creştină, HRISTOLOGICUL este toată Teologia.

Anticii nu au un „Teologic în sine”, ci *un „metafizic”* de zis Divin, fără chip. *Teologia propriu-zisă este doar în creştinism,* în care DIVINUL Se Arată la CHIP prin FIUL lui DUMNEZEU ce „Se face TRUP”.[1] Teologicul creştin este un „*Teologic Ontologic*” (de origine în sine). Metafizicul antic este doar un „principiu” Divin, care se „manifestă” şi într-o zisă „structură de creaţie” (iluzivă). În creştinism, DIVINUL este CHIP PERSONAL în Sine (cu *SUPRASTRUCTURĂ în Sine*), care *Creează deja Lumea „gata structurată”* (fără să mai fie nevoie de devenirea evolutivă la forme).

FIUL lui DUMNEZEU Cel FIINŢIAL şi dincolo[2]-apofatic se face „Intermediarul” dintre DIVIN şi Creaţie; acesta este Teologicul ICONIC creştin.

În relatarea noastră facem tocmai această evidenţiere a Teologicului ICONIC, deosebit net de „metafizicul” Divinului fără chip. Lumea este Creată prin „*CUVÂNTUL prin care toate s-au făcut*”[3]; şi CUVÂNTUL „*TRUP S-a făcut*”[4].

*

Teologicul creştin trebuie să înceapă cu CHIPUL Lui HRISTOS, Cel ce ARATĂ la FAŢĂ pe TATĂL–DUMNEZEIREA.

Un Teologic tot de „factură metafizică” nu este specific creştinismului.

În acest sens încercăm şi noi această relatare sumară.

---

[1] Ioan l, 14.

[2] „Dincolo” de creaţie, i.e. transcendent şi necreat, n. r.

[3] Ioan l, 1-3.

[4] Ioan 1, 14.

Ca „orientare” Mistică, totodată, încercăm *o evidenţiere de* „Mistică ICONICĂ”, ce *va părea unora mai puţin „obişnuită”*. Teologicul ICONIC pe care insistăm noi impune de la sine şi o Mistică ICONICĂ.

De obicei, *se consideră un „proces” de Îndumnezeire separat în fiecare* din noi. Trebuie precizat că nimeni nu s-a putut „ÎNDUMNEZEI” decât „OMUL-HRISTOS” şi nimeni nu se mai poate Îndumnezei, *noi ceilalţi „Îndumnezeindu-ne” din ÎNDUMNEZEIREA OMULUI-HRISTOS,* ca Asemănări de HRISTOS, nu ca „Însuşi” HRISTOS. Noi nu facem „procesul” Îndumnezeirii, ci *procesul „PLĂMĂDIRII” în noi* a ÎNDUMNEZEIRII HRISTICE.

Tendinţele de a face o „Divinizare” Harismatică directă reprezintă un „neopăgânism” mascat, ca o reîntoarcere la „metafizicul antic” al unui „teologic fără chip".

HRISTOS s-a „Înălţat la Cer” şi a „Venit” SFÂNTUL DUH cu HARUL nu ca să-L „înlocuiască”, ci ca să „lase” Lumea să „Crească în Botezul Său”, ca apoi să „VINĂ ca DOMN” şi să facă Lumea ÎMPĂRĂŢIA Lui DUMNEZEU, aceasta fiind „ÎMPLINIREA HRISTICĂ”. Un Harismatic care „înlocuieşte” TRUPUL HRISTIC cu un pretins Duh Sfânt nu mai este o Teologie pur creştină. Noi „Creştem” în MODELUL TRUPULUI lui HRISTOS, şi *HARUL tocmai aceasta face, lucrarea de a ne „Îmbrăca în Haina HRISTICĂ”, nu în „haina de Duh”* (ca pretins spiritualism creştin), TRUPUL HRISTIC fiind SACRUL mai presus de metafizicul spiritual. HAINA SFÂNTULUI DUH o vom primi doar după ce vom avea în deplinătate „Haina HRISTICĂ”, care va fi în *Eshatologic* (Lumea VIITOARE). Adevăratul SFÂNT DUH este Cel care „Creşte TRUPUL HRISTIC în Lume”, *nu cel ce face pretinsa „spiritualizare”* a lumii. SFÂNTUL DUH nu se Arată la CHIP,

ca să nu înlocuiască CHIPUL Lui HRISTOS, doar în VIITOR fiind şi descoperirea de CHIP de DUH SFÂNT.

Aceste discerneri încercăm noi să le facem. Noi *nu ne considerăm „dogmatisitori*” (aşa au putut să fie doar Sfinţii Părinţi), ci doar nişte „*căutători*” *de Teologie Dogmatică,* în „DUHUL” Dogmaticii în Sine a Teologicului creştin.

Minidogmatica Teologicului Mistic Creştin

1. Ce este Teologia?

THEOS-DUMNEZEU! Tot ce există are în sine MEMORIA Lui DUMNEZEU. Originea Teologiei este aici. Noi primim, recunoaştem şi ne Însuşim Tainele Teologice datorită MEMORIALULUI DIVINULUI. Vorbind despre DUMNEZEU, ne Reamintim de EL şi se activează Duhul de a ne UNI cu EL.

Păcatul ne-a afectat Vorbirea cu El şi ne-a înstrăinat de UNIREA cu EL. De aceea trebuie o insistenţă pe Teologie, pe Vorbirea despre DUMNEZEU până la Vorbirea-Recunoaşterea Lui şi UNIREA-Întâlnirea cu EL.

DUMNEZEU nu este „ascuns”, dar noi nu-L mai Recunoaştem.

Vorbeşte şi ascultă tot mai mult despre DUMNEZEU şi Memoria DIVINĂ din tine va reapărea.

Cine nu face Teologie nu va recăpăta „Vederea Lui DUMNEZEU”. Vorbirea despre El este primul fundament al Reîntâlnirii cu EL.

Ascultă Vorbirea despre DUMNEZEU, începe să Vorbeşti şi tu despre El în tine însuţi, şi aşa DUHUL îţi va reda LUMINA DIVINĂ. Aşa vei începe să te Rogi, să-L chemi şi nu va întârzia să-ţi răspundă.

Problemele spinoase ale Teologiei sunt diversitatea religiilor, diferitele concepţii filosofice şi aşa-zis ştiinţifice, precum şi contextele etapelor social-istorice.

2. Dogmele Teologice

Toate religiile îşi susţin propriile Dogme-adevăruri incontestabile.

Sunt „Dogme" de Revelaţie, zis direct Divină, şi „dogme" de „reflectare a acestora" (părerile înţelepţilor, sfinţilor).

În sens creştin, Dogma de bază este Revelaţia directă Supranaturală DIVINĂ (Scriptura) şi învăţăturile consfinţite ale „autorităţii Bisericii", de succesiune Apostolică.

3. Originea Religiei

Teologia este concretul Religiei şi Religia este izvorul Teologiei. Religia este dubla „Legătură-*religare*" a Lui DUMNEZEU cu Lumea şi a Lumii cu DUMNEZEU. Noi nu ne oprim la teoriile Originii Religiei, consemnăm direct caracterul nostru, ca MEMORIAL Fiinţial Religios. Indiferent de formele religioase, toate indică „Acel" fond Fiinţial religios în sine. Nu există popor fără Religie. Ateismul este o „patologie" accidentală.

Există un fond Raţional, Sentimental şi Volitiv, toate ducând spre Religios. Fiecare dintre ele „reproduce" MEMORIALUL Ontologic (de Origine) religios.

Omul, pierzând Religiosul, caută „reconstituirea" lui. Omul nu poate trăi fără „Viul" religios.

Fiinţa Religiei nu este doar Raţiune, Sentiment, Morală, ci globalitatea şi depăşirea acestora.

Pentru noi, Oamenii, baza Religiei este Morala-Sacrul DIVIN. Morala este Personalitatea Religiei. Cultura şi Arta, în general, sunt apoi corolarul Personalităţii Religioase.

4. Obiectul Religiei, Taina lui DUMNEZEU

Totul are în Sine MEMORIALUL Originii sale. Şi gâzele îşi recunosc chipul de gâză. Raţiunea, Sentimentul, Voinţa sunt „reconstituiri" ale SUPRAMEMORIALULUI, „Vederea directă".

De aceea se porneşte de la „Credinţă-Supramemorial" şi apoi se trece la Raţiune-Cunoaştere. Credinţa este „RECUNOAŞTEREA", iar „mărturia" acesteia este Raţiunea-Cunoaşterea.

Păcatul ne-a „orbit" Vederea şi ne-a lăsat în „gol" Raţional, de unde „sprijinul" Raţiunii pe ea însăşi, când ar trebui să fie pe Credinţă-Vederea Fiinţială. „Îndoiala" permanentă a Raţiunii este acest „gol de Credinţă".

Păcatul Îngerilor căzuţi este „golul de Lumină Spirituală" (întunericul spiritual care este „contrarul"). Păcatul Adamic este „golul de Lumina Morală-Sacră" (întunericul moral, autosatisfacţia-desfrâul).

Omul păcătos are „nostalgia" Luminii Morale-Sacre, pe care o caută cu Raţiunea (care este ruptă în bine şi rău, de unde contrarietatea morală). Noi nu ne oprim la „argumentele" Existenţei lui DUMNEZEU, pentru că orice argument este insuficient, ci căutăm evidenţierea celor care ne pot reda „Lumina Vederii lui DUMNEZEU". Omului, doar Moralul-Sacru îi mai poate deştepta MEMORIALUL DIVIN pierdut. De aceea, primul pas în Religie este „Cultul Credinţei", din care iese apoi şi mărturia-raţiunea.

Omul nu are atât „Dorul" Raţiunii, cât „Dorul Sacrului-Moralului".

Se observă cum Religiile raţionaliste pierd tot mai mult teren, *proliferându-se cele pietiste şi senzualiste*.

DUMNEZEU nu se poate „face" Gândire, dar se poate „oglindi" în Gândire. DUMNEZEU nu se poate „face" Simţire, dar se poate „oglindi" în Simţire. S-a crezut că DIVINUL se poate „face" Gândire şi Simţire, dar acum s-a dovedit că DUMNEZEU este FIINŢĂ, iar Gândirea şi Simţirea sunt „energii" din „afara" FIINŢEI. Religiile metafizice raţionaliste şi gnostice se pierd tot mai mult, pentru că Religia este a FIINŢEI, nu a energiilor. Neopăgânismul redeşteptării religiosului gnostic este tot mai mult respins.

Omul nu poate Vedea pe DUMNEZEU prin Raţiune şi Simţire, ci prin „SACRUL-MORALUL DIVIN", şi acesta Luminează Raţiunea şi Simţirea ca să poată „oglindi" Vederea DIVINĂ.

Minidogmatica noastră insistă pe „Argumentul MORAL-SACRU", ca bază a Existenţei Lui DUMNEZEU. Omul nu poate Vedea cu adevărat decât prin „Lumina SACRULUI MORAL", şi prin aceasta va avea şi Lumina Spiritului.

Diferitele „teorii", ca evoluţionismul, deismul, panteismul, existenţialismul şi secul ateism, sunt „depăşite", fiind „secte" ale „gnosticismului raţionalist", care se dovedeşte tot mai insuficient. Un Divin ce „evoluează" este un „Divin scos din propria Divinitate", ca „de-divinizare". O creaţie care stă doar pe propria „natură" (deismul) este un „auto-deism" iluzoriu. Panteismul este „visul demonic" al absorbirii Lui DUMNEZEU în Spiritul creat. [5] Existenţialismul este un „pesimism" semidemonic al neputinţei păcatului şi al consolării cu moartea. Lumea nu este „absurdă", ci păcatul ei, din

---

[5] Panteismul consideră lumea ca „divin în manifestare", dar de fapt este un subterfugiu a crede că Divinul se poate absorbi în creaţie.

care trebuie să se iasă. Aparenta dominare a răului nu trebuie să ne rupă de „veşnicia dominării Binelui”.

Ca Practică mistică, noi trebuie să insistăm pe specificul „adamic” al Luminii SACRULUI MORAL.

5. Revelaţia DIVINĂ

Toate Religiile vorbesc de „Revelaţie-descoperire”. Revelaţia este ACTUL pe care îl face DIVINUL de a Se Comunica şi de a Se Împărtăşi Lumii. NUMELE Lui DUMNEZEU înseamnă „Cel ce vrea să se ARATE”.

Dar cum să poată Vedea Creaţia pe cel NECREAT? Trebuie o conlucrare, trebuie ca DIVINUL să se îmbrace în „ceva” creat, iar Creaţia să primească „Ceva” DIVIN. Trebuie un „intermediar” special al Revelaţiei. Ar fi capacitatea de Chip, „*Imago Dei*”, pe care-l are în sine creaţia şi care poate Oglindi DIVINUL.

Trebuie înţeles că *Imago Dei* la Om este specificul de SACRU-MORAL, la Îngeri este specificul de SPIRITUAL DIVIN, iar în Natură este specificul de VIU DIVIN.

Aici se încurcă mulţi, confundându-le şi substituindu-le.

Din cauza păcatului, Revelaţia este îngreunată şi chiar întreruptă.

La Om este specificul de Revelaţie SACRĂ, de TEOformă, de Vedere la FAŢĂ, de ÎNTRUPARE A DIVINULUI. În Natură este Revelaţia de VIU Stabil, inalterabil, iar la Îngeri este specificul de SPIRITUAL direct, de „*PURTARE*” *a SPIRITUALULUI DIVIN, a CĂRŢII DIVINE.*

Îngerii, fără PURTAREA CĂRŢII DIVINE, devin demoni; Omul fără POMUL VIEŢII se face muritor; Natura fără VIUL DIVIN devine pieritoare.

Teologii vorbesc de o Revelaţie prin observarea Naturii, prin Spiritualul Lumii. Noi evidenţiem specificul nostru de

Revelaţie prin SACRUL-MORALUL, Chipul Omului, care ne dă Împlinirea noastră.

Chipul de Persoană al Omului este Chipul SACRULUI-MORAL; Chipul de Persoană al Îngerilor este Chipul SPIRITUALULUI DIVIN, iar Chipul de Individualitate în Natură este VIUL DIVIN.

Revelaţia directă prin Persoană este Revelaţia Supranaturală.

„*DUMNEZEU, după ce a Vorbit în multe rânduri şi în multe chipuri prin Părinţii noştri şi prin Profeţi, în Zilele cele din urmă ne-a Grăit prin FIUL*”[6]. „*Toată Scriptura este Insuflată de DUMNEZEU, ca să fie spre Mântuirea celor ce vor Crede*”[7].

Şi la antici este o *Revelaţie, dar de* „*raze*” de DIVIN.

Revelaţiile creştine sunt păstrate şi reactualizate prin Cartea SACRĂ a Scripturii Biblice. Fiecare mare Religie are „Cartea sa Sacră”, „Chivotul Mărturiei DIVINE”.

Dar Scriptura mai are nevoie de „Transmiterea” ei, care se numeşte „Sfânta Tradiţie Apostolică”, „Predarea” EVANGHELIEI prin Chipul Bisericii. O Transmitere fără Chipul Bisericii este o „de-sacralizare”, până la o pierdere de adevărată Predare. Autoritatea Scripturii este astfel prin DUHUL care este DIVINUL Bisericii. Sectele, care distrug Ritualul Bisericii, fac din „CUVÂNTUL” Scripturii un „auto-sacru” care este distrugerea tocmai a „TRUPULUI” Lui HRISTOS – Revelaţia propriu-zisă a DIVINULUI. Neopăgânismul şi neo-profetismul sunt un „antihristic” mascat.

Se vorbeşte tot mai mult de Supranaturalul Vizibil al Revelaţiei, de la Minunile directe până la paranormalul

---

[6] Evrei 1, 1-2.
[7] II Timotei 3, 6.

individual şi subiectiv. Minunea este un Supranatural al DIVINULUI care nu-şi distruge „Legile create”, ci le depăşeşte şi le completează cu „Supralegi”. Minunile care distrug „legile normale” sunt false minuni. Paranormalul ocult este „distrugător de normal”, de aceea nu este „paranormal Divin”, ci „auto-paranormal”. Se face mare caz de „Profeţii”, care nu mai sunt creştine, pentru că Profeţii au fost până în creştinism, după acesta fiind Apostolii. HRISTOS este toată Profeţia şi EVANGHELIA este Transmiterea Apostolică a PROFEŢIEI TOTALE. Apostolii şi Urmaşii lor nu mai profeţesc, ci Predau EVANGHELIA ca Actualizarea în DUH a Profeţiilor făcute. Relatările Teologice ale EVANGHELIEI nu mai sunt Profeţii, ci LUMINĂRI de DUH ale Actualizării Transmiterii EVANGHELICE. Mulţi se cred profeţi dacă înţeleg câte ceva din Tainele EVANGHELICE. Cei ce pot Transmite CUVÂNTUL EVANGHELIC nu mai sunt Prooroci, ci Urmaşi Apostolici care Rememorează PROOROCIRILE HRISTICE. CUVÂNTUL singular, fără CHIPUL şi DUHUL TRUPULUI HRISTIC al Bisericii, este un „neo-profetism” de reîntoarcere la Vechiul Testament, creştinismul fiind Nou Testamentar.

6. DUMNEZEU, FIINŢA în Sine

FIINŢA DUMNEZEIASCĂ, Absolutul în Sine, ORIGINEA Originilor şi Supraexistenţa Existenţei.

Cine Îl poate Vedea pe DUMNEZEU şi să nu se mistuie?

Anticii vorbesc de o „Esenţă în Sine”, de necuprinsul, nemanifestatul, absolutul dincolo de toate categoriile de concepere, apofaticul absolut, care totuşi ar emana o „energie spirituală-fiinţări” care se fac Arhetipurile diversităţii-manifestării lumii. Este conceperea FIINŢEI prin „energiile Sale” (catafatice-afirmative).

Specificul creştin este: „*Aceasta este Viaţa cea Veşnică, să Te Cunoască pe Tine Singurul Adevăratul DUMNEZEU*”.[8] Adică acea CUNOAŞTERE VIE, Întâlnirea PERSONALĂ cu DIVINUL prin IUBIRE. Se zice că şi răul şi suferinţa duc la recunoaşterea DIVINULUI.

La antici, *FIINŢA şi „fiinţările” energetice (impersonalul şi aparentul personal) sunt net deosebite şi* „*contrare*” chiar, fapt care face din FIINŢĂ un „*ne-fiinţial-relativ-iluzie*” (lumea trecătoare).

În sens creştin, FIINŢA şi DUMNEZEU sunt totuna, ca FIINŢĂ VIE, PERSONALĂ, tot ca FIINŢĂ, Energiile fiind HARUL-Spiritualul PERSONALULUI FIINŢIAL. Nu din FIINŢĂ iese HARUL, căci ce iese din FIINŢĂ este tot FIINŢĂ, ci din PERSONALITATEA FIINŢEI. De aceea, HARUL nu reflectă FIINŢA-Supraesenţa DIVINĂ, ci PERSONALUL FIINŢEI.

Noi insistăm în mod deosebit pe CHIPUL FIINŢEI, ca să deosebim FIINŢA de Energiile Sale, astăzi mai mult ca oricând făcându-se un amestec confuz.

FIINŢA Absolută nu este un „DIVIN oarecare”, ci un „ANUME” DIVIN, ca FIINŢĂ VIE-PERSONALĂ. De aceea DIVINUL şi Absolutul sunt un „ANUME-NUME”, ca DIVIN şi *nu ca* „*altceva*” (ce poate lua apoi „orice” formă, fie spirituală, fie materială).

Biblicul „*EU SUNT CEL ce SUNT*” *este mărturia FIINŢEI ANUME DIVINE.* „*EU*” *este ANUMELE-CHIPUL;* „*SUNT*” *este A FI; CEL Ce ESTE este PERSOANA.*

De aici *consemnarea noastră* „*teologumenică*” a unui TRIFIINŢIAL PATERNITATE, ca bază a TREIMII PERSONALE DIVINE.

---

[8] Ioan 17, 3.

Ca Revelaţie creştină, specificul este tocmai PERSONALISMUL FIINŢIAL în sine. Anticii vorbesc de un „impersonalism” FIINŢIAL şi de un „personalism nefiinţial, energetic”. Aşa, noi insistăm pe TRINITATEA INTRAFIINŢIALĂ, care este şi mai mult, Însăşi „SUPRAESENŢA” FIINŢEI. O FIINŢĂ care se face apoi TREIME este ambiguă, dar o FIINŢĂ în Sine TRIFIINŢIALITATE are ca normalitate TREIMEA, atât în Sine, cât şi „peste” Sine. Sunt Trei aşa-zise Planuri: „în Sine”, ca Supraesenţă; „peste Sine”, ca Esenţă; „dincoace de Sine”, ca energii. Anticii confundă „peste Sine” cu energiile „dincolo de Sine”.

Noi deosebim FIINŢA de FIINŢIALITATE, acestea având apoi Energeticul HARIC de „dincoace de Sine”. Şi FIINŢA, şi FIINŢIALITATEA sunt UNA, ca FIINŢĂ VIE, fără FIINŢIALITATE fiind o Fiinţă „minimă”, pe când FIINŢA VIE este „FIINŢA MAXIMĂ”, FIINŢA PATERNITATE care are deja în Sine TREIMEA FIINŢIALĂ TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH.

Aşa, Absolutul este un ANUME-PATERNITATE-DUMNEZEU TRIFIINŢIALITATEA-ORIGINEA TREIMII FIINŢIALE.

FIINŢA Absolută este ca „ANUME FIINŢĂ”, ca TEO-PATERNITATE, TEO-TRIFIINŢIALITATE UNUL (nu ca politeism), încât TREIMEA PATERNITĂŢII este tot UNUL-FIINŢĂ, ca DEOFIINŢĂ.

Ce trebuie bine specificat este evidenţa CHIPULUI de PERSONALITATE-PATERNITATE, ca substrat al CHIPULUI de PERSOANĂ, care este astfel Ontologic-Origine (nu produs). PERSOANA nu este un „proces” de Personalizare (cum cred anticii), ci este un „Suprafond de PERSONALITATE în Sine” care se „transmută” ca PERSOANĂ-FIINŢIALITATE Proprie.

CHIPUL de PERSOANĂ este ASEMĂNAREA PERSONALITĂŢII FIINŢIALE în Sine. PERSOANA nu se face PERSONALITATE, ci REMEMOREAZĂ PERSONALITATEA, cu aşa-zisele PERSONALIZĂRI Proprii. CHIPUL este PERSONALITATEA în Sine, iar ASEMĂNAREA este PERSONALIZAREA Proprie conform PERSONALITĂŢII în Sine.

Aceste distincţii au mare o importanţă mistică, cei mai mulţi confundându-le până la „patologii" de Personalizare. Atenţie, deci, la *deosebirea dintre „Suprafondul de PERSONALITATE" şi Personalizările Propriei* Persoane ca ASEMĂNARE. Personalizările sunt „corolarul" PERSONALITĂŢII în Sine. Taina TREIMII FIINŢEI DIVINE aici este. TATĂL este FIINŢA PATERNITATE-PERSONALITATE care Naşte pe FIUL-FIINŢIALIZAREA ASEMĂNARE-REPRODUCERE şi Purcede pe SFÂNTUL DUH-FIINŢIALIZAREA-MEMORIE-FIXA-RE.

Energiile HARICE sunt reflectările FIINŢIALIZĂRILOR-PERSONALIZĂRILOR, nu ale PERSONALITĂŢII în Sine. HARUL nu oglindeşte FIINŢA în Sine, ci Specificurile PERSONALE ale FIINŢEI.

Noi aici nu ne mai oprim la diferitele păreri asupra TREIMII FIINŢIALE DIVINE, ci insistăm pe evidenţierea de mai sus, ca fond de Conştiinţă mistică şi de Repere stricte.

7. TREIMEA FIINŢIALĂ DIVINĂ, Perihoreză şi INTER-PERSONAL

Noi insistăm pe evidenţierea unui TREIMIC de Fond FIINŢIAL, ca Potenţial al TREIMICULUI de Relaţie (de care se vorbeşte în mod obişnuit). Relaţia nu este un „produs", ci un ACT al unui Fond deja relaţional.

Sunt două feluri de relaţional:
– Perihorezic şi
– INTERPERSONAL.

Perihorezicul este „Întrepătrunderea” din cadrul aceleiaşi NATURI-FIRI FIINŢIALE. INTERPERSONALUL este Relaţia dintre Răspunsuri de Integralităţi Proprii.

În DUMNEZEIRE sunt şi Perihorezicul, şi INTERPERSONALUL. Problema grea este relaţionalul dintre SUPRANATURA DIVINĂ şi Natura Fiinţială de Creaţie, între care este „separarea-distincţia” între Firi. Este nevoie aici de o „Punte” între DIVIN şi Creaţie.

Teologic creştin, se consideră HARUL-Energiile tot DIVINE Necreate, care Reflectă PERSONALUL FIINŢIAL DIVIN şi totodată reflectă Fiinţialul de Creaţie. Aşa, trebuie o „Întrepătrundere cu HARUL”, în care se oglindesc PERSONALIZĂRILE FIINŢIALE, dar nu însăşi FIINŢA care rămâne dincolo.

8. HARUL, Atributele DIVINE

Taina FIINŢEI fiind VIUL PERSONAL, PERSONALUL are şi el Taina Energeticului HARIC. HARUL ar fi un fel de „Trup Divin”, SUFLETUL ar fi PERSOANA DIVINĂ şi CHIPUL de PERSONALITATE FIINŢIALĂ ar fi DUMNEZEIREA în Sine.[9]

De aici Configuraţia CHIPULUI de FIINŢĂ, care are „Înfăţişarea” într-un „Trup”, în care se Oglindeşte PERSOANA FIINŢIALĂ, „Trupul” fiind „FIINŢA în HAR şi HARUL în FIINŢĂ”, întrucât FIINŢA nu este niciodată „goală”, ci într-o HAINĂ de Podoabă.

---

[9] Ca analogie cu Fiinţa creată.

HARUL încă este o Taină, iar Teologicul HARIC este adesea confuz. HARUL nu este doar „Energie”, iar FIINŢA nu este doar FIINŢĂ, ci deodată FIINŢĂ şi HAR. Ce greşesc mulţi este faptul că „separă” FIINŢA de HAR printr-un „gol de negaţie”, ca apofaticul (negaţia) exclusivist FIINŢIAL şi catafaticul (afirmaţia) exclusivist HARIC.

FIINŢA nu este „ascunsă”, ci e într-o ARĂTARE împodobită cu HAR, iar HARUL nu este doar ARĂTARE, ci are TAINĂ de FIINŢĂ. O FIINŢĂ (văzută ca) goală de HAR şi un HAR (văzut ca) gol de FIINŢĂ nu este creştinism. O DIVINITATE doar FIINŢIALĂ sau doar Energetică este o Teologie insuficientă.

Aşa, noi extindem aşa-zisele Atribute HARICE în CAPACITĂŢI FIINŢIALE ce se reflectă ca Atribute. Mai întâi sunt CAPACITĂŢILE FIINŢIALE, iar prelungirea acestora sunt Atributele HARICE. Anticii consideră FIINŢA „goală în Sine” şi multiplă în energiile sale, pe când creştinismul consideră FIINŢA „DEPLINĂ” în Sine şi Plină şi în HAR. DEPLINUL FIINŢIAL sunt CAPACITĂŢILE ce devin Atribute. Şi dacă apofaticul neagă catafaticul-afirmaţia, noi supraafirmăm Catafaticul, dar depăşindu-l în FIINŢIALUL dincolo de Catafatic. Noi nu putem „Numi” cele FIINŢIALE, dar le „Supranumim” prin Numirile de Atribute HARICE, care nu se confundă şi nu se amestecă. Aşa, Atributele de Iubire, Dragoste, Atotputernicie, Atotştiinţă, Infinitate, Eternitate, Spiritualitate etc. le extindem în CAPACITĂŢI FIINŢIALE ca PERSONALIZĂRI, ca IUBIRE PERSONALĂ, ca DĂRUIRE, COMUNICARE etc., toate ca PERSONAL-FIINŢIALE care sunt dincolo şi apofatice, dar în ARĂTAREA lor prin HAR.

Anticii vorbesc de o FIINŢĂ „esenţă”, care nu face nici un ACT FIINŢIAL, ci toate Actele sunt doar Energetice HARICE, ca HAR-Liber şi independent. În sens creştin, nu

există „HAR-Liber”, ci HAR Legat de FIINŢĂ, care reflectă SUPRAACTUL PERSONAL FIINŢIAL. HARUL nu este ACT în Sine, ci prelungire de SUPRAACT FIINŢIAL.

Taina HARULUI este Taina directă a PERSONALULUI FIINŢIAL. O „personalizare harică energetică" (cum consideră anticii şi mulţi alţii) şi un „impersonalism” FIINŢIAL nu este creştinism. HARUL este Energia PERSONALULUI FIINŢIAL, altfel nu ar putea fi o „ieşire” din DIVIN, pentru că HARUL este „reflectare de ACT” şi ACTUL FIINŢIAL este PERSOANA FIINŢIALĂ. Se zice că HARUL se „ipostaziază”, ceea ce este cam ambiguu. HARUL, ca Energie, nu se poate niciodată „Ipostazia-Personifica”, ci el este produsul PERSONALIZĂRILOR PERSOANEI FIINŢIALE Proprii. HARUL este o „Copie de PERSONALIZARE” şi el, dacă ar face o a doua Personalizare, ar distruge „însuşi fondul HARIC”, fiind o „Copie de PERSONALIZARE”; de aceea HARUL are tinderea de a „imprima” tocmai Modelul de PERSONALIZARE care nu trebuie confundat cu „personalizarea a însuşi HARULUI”. Noi insistăm pe aceste distincţii, căci în mistică se pot face „patologii de depersonalizări şi mutaţii false”.

Tendinţele moderne de a „dizolva” PERSONALUL FIINŢIAL într-un „Harismatic” fără Chip sunt tocmai rezultatul erorilor mai sus consemnate.

9. Terminologia TRINITARĂ

Sfinţii Părinţi creştini au trăit în contextul culturii vremii, dar au dat şi specificul Viziunii creştine *termenilor de bază ca:* Unitate, Fiinţă, Esenţă, Natură-Substanţă, Ipostas-Persoană.

Anticii concep DIVINUL ca o „esenţă” redusă la maxim, închisă în Sine. Revelaţia creştină insistă pe FIINŢA Absolută

VIE, ca „Esenţă DEPLINĂ la maxim”, care „dă pe-afară” şi într-o Creaţie. Termenul grecesc de „*ousia*-esenţă” este mai mult decât „fondul comun” în Sine, *având totodată şi IPOSTAZIEREA (potenţa esenţei), şi distincţia ca PERSOANĂ*, ca Esenţă şi EXISTENŢĂ deodată, fără amestecare sau despărţire.

Noi, ca Mistică, *mai adăugăm un termen de lărgire Teologică,* cel de „FIINŢIALITATE-TRIFIINŢIALITATE”, ca Reper al PERSONALISMULUI FIINŢIAL în Sine (tocmai specificul creştin).

FIINŢA DIVINĂ, ca Esenţă în Sine, are deja o FIINŢIALITATE în Sine, ca Potenţă în Sine a distincţiei TRINITARE, ca FIINŢIALITATE-PATERNITATE-PERSONALITATE, ce are, astfel, deja TREIMEA în Sine fără „golul” dintre „impersonalismul Divin şi Personalizarea Sa (de care vorbesc anticii). Aşa UNUL-Esenţă este totodată în Sine TREIME CONŢINUT tot UNUL (UNUL TRIFIINŢIALITATE), care se distinge de la Sine ca TREIME, PATERNITATEA fiind deja TREIME în Sine şi PERSONALITATEA fiind deja PERSOANĂ în Sine, încât UNUL şi TREIMEA sunt Însuşi UNUL Absolut şi TREIMEA Absolută de PERSOANE.

Un alt termen este „FIREA”. Se spune că PERSOANELE TREIMICE sunt DEOFIRE şi DEOFIINŢĂ (de ACEEAŞI FIRE şi FIINŢĂ). FIREA este UNICĂ, dar în distincţia PERSOANELOR se face şi un „Specific de FIRE” PERSONALĂ Proprie. Între FIRE şi PERSOANĂ este tocmai „Relaţionalul” FIINŢIAL. Aşa, FIREA nu se Comunică direct, ci în „distincţia” Specificului de PERSOANE, ca FIRE PERSONALIZATĂ. FIREA, FIINŢA şi PERSOANA sunt Permanente şi indestructibile, dar, paradoxal, Esenţa ca FIRE poate lua diferite distincţii specifice prin care nu se distruge, pentru că PERSOANA Reproduce permanent la rândul ei „ACEEAŞI FIRE”, ca ASEMĂNARE.

Mistica INTER-PERSONALULUI este puţin dezbătută. Trebuie înţeles că INTER-PERSONALUL este tocmai Comunicarea FIRII în Specificul PERSONAL (nu a FIRII directe FIINŢIALE), şi FIREA prin PERSOANĂ se transpune apoi prin *HAR, care astfel nu transpune FIREA FIINŢIALĂ, ci FIREA trecută prin Specificul PERSONAL.* Mulţi cad în *„patologicul” unui aşa-zis „har de fire impersonală”*, ceea ce este inadmisibil în creştinism.

10. Prologul Creaţiei

Revelaţia creştină Vorbeşte de o FIINŢIALITATE DIVINĂ ca TREIMICĂ şi totodată în Strălucire Energetică tot DIVINĂ, ca HAR, care apoi se Revarsă şi într-o „Fiinţialitate” de altă Natură (de creaţie).

La antici este un „gol metafizic” între FIINŢA în Sine Increată şi misteriosul „afară-creatul”, un „abis-neant” care se face „spaţiu de creaţie” în care „principiile spirituale” Divine ar face procesul evolutiv-devenire până la formele materiale. În sens creştin, DIVINUL DEPLIN în Sine (TREIME) şi în afara Sa (ca HAR) Creează Lumea în propriul „Spaţiu”, *nefiind un spaţiu extern DIVINULUI* Absolut în Sine şi peste Sine. DIVINUL Creează astfel o „Paralelă Fiinţială de creaţie”, care nu este direct în SUPRASPAŢIUL FIINŢIAL, ci în Cel HARIC (în FIINŢĂ, Fiinţialitatea creată s-ar dizolva de la sine). Este o Revărsare de DIVIN într-un „Vas de Creaţie”, în care DIVINUL „ia” Forma Creată, dar rămâne DIVIN neatins în Sine.

Iată ce încercăm noi să *evidenţiem cu insistenţă* în Minidogmatica noastră mistică: Creaţia ca „Fiinţialitate-Formă şi nu Conţinut”. Anticii consideră *Fiinţa Divină „goală-esenţă” în Sine, iar „în afară” tot un „gol-neant”*, şi aşa, tot ce mai există este de fapt un *„iluziv existenţial”*, ca manifestare de

„formă şi conţinut” deodată – „panteismul antic”. În sens creştin, Forma Creată o face direct ACTUL CREATOR şi Conţinutul îl face Creaţia-Forma Creată, ca Răspunsul său propriu. Aşa, în sens creştin, *Creaţia Formelor Create nu este însăşi „manifestarea” de Creaţie,* aceasta fiind apoi ca Răspunsul creaţiei. DIVINUL Creează Forme-Individualităţi directe, fără procesul de „evoluţie la forme” (cum cred anticii), iar manifestarea multiplă este „Creşterea” proprie de Creaţie, „Umplerea” de Conţinut de Creaţie.

Aici se încurcă mulţi, confundând „Forma de Origine DIVINĂ” cu propriul Conţinut de origine de Creaţie.

Forma de Creaţie este o „Copie” după „CHIPUL DIVIN”, ca ASEMĂNARE Creativă, iar „Conţinutul”, ca Răspunsul propriu de Creaţie, este „Reproducerea COPIEI-FORMĂ-CHIP”, ca Asemănarea ASEMĂNĂRII DIVINE.

Noi insistăm pe aceste repere distinctive, de mare importanţă în Viaţa mistică.

11. DUMNEZEU CREATORUL

De obicei se vorbeşte, în sens teologic, de un ACT CREATOR care începe „de la” TATĂL, „prin” FIUL „în” SFÂNTUL DUH; prin HAR-Energiile Spirituale DIVINE se face Lucrarea Creaţiei.

Noi nu ne oprim la teoriile de creaţie, ci evidenţiem câteva Repere de bază ale specificului nostru.

Mai întâi, deosebim net FIINŢA DIVINĂ în Sine (apofatică) de DUMNEZEU CREATORUL (DIVINUL orientat şi implicat în Creaţie). De obicei se vorbeşte de un DIVIN „metafizic”, ce se „manifestă” în „afara” Sa.

Noi distingem un ACT-„Sfat DIVIN” (precreaţie, prehristic-precosmic), un ACT-„Facerea Lumii” (Creaţia Cosmică),

un Act-„manifestarea proprie a Lumii” (Creşterea proprie a Formelor create), Împlinirea acestora ca ACT al „UNIRII Integrale” (Întruparea propriu-zisă HRISTICĂ) şi, în fine, ACTUL URCĂRII în Veşnicia DIVINĂ (Înduhovnicirea prin SFÂNTUL DUH, Îndumnezeirea Creaţiei).

„*Creaţia, Sfat DIVIN*”:

Parabolic, se zice:

„FIUL DIVIN din SFÂNTA TREIME se arată TATĂLUI, într-un moment (dincolo de timp) „Îmbrăcat” şi într-un „Chip de Fiu de Creaţie”.

– PĂRINTE, iată-Mă pe Mine, FIUL Tău UNIC, Absolut, deodată şi ca un Chip de Fiu de Creaţie pe care Ţi-L aduc Prinos de IUBIRE şi Închinare. BINECUVÂNTEAZĂ, ca să „FACEM” acest Chip Creat şi o Lume după „CHIPUL şi ASEMĂNAREA Noastră”[10].

Şi TATĂL, BINECUVÂNTÂND Chipul de Fiu Creat, primeşte „Substanţa de Fiinţă Creată” (TATĂL fiind Dătătorul de Substanţialitate Fiinţială) şi SFÂNTUL DUH o cuprinde în „BRAŢELE Sale”.

Iată Originea Creaţiei în „CHIPUL direct al FIULUI DIVIN” şi în ACTUL TREIMII DIVINE.

Cea mai grea problemă a anticilor era modul *cum Increatul Divin poate să treacă în „ne-divinul creat"*. Ei au conceput *un „intermediar” de zisă „proiecţie spirituală”* Divină care apoi, evolutiv, ar face un lung proces de devenire la „formele create”, proces care în Om se „opreşte” cu „reîntoarcerea la ne-formă”. În sens creştin, DIVINUL Creează direct o

---

[10] Noi extindem biblicul „după Chipul şi Asemănarea Noastră” (Facere 1, 26), chiar de la Originea creaţiei. Când DUMNEZEU Creează pe Om, se dezvăluie de fapt Taina Creaţiei în sine, ca transpunere a CHIPULUI DIVIN în generalul creaţiei, în Om făcându-se Integralizarea acesteia.

„Formă de Creaţie". Noi evidenţiem, în mod deosebit, „Chipul Anume" al unei Fiinţialităţi de Creaţie, după cum şi FIINŢA DIVINĂ este o Anume FIINŢIALITATE, ca PATERNITATE-PERSONALITATE. Şi Creaţia, ca să fie categorie de Fiinţă, trebuie să aibă o „Fiinţialitate-Personalitate în Sine" care este „Chipul de Filiaţie" (CHIPUL FIULUI Lui DUMNEZEU)[11].

Noi insistăm pe un ACT DIVIN care Creează mai întâi „Personalitatea Chipului Creat" (Fiinţialitatea în sine de Creaţie) ce este o Fiinţialitate „Înrudită cu DIVINUL"; altfel ar fi ca la antici, un „înafară al separării absolute". DIVINUL, ca să „treacă" în Creaţie, ori se „auto-anihilează" (ca la antici, în iluzivul creat), ori Creează „ceva Înrudit" cu FIINŢIALITATEA DIVINĂ, care este CHIPUL de FIU (ASEMĂNAREA FIINŢIALĂ DIVINĂ în Sine). De aceea DIVINUL Creează mai Întâi o „Personalitate Fiinţială de Creaţie", ca prin aceasta să se poată apoi transpune, „cursiv şi fără gol", Revărsarea DIVINĂ.

Iată Teologicul nostru mistic, Originea Creaţiei ca şi „Chip de Personalitate Fiinţială de Creaţie", Personalitatea-Filiaţie care este deja, concret, o „ASUMARE-Enipostaziere" a Formei-Firii de Creaţie de către FIUL DIVIN, de unde termenul nostru de „PREHRISTIC-precreaţie-precosmic".

Creaţia nu mai este, astfel, doar o „proiecţie" de Spiritualitate Divină, ci este o Taină chiar de „VIAŢĂ INTRADIVINĂ",

---

[11] Noi considerăm Taina CHIPULUI Lui DUMNEZEU ca şi CHIPUL de FIINŢĂ (mai mult decât aşa-zisul chip Spiritual). Anticii consideră creaţia o simplă „fiinţare de proiecţie spirituală". În sens creştin, şi creaţia are categorie de Fiinţă Creată, Asemănarea creată a CHIPULUI FIINŢIAL DIVIN. Creştinismul trebuie să insiste pe categoria de „Fiinţă Creată", care nu este „fiinţare", ci Taina „Paralelei de Creaţie" a FIINŢEI DIVINE CREATOARE.

este CHIPUL FIINŢIAL al FIULUI DIVIN care ASUMĂ în Sine şi un Chip de Creaţie care devine astfel o „Co-Personalitate de Filiaţie dublă, de DIVIN în Sine şi de Creaţie". În sens metafizic Teologic creştin, Creaţia, *ca să fie o Realitate, trebuie să aibă Origine atât în FIINŢIALITATEA DIVINĂ, cât şi în Fiinţialitatea proprie de Creaţie,* fără „golul" dintre acestea. Creaţia nu este „NATURĂ DIVINĂ", dar este „Asemănare de CHIP de NATURĂ DIVINĂ" în Natură Creată, care este „Înrudită" prin CHIPUL FIINŢIAL de FIU-Specific în Sine de NATURĂ DIVINĂ.

Fără Taina PREHRISTICULUI ca Origine a Fiinţialităţii de Creaţie, ACTUL Creaţiei este confuz înţeles, cu erorile şi insuficienţele respective.

Viziunea creştină asupra Creaţiei este o Viziune Personalist-creaţionistă, altfel rămâne tot un „fel de panteism-spiritualism de fiinţare".

12. Cosmogonia creştină

Taina Creaţiei este nu în „afara" DIVINULUI (ca la antici), ci în „Interiorul DIVINULUI", în CHIPUL de FIU FIINŢIAL DIVIN care se face „Dublu" CHIP de FIU, de DIVIN şi de Creaţie. Această Viziune a unei Creaţii ce „iese" şi se plămădeşte din Interiorul DIVINULUI este specificul creştin. Anticii văd creaţia ca un iluziv proces al unui „în afară" absolut. Creaţia şi ca „Interior DIVIN" dă Realitate concretă Creaţiei.

Parabolic:

„FIUL DIVIN, Îmbrăcat şi într-un Chip de Fiu de Creaţie, SCRIE CARTEA VIEŢII de Creaţie în care zugrăveşte atât toate Formele de Creaţie, cât şi un Tainic IMN de IUBIRE şi Închinăciune faţă de TATĂL (într-un Limbaj Nou, de Creaţie)".

Această „Preexistenţă” a Lumii înainte de a fi „înfăptuită” nu este, ca la antici, un „Spiritual de principii Divine” care se fac „Sufletele formării lumii'“ (aşa-zisele Scântei Divine sau preexistenţa Spiritelor, ce apoi se încorporează în diversitatea creată), ci un „MEMORIAL de Fiinţialitate Creată” (de Chip de Fiu creat), care este totodată ASUMAT de PERSOANA directă şi FIINŢIALĂ a FIULUI DIVIN. Chipul de Fiinţialitate de Fiu Creat are în Sine toate „Arhememoriile” tuturor manifestărilor de Creaţie, ca o Personalitate originară de Creaţie ce are deja „orientarea Structurală” a lumii create. LOGHII CREATORI, CUVINTELE DIVINE *„prin care toate s-au făcut”*[12] sunt „Dublu CHIP” – CHIP de FIUL DIVIN în UNIRE cu Chipul de Fiu de Creaţie.

Mare atenţie la evidenţa acestui fapt fundamental pentru Cosmogonia Biblică. Anticii (şi mulţi alţii) consideră LOGHII DIVINI direcţi, care prin Lucrare HARICĂ se fac „Modelatorii” lumii. Noi insistăm pe „ARHECHIPUL” Originii Creaţiei în CHIPUL PREHRISTIC, Enipostazierea Precreaţie a FIULUI DIVIN. FIUL DIVIN, deja UNIT CU Chipul de Creaţie, poate *să treacă,* fără „golul abisal” dintre DIVIN şi Creaţie, *la „Facerea Lumii”*.

Cea mai spinoasă problemă a Cosmogoniei antice este „dualitatea contrară” a „structurărilor create”, ca: *negativ-pozitiv, masculin-feminin.* Şi Biblic se consemnează dualităţile: Cer şi Pământ, Lumină şi Întuneric, Zi şi Noapte, Bărbat şi Femeie etc. Se mai vorbeşte de dualitatea contrară de Spirit şi materie, Suflet şi Corp. Anticii văd în acestea o „lege a formării şi configurării”.

Noi considerăm că această *„dualitate contrară” este doar după „căderea în păcat”*, în fond fiind „Dualitatea DIVIN şi

---

[12] Ioan l, 3.

Creaţie” a CHIPULUI LOGOSULUI DIVIN CREATOR (LOGOSUL PREHRISTIC).

Realitatea Existenţială Creată are în primul rând „Dualitatea de Fiinţialitate” (CHIP-Pecete DIVINĂ pe Chip de Creaţie, din ARHEMEMORIALUL PREHRISTIC al LOGOSULUI CREATOR); are o „Dihotomie” Suflet-Fiinţă şi energii de creaţie corporale.

Cine nu ţine cont de aceste „două dualităţi” riscă interpretări insuficiente şi eronate ale Facerii Lumii din Revelaţia Biblică.

13. Facerea Lumii – Hexameronul Facerii

„*La început DUMNEZEU (CUVÂNTUL) a făcut Cerul şi Pământul*”.[13] Iată „Dualitatea de Fiinţialitate" *(ARHECHIPUL PREHRISTIC, ca CHIP DIVIN care creativ se face Cer şi Chip de Creaţie-Pământ)*. Unii văd în aceasta „dualitatea Spirit şi materie”. Noi considerăm „*dihotomia Suflet (Spirit) şi Corp (materie) nu ca „Facere*”, ci ca „*aspect configurativ*” *al Formelor Create*. DUMNEZEU nu Creează în funcţie de „dualitatea Spirit şi materie” (ca la antici), ci ca ARHECHIP de Fiinţialitate DIVIN şi Creaţie, care are apoi şi o configuraţie de Fiinţă şi energii de creaţie (Spirit şi Corp). Cerul şi Pământul sunt „Arhechipuri precreaţie”, sunt CARTEA VIEŢII FIULUI CREATOR.

„*Şi Pământul era netocmit şi gol şi DUHUL se purta deasupra Apelor*”[14]. Adică Chipul de Creaţie are Pecetea DIVINULUI, dar nu este încă „desfăşurat”, ci doar în Potenţă, în „BRAŢELE DUHULUI”. Şi acest (nivel) este tot „Precosmic”, doar ca Zugrăvire în CARTEA VIEŢII.

---

[13] Facere 1, 1; Ioan l, 1-3. Noi cumulăm Vechiul Testament cu cel Nou.
[14] Facere l, 2; Ioan 1. 4.

Urmează „Big-Bang-ul” (explozia) Cosmic: „Să se facă LUMINĂ”.[15]

Creaţia „Iese” din DIVINUL CREATOR ca să devină Cosmos-Lume. Este „Big-Bang-ul” CUVÂNTULUI, LOGOSULUI PREHRISTIC (deja DIVIN şi Creaţie), încât Cosmosul va fi „Facerea Lumii” după ARHEMEMORIILE LOGOSULUI care „ZICE şi se Face”.

Acum urmează propriu-zis Facerea Lumii, cu cele Şase Zile. Se face „separarea Apelor” (Apele ca simbol al ARHEMEMORIILOR PREHRISTICE) şi „Dualitatea de Fiinţialitate” ca DIVIN şi Creaţie se „desfăşoară” în multiple Configuraţii, atât generale, cât şi Individuale. Toate sunt „Perechi DIVIN-Creaţie”: Cer-Pământ, Zi-noapte, sus-jos, apă-uscat, masculin-feminin, Bărbat-Femeie etc.

Încă o dată insistăm pe evidenţa specificului Facerii Lumii ca „Facere a Formelor de Creaţie” care nu au încă acel „Conţinut-Creştere” ce va fi „Răspunsul Propriu” al Formelor de Creaţie. De aceea, Facerea Lumii nu se „opreşte” aici, ci urmează „Facerea EUHARISTICĂ” a ÎNTRUPĂRII propriu-zise HRISTICE.

Să vedem însă Taina Omului, ca „Trecere” spre „Facerea EUHARISTICĂ-HRISTICĂ”.

14. Creaţia Omului, Făptură şi DESTIN HRISTIC

Noi deosebim Omul, ca Făptură în cadrul general de Creaţie, de DESTINUL Omului, ca HRISTIC în Sine.

Parabolic:

„*Lucifer, Îngerul căzut din Lumină, reproşează FIULUI Lui DUMNEZEU:*

---

[15] Facere 1, 3.

– De Ce CHIPUL Tău de CREATOR să aibă Chipul de OM, care va fi şi Chipul unei Făpturi? De ce nu păstrezi CHIPUL Pur de DIVIN CREATOR?

Şi îi Răspunde DOMNUL:

– CHIPUL Meu de CREATOR este Totodată DIVIN şi de Creaţie şi în ACEST CHIP UNIT Eu Creez Lumea. Şi acest CHIP UNIT este CHIPUL de OM, pe care îl voi Dărui „Făpturii" ce UNEŞTE toată Creaţia în Sine şi totodată Creaţia cu DIVINUL. Vouă, Îngerilor, v-am dat Chipul cel mai de Sus, Chip de Lumină-Cer, Chip de Spirite. Şi dacă EU, care sunt DUMNEZEU, Mă „Cobor" în Chipul de Creaţie, pe voi, Îngerii, vă „Aleg" să fiţi cei care îmi Mărturisiţi „Coborârea Mea pe Pământ". Chipul de Înger este Chipul Vestitor al ÎNTRUPĂRII Mele pe Pământ. EU Cobor pe DUMNEZEU pe Pământ, voi, Îngerii, coborâţi Cerul pe Pământ şi Făptura Om va Ridica Pământul în Sus la Cer, iar Natura Făpturilor Create va Participa cu Trupul ei la această OPERĂ a Mea de Creaţie. Şi toată Creaţia va fi „PURTĂTOARE" de CHIP al MEU, al OMULUI- FIULUI ÎNTRUPAT. EU Sunt OMUL, CHIPUL FIINŢIAL UNIC al Creaţiei şi toată Creaţia este în „Deo-Creaţio-fiinţa" CHIPULUI Meu de OM, DUMNEZEU Coborât în Creaţie şi Creaţie Urcată în DUMNEZEU. Îngerii au în Sine Natura Mea Fiinţială de OM, Natura are Natura Mea Fiinţială de Om şi Omul la fel, şi aşa toată Creaţia este într-o Fiinţialitate UNICĂ, care este mai „întâi" în CHIPUL Meu de OM-DUMNEZEU CREATOR care se transpune apoi, în specificuri Individuale, în toate Făpturile Lumii Create. Deci tu, Lucifer, nu confunda CHIPUL Meu Însumi de OM, ca „DUMNEZEU făcut şi Creaţie", cu Chipul de Om Făptură. Şi îngerii, şi Natura, şi Omul, ca Făpturi, aveţi ACELAŞI CHIP FIINŢIAL al MEU, de OMFIU de DUMNEZEU şi Fiu de

Creaţie în UNIRE. ÎNRUDIREA dintre DUMNEZEU şi Creaţie este CHIPUL Meu de OM şi tot acesta este Înrudirea pe care o are Creaţia în sine, ca totalitate de Făpturi. Trebuie să înţelegi că Chipul Pământului este Însăşi Destinaţia Creaţiei Mele şi tocmai Coborârea Mea în Chipul Pământului este „Chipul în Sine de Creaţie". De aceea, Eu sunt CREATORUL DUMNEZEU-OM, ca apoi să fie şi Creaţia Om-Dumnezeu. Tu, ca Înger în CHIPUL Meu de DUMNEZEU-OM, eşti Înger, OM-Spirit. Natura este OM-Viaţă şi Omul Făptură este OM-Om. Spirit, Viaţă şi Om sunt Chipurile Specifice şi Distincte Create ale CHIPULUI Meu de OM în Sine.

Doar în această Viziune vom pricepe şi Taina Creaţiei Omului, care nu este numai o Făptură, ci şi un DESTIN de Integralitate a Lumii.

DUMNEZEU are în vedere acest fapt la ACTUL Creaţiei „Speciale" a Omului, de aceea consemnarea Biblică este în mod deosebit: „*să facem Om după CHIPUL şi ASEMĂNAREA Noastră*".[16]

Configuraţia Structurală a Omului este în acest sens.

15. TRUPUL Omului, Prefigurare a TRUPULUI HRISTIC

DUMNEZEU „*luând ţărână din Pământ, l-a făcut pe Om şi a SUFLAT în faţa lui SUFLARE de VIAŢĂ şi s-a făcut Omul Fiinţă Vie*".[17]

Se zice că DUMNEZEU face pe Om mai întâi ca Trup-Corp. Noi consemnăm că este o mare deosebire între Corp şi

[16] Facere 1, 26.
[17] Facere 2, 7.

TRUP (memorie tot mai uitată după căderea în păcat, ce distruge tocmai Taina TRUPULUI). Făptura Creată, aşa cum s-a văzut, este mai întâi „dualitate Fiinţială”, CHIP DIVIN şi Chip Creat în transpunere reciprocă şi ca proprie Configuraţie, apoi „dihotomia” Suflet şi energii Corp. TAINA TRUPULUI este cu totul altceva, este Taina ÎNTRUPĂRII EUHARISTICE HRISTICE care trebuia să urmeze după Facerea Lumii şi care este întârziată de „incidentul” apariţiei păcatului.

Creaţia are Originea în CHIPUL FIULUI Lui DUMNEZEU care se implică direct în Creaţie şi „scopul” Creaţiei este tocmai Taina ÎNTRUPĂRII Sale.

Noi insistăm pe această evidenţă, ca însuşi fundamentul Teologic al Creaţiei.

UNIREA dintre CHIPUL FIULUI DIVIN şi Chipul Creat este TAINA ICONICULUI de „TRUP”. Deci TRUPUL este SACRALITATEA DIVINO-Creaţie.

Noi deosebim CHIPUL Prehristic de DUMNEZEU-OM (DIVIN transpus totodată şi într-un Chip Creat, DIVINUL Precosmic), faţă de CHIPUL de Om-DUMNEZEU ca CHIPUL HRISTIC (Chipul Creat transpus şi în CHIPUL DIVIN, DIVINUL Cosmic). CHIPUL de DUMNEZEU-OM este ARHECHIPUL de „Înrudire” DIVIN şi Creaţie, în UNICA PERSOANĂ DIVINĂ; CHIPUL de OmDUMNEZEU este PERSOANA DIVINĂ Prehristică (cu Asumarea Chipului Creat) şi într-o „Fiinţă-Făptură” de Creaţie (care nu se confundă cu Persoana de Creaţie, pentru că nu pot fi „două Persoane” deodată, ci UNA cu „Două Chipuri-Firi”. Ca DUMNEZEU-OM este FIINŢĂ DIVINĂ ce Asumă Personal şi o Fiinţialitate-Chip de Creaţie; ca Om-DUMNEZEU este şi o Fiinţă de Creaţie ce asumă CHIPUL PERSONAL DUMNEZEU-OM. În Prehristic, Fiinţialitatea-Chipului Creat

se PERSONALIZEAZĂ în PERSOANA DIVINĂ a FIULUI. În HRISTIC, PERSONALITATEA DIVINĂ A FIULUI se Fiinţializează în Chipul de Făptură Creată.

Mare atenţie la aceste distincţii fundamentale.

În Prehristic este Taina TRUPULUI DIVIN-Creaţie (Creaţia *transfigurată în Chipul DIVIN; DIVINUL coborât în Creaţie)*; în HRISTIC este Taina TRUPULUI Creaţie-DIVIN *(CHIPUL DIVIN, paradoxal transfigurat şi într-un Chip de Creaţie; Creaţie Urcată* în DIVIN).

Taina TRUPULUI nu este „Corp” al DIVINULUI sau al Creaţiei, ci este Taina UNIRII DIVINO-CREAŢIE şi Creaţie-DIVIN, ca un „SUPRA-CORP (şi peste Suflet şi peste Corp).[18]

DUMNEZEU Creează pe Om-Făptură în vederea Destinului de ÎNTRUPARE HRISTICĂ, de aceea EL Modelează direct „TRUPUL Omului” ca Potenţă de Prefigurare a TRUPULUI HRISTIC care avea să se ÎNTRUPEZE prin Om-Făptura.

Omul-Făptura nu este „valoare de Spirit” (ca Îngerii) şi nici de Viaţă (ca Natura), ci este Valoare de „SACRALITATE-TRUP HRISTIC, TRUP-Cosmic” (ce *UNEŞTE toată Creaţia cu DIVINUL şi DIVINUL cu toată Creaţia).* De aceea, „şarpele demon” caută să-l abată pe Om de la SACRALITATEA sa prin „chipul de Spirit-cunoaştere” („veţi cunoaşte”). Şi, prin păcat, Omul pierde în primul rând „TRUPUL-SUPRACORPUL”, pentru că Adam şi Eva se văd cu un „Corp-gol”.

Omul-Făptură este Creat-modelat ca TRUP, în care *se SUFLĂ Sufletul-Fiinţa Personal-Individuală de Creaţie* (care implicit are Corpul său) şi totodată se mai SUFLĂ şi o

---

[18] Taina HAINEI de Nuntă-UNIREA.

„SUFLARE de VIAŢĂ” (specială), care îl face pe Om „Destin Special” de „Fiinţă vie”.[19] Adică TRUPULUI Omului-Făptură i se dă „PLĂMADA DIVINEI ÎNTRUPĂRI HRISTICE, PECETEA HRISTICĂ”, ca un fel de „Preînchipuire” a Botezului.

Pentru o Teologie mistică, aceste menţiuni sunt de mare importanţă.

Tot în această Taină este şi problema spinoasă a „transmiterii” Sufletului Omului, că doar Adam şi Eva au fost Creaţi direct de DUMNEZEU, pe *când noi ne „Naştem” din nişte Părinţi* Omeneşti. Cum suntem noi deodată Suflet Creat direct de DUMNEZEU şi „suflet” din Părinţi? Toate teoriile preexistenţialismului, traducianismului, creaţionismului sunt insuficiente. Noi consemnăm mai întâi Creaţia Tainei „TRUPULUI” (ca şi la Adam) în care se SUFLĂ Sufletul Creat direct de către DUMNEZEU (din Arhemodelul Prehristic-CARTEA VIEŢII), dar ţinându-se cont totodată de Memorialul de Fiinţialitate al Părinţilor (care ne dau tot Taina TRUPULUI lor, care după păcat este în compensaţia Corpului); încât SUFLETUL Creat direct de DUMNEZEU este între „Două Destine”, Cel de ARHEMEMORIAL-TRUP de DIVIN şi Memorial-Trup de Creaţie-Moştenire-Părinţi. Deci, în acest sens, problema nu se mai pune dacă Sufletul este doar creat de DUMNEZEU sau mai are şi „ceva” din Sufletul Părinţilor, ci se pune problema „Destinului Sufletului” cel dintre DIVIN şi Moştenirea de Creaţie a Părinţilor.

Sufletul Creat este „între” Două Memorii pe care le „Asumă” Personal la Actul Creaţiei sale, ca „Destin de Asemănare HRISTICĂ” (ce în Sine este tocmai Taina ASUMĂRII Dublului Destin, DIVIN şi Creaţie). La Naşterea Fiecărui Om,

---

[19] Facere 2, 7.

cel mai important este „destinul său de Asemănare HRISTICĂ” *(dublu Destin de DIVIN şi Creaţie-Părinţi).* Fiecare Om este „Prelungire” Personal-Individuală de DIVIN-HRISTIC şi totodată de Creaţie-Părinţi şi Fiinţa Fiecăruia este Personalitatea Integrală a acestora.

16. PERSOANELE TREIMII DIVINE în Lumea Creată

Creaţia este Revărsarea Tainei CHIPULUI Lui DUMNEZEU Cel TREIME, fapt ce denotă că şi Viaţa noastră este (definită) în acest CHIP TREIMIC. Ca Asemănare, şi Răspunsul propriu de Creaţie trebuie să fie în această Taină. În Fiinţa Creată este acest „Fond TREIMIC în Sine”.

S-a văzut, din cele anterioare, că Fiinţa Creată este „TEO-formă” (CHIP DIVIN transpus creativ şi într-un Chip de Creaţie) şi „Creaţio-Conţinut” (Răspuns propriu de Creaţie, ca Asemănare a TEO-Formei).

Aici este toată Taina Creaţiei.

CHIPUL Lui DUMNEZEU este în „Forma” Creaţiei, nu în „Conţinutul” ei.

Logica antică este tocmai inversă, considerând Divinul un „Conţinut Spiritual” ce se face „formă(e) Creată(e) (logica structurării Formei). Logica Revelaţiei creştine pleacă de la „Formă-bază”, care apoi Structurează Conţinutul, pentru că „Forma Creată” este Opera Lui DUMNEZEU, iar *Conţinutul este „Viaţa proprie” de Creaţie* (Unire şi desfăşurare). Şi, mai mult, „Forma TEO-CHIP” nu „intră” niciodată în „Conţinut” (pentru că ar distruge Firea proprie de Creaţie), ci „Conţinutul” trebuie să „Intre” în „Forma TEO-CHIP”. De aici Logica de a vedea „tinderea” Conţinutului spre „Formă”. De fapt, „Conţinutul pur de Creaţie” nu se „face” Formă”, ci îşi

„împropriază” Memoriile Formei (Asemănarea de Formă) şi aşa se stabileşte o „concordanţă” între „Conţinut şi Formă”. Şi mai mult, „Conţinutul pur de Creaţie” nu se „interiorizează în sine” (pentru că uită TEO-Forma), ci se „Exteriorizează în Transfigurarea TEO-Formei”. *Anticii fac o „interiorizare” a TEO-Formei, ca să „transforme” Conţinutul în aceasta (ca aşa-zisa spiritualizare).* În *sens creştin,* „Conţinutul de Creaţie” se „Exteriorizează” în TEO-Formă, unde nu se „transformă” (ca la antici), ci „Participă” la TEO-Formă, în care se Transfigurează (aşa numita Îndumnezeire). De aici persistenţa modalităţii „Interiorizării” în multe relatări Teologice creştine, dar cu specificul de totodată „intrare în TEO-CHIP”. Noi insistăm pe evidenţa esenţială a „Exteriorizării” în TEO-Formă, ca specific inconfundabil al creştinismului.

Ca Teologie mistică, aceste distincţii sunt fundamentale.

Şi, de aici, Taina PREZENŢEI PERSOANELOR TREIMICE DIVINE în Creaţie.

În primul rând, TEO-CHIPUL este deja PREZENT în însăşi Fiinţialitatea Creată, ca „LOGOS-Formă” (CHIPUL FIULUI, prin care suntem Fiinţă de Fiu de Creaţie); ca „PATERNO-Formă” (CHIPUL TATĂLUI DIVIN, prin care ne Substanţializăm ca Existenţă reală de Creaţie); ca „PNEUMO-Formă” (CHIPUL SFÂNTULUI DUH, prin care ne facem o Integralitate Chip-Substanţă-Personalitate de Creaţie). De aici „Specificurile” DIVINE din Fiinţialitatea noastră de Creaţie, ca:

– Filiaţie (CHIPUL FIULUI),

– Înveşnicire (CHIPUL TATĂLUI),

– Individualitate (CHIPUL SFÂNTULUI DUH).

Încă o dată menţionăm că acestea sunt „TEO-Formă-PECETE” care apoi trebuie să se „Umple” cu Propriul Conţinut de Individualitate de Creaţie, „conform” ARHEMEMORII-

LOR de TEO-FORMĂ şi totodată ca UNIREA „Dialogului” Conţinutului de Creaţie cu TEO-Forma.

Mare *atenţie la aceste distincţii.* Creaţia are deja „SUPRASTRUCTURA” TEO-Formă în totalitate, dar se face „Structurarea Conţinutului propriu de Creaţie”, conform SUPRASTRUCTURII, dar în „Dublă Structurare” de „Creştere în proprie Natură-Fire de Creaţie” şi de „Transfigurare în TEO-Formă”. Aici se încurcă anticii şi evoluţioniştii, confundând „auto-structurarea de creaţie” (ca proprie Formă), cu „SUPRASTRUCTURAREA în TEO-Formă”. Trebuie bine precizat că Fiinţialitatea de Creaţie nu are „Formă Proprie”, ci „TEO-Formă”, şi doar „*Conţinutul este Propriu de Creaţie*”.

SACRALITATEA TEO-Formei este tot Teologicul în Sine al creştinismului.

FIUL DIVIN Creează-Modelează Chipul de Creaţie; TATĂL DUMNEZEU BINECUVÂNTEAZĂ Chipul Creat şi-i dăruieşte „Substanţialitate de Creaţie”; SFÂNTUL DUH UNEŞTE acestea în Individualitatea Indestructibilă de Creaţie.

Iată şi Relaţionalul nostru cu TREIMEA DIVINĂ.

CHIPUL FIULUI DIVIN să ne fie CONŞTIINŢA Chipului nostru în Sine, ca Chip de Fiu de Creaţie, ca Filiaţie prin care ne URCĂM la CONŞTIINŢA TATĂLUI care prin BINECUVÂNTAREA SA ne-a dat „Substanţa Fiinţială de creaţie”, prin care suntem şi noi o „realitate în sine”. Şi totodată să avem CONŞTIINŢA SFÂNTULUI DUH, care este CHIPUL UNIRII din Fiinţa noastră, fără de care nu putem fi o Integralitate Individual-Personală.

Să Dialogăm direct cu FIUL care ne Transfigurează în HAINA de FIU. Să Dialogăm cu TATĂL care ne întăreşte şi ne Reînnoieşte Substanţialitatea de Creaţie. Să Dialogăm direct cu SFÂNTUL DUH, prin care facem Tainica UNIRE a acestora.

Fără această PERMANENTĂ „Legătură” şi „RITUAL de REMEMORARE-REÎMPROSPĂTARE”, noi „uităm” fundamentul TEO-Formei şi facem o „auto-structurare deformată şi negativă”.

În acest sens este şi problema aşa numitei „PROVIDENŢE DIVINE”. Permanenta „Intervenţie şi Păstrare” a Creaţiei de către DIVINITATE este, în ACTUL neîncetat al TREIMII DIVINE, de a „Menţine şi de a Reface TEOForma” cu cele *Trei Specificuri:* Filiaţie, ne-distrugerea Substanţei de Creaţie şi ne-pierderea Individualităţii. PROVIDENŢA DIVINĂ nu intervine în „Conţinutul nostru propriu”, pe care noi îl deformăm cum vrem şi la întâmplare, dar Intervine mereu în TEO-Forma Creaţiei, prin care Creaţia nu se poate „auto-distruge”. Păcatul este o „autodistrugere” pe care DIVINUL nu o admite, de aceea PROVIDENŢA Menţinerii „Formei de Creaţie” este un „HOTAR” peste care Creaţia nu poate trece.

17. Păcatul, incidentul manifestării proprii de creaţie

Căderea în păcat este iar o problemă spinoasă şi controversată.

Dacă ACTUL DIVIN al unei Creaţii este o Taină doar a lui DUMNEZEU în Sine, „păcatul” este un „ascunziş” doar al Fiinţialităţii proprii de Creaţie. De aceea se zice, mistic, că DUMNEZEU a ştiut-prevăzut căderea în păcat dar, ca un paradox, „nu poate să înţeleagă” ce este „păcatul în sine” (PERFECŢIUNEA DIVINĂ nu poate GÂNDI ceva imperfect), de unde „ascunzişul antimetafizic” al Creaţiei (abisul autoconceperii de creaţie, în care Însuşi DIVINUL nu pătrunde). S-au silit anticii să găsească un „compromis” între Absolutul

PERFECT şi „iluzivul imperfect”, considerându-le „două aspecte” ale Aceluiaşi FOND FIINŢIAL în Sine. Creştinismul nu admite nici un compromis de acest fel.

Păcatul-răul este atât „suferinţa” Perfecţiunii (ca un contrar de maltratare, de anti-perfecţiune), cât şi a imperfecţiunii (ca o rupere dureroasă de Perfecţiune).

Parabolic[20]:

– În Cerul recent creat, Îngerul Luceafăr strălucea cel mai tare de LUMINA DIVINĂ, fiind Marele Preot al ALTARULUI de Sus, unde era „CARTEA VIEŢII FIULUI Lui DUMNEZEU”. De la o vreme, se observă că îşi pierde din strălucire şi o ceaţă tot mai întunecoasă îl cuprinde...

Îngerul Gavriil îl întrebă:

– Luceafăr, ce se întâmplă cu tine de te întuneci la faţă?

– Gavriile, să-ţi spun o „taină”, am descoperit „ceva minunat, o „lume dincolo şi de DUMNEZEU”...

Gavriil, cutremurat, răspunse:

– Luceafăr, tu te „desparţi” de DUMNEZEU!

– Gavriile, urmă Luceafăr, eu de la un timp fac o „interiorizare” tot mai adâncă, unde descopăr un „abis” în care este tocmai „lumea cealaltă”. Este drept că LUMINA DIVINĂ dispare şi un „întuneric” apare, dar acest „întuneric” este tocmai „lumina cealaltă”. Eu acum încerc să „întâlnesc” acest „abis” cu DIVINUL, ca din acest „contrast” să iasă în evidenţă şi mai mult DIVINUL faţă de „abisul creaţiei”. Doar o „LUMINĂ DIVINĂ”, fără nici o „raportare”, nu este o „cunoaştere” a ei şi, la fel, nu este nici o „cunoaştere proprie de creaţie”; prin ceea ce fac eu, se descoperă dintr-o dată ambele „cunoaşteri”...

---

[20] Ierom. Ghelasie Gheorghe, „*Din Memoriile Originilor*”.

– Dar, Luceafăr, interveni Gavriil, doar se ştie clar că CHIPUL-FORMA DIVINĂ este însăşi „baza-temelia" Fiinţei de Creaţie şi noi suntem în „interior" o „Creştere de Asemănare" a acesteia. Şi „Creşterea" nu este „spre interior", ci spre „Exteriorul DIVIN", pentru că altfel se face o „creştere inversă" (de „abis", cum zici tu)! DIVINUL nu poate „încăpea" în „creat", dar „creatul" poate „încăpea", de aceea Creaţia trebuie să „Intre" în DIVIN. Tu te „desparţi" de DIVIN, faci o „auto-intrare" în propriul conţinut, într-un „gol-fără DIVIN" pe care îl „umpli" cu Ceva „fantomatic", cu un fel de „compensaţie de DIVIN", tocmai „anti-lumea" de abis de care spui. Tu „cazi" în „auto-abisul propriului gol", după ce te „desparţi" de DIVIN. Nu te „despărţi" de DIVIN, că este mare pericol. Creaţia nu „poate ieşi" din DIVIN, iar dacă o face totuşi, „dispare în propriul gol"...

– Gavriile, „taina marelui gol" este „taina cunoaşterii"...

– Luceafăr, e groaznic ce faci!

– Într-adevăr, DIVINUL „nu poate" intra în „golul abisal", ceea ce înseamnă că „abisul-golul" este şi poate fi un „dual egal" al DIVINULUI. Creaţia, prin acest „gol", poate fi o „egalitate" de DIVIN.

Din acestea reiese astfel acel „ascunziş de metafizic negativ" al păcatului-răului.

Răul nu poate fi „explicat" ca „origine", de aceea greşit mulţi pun întrebarea: „Cum e posibil să apară imperfectul în Perfecţiune?" Răul este o „origine inversă", care „negativizează ORIGINEA în Sine" prin care astfel se face şi el o „falsă origine". Răul este „gol" fără Conţinut, dar se „parazitează" pe propriul Conţinut şi se face o „altă formă". Aici este acţiunea răului, că „desparte" SUPRAFORMA DIVINĂ de Conţinutul de Creaţie şi se face el o „compensaţie" de formă,

„reformând şi deformând” Conţinutul propriu şi Creşterea acestuia.

Răul-păcatul este astfel în „Valoarea” SACRULUI Moral, de aceea implică „sancţiunea”. Răul este „suferinţă-maltratare”, de aceea răul generează „vaietul”, anti-bucuria veşnică.

Noi distingem două „specificuri” de rău-păcat, cel „demonic spiritual” şi cel „adamic-sacral”. Răul demonic este un „anti-spiritual”, ca falsă „cunoaştere” prin contrastul dualităţii-negative; Răul adamic este un „anti-sacral” al „opririi” ÎNTRUPĂRII DIVINULUI prin „autoîntrupare, auto-sacru”. De aceea, păcatul demonic este o „auto-spiritualizare” şi cel adamic este o „auto-întrupare”. Demonii pierd „LUMINA SPIRITUALULUI DIVIN; Omul pierde „Taina TRUPULUI DIVIN”.[21] Demonii sunt „goi de SPIRITUAL DIVIN în interior” *(nu mai pot gândi nimic DIVIN, ci doar în forme negative de creaţie, ca auto-gândire);* Omul este „gol corporal”, fără TRUPUL DIVIN (nu mai poate ÎNTRUPA DIVINUL, ci se *auto-întrupează,* ca *auto-simţire).*

Aceste distincţii sunt de mare importanţă în Vieţuirea mistică.

În acest context este şi problema „transmiterii-moştenirii” păcatului adamic. Noi, pe considerentul că „răul-păcatul” este „formă”, nu „conţinut” (ca *anti-formă goală care deformează Conţinutul propriu* de Creaţie), vedem „moştenirea-transmiterea” păcatului nu printr-un „fond în sine de rău”, ci prin „Destinul Urmaşilor” de a Reveni la starea iniţială, fără păcat. Răul-păcatul nu mai este, astfel, o „condamnare” moştenită, ci o „VIRTUTE HRISTICĂ de Mântuire”. Fiii adamici-urmaşii nu moştenesc „sancţiunea” păcatului, ci „Moştenesc REAMINTIREA TRUPULUI HRISTIC” pierdut

---

[21] Vezi anterior ce înseamnă TRUPUL HRISTIC.

prin păcat, ca Destin de Revenire la Chipul de Rai.[22] Paradoxul păcatului este „suferinţa Reamintirii stării fără de păcat”. De aceea se zice, mistic, că *„răul este iadul neputinţei de a uita Raiul”* sau în altă parafrazare, *„neputinţa Iubirii de a se auto-anihila”*, încât „suferinţa” este, paradoxal, un fel de „Reînviere a SACRULUI” pierdut care nu poate muri niciodată. Omul nu „moşteneşte, de fapt, păcatul în sine”, ci „Destinul Reînvierii” care *implică totodată* rememorarea păcatului *şi ieşirea din el*. Fiecare Om are Destinul să „Re-întrupeze, să Refacă” TRUPUL SACRU ADAMIC pierdut, ceea ce implică o „nouă confruntare cu memorialul răului adamic”. Deci „Destinul SACRULUI” este Taina fiecărui Om, care implică tot Memorialul Adamic, „Bun şi rău”. Răul-păcatul nu trebuie văzut ca „singular în sine”, ci *în cadrul Tainei CHIPULUI SACRU al Omului şi în Destinul Refacerii lui.*

18. PERSOANA HRISTICĂ. Originea, Desfăşurarea şi Împlinirea Creaţiei

PERSOANA HRISTICĂ este „Alfa şi Omega”, Începutul şi Sfârşitul.

În contextul celor anterioare este clar, în sensul creştin, că CHIPUL HRISTIC constituie „esenţa şi totodată distincţia” Creaţiei.

Noi nu mai repetăm Istoria Întrupării, Vieţii Omului-HRISTOS, ci încercăm să evidenţiem câteva Repere fundamentale care pentru mulţi sunt confuze.

Sub aspect teologic creştin, PERSOANA DIVINĂ este FIINŢA (ca Esenţă în Sine) în Proprie Distincţie de Sine, este

[22] De aici, pe semne, miturile antice de „reîncarnare şi reîntrupare", în fond fiind „memoria ancestrală” a Destinului de Refacere a TRUPULUI HRISTIC pierdut pe care trebuie s-o realizeze fiecare Om în parte.

Dezvăluirea-Arătarea la CHIP a FIINŢEI, este FIINŢIALITATEA-VIUL în Sine al FIINŢEI UNICE Absolute, este paradoxalul „Infinit CUPRINS de Sine”, AUTOCONŞTIINŢA de Sine ca EU FIINŢIAL. De aceea FIINŢA ca viu, în sensul Revelaţiei creştine, este „IPOSTAZIATĂ” şi niciodată doar „esenţă” goală (cum văd anticii, din golul esenţei născându-se apoi fiinţările). FIINŢA-esenţa DEPLINĂ în Sine este PATERNITATEA-PERSONALITATEA, aşa încât DUMNEZEIREA nu este o „devenire”, ci o distincţie a „CEEA CE ESTE” ca FIINŢĂ. Recitiţi relatarea anterioară despre FIINŢA DIVINĂ.

Ce vrem noi să accentuăm este faptul că Taina CHIPULUI de PERSOANĂ este fundamentul Teologiei creştine. Doar o DIVINITATE ca PERSOANĂ este DIVINUL creştin; în PERSOANĂ subzistă FIINŢA şi PERSONALITATEA în Sine a Esenţei-FlINŢEI, de aceea PERSOANA „scoate, face relaţia, răspunde, uneşte, deschide etc.” totul. Anticii concep o FIINŢĂ-esenţă „goală în sine”, care printr-un miracol de neconceput ar face o „ieşire” de aşa-zis „spiritual tot ca esenţă” care ar genera diversitatea lumii (ca iluzii de individualităţi-persoane). În sens creştin, CHIPUL de PERSOANĂ este ORIGINEA în Sine şi tot ce se manifestă este tot în Chipuri PERSONALE. Întâi este PERSOANA şi apoi „Structurările de manifestare-răspuns” ale specificului propriu de PERSOANĂ. PERSOANA este ARHE-FORMA în Sine care nu este „goală în Sine”, ci cu DEPLINUL FIINŢEI-ARHECONŢINUTULUI, aşa încât FORMA şi CONŢINUTUL DIVIN sunt „ACELAŞI FOND”, dar în distincţie reciprocă.

Fără o zugrăvire clară (chiar dacă este făcută după concepţia noastră de creaţie), nu vom putea avea „Relaţionalul” adevărat DIVINO-Creaţie.

Noi repetăm mereu această evidenţă a CHIPULUI de PERSOANĂ ca fundament atât DIVIN, cât şi de Creaţie. O „devenire-evoluţie” la Chipul Personal nu este creştinism. CHIPUL PERSONAL este FIINŢIAL în Sine, iar dacă FIINŢA este apofatică-inaccesibilă, prin CHIPUL de PERSOANĂ FIINŢA îşi „Împărtăşeşte” totuşi „FIREA FIINŢIALĂ” (chiar dacă este în specificul PERSOANEI care o Comunică).[23]

Facem această introducere poate cam lungă pentru a evidenţia CHIPUL HRISTIC care este, ca Specific în Sine, tocmai „Specificul ARĂTĂRII CHIPULUI PERSONAL al DIVINULUI”. Dacă sunt tot felul de afirmaţii asupra CHIPULUI în Sine HRISTIC, noi îl considerăm pe cel de PERSOANĂ FIINŢIALĂ în Sine.

HRISTOS este în primul rând ARĂTAREA CHIPULUI PERSONAL FIINŢIAL al DIVINULUI, de unde apoi viziunea inconfundabilă a „formării lumii” ca „*desfăşurare de CHIP PERSONAL, nu de „structurare-devenire*” *la „formele create*”.

„La început a fost PERSOANA”, îl parafrazăm noi pe Evanghelistul Ioan. PERSONALITATEA-PATERNITATEA FIINŢIALĂ în Sine este totodată PERSOANA distinctă a TATĂLUI-DUMNEZEU.

FIUL TATĂLUI este ARĂTAREA Tainei de PERSOANĂ şi în Opera de Creaţie.

Tot sensul FIINŢIAL al FIULUI este să ARATE pe TATĂL-PERSOANA SUPREMĂ în Sine.

Creaţia este „CHIPUL PERSONAL al FIULUI DIVIN”, care ARATĂ şi dezvăluie în Forme de Creaţie DEPLINUL VIU al PERSOANEI TATĂLUI.

---

[23] Petru II, 1.4.

Toată „VALOAREA” în Sine a lui HRISTOS este în Taina CHIPULUI de PERSOANĂ FIINŢIALĂ DIVINĂ. Tot ce ne dă HRISTICUL este „CONŢINUTUL de Taină de PERSOANĂ”.

Se tot vorbeşte de *„Împărtăşirile „HARICE” ca „atribute-calităţi”* ale PERSOANELOR DIVINE. Noi insistăm pe o „ÎMPĂRTĂŞIRE directă”, ca INTERPERSONAL, între care *nu se mai interpune „HARUL”*. Noi considerăm HARUL ca cel ce „Învăluie” INTER-PERSONALUL *(nu face el însuşi relaţionalul, eventual îl înlesneşte, fără să fie el însuşi Comunicarea).*

Iată Taina fundamentală a CHIPULUI HRISTIC.

În teologia creştină este o *mare „grijă”* de a *nu se amesteca Fiinţialitatea Creată cu „FIINŢA DIVINĂ”*, de aceea se insistă adesea prea mult pe HAR-Energiile DIVINE care se „interpun” între DIVIN şi Creaţie. Noi menţionăm că Taina PERSOANEI nu este „intrarea” în FIINŢA DIVINĂ, ci tocmai „INTERMEDIARUL” dintre FIINŢA în Sine şi Distincţiile sale. Noi evidenţiem în mod deosebit Taina PERSOANEI FIINŢIALE ca „Depozitarul” DEPLINULUI VIU FIINŢIAL şi totodată ca „INTERMEDIARUL FIINŢIAL” al FIINŢEI care se „AUTODISTINGE”.

Noi declarăm Taina CHIPULUI de PERSOANĂ ca „INTERMEDIARUL propriu-zis”, *HARUL fiind oglindirea INTERMEDIARULUI PERSONAL*.[24]

Ca Teologie a CHIPULUI HRISTIC, noi evidenţiem astfel, ca fundament, Taina PERSOANEI şi INTER-PERSONALULUI ca INTERMEDIARUL dintre „FIINŢA DIVINĂ”

---

[24] Mai nou se proliferează un „teologic harismatic” care diluează tot mai mult tocmai Taina Personalismului Divin, insistându-se nu pe Interpersonal, ci pe harismele zise Personale (ce umbresc Persoana).

şi Fiinţele Create într-o totodată Strălucire HARICĂ, care confirmă aceasta.

CHIPUL Lui HRISTOS este CHIPUL de PERSOANĂ FIINŢIALĂ în Sine, din care cauză este CHIP ICONIC-ARĂTARE. De aceea, odată cu Venirea Pământească a PERSOANEI HRISTICE, apare şi Taina ICONICULUI, ARĂTĂRII la FAŢĂ a DIVINULUI şi SACRULUI Său (fapt care nu exista anterior, *idolul antic fiind o prefigurare falsă de ICONIC* HRISTIC).

Iată Reperele distinctive Teologice ale CHIPULUI de PERSOANĂ HRISTICĂ.

– PERSOANA FIULUI DIVIN, cea dincolo de Creaţie;

– PERSOANA FIULUI care Creează şi Asumă şi un Chip de Creaţie, ca Prehristic-CARTEA VIEŢII;

– PERSOANA Prehristică, Demiurgul şi Semănătorul CUVINTELOR CĂRŢII VIEŢII Care se fac Lumea Creată, ca Templul Prehristic;

– PERSOANA Prehristică ce se ÎNTRUPEAZĂ şi în Lumea Cosmică, ca PERSOANA propriu-zis HRISTICĂ, Biserica HRISTICĂ;

– PERSOANA HRISTICĂ DUBLĂ-EUHARISTICĂ, Originea şi Fiinţialitatea în sine a Lumii şi totodată UNIREA COSMICĂ a Lumii, ca TRUP LITURGIC Cosmic, LITURGICUL HRISTIC;

– PERSOANA HRISTICĂ eshatologică, a ÎMPĂRĂŢIEI Veşnice DIVINE, în care Intră şi Creaţia ca „paralelă” Creată.

În aceste Repere trebuie văzută PERSOANA HRISTICĂ, din care apoi pot decurge fără erori aşa-zisele LUCRĂRI HRISTOLOGICE.

19. TAINA CHIPULUI MAICII DOMNULUI, Taina Bisericii, Personalitatea de Creaţie

Taina Creaţiei este ÎNTRUPAREA FIULUI Lui DUMNEZEU care nu poate fi decât tot într-o „Taină de Creaţie”.

Iată cele două Taine, „Faţă către Faţă”, Taina DIVINULUI şi Taina Creaţiei, HRISTOS şi MAICA DOMNULUI.

DIVINUL este PREOŢIA în Sine şi Creaţia este Templul-Locaşul Creat al coborârii DIVINULUI.

Creaţia are Originea în ACTUL direct al FIULUI DIVIN.

– PĂRINTE, se arată FIUL, iată-Mă pe Mine, UNICUL şi Absolutul Tău FIU, Îmbrăcat şi într-un Chip de Fiu de Creaţie, fără să fie „doi Fii”, ci UNUL în „Două Chipuri” deodată şi fără amestecare.

Iată Reperele noastre Teologice: DIVINUL ca PREOŢIE Asumă şi un Chip de Creaţie-Templu care va deveni apoi Chipul de BISERICĂ-ÎNTRUPARE deplină. De aceea, anticii nu aveau BISERICĂ, ci Templu, prefigurare de BISERICĂ, precum nu aveau nici PREOŢIE, ci prefigurare de PREOŢIE.

Iată cele Trei Chipuri ICONICE:

1) CARTEA VIEŢII, CHIPUL PREHRISTIC, PREOŢIA şi Templul, DIVINUL şi Creaţia în ARHECHIPUL Originii, ICONICUL HRISTIC în Sine.

2) POMUL VIEŢII din Rai, CUVÂNTUL CĂRŢII VIEŢII „semănat” în Lume, care să „Crească şi să RODEASCĂ” Taina ÎNTRUPĂRII propriu-zise. Coborârea CĂRŢII VIEŢII face o „desfăşurare şi o desfacere” a celor „Două CHIPURI”, de PREOŢIE şi de Templu, de unde Taina aşa-zisei „Dualităţi” a configuraţiei Lumii”, ca: Cer şi Pământ, Bărbat şi Femeie, masculin şi feminin, Apă şi Uscat (negativ şi pozitiv încă nu era, păcatul aducând ruperea aceasta contrară). *Fiecare Făptură este o „Individualitate” de PREOŢIE-TEO-Formă şi*

Creaţio-Conţinut-Templu. TEO-Forma în evidenţă este Chipul de Bărbat-masculin-uscat-dens şi Creaţio-Conţinutul în evidenţă, iar TEO-Forma în interior este Chipul de Femeie-feminin-lichid. Şi fiecare apoi este un „RĂSPUNS" propriu al UNIRII celor Două Chipuri, ca „Asemănare" de Chip de „BISERICĂ".

Astfel, în Rai era ICONICUL POMULUI VIEŢII din care trebuia să RODEASCĂ tocmai Taina BISERICII care este Taina Chipului MAICII DOMNULUI, Iconicul Sacralităţii de Creaţie care poate ÎNTRUPA pe FIUL DIVIN. De aceea, noi vorbim de un „Arhechip" în Sine de ICONIC al MAICII DOMNULUI, care trebuia să fie prin Eva. Dar aceasta, păcătuind, „întârzie" Marele ACT al ÎNTRUPĂRII HRISTICE.

Urmează:

3) ICONICUL EUHARISTIC HRISTIC, care este ÎMPLINIREA ÎNTRUPĂRII şi Creşterii Creaţiei în UNIRE DIVINO-Creaţie, în HRISTOS Cel EUHARISTIC fiind „Totalitatea coborârii" DIVINULUI în Creaţie şi „Totalitatea URCĂRII" Creaţiei în DIVIN (ca Mlădiţele în BUTUCUL VIEI).

4) ICONICUL SFÂNTULUI DUH de „Înveşnicire" a Creaţiei, prin care se face o „SUPRA-UNIRE" prin SFÂNTUL DUH şi HAR, ca „Îndumnezeirea Dialogală" (nu absorbantă, ca la antici).

*

Originea este ICONICUL PREHRISTIC, PREOŢIE-DIVIN şi Templu-Creaţie în Asumare (ca Arhemodel al Enipostazierii HRISTICE propriu-zise). În Adam-Omul se evidenţiază aceasta.

Omul are Destinul-Menirea să îndeplinească ÎNTRUPAREA HRISTICĂ, de aceea este „MEMORIA" HRISTICULUI.

Întâi este Creat Adam, cel ce are în Sine DIVINUL-PREOŢIA şi Creaţia-Templul, fără „desfăşurare”. Adam nu este Androgin (masculin şi feminin, ce apoi se „despart”), ci este „Dublu Chip de FIU DIVIN şi de Creaţie”; iar „Coasta-chipul de Fiu de Creaţie” este luată ca o *prefigurare de „Întrupare*”, din „Plămada” căreia este „Creată Eva-Mama Chipului de Fiu Adamic”. [25] Coasta lui Adam nu este „femininul” lui Adam, ci „*Plămada Filiaţiei Adamice*” din care se Creează „Trupul Naşterii Fiului Adamic".

FIUL FIINŢIAL DIVIN se NAŞTE din TATĂL ca o curgere firească, dar ca FIUL să-şi „Nască” MAMA de Creaţie este un „suprafiresc” de Taină.

Eva-Mama este „Forma-Filiaţie”, de aceea Femeia are Chipul şi Glasul de „copil”.

Aşa, Taina MAMEI este ICONICUL SACRULUI ÎNTRUPĂRII.

Aşa, Chipul de *MAMĂ este Originea Chipului de Femeie şi nu invers (cum se crede). MAMA este „Destin de Naştere a Fiului*” *şi Chipul* „Destinului MAMEI” este Chipul de Femeie.

Teologia Maternităţii este puţin dezbătută şi mulţi fac grave amestecuri şi confuzii. Erosul de Creaţie la antici nu este „Maternitatea”, ci „*patul nupţial*” (al „unirii” masculinului şi femininului în androginicul primordial).

În creştinism, *tocmai SACRUL MATERNITĂŢII* este ICONICUL Feminin şi al Erosului-Iubirii.

*

Şi, după cum este un „PROTOTIP” primordial al ICONICULUI FIULUI, aşa este şi un „Prototip” al Iconicului

---

[25] Mai pe larg, în lucrarea noastră „*În căutarea unei Psihanalize creştine*”.

MAMEI, ca MAICA DOMNULUI, PROTOTIPURI care sunt „UNICE” şi nu se pot „repeta”, ci doar „copia” ca „multiplicări de Asemănare”.

CHIPUL HRISTIC şi Chipul MAICII DOMNULUI sunt PROTOTIPURI PREOŢIE şi BISERICĂ, prin CHIPUL cărora toţi ceilalţi se pot face „Părtaşi” la acestea (nu însăşi PREOŢIE şi BISERICĂ, cum sunt HRISTOS şi MAICA DUMNEZEIASCĂ).

*

Teologicul creştin este astfel (susţinut de) cele „Două ICONICURI”: HRISTICUL ŞI BISERICA. Un HRISTOS fără BISERICĂ este „insuficient”, iar BISERICA fără HRISTOS nu mai are „baza” existenţială.

LITURGICUL HRISTIC (ca esenţă a creştinismului) este tocmai acest „RITUAL SACRU” dintre PREOŢIE-DIVIN şi Creaţie-BISERICĂ.

PREOŢlA-DIVINUL LITURGHISEŞTE Creaţia-Templu şi aşa se „Preface” în BISERICĂ. Creaţia-Templu, fără LITURGHISIREA HRISTICĂ, rămâne tot Templu, pentru că nu „ÎNTRUPEAZĂ MARIOLOGIC” pe FIUL DIVIN. La antici este o reminiscenţă memorială a „Femeii preotese” care este tocmai „Rememorarea Sacrului de BISERICĂ”, ce este „Destinul Femininului”. Prin păcat, Femininul din Templu a devenit „locaş profan” (casă-clădire). Sacralitatea de Templu DIVIN a Femininului se restabileşte prin MAICA DOMNULUI, care apoi face şi „trecerea” în „SACRALITATEA HRISTICĂ” de BISERICĂ-Preoţie Feminină. Sunt „Două specificuri” de Preoţie: cea „SACERDOTALĂ-LITURGHISITOARE (masculină)” şi cea „Eclezială-Liturghisită de SACERDOTAL (feminină)”. Acestea sunt în „Egalitate” şi fără amestecare sau substituire (cum se încearcă). Aici se

încurcă majoritatea, neînţelegând *sensul LITURGICULUI DIVIN* care este „LITURGHISIREA Creaţiei”, *de a o „Preface” în TRUPUL EUHARISTIC* HRISTIC, şi sensul Templului Creaţiei de a „PRIMI” LITURGHISIREA.

Iată cele „Două Preoţii”, cea DIVINĂ care „ACŢIONEAZĂ” pe Creaţie-Templu, şi cea de Creaţie care face Actul Egal de „PRIMIRE” a Prefacerii în SACRALITATEA de BISERICĂ MARIOLOGICĂ ce ÎNTRUPEAZĂ PREOŢIA DIVINĂ. Dacă *Femeia ar vrea să facă „LITURGHISIREA SACERDOTALĂ”*, ea nu ar mai putea fi „MAMĂ-NĂSCĂTOARE” de DIVIN în ÎNTRUPARE, ci s-ar face pe sine „auto-întrupare” (ceea ce este de neconceput).

SACERDOŢIUL este DIVIN care se „coboară” şi *BISERICA este Creaţie care se face „NĂSCĂTOARE de DUMNEZEU”* (de EUHARISTIE HRISTICĂ). De aceea se aduce „PRESCURA”-Reprezentarea BISERICII-FECIOAREI-MAICII DOMNULUI mereu Actualizată.

Ce este oare mai minunat şi mai de folos, decât ca DIVINUL să „Coboare” în Lume şi Lumea să se facă „NĂSCĂTOARE de DUMNEZEU””?

Iată „Două ICONICURI” care nu se pot despărţi, nici amesteca, nici substitui.

La fiecare SFÂNTĂ LITURGHIE se ACTUALIZEAZĂ aceste ICONICURI SACRE, şi noi ceilalţi *ne facem „Părtaşi” la „ÎMPĂRTĂŞIREA” din Tainele lor*. Lumea este un „Templu de Creaţie” în care se Adună Făpturile şi, prin „PRIMIREA” LITURGHISIRII SACERDOTALE (Participarea la RITUALUL LITURGIC), Adunarea-Templul Lumii se „Preface” în Taina Chipului MAICII DOMNULUI de NĂSCĂTOARE de DUMNEZEU, care se concretizează prin EUHARISTIA din „PRESCURA-PÂINEA” BISERICII „OFERITĂ” ALTARULUI.

Şi, după cum Preotul care LITURGHISEŞTE ACTUALIZEAZĂ pe Însuşi HRISTOS care face TAINIC LITURGHISIREA, la fel Adunarea BISERICII (Credincioşilor) Actualizează pe MAICA DOMNULUI care se face Tainic „NĂSCĂTOAREA de HRISTOS”, din care se pot apoi „Împărtăşi” toţi ceilalţi. RITUALUL LITURGIC HRISTIC face tocmai această Reală Concretizare a ACTUALIZĂRII permanente a celor Două ICONICURI fundamentale creştine.

Teologicul MARIOLOGIC ar trebui mai mult evidenţiat. MARIOLOGICUL nu este un „pasiv” (cum se consideră), ci un ACTIV Egal cu HRISTOLOGICUL, pentru că ACTUALIZEAZĂ Real Taina „NAŞTERII Lui HRISTOS” în TRUPUL EUHARISTIC, fără de care nu ar fi o Reală EUHARISTIE HRISTICĂ.

După cum în Preoţia care LITURGHISEŞTE este CHIPUL HRISTIC care LITURGHISEŞTE, la fel în Adunarea BISERICII este CHIPUL MAICII DOMNULUI care face „NAŞTEREA LUI HRISTOS în PRESCURA-PÂINEA” ce se Preface în TRUPUL HRISTIC.

MAICA DOMNULUI nu este un simplu „simbol” al BISERICII, ci un „ACTIV” permanent al BISERICII, fără de care BISERICA nu ar mai Fi acel Tainic „VIU Eclesial”. Unii *confundă „VIUL Eclesial” cu HARUL SFÂNTULUI DUH*. Trebuie înţeles că *SFÂNTUL DUH este Cel care „SFINŢEŞTE” pe FECIOARA Aleasă (ca la Buna Vestire) şi, de asemenea, SFINŢEŞTE BISERICA-Adunarea creştinilor (ca la Pogorârea SFÂNTULUI DUH),* dar ACTIVUL rămâne al HRISTICULUI şi al CHIPULUI MARIOLOGIC care ACTUALIZEAZĂ în RITUAL ÎNTRUPAREA DIVINĂ. SFÂNTUL DUH şi HARUL fac „ÎNTREPĂTRUNDEREA” de UNITIVITATE a TAINELOR şi de LUCRARE a Prefacerii LITURGICE.

*

Parabola ICONICULUI MAICII DOMNULUI, parabola Evei, cea cu „Două INIMI”!

Demonul-şarpe o urmărea în mod deosebit pe Eva; i se părea lui ceva de Taină în Chipul ei. „Asemănarea” cu Chipul POMULUI VIEŢII din mijlocul Raiului îi dădea de gândit. Şi mai mult, Eva avea, faţă de Adam, „Două INIMI”, lucru ce părea de neînţeles. În Rai, INIMILE tuturor Făpturilor aveau Taina de a se oglindi direct pe „pieptul” fiecăreia (semn după care Adam a dat Nume tuturor Făpturilor). Eva avea, ca excepţie, „Două INIMI”. De ce? Lumea Cosmică avea şi ea o INIMĂ de Taină care era „CHIPUL FIULUI Lui DUMNEZEU” ce se „vedea” în „Lumina” Soarelui obişnuit, dar care avea dincolo de el tocmai acest „CHIP de Taină al INIMII DIVINE”. A „Doua” INIMĂ a Evei avea o „Asemănare” cu INIMA DIVINĂ. Inima Lui Adam avea şi ea „Asemănarea” INIMII Cosmice DIVINE, dar nu în evidenţă, ci ca o „Scânteie” ce părea să se facă tot mai mare. La Eva însă, a „Doua” INIMĂ era aşa de evidentă, încât te izbea direct. El, Lucifer, Îngerul cel Mare, a căzut tocmai din „LUMINA DIVINĂ” pentru că a vrut să „împiedice” coborârea FIULUI Lui DUMNEZEU ca ÎNTRUPARE pe Pământ şi a „pierdut” tocmai „Inima de Înger”. Iată că „INIMA de LUMINĂ” a FIULUI are deja „ÎNTRUPARE” în cea de-a „Doua” INIMĂ a Evei. Trebuie cu orice chip să o facă pe Eva să „piardă” ca şi el, „Îngerul căzut”, „INIMA de LUMINĂ DIVINĂ”.

Iată Taina ICONICĂ a MAICII DOMNULUI. ÎNTRUPAREA FIULUI HRISTIC este „INIMA de LUMINĂ DIVINĂ” care este Însuşi TRUPUL HRISTIC. Fără acest ICONIC Mariologic, TRUPUL HRISTIC nu are, nici El, Taina ICONICĂ.

UNICUL HRISTOS are INIMA de LUMINĂ DIVINĂ şi UNICA MAICA DOMNULUI are „a Doua INIMĂ de LUMINĂ DIVINĂ”, şi toţi ceilalţi, prin LUMINA HRISTICĂ şi Mariologică, se pot „Împărtăşi” de aceasta. HARUL este cel care evidenţiază tocmai „LUMINA HRISTICĂ” şi o face „Lucrătoare”.

20. TAINELE, SACRALITATEA Creaţiei

Tainele sau SACRAMENTELE sunt CHIPUL PERSONAL al SFÂNTULUI DUH.

Dacă avem Chipul de Fiinţialitate de Creaţie prin specificul CHIPULUI FIULUI DIVIN şi baza Substanţialităţii de Creaţie ne vine prin CHIPUL TATĂLUI, prin CHIPUL SFÂNTULUI DUH avem SACRALITATEA-TAINA însăşi.

FIINŢA DIVINĂ este PATERNITATEA-PERSONALITATEA în Sine, CHIPUL TATĂLUI Absolut în Sine; Este TAINA-SACRALITATEA în Sine, CHIPUL specific al SFÂNTULUI DUH; este ARĂTAREA PERSONALĂ în Sine, Specificul FIULUI DIVIN.

TAINA-SACRALITATEA este tocmai UNIREA în Integralitate a PERSONALITĂŢII CU PERSONALUL (a TATĂLUI cu FIUL) în acea inepuizabilă COMUNICABILITATE şi Întrepătrundere INTER-PERSONALĂ şi chiar Perihoretică.

PERSOANELE în Sine au toată Capacitatea de COMUNICABILITATE, de transmitere şi de primire, dar aceasta nu rămâne doar o „împropriere reciprocă", ci se face „UN COMUN INTER-PERSONAL care este tocmai „SACRUL în Sine”.

Mare atenţie la distingerea corectă a „SACRULUI” care este tocmai „SUPRA-SUBSTANŢIALIZAREA COMUNĂ” a Relaţionalului.

Fără acest „COMUN SUPRASUBSTANŢIAL”, Relaţionalul ar fi o „subiectivă absorbire” a Comunicabilităţii Celuilalt. În sens creştin, *RELAŢIONALUL nu se absoarbe,* ci se face un „COMUN-AL TREILEA” care se face DEPOZITARUL şi PURTĂTORUL ambelor PERSOANE.

Paradoxal, SACRUL *este TAINA COMUNĂ în care te regăseşti pe Tine şi totodată pe Celălalt* (Ceilalţi). De aceea, *SACRUL-TAINA nu este niciodată în „Interior”,* ci este un „SUPRAEXTERIOR COMUN” al Exteriorului şi Interiorului propriu. Astfel, SACRAMENTUL este acel COMUN care se „ÎMPĂRTĂŞEŞTE”, în care se Regăsesc reciproc toţi cei care se Împărtăşesc.

Noi evidenţiem aici tocmai acest fundament teologic al TAINELOR-SACRAMENTELOR care sunt ÎMPLINIREA Vieţii noastre.

Orice Relaţional fără SACRAMENT este „în gol” sau în absorbire reciprocă, de neadmis în creştinism. Noi nu mai reamintim aici cele Şapte Taine-Sacramente creştine (le găsiţi în toate relatările), ci menţionăm doar câteva Repere de specific propriu.

În primul rând, TAINELE SACRAMENTALE se ÎMPĂRTĂŞESC doar printr-un Anume RITUAL în care cei care fac Relaţionalul INTERPERSONAL pot să Participe deodată. De aici indispensabila „Legătură” dintre SACRAMENT şi RITUAL. SACRAMENTUL este „CONCRET” doar dacă se face RITUALUL Relaţional. Cei care nu mai fac RITUALUL au un Sacrament abstract şi doar simbolic. LITURGICUL SACRAMENTAL HRISTIC este un RITUAL strict, fără de care nu se poate...

După cum s-a văzut din cele relatate, Omul nu este specific de Spiritual (ca Îngerii), ci Specific SACRAMENTAL, de unde Specificul de RITUAL LITURGIC HRISTIC al Omului.

Dacă la Îngeri CUNOAŞTEREA DIVINULUI este prin LUMINA SPIRITUALĂ DIVINĂ, la Om CUNOAŞTEREA este prin SACRAMENTUL RITUALULUI LITURGIC HRISTIC. Omul nu este „specific de Minte” (cum cred eronat anticii), ci este „Specific de RITUAL SACRU”. Rugăciunea creştină *nu este „meditaţie de Minte*”, ci este RITUAL SACRU (Spiritual ÎNTRUPAT SACRAMENTAL). Creştinul nu trebuie să facă mai întâi Cunoaştere Spirituală, ci mai întâi RITUAL SACRU *din care apoi să iasă şi Cunoaşterea Spirituală.* Diavolul face pe Adam în Rai să facă mai întâi „Cunoaşterea Spirituală” (şi aceasta păcătoasă-demonică, ruptă în dualitatea contrară a Binelui şi răului), *distrugând astfel tocmai Specificul de SACRU* al Omului.

Noi insistăm, cu repetări poate supărătoare, asupra acestui „Specific” de SACRU al Omului.

Dintre cele Şapte Taine Sacramentale, noi ne oprim puţin asupra celei LITURGICE-EUHARISTICE, fiind tocmai RITUALUL în Sine SACRAMENTAL din care iese SACRALITATEA. De aceea, toate Tainele creştine se săvârşesc doar în „contextul” RITUALULUI LITURGIC, fără de care SACRUL nu se face un „CONCRET” în sine. Cine nu se ÎMPĂRTĂŞEŞTE din EUHARISTIA LITURGICĂ HRISTICĂ nu poate avea SACRALITATEA creştină.

Toată Teologia creştină stă în „Concretul” RITUALULUI EUHARISTIC LITURGIC HRISTIC. Dacă PERSOANA HRISTICĂ a făcut ACTUL excepţional al ÎNTRUPĂRII, al Mântuirii de păcat, al ARĂTĂRII CHIPULUI DIVIN în Creaţie, fără TAINA SACRAMENTALĂ a EUHARISTIEI LITURGICE rămâne doar o „amintire” istorică, fără „ACTUALIZAREA” permanentă a întregii Sale PERSONALITĂŢI.

TAINA lui HRISTOS este „ACTUALIZAREA Sa” în fiecare dintre noi, şi aceasta se face prin RITUALUL LITUR-

GIC HRISTIC care ACTUALIZEAZĂ pe HRISTOS de la Origini până la nesfârşitul veşniciei.[26] În RITUALUL SACRU este Întreaga TREIME DIVINĂ şi Întreaga Lume Creată, care se fac „Împreună" EUHARISTIE-PÂINE SACRĂ COMUNĂ, tocmai Taina TRUPULUI SACRAMENTAL al Tainei Creaţiei. PÂINEA EUHARISTICĂ pare un „Corporalism" mai puţin agreat de aşa-zişii „spiritualişti", dar trebuie înţeles că, după păcat, *Corpul este „compensaţia „TRUPULUI SACRU*". Aşa, un „Corp devenit SACRU" devine „potenţa" Refacerii TRUPULUI SACRU celui Adevărat.

În acest context sunt, astfel, şi Icoanele Sfinţilor care, prin Însuşirea SACRULUI LITURGIC HRISTIC în propriul lor Corp, au Recâştigat ICONICUL de TRUP HRISTIC. Icoana creştină nu este un „idol" (o prefigurare falsă a compensaţiei lipsei de TRUP SACRU pierdut prin păcat), ci este Prefigurare de Refacere Reală şi Concretă a Tainei TRUPULUI SACRU HRISTIC pe *care trebuie să-l PURTĂM fiecare,* ca „HAINA HRISTICĂ", fără de care nu vom putea „Intra în ÎMPĂRĂŢIA Lui DUMNEZEU".

21. Moartea şi ÎNVIEREA

Creaţia, s-a văzut, are Originea în Însuşi ARHEMEMORIALUL FIULUI DUMNEZEIESC Care nu poate „uita". Moartea este „uitarea" Memorialului de Viaţă. Astfel, Creaţia „nu poate muri". Păcatul aduce un „antiplan negativ al Vieţii de Creaţie", ca „lume a auto-iluziei, a întunericului, a auto-anihilării", a aşa-zisei „morţi".

Creaţia, prin păcat, nu moare, ci trece în „auto-planul" în care ea este „singură-despărţită" de CREATOR.

---

[26] Vezi, mai pe larg, lucrarea noastră „*RITUALUL, CHIPUL SACRULUI LOGOS şi DUH*".

Creaţia, după cum s-a relatat anterior, este TEO-Formă ca bază şi Creaţio-Conţinut ca Natură-Fire proprie de Creaţie, nedespărţite şi neamestecate. „Ruperea" de TEO-Formă face Creaţio-Conţinutul să intre într-o „iluzie de altă lume", fără DUMNEZEU, iluzie care devine „Iad". „*Moartea*" *nu este astfel* „*anihilare*", ci intrarea în „iadul morţii". Păcatul este în sine „moartea şi iadul". Dacă „moartea" nu ar avea „iadul-suferinţa", ar fi într-adevăr o „anihilare", dar tocmai iadul, paradoxal, este „neputinţa" de a muri. De aceea „iadul" este plastic numit „împărăţia morţii".

Moartea, în sens Teologic creştin, este „despărţirea" de DUMNEZEU (CREATORUL şi „HRANA" permanentă a Vieţii noastre de Creaţie).

Omul pierde prin „moarte" „Corpul" (reflectarea TRUPULUI SACRU pierdut prin păcatul adamic). Un „Suflet mutilat", despărţit de SACRUL DIVIN nu mai poate sta în „FAŢA" Lui DUMNEZEU, de aceea se duce în „împărăţia morţii". Sfinţii şi cei Credincioşi, chiar dacă „pierd Corpul", se „Îmbracă în SFINŢENIA HRISTICĂ", care le compensează Corpul şi aşa pot Intra în ÎMPĂRĂŢIA DIVINĂ.

Fiinţa Omului nu poate fi decât „Integrală" (Suflet şi Corp, în UNIRE TRUP şi în HAINA DIVINĂ HRISTICĂ).

Anticii au uitat şi au deformat mitic Memoriile primordiale ale „Omului Integral de Rai"; *au păstrat însă* „*nostalgia*" acestuia, de unde miturile „reîncarnării şi transmigraţiei-căutării Corpului".

În sens creştin, se ştie clar că Omul nu se poate „reîncarna" în „corpuri succesive" (pentru că ar trebui să aibă tot atâtea Suflete, Corpul fiind reflectarea Sufletului). Mai mult, Omul este DESTIN HRISTIC, nu „auto-destin", încât doar prin „TRUPUL HRISTIC" se poate „mântui" de păcat. Şi *TRUPUL HRISTIC este* „SUPRACORP" *care se* „*Dăruieşte*"

doar de către DUMNEZEU, nu se „auto-confecţionează” (ca la reîncarnări). Creştinul nu-şi „caută” propriul Corp, ci TRUPUL SACRU HRISTIC, SUPRACORPUL DIVIN care nu mai este propriu, ci „Cosmic şi Supracosmic”. De aici „Taina ÎNVIERII HRISTICE” prin care se va face „Restabilirea” Integralităţii de Rai şi a Mântuirii (cât şi a separării de cei care încă refuză DIVINUL).

Creştinul jinduieşte după „HAINA TRUPULUI SACRU HRISTIC”, ca SUPRA-Încarnare, care se „Dăruieşte” doar de către TRUPUL EUHARISTIC LITURGIC HRISTIC. De aceea, „centrul” Vieţii creştine este „ÎMPĂRTĂŞIREA” din TRUPUL EUHARISTIC HRISTIC, ca „Plămadă” *şi Reîncepere a* „CREŞTERII TRUPULUI HRISTIC” *şi în Propria noastră Fiinţialitate.* INTRAREA în TRUPUL HRISTIC este Mântuirea creştinului.

Dacă Viaţa noastră nu este „de-ajuns” ca să ne „Mântuim” *(pentru că păcatul nu se poate auto-şterge),* compensaţia o face direct SUPRAPERSOANA HRISTICĂ, în PERSONALITATEA Căreia suntem cuprinşi toţi. De aceea, în sens creştin, SACRUL TRUPULUI LITURGIC EUHARISTIC HRISTIC este „reîncarnarea” noastră, pentru că mereu HRISTOS Se „REÎNCARNEAZĂ LITURGIC” în „Trupul Bisericii” (lumea toată) şi-l face „TRUP DE ÎNVIERE”.

În sens creştin, prin TRUPUL EUHARISTIC HRISTIC noi ne „reîncarnăm” mereu şi ÎNVIEM.

22. Scurtă Antropologie Teologică mistică

Se fac tot felul de interpretări ale Chipului Omului.

Noi vedem Taina Omului în „Destinul HRISTIC” – esenţa Creaţiei.

– CHIPUL Meu de CREATOR este totodată DIVIN şi de Creaţie, şi în ACEST CHIP UNIT Eu Creez Lumea. Şi acest

CHIP UNIT este CHIPUL de OM pe care Îl voi Dărui „Făpturii” care UNEŞTE toată Creaţia în Sine şi totodată Creaţia cu DIVINUL. EU sunt OMUL, CHIPUL FIINŢIAL UNIC al Creaţiei şi toată Creaţia este în „Deo-Creaţio-fiinţa” CHIPULUI Meu de OM, DUMNEZEU Coborât în Creaţie şi Creaţie Urcată în DUMNEZEU, CHIPUL FIINŢIAL al MEU de OM-FIU de DUMNEZEU şi Fiu de Creaţie în UNIRE. ÎNRUDIREA dintre DUMNEZEU şi Creaţie este CHIPUL Meu de OM şi tot acesta este Înrudirea pe care o are Creaţia în sine, ca totalitate de Făpturi. Trebuie să înţelegi că Chipul Pământului este Însăşi Destinaţia Creaţiei Mele, şi tocmai Coborârea Mea în Chipul Pământului este „Chipul în Sine de Creaţie”. De aceea Eu sunt CREATORUL DUMNEZEU-OM, pentru ca apoi să fie şi Creaţia Om-Dumnezeu.

În acest sens noi considerăm Omul, după cum zice şi Părintele Stăniloae, ca *„o creaţio-fiinţime, de Unică Fiinţialitate de creaţie care este în totul, într-o solidaritate”*.[27] De aceea Omul nu poate fi privit „separat” de Întregul Cosmic (ca Microcosmos). Noi *mergem şi mai departe,* considerând Omul însuşi ARHEMODELUL Creaţiei, *nu „produsul de sinteză* şi de devenire-structurare al întregii creaţii (cum zic anticii). Omul, ca Chip Primordial al FIULUI lui DUMNEZEU care se „face şi Creaţie”, este astfel „MODELUL” prin care se „formează şi se structurează” Lumea; căci *„lumea a fost făcută pentru Om”*, după cum afirmă Scriptura (adică, mai explicit, prin prisma Chipului Omului).

Noi *insistăm în mod deosebit pe această evidenţă* pe care o considerăm fundamentul Teologic al Antropologiei creştine.

Se tot vorbeşte de „planurile de formare” ale Omului, *de la un „principiu-scânteie Divină”* care ar trece, evolutiv şi

[27] Pr. D. Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. I, pg. 293.

în devenire, prin toate „formele cosmice”, de la „subtilele energii” până la „corporalitățile” vegetale, animale și, în sfârșit, la Om.

Încă o dată, menționăm că, în sens creștin, este mai „întâi” o Arhestructură Om” (Chipul de Ființialitate de creație din Prehristic), iar aceasta este apoi „schema” de „structurare” a „Facerii lumii” care trebuie să fie „TRUPUL Omului”. De aceea, „Omul Făptură” este creat „ultimul”, ca să „aibă” TRUPUL Integral al Lumii. Biblic, se relatează că DUMNEZEU „ia țărâna Pământului” (adică esența întregii creații) și Modelează TRUPUL, în care apoi Suflă Sufletul Creat și „DUHUL DIVIN de VIAȚĂ”.[28]

Deci noi nu considerăm Antropologia noastră prin simpla „dihotomie Suflet-Spirit și Corp-materie”, ca o așa-zisă Unire a Lumii Nevăzute cu cea văzută (sau a Spiritului cu materia). Pentru antici, enigma lumii este modul cum Spiritul se poate „lega” de materie și cum materia poate să reflecte Spiritul, ele fiind „două contrarii absolute”. Această viziune a anticilor este prin prisma căderii în păcat, a „ruperii în contrarii”. Noi căutăm „Chipul dinaintea” păcatului.

Așa, Antropologia noastră este în Viziunea unui „HRISTOLOGIC în Sine”, de unde și „Configurația” Omului ca atare. Omul nu este „Spirit și materie” în „adunare” de taină, ci este „DIVIN și Creație” în „ASUMARE” HRISTICĂ, care împreună fac „UN TRUP SACRU”. Omul nu este „Întrepătrundere” de Spirit și materie, ci „Întrepătrundere de DIVIN și Creație în UNITATEA TRUPULUI SACRU HRISTIC”. Anticii văd Omul ca „Spirit încorporat”, de unde caracterul de „Spiritualitate” al Omului ca „Ființă Spirituală”. În accepțiunea noastră, Omul nu este „Ființă Spirituală”, ci este „Ființă

[28] Facere 2, 7.

SACRAMENTALĂ” în care SACRUL DIVIN se transpune şi într-un „Sacru de Creaţie”, care în UNIRE „fac un UNIC TRUP HRISTIC”, DIVINO-Creaţie”. Aşa, „Centrul” *Omului* nu mai este *nici în Spirit* (ca la filosofi), *nici în „evoluţia-devenirea-structurarea Corpului material*” (ca la ocultişti şi evoluţionişti), ci este în „SACRAMENTUL de TRUP HRISTIC” care este „PESTE Spirit şi Corp”, ca SUPRA-CORP, ca HAINA HRISTICĂ.

Configuraţia noastră Antropologică o înţelegem în *acest* sens.

Omul nu este „Minte şi simţuri corporale”, ci este în primul rând „TRUP SACRU Supracosmic HRISTIC”, în care se UNESC Tainic DIVINUL şi întreaga Lume, tu Personal fiind „Un Subiect Participativ” direct la aceasta.

De aici, încă un fundament al Antropologiei noastre, cel de „SACRU al SUPRAEXTERIORIZĂRII”, nu al „interiorizării (de care fac mult caz anticii)”.

Omul nu este o „Persoană-Individualitate de sinteză Spirit şi Corp”, ci este o „PERSONALITATE Supracosmică” de TRUP SACRU HRISTIC, în care Eul-PERSONAL se face „Participativul” acesteia. Omul este Proprie Persoană doar în „PERSONALITATEA SACRULUI TRUPULUI HRISTIC, în care se Regăseşte ca Chip Personal şi totodată se „Personalizează” permanent în PERSONALITATEA TRUPULUI HRISTIC. De aceea zic Sfinţii Părinţi creştini că noi *prin păcat am pierdut şi am uitat „Chipul de Persoană", că nu mai avem TRUPUL HRISTIC* în care să ne Descoperim Propriul Chip Personal care este în acesta.

Anticii cred că „Chipul Divin” *este în Interiorul nostru,* în „esenţa-scânteia spirituală de Divin”. În sensul nostru, CHIPUL DIVIN este în TRUPUL SACRU HRISTIC SUPRAEXTERIOR, în care noi trebuie să „Privim” şi în care totodată Vedem DIVINUL şi pe noi înşine.

Noi insistăm mult pe această evidenţă a „VEDERII deodată" a DIVINULUI şi Propriului Chip în SACRUL TRUPULUI HRISTIC. Ca să vezi Interior DIVINUL, trebuie să te „de-personalizezi" pe tine ca să se Personalizeze DIVINUL care intră în tine. Ca Vedere în TRUPUL SACRU HRISTIC, nu mai este o „unilateralitate" de părţi ce se exclud reciproc, ci o „Prezenţă Dublă şi totodată într-un COMUN cu Dublu Chip, care stau „Faţă în Faţă" (nu în contrarietate şi excludere, ascundere). În „interiorul propriu" trebuie ca o parte să facă „loc" celeilalte până la absorbirea reciprocă; în TRUPUL SACRU, fiind un COMUN Dublu, este un „LOC INTERMEDIAR" în care intră cu toată Integralitatea ambele Persoane care pot sta Faţă în Faţă şi totodată pot Comunica, dat fiind tocmai acest „COMUN-ÎNRUDIRE". În Interiorizare nu este „Înrudirea" directă, ci aceea care trebuie făcută prin „absorbire", de unde mistica Interiorului e în mare pericol de „cădere" în panteism şi auto-divinizare.

Iată, pe scurt, o încercare de „Configuraţie" Antropologică, *prin Chipul SACRULUI HRISTIC* mai sus menţionat:

– Chipul Omului-Fiinţialitate TRUP SACRU HRISTIC (Arhemodelul de Structură iniţială);

– Omul-PERSONALITATE DIVINO-Creaţie, TEOFormă şi Creaţio-Structură-Conţinut (PERSONALITATE şi Eu Personal);

– Omul, TRUP SACRU HRISTIC, care are în sine Sufletul Creat şi Corpul-reflectarea energetică a Sufletului (anticii au modelul *Nous*-spirit, *psyche*-suflet şi *soma*-corp, pe care noi le considerăm transpunerea TRUPULUI, Sufletului şi Corpului).

Acestea sunt Configuraţia de Entitate-Om pe care o are Fiecare Om în parte, TRUP SACRU, TEO-Formă, Creaţio-Conţinut.

Să vedem acum „configuraţia" „Vieţii-desfăşurării" Entităţii-Om.

Din cele de mai sus reiese că Omul are deja, mai întâi, PERSONALITATEA Totală ca TRUP SACRU, deja UNIREA DIVINO-Creaţie ca o „SUPRA-Configuraţie” Cosmică şi Supracosmică HRISTICĂ. Şi în această SUPRAConfiguraţie este „Configuraţia Asumată” ca TEO-Formă (LOGOSUL-CUVÂNTUL DIVIN CREATOR care ţi s-a Dăruit ANUME, ca Entitate Proprie) şi Creaţio-Conţinut (Natura-Firea Fiinţială Proprie, cea Creată de TEO-Formă şi pe care tu trebuie s-o „Creşti” în specificul tău unic). *Atenţie,* să nu se confunde *TRUPUL SUPRA-FORMĂ* (UNIREA deja DIVINO-Creaţie) cu *TEO-Forma* (Pecetea DIVINULUI pe Propria Fiinţialitate).

Sufletul şi Corpul nostru sunt Creaţio-Conţinutul nostru Propriu care este şi va fi „*desfăşurarea*” Vieţii Entităţii noastre Proprii. Sufletul şi Corpul, ca Natură Substanţială de Creaţie, au şi ele „*MEMORIALUL*” *TEO-Formei (CHIPULUI Lui DUMNEZEU)* prin care să se „desfăşoare” ca „Asemănare”, dar în traducere directă de Substanţă-fire de Creaţie, de unde consemnările *de Suflet cu cele Trei Capacităţi*: Conştiinţă (Minte), Duh (Simţire), Eu-Personal (Voinţă), ca aşa-zisul Psihologic.

Anticii confundă acest Psihologic cu însăşi TEO-Forma (ca structurare Spirituală). Noi *atenţionăm,* cu insistenţă, că Sufletul, chiar dacă este Substanţă Fiinţială de Creaţie, are Arhememorialul TEO-Formei (Pecetei CHIPULUI TREIMIC DIVIN) în însăşi „esenţa” sa, dar care se „Conştientizează” în măsura „*creşterii-desfăşurării*” *sale şi* „*Oglindirii*” *în TEO-Forma care* „*Îmbracă*” *Sufletul şi Corpul* care, mai mult, se UNESC apoi în SUPRA-FORMA de TRUP UNIC SACRU.

Aici *se încurcă anticii* şi mulţi alţii. Uitând de Taina TRUPULUI SACRU ca SUPRAFORMĂ, ei *consideră TEO-Forma (Pecetea DIVINĂ),* „*oprirea şi reîntoarcerea*” în DIVIN. Aşa se face o „*oprire*” *în* „*Structurarea Persoanei noastre*”

(prin Asemănarea cu CHIPUL DIVIN), considerând-o însuşi „*Dialogul cu DIVINUL*”. Noi menţionăm că „*Asemănarea cu TEO-Forma*” *nu este însuşi Dialogul cu DIVINUL, ci* „*Creşterea în DIVIN*”, urmând apoi Dialogul ca TRUP SACRU. De aceea, Psihologicul este considerat de antici totodată „structurare-formare şi spiritualizare în Divin”, fapt care, în sens creştin, este insuficient.

În sens creştin, noi *nu ne „structurăm”, ci avem deja „Structura şi SUPRASTRUCTURA*” pe care noi o „Trăim în propriul specific Personal”. Concepţia antică este o viziune a „*Formării şi structurării lumii*”, pe când cea creştină este direct a „Dialogului dintre Structuri deja Formate şi Integrale” (pentru că *DIVINUL nu creează doar fenomene de structurări, ci Structuri-Forme Complete capabile de Răspuns Dialogal).*

Psihologicul antic (preluat şi de moderni) este un „Psihologic de fenomene de structurări aşa-zis psihice”. În sens creştin, este un *Psihologic de „Entităţi deja Structurate de ACTUL Creator DIVIN care fac „Dialogul de Răspuns Psihologic*” (ca desfăşurare de Psihologic în Sine). Anticii *confundă „Psihologicul de Răspuns*” *cu „psihologicul de fenomene de structurări* psihice”.[29]

Mistic, se zice că Omul are un „SUPRA-Chip de TRUP HRISTIC”, Chipul SUPRA-Psihologic, şi un Chip Personal de Suflet şi Corp, Chipul Psihologic.

Noi, cei căzuţi în păcat, nu mai avem „SUPRA-Psihologicul de TRUP SACRU” (Botezul *Hristic ni-l readuce ca Potenţial, iar prin EUHARISTIE ni se dă „Plămada Refacerii acestuia).* Noi ne zbatem în „Psihologicul Suflet şi Corp” în

[29] Mai pe larg, în lucrările noastre *În Căutarea unei Psihologii creştine* şi *În căutarea unei Psihanalize creştine*.

care Sufletul caută „reamintirea” TEO-Formei şi Corpul caută „reamintirea” Propriului Suflet ca „Refacere a Entităţii” noastre, *urmând apoi să facem Dialogul de Răspuns Integral* în TRUPUL SACRU, SUPRA-Psihologicul.

De aici, *Teologicul nostru Mistic de* „refacere” Psihologică, *de Minte-spiritualizare şi de reîntoarcere a Simţirii din* „*auto-oprire*” înspre Suflet. Deocamdată, noi nu putem „sări” direct în SUPRA-Psihologicul de TRUP SACRU, ci, vrem-nu vrem, facem „ocolişul” restabilirii Psihologice. Şi aici *se încurcă mulţi,* considerând că „*extremismul*” Spiritual sau „*ocultismul fiziologic corporal*” ar fi calea cea mai bună.[30]

Noi insistăm pe specificul creştin mai sus menţionat.

Dăm schematic Configuraţia acestei Antropologii de Chip SACRU.

Omul, ca Entitate Fiinţială:

– TRUP SACRU (SUPRA-Psihologic);

– Entitate Personală (TEO-Formă şi Creaţio-Conţinut, ca Psihologic, Pecete DIVINĂ pe Creaţio-Conţinut – dihotomie Suflet şi Corp).

Desfăşurarea Psihologicului în Proprie specificitate:

– Suflet Propriu cu Memorialul Triadic al TEO-Formei (Conştiinţă, Duh, Eu-Persoană) şi reflectarea Sufletului în:

– Corp (Minte, Simţire, Voinţă) şi încă o reflectare a Minţii, Simţirii şi Voinţei în:

– „Fiziologia organică” (sistem nervos-sex, sistem circular energetic şi organe specializate pe funcţii).

Aceste distincţii sunt de mare importanţă pentru Viaţa Practică, pentru că mulţi fac *amestecuri patologice*.

De aici specificul creştin net în Viaţa Teologică Mistică.

---

[30] Cele două moduri de Teologic mistic, spiritualist şi ocultist-alchimic.

Să concretizăm puţin şi Taina „INIMII Duhovniceşti” de care se vorbeşte mult în Mistica Teologică a creştinismului.

Este Memoria vag păstrată a Tainei CHIPULUI SACRU pe care noi vrem să-l evidenţiem cu insistenţă. Tocmai acest CHIP SACRU este „INIMA Duhovnicească”. Unii o cred localizată în „inima organică” (ca suprainteriorul inimii, ca o esenţă de centru a Fiinţei noastre).

Se spune că Omul este „Faţa Inimii” lui, încât Inima este tocmai „Arătarea”, nu „ascunderea”.

Ca o Reprezentare, se zice că Fiinţa Creată este:

– Chip de Asemănare a FIULUI Lui DUMNEZEU (TEO-Forma ce are totodată şi Pecetea TATĂLUI şi a SFÂNTULUI DUH, dar prin CHIPUL FIULUI), INIMA DIVINĂ;

– Chip de Fiu Personal de Creaţie, Asemănarea TEO-Formei, Creaţio-Conţinutul nostru propriu (care este Suflet cu o Inimă de Eu-Personal şi energii-Corp cu o inimă organică), Inima de Creaţie;

– UNIREA Ca TRUP SACRU care le ÎMBRACĂ, SUPRA-INIMA SACRĂ.

Noi, prin păcat, am pierdut INIMA SACRĂ, dar am rămas direct cu Inima de Creaţie (Inima de Suflet-Eul Personal şi inima organică), Inima DIVINĂ (TEO-Forma) întunecându-se, dar *nepierzându-se*. Totodată, păcatul a produs nişte „mutaţii” de „MEMORII compensative”, aşa încât MEMORIILE TEO-Formei trec direct în Eul-Personal, iar Memoriile Eului-Personal ale Sufletului trec în „informaticul energetic” al fiziologicului organic Corporal.

Mai mult, *apare o tendinţă de „oprire şi de acumulare” în „memorialul organic fiziologic”* în care, şi mai deplorabil, se produc amestecuri şi „deformări” tot mai păcătoase şi pătimaşe, până la „distructivitate” (de unde autodistrugerea corporală, boala şi moartea organică). Şi, pe acest fond,

Practicile Mistice încearcă o „REMEMORARE” a MEMORIALULUI Adevărat care implică *un întreg complex,* de la *„ieşirea” de sub „memorialul distructiv al informaticului organic fiziologic” până la ieşirea din „memorialul de auto-ego” al Memorialului Eului Personal de Suflet, pentru ca apoi să se ajungă şi la „INTRAREA” în ARHEMEMORIALUL TEO-Formei, pentru ca, în sfârşit, să se Refacă „MEMORIALUL TRUPULUI SACRU”, de UNIRE şi Integralitate.* Păcatul a produs, prin aceste „mutaţii false”, tocmai tendinţele şi patimile care nu se pot remedia decât prin „refacerea" MEMORIALULUI Adevărat, singurul care poate „şterge” memorialul păcătos. *Anticii au astfel o mistică legată de acest complex prin „practici de procese memoriale”* (concentrări mentale, operaţii meditative de reamintire şi dominare-corectare, asceze fiziologice corporale de ieşire din mutaţiile organice ale memorialului aşa-zis spiritual etc.). Şi *creştinismul a păstrat* această „modalitate” de „acţiune memorială”, dar totodată o *depăşeşte în „SUPRA-MEMORIALUL SACRU* HRISTIC *de unde „Re-aduce REAMINTIREA”* Adevărată. Misticile antice cred că „auto-memorialul” este suficient”.[31]

În sens creştin, Fiinţialitatea Creată nu are „propriul suport” MEMORIAL, ci este (constituită) pe ARHESUPORTUL MEMORIALULUI DIVIN CREATOR, de aceea Teologicul mistic creştin este „dublu”, de *TEO-Memorial în Asemănare de Creaţio-Memorial,* care apoi în UNIRE dau ICONICUL SACRU de DIVINO-Creaţie. Anticii cred că

[31] Toate practicile spiritualiste metafizice şi cele oculte fiziologice corporale fac apel tocmai la acest „auto-memorial”, fără „raportul” mai întâi cu SUPRA-MEMORIALUL SACRU din care să iasă „ICONICUL” Memoriilor Adevărate.

TEO-Memorialul este doar o „scânteie” ce se face „auto-memorial”, de unde şi modalitatea de „consumare” a auto-memorialului până la dizolvare, pentru ca să se ajungă la „esenţa Divinului gol de orice memorial”. În sens creştin, se distinge net TEO-Memorialul (care este deja Structura completă, ca Formă, nu ca esenţă) de Creaţio-memorialul propriu care este „asemănare creativă a TEO-Memorialului” (care se structurează pe TEO-Memorial). *Dacă Creaţio-memorialul se face „auto-memorial,* realizează o „mutaţie în sine” a TEO-Memorialului, dar nu ca TEO-Memorial, ci ca dizolvare a acestuia în Creaţio-memorial (ca auto-divinizare mascată), de unde deformările proprii până la negativismul faţă de TEO-Memorial.

De aceea Practica Mistică de modalitate creştină *nu este „intrarea în auto-memorial* (ca la antici, pentru a regăsi esenţa de Divin îngropată), ci este „IEŞIREA” în TEO-Memorial, în care *„auto-memorialul” să facă Rememorarea Adevărată,* pentru ca apoi să se „re-întoarcă” în sine, să „Re-Formeze auto-memorialul” din Suflet şi din Corp şi, mai mult apoi, cu Integralitatea Refăcută să facă Dialogul UNIRII SACRE, de TRUP HRISTIC.

Practica Mistică Isihastă creştină face tocmai acest „Drum” de TEO-Memorial – ICONICUL HRISTIC, Nume, Virtuţi, prin Conştiinţa Minţii, pe care apoi le introduce în „Inimă-automemorialul de creaţie” (unde să se facă Re-formarea prin Asemănarea HRISTICĂ), pentru ca, în sfârşit, cu Integralitatea Fiinţială de Creaţie (TEO-Formă şi Creaţio-Conţinut, CHIP şi Asemănare), să facă Dialogul de UNIRE, TRUP-INIMĂ SACRĂ, INIMA Duhovnicească.

INIMA este concretul MEMORIALULUI, de aceea, atât timp cât „Inima bate-reaminteşte”, Viaţa este neatinsă.

În Rai, se zice că INIMA SACRĂ era „prima" care se VEDEA în Pieptul lui Adam (prin care toată Creaţia recunoştea în Adam Prefigurarea HRISTICĂ SUPRA-Cosmică).

Ce încercăm noi să *evidenţiem* este specificul creştin de „INTER-PERSONAL", nu de „auto-relaţional" (modalitatea antică). Auto-relaţionalul implică şi el un „interpersonal", dar de „intermediar de energii", care „diluează" tocmai PERSONALISMUL distincţiei creştine. De aici şi o modalitate de Practică Mistică, de „ICONIC SACRU".

Din cauza păcatului, noi avem un „Memorial de Suflet" (ca Eu Personal) tot mai scăzut, până la un „psihism patologic" de răbufniri distructive (senilitatea şi psihopatiile). De asemenea, avem un „memorial energetic organic corporal" tot mai negativ, de la hiperfuncţii (mai ales sex şi digestie) până la distructivitate (boală şi moarte). Şi acest complex este atât de complicat, încât este imposibil să-l refaci cu propriile posibilităţi.

Astfel, *Practica ICONICĂ „sare" totuşi peste acest „auto-conţinut" şi* porneşte direct de la *TEO-Forma HRISTICĂ în care este ARHEMEMORIALUL iniţial* şi prin care se poate face „Rememorarea". Noi nu recomandăm „introducerea" MEMORIALULUI de TEO-Formă în „auto-conţinutul nostru, în Inimă", pentru că ori este subiectiv şi forţat, ori respins, de unde foarte puţini pot ajunge la un rezultat practic. Aşa, să facem o *„Intrare" în „Supraexteriorul" ICONIC al TEO-Memorialului,* ca RITUAL Gestic, *nu al „interiorizării" Minţii în Inimă, ci al „Supraexteriorizării" Inimii direct în TEO-Formă,* unde şi Mintea face Gestul său. Aşa, nu mai este o „unire" a Minţii cu Inima (prin interiorizarea Prezenţei HRISTICE), ci o UNIRE directă a Minţii şi Inimii cu TEO-Memoria HRISTICĂ în ICONICUL Său „Supra-exterior" (dincolo şi de interior şi de exterior).

Mintea face Gestul ei faţă de TEO-Memoria HRISTICĂ, Inima, la fel, face Gestul ei propriu, şi astfel toată „atenţia" este pe TEO-Memoria directă HRISTICĂ, fără „intermediarul" Inimii şi Minţii, ci Însuşi TEO-Memorialul şi ca Obiect, şi ca Intermediar.

Modalitatea de „unire a Minţii cu Inima" este într-adevăr de *mare importanţă,* dar pentru lumea de astăzi *Mintea şi Inima sunt „contrare"* şi Unirea lor cere un „efort" fără rezultat. Aşa, Mintea să facă ea „Gestul RITUALIC" faţă de ICONICUL HRISTIC, Inima, la fel, să facă ea Gestul ICONIC de închinare, fără „lupta" dintre Minte şi Inimă. Anticii fac întâi „lupta" Minţii (Spiritului) cu Inima (senzualul), ca zisă „spiritualizare", şi prin aceasta apoi Unirea cu un Divin tot Spiritual. Majoritatea vorbesc de o „vedere prin ochii Minţii ai Prezenţei HRISTICE" în aşa-zisul „*Duh al Inimii*" (ca rezultat al Unirii Minţii cu Inima). În accepţiunea modalităţii ICONICE, vederea nu este nici prin ochii Minţii, nici prin Duhul Inimii, ci direct prin „ICONICUL Supraexterior" al TEO-CHIPULUI HRISTIC care este mai *mult decât „Prezenţă"*, este direct PERSONAL, TRUP SACRU. Este „Vederea prin Ochii TRUPULUI SACRU HRISTIC", faţă de care ochii Minţii şi Inimii se pleacă şi se Închină, încât aici *nu mai este „LUMINA Minţii şi Harismele de suprasimţiri de Inimă"*, ci este „TRUPUL SACRU EUHARISTIC HRISTIC", din care străluceşte apoi şi HARUL ce Luminează Mintea şi Inima.

În această modalitate, *„atenţia" nu mai este pe „concentrarea" Minţii,* ci pe „Gestul Închinării" faţă de SACRUL TRUPULUI HRISTIC. Trebuie *bine concretizat ce este „TRUPUL SACRU HRISTIC"*. Acesta nu este „Gândire mentală" şi nici Simţire de Inimă, nici Prezenţă de Duh Divin, ci în primul rând este un Real şi PERSONAL SACRU de TRUP

LITURGIC EUHARISTIC HRISTIC, care are în Sine şi izvorăşte din Sine atât LUMINA Minţii, cât şi Simţirea de Duh a Inimii.

Cei care practică Rugăciunea Minţii în Inimă vorbesc de o *PREZENŢĂ de DUH a Lui HRISTOS,* care „mentalizează sau sentimentalizează” un Divin *mai mult HARIC decât direct PERSONAL*. În modalitatea RITUALICĂ de TRUP EUHARISTIC HRISTIC *nu se ţine cont de mentalizare sau sentiment,* ci de „Gestul RITUALIC” în Sine care *nu este „în gol”*, ci în „Concret de TRUP SACRU”.

Concretul modalităţii în Inimă este „Prezenţa” Divinului mentalizată sau sentimentalizată, pe când în ICONICUL SACRU Concretul este direct PERSOANA TRUP SACRU, „peste” mental şi sentiment (neexcluzându-le nici pe acestea, dar fără să fie însuşi concretul mistic). Dacă modalitatea Interiorizării este prin „repetarea” de 3.000 şi chiar 10.000 de ori a Rugăciunii scurte, „Doamne IISUSE, miluieşte-mă pe mine păcătosul/păcătoasa”, *modalitatea Iconică* este prin „facerea Gestului RITUALIC” faţă de SACRUL TRUPULUI HRISTIC (nu de simplă Prezenţă), nu ca „repetare mentală”, ci ca „Gest de Închinare” (dar nu cu Mintea sau sentimentul, ci cu toată Integralitatea ta Suflet şi Corp). Fă astfel de la 3.000 până la 10.000 de „gesturi de Închinare” pe zi – nu cu mâna sau ca metanie, ci cu Eul tău direct Personal (metaniile şi închinăciunile cu mâna făcându-se separat). Cultivă „Activul de Eu-Personal” faţă de PERSOANA-TRUP HRISTIC ca RITUAL Gestic SACRU, nu ca „mental sau sentimental” (care sunt foarte patologice, din cauza păcatului).

INIMA de TRUP SACRU HRISTIC, al cărei concret sunt PERSOANA HRISTICĂ şi Persoana ta proprie, este Taina Teologicului Mistic creştin.

Practica specificului ICONIC pe care încercăm noi să-l evidenţiem cu precădere este un ideal de Integralitate Suflet şi Corp, în Supra-Unirea TRUP SACRU. Practica pur „spirituală” (de mentalizare exclusivă) sau practica „psihofiziologică” (de funcţii organice cu exclusivitate) sunt practici unilaterale şi insuficiente. O Practică INTEGRALĂ în egalitate şi în „Depăşire” este „visul” multora. Practica SACRULUI ICONIC de TRUP HRISTIC se pare că răspunde tocmai acestei „căutări”.[32]

Pentru condiţiile actuale, atât de context de mediu, cât şi de stare sufletească şi corporală, o INTEGRALITATE de „Depăşire” ar fi o rezolvare minunată.

Noi *avem* un Eu-Suflet, avem un Ego-psihologic (interacţiune Suflet şi Corp), avem un Individualism fiziologic (de temperament organic), care nu mai sunt în Unitate, ci în contrarietate. Degeaba încercăm noi să le „armonizăm”, că nu reuşim. Aşa, „adunarea” lor într-o „Supra-unitate dincolo pe propriile tendinţe, în SACRUL TRUPULUI HRISTIC, în Gestul RITUALIC, este o „soluţie”. Aşa, Mistica ICONICĂ nu este „doar minte-spiritualizare” şi nici „simţire-corporalizare”, ci deodată ambele, în depăşirea „TRUPULUI SACRU” care le Uneşte cu sine şi, mai mult, cu Însuşi DIVINUL.

În sens creştin, un „Corp Înduhovnicit” este „Prefigurarea” recâştigării TRUPULUI SACRU HRISTIC de ÎNVIERE şi Îndumnezeire.

Asceza creştină nu „distruge” Corpul şi simţurile, ci le „orientează” (nu spre spiritualizare, ci) spre Transfigurarea în TRUPUL SACRU, în care Corporalul nu se distruge, ci se Regăseşte în Depăşire şi în „co-existenţă” cu Sufletul care de asemenea se Regăseşte şi se Depăşeşte în TRUPUL SACRU.

---

[32] Pe larg, în *RITUALUL, SACRUL LOGOS şi DUH.*

Omul este Antropologia INIMII TRUPULUI HRISTIC. Toată Creaţia este *Configuraţia TRUPULUI SACRU HRISTIC*. Teologicul Mistic al Lumii este TRUPUL HRISTIC.

Omul este specific de „SUPRA-INIMĂ SACRĂ”, nu de „Spirit Sacru”. Prin păcat, Omul a decăzut în uitarea acesteia, în degradarea Inimii de Suflet, în patologicul Psihologic şi în „pregnanţa auto-opririi în fiziologicul organic corporal”. *Omul păcătos este „chip de sex şi de digestie*”. De aici Re-Memorarea Chipului SACRU al Omului, ca ICONIC de Depăşire a acestora.

23. TRUP HRISTIC, Îndumnezeire, DUH şi HAR

*

Teologic metafizic, se spune că DIVINUL nu poate „opera” în „mod creat”, pentru că s-ar transforma sau s-ar autoanihila, ceea ce este imposibil. Şi, de aici, „*intermediarul*” *zis HARIC* între INCREAT şi creat. Disputa palamită dintre Ortodoxie şi Catolicism a scos în evidenţă *distincţia netă dintre FIINŢA în Sine, DIVINĂ, şi Energiile Sale tot DIVINE Necreate*. Catolicii metafizicieni nu admit un HAR Necreat, ci vorbesc de un „*Har-graţie de creaţie*”.

Noi mai facem câteva precizări.

Mai întâi, este necesară o distincţie netă între DAR, HAR şi HAR-DARURI (pe care mulţi le amestecă şi le falsifică).

DARUL este direct al PERSOANEI FIINŢIALE, ca ACT FIINŢIAL care se transpune apoi ca *HAR-Act Energetic* şi *Actul HARIC* se prelungeşte ca „*Daruri-HARICE*”.

Disputa palamită porneşte doar de la HAR şi Daruri-HARICE. Ortodocşii, prin Sfântul Grigorie Palama, susţin un

HAR DIVIN Necreat în Sine, ce reflectă cele ale FIINŢEI DIVINE (care rămâne dincolo şi inaccesibilă direct). *Catolicii* metafizicieni susţin „Darurile-HARICE" ca Har în cele create (nu ca HAR în Sine, ca la Ortodocşi). Dacă se insistă pe DARUL FIINŢIAL, ca Depăşire şi a HARULUI, şi a Darurilor-HARICE, atunci nu mai este „contrarietatea" dintre ele, ci două Realităţi distincte şi neamestecate fără despărţire.

Creaţia este mai întâi DAR-ACT PERSONAL DIVIN, ca IUBIRE PERSONALĂ DIVINĂ care Creează o „Personalitate de Creaţie", ca şi Chip de „Fiu de Creaţie" care se Asumă PERSONAL-FIINŢIAL de către FIUL FIINŢIAL DIVIN, ca deja „CHIP HRISTIC, DIVIN şi Creaţie în Asumare". Deci Chipul Creat nu este în Originea HARICĂ (cum zic mulţi), ci în DARUL PERSONAL-FIINŢIAL DIVIN care apoi se reflectă şi într-un HAR de DAR PERSONAL.

Noi evidenţiem faptul că HARUL Necreat este o reflectare a DARULUI PERSONAL FIINŢIAL, nu ca direct al FIINŢEI, pentru că ar fi „transfomare de FIINŢĂ în energii (ceva de neadmis). De aceea HARUL nu este niciodată „gol în sine" (sau o energie impersonală), ci întotdeauna cu „Personalizările" PERSOANEI FIINŢIALE. Unii consideră că HARUL Produce Chipul de PERSOANĂ al DIVINULUI în Sine ne-personal (ceea ce este de neadmis în creştinism).

Noi insistăm pe ACTUL direct FIINŢIAL PERSONAL ca DAR, datorită căruia este şi o Energie tot DIVINĂ şi Necreată ca HAR. HARUL nu este o „componentă" a SUPRANATURII FIINŢIALE DIVINE (pentru că *ar fi o dualitate în DIVIN),* ci este o „prelungire" de DAR-ACTFIINŢIALITATE, de VIU FIINŢIAL ce nu mai este o dualitate, ci o UNITATE în dublă Deschidere, fără ca HARUL să împartă DIVINUL, ci să *distingă tocmai UNITATEA DIVINULUI.*

Catolicii metafizicieni nu pot admite o „dualitate” a DIVINULUI, dar Ortodocşii nu susţin „dualitatea”, ci „dubla” Deschidere a UNITĂŢII DIVINULUI. Aşa, HARUL nu are Originea directă în FIINŢĂ, ci în DARUL-ACTUL-VIULUI FIINŢIAL care se reflectă şi ca Energie de FIINŢĂ.

Afirmaţia Sfântului Grigorie Palama că „tot ce nu are Energie nu e o Realitate” este adevărată, întrucât Energia HARICĂ face „Raportul” cu FIINŢA, dar fără să aibă Originea direct în FIINŢĂ, ci în DARUL-VIUL FIINŢEI. HARUL, ca Energie, nu „Iese” direct din FIINŢĂ (ci din ACTUL-DAR al FIINŢEI), şi nu „Intră” niciodată în FIINŢĂ, ci Participă la Reflectările DARURILOR FIINŢIALE al căror Chip este ca HAR. HARUL este CHIP de ACT al PERSOANEI FIINŢIALE, nu al FIINŢEI Însăşi. Mulţi consideră HARUL ca însuşi ACTUL FIINŢEI. Noi distingem ACTUL FIINŢEI ca DAR, care se face apoi, energetic, HAR. Şi *apoi HARUL* DIVIN Necreat se face DaruriHAR în Lucrările Create propriu-zise.

Aceste distincţii au mare importanţă pentru noi, care evidenţiem cu precădere Taina TRUPULUI HRISTIC care este DAR PERSONAL din care se reflectă apoi ca HAR şi Daruri-HARICE. *Arianismul şi multe alte secte aici se încurcă,* neadmiţând ca FIINŢA în Sine să se „dualizeze” (orice „dualitate sau multiplicitate” considerând-o creaţie). Dar ei uită că FIINŢA în Sine este TRINITARĂ tocmai pentru că are ACTUL FIINŢIAL în Sine care nu se confundă cu „Actul de afară”, ca HAR şi creaţie.

Creaţia, astfel, este mai întâi ACT PERSONAL FIINŢIAL al FIULUI Lui DUMNEZEU care ASUMĂ în PERSOANA Sa şi un Chip-Fire de Creaţie (ca PREHRISTIC), iar apoi din CHIPUL PREHRISTIC PERSONAL FIINŢIAL se prelungeşte şi HARUL HRISTIC.

Noi *distingem CHIPUL de HAR în Sine (Cel dinaintea Creaţiei) de CHIPUL de HAR după ACTUL PERSONAL al Creaţiei, ca HAR „Trecut" prin CHIPUL HRISTIC*. Deci, pentru noi Creaţia nu este prin HARUL în Sine, ci prin HARUL HRISTIC care „Trece şi iese" din TRUPUL HRISTIC PERSONAL. TRUPUL HRISTIC, ca Origine, nu este HAR, ci DAR al FIINŢEI DIVINE care ASUMĂ CHIPUL Creat în Însăşi PERSOANA SA, fără amestecare.

Ca HAR în Sine, *HARUL iese din TATĂL, se opreşte în FIUL şi prin SFÂNTUL DUH se prelungeşte* ca Energii propriu-zise.

Ca HAR după ACTUL Creaţiei, HARUL în Sine „trece" prin DARUL PERSONAL HRISTIC, se „Reîntoarce" la TATĂL care Încarcă HARUL cu BINECUVÂNTAREA Sa PERSONALĂ, se opreşte în SFÂNTUL DUH care îl prelungeşte ca HAR LUCRĂTOR în Daruri-HARICE care se implică direct în Creaţie.

Deci HARUL pentru noi, Creaţia, este HAR de CHIP-DAR HRISTIC prin care se UMPLE şi de CHIPUL TATĂLUI şi al SFÂNTULUI DUH care-şi Adaugă Propriile Specificuri de ACT-DARURI CREATIVE ce se fac apoi Energii de Daruri-HARICE direct LUCRĂTOARE în Chipurile Create.

Dar *„LUCRĂRILE" HARICE nu sunt „oarecare"*, ci Evidenţierea CHIPULUI HRISTIC şi al Întregii TREIMI PERSONALE DIVINE. HARUL Repetă şi Actualizează Energetic CHIPURILE PERSONALE, de aceea *HARUL are întodeauna IPOSTAZIERILE.*

HARUL evidenţiază astfel SACRUL TRUPULUI HRISTIC, ca Însăşi Originea sa de HAR HRISTIC, ceea ce înseamnă că TRUPUL HRISTIC este de fapt Îndumnezeirea, iar HARUL este „LUMINA" care Iese din Îndumnezeirea TRUPULUI HRISTIC.

De aici distincţiile noastre nete, ale *LUMINII HARICE faţă de TRUPUL HRISTIC* – Originea LUMINII HARICE.

Mulţi consideră că HARUL este în Sine Însăşi LUMINA. Trebuie înţeles că HARUL este LUMINĂ datorită TRUPULUI HRISTIC care Străluceşte Energetic ca LUMINĂ şi *LUMINA TRUPULUI HRISTIC se face HAR HRISTIC*. HARUL în Sine, pur şi direct, este tot apofatic şi inaccesibil, a cărui faţă nimeni nu o poate vedea. *HARUL DOAR prin LUMINA-DARUL VIU al TRUPULUI HRISTIC este accesibil*. LUMINA Taborică de la Schimbarea la Faţă HRISTICĂ *nu este HARUL* în Sine, ci este „TRUPUL HRISTIC în Sine" pe care oamenii obişnuiţi nu-l pot vedea. HARUL în LUMINA Taborică nu se evidenţiază pe sine, ci TRUPUL HRISTIC care este „SUPRALUMINA PERSONALĂ HRISTICĂ".

HARUL fără TRUPUL HRISTIC nu se Vede, şi de asemenea TRUPUL HRISTIC fără HAR nu se vede, LUMINA Transfigurativă fiind Taina CO-PREZENŢEI TRUP HRISTIC şi HAR. *LUMINA Transfigurativă Taborică nu este nici a HARULUI, nici a TRUPULUI HRISTIC direct*, ci a „CO-PREZENŢEI" lor, şi doar Împreună se fac LUMINA DIVINĂ accesibilă Creaţiei.

Specificul direct şi PERSONAL al SFÂNTULUI DUH este şi el reflectat prin HAR, dar nu ca LUMINĂ (cum mulţi confundă), ci ca Taină de Biserică-UNIREA INTER-PERSONALURILOR totale DIVINO-Creaţie. TRUPUL HRISTIC UNEŞTE DIVINUL cu Chipul Creat ca INTER-PERSONAL Propriu şi Individual, iar SFÂNTUL DUH face o SUPRAUNIRE a tuturor INTER-PERSONALURILOR, ca ADUNARE-Biserică.

De aceea, după ce se face *ÎNTRUPAREA HRISTICĂ Vine şi SFÂNTUL DUH ca să „Întemeieze" Biserica*, ca să

„ADUNE" toate Făpturile cu TRUP HRISTIC într-o COMUNIUNE, să nu rămână disparate.

Să se distingă, astfel, Specificul TRUPULUI HRISTIC ca Îndumnezeire a Creaţiei de specificul SFÂNTULUI DUH ca ADUNAREA-COMUNIUNEA Tuturor celor ce au TRUPUL HRISTIC, totodată şi de Darurile HARICE care sunt Reflectările PERSOANELOR TREIMICE DIVINE cu Specificurile Lor.

LUMINA HARICĂ despre care vorbesc Misticii este o LUMINĂ în care se vede atât TRUPUL HRISTIC, cât şi COMUNIUNEA SFÂNTULUI DUH, şi totodată Darurile-HARICE ale Făpturilor Create.

Cine se învredniceşte de LUMINA HARICĂ are acces la ICONICUL SACRU în Deschidere Taborică, asemenea Apostolilor care au putut Vedea Transfigurarea DIVINO-Creaţie HRISTICĂ, ce Prefigurează starea Eshatologică a Împărăţiei Lui DUMNEZEU în Veşnicie.

*

Problema cea mai grea a Teologiei este *în ce măsură creaţia poate „împropria" DIVINUL* (ca Îndumnezeire). Anticii spun clar că nu se poate, şi de aceea creaţia trebuie să se absoarbă în „neantul Divin".

Teologic creştin, se consideră HARUL-Energia tot DIVINĂ care penetrează TRUPUL HRISTIC şi prin care şi noi putem să ne Împărtăşim de HAR.

Noi insistăm pe ICONICUL TRUPULUI HRISTIC în Sine, care face ÎNDUMNEZEIREA Firii Create Asumate de PERSOANA FIULUI DIVIN şi datorită căreia HARUL Însuşi poate fi accesibil Creaţiei. *TRUPUL ÎNDUMNEZEIT HRISTIC are şi Perihoreticul (întrepătrunderea de Firi) şi Interpersonalul.* Aşa este posibil un Relaţional direct prin

„Firea creată ÎNDUMNEZEITĂ HRISTICĂ”, prin care totodată trece HARUL, prin care şi el se face accesibil. Îndumnezeirea noastră se face astfel prin „PLĂMADA” TRUPULUI ÎNDUMNEZEIT HRISTIC, prin care putem să ne umplem de HARUL ce totodată ne deschide tot mai mult spre „creşterea” în TRUPUL HRISTIC.

HARUL este însă o Lucrare legată direct de specificul PERSOANEI SFÂNTULUI DUH care face acea „SUPRA-UNIRE a Relaţionalului”. Biblicul „să facem Om după CHIPUL şi după ASEMĂNAREA Noastră”[33] îl considerăm ca: *CHIP de FIU (Primire) şi CHIP de SFÂNTUL DUH (Răspuns)*. Iar HARUL este cel ce *„Poartă” Primirea şi Răspunsul şi le face „Lucrătoare”*.

HRISTICUL şi PNEUMA Sunt deodată şi fără despărţire şi se UNESC în „Lucrarea HARICĂ”.

Iată ICONICUL COMUNICĂRII HRISTICE şi PNEUMATICE. *Prin TRUPUL ÎNDUMNEZEIT HRISTIC ne „Întrepătrundem” cu Firea HRISTICĂ* Creată ÎNDUMNEZEITĂ, prin *care putem fi Părtaşi şi la DUHUL SFÂNT ce ne UMPLE de HAR*. Se zice, mistic, că HRISTOS ne dă Chipul Său ÎNDUMNEZEIT de FIU, SFÂNTUL DUH ne dă condiţia de Pătrundere DIVINĂ şi HARUL le pune în Lucrare.

24. Teologicul Mistic al LIMBAJULUI ICONIC

*

Omul nu este o Fiinţă cugetătoare, ci CUVÂNTĂTOARE-SACRALĂ, şi prin aceasta apoi are şi o Spiritualitate. *Omul nu este Persoană-Individualitate prin Gândire, ci prin SACRUL*

[33] Facere l, 26.

LIMBAJULUI care-l configurează şi-l structurează ca Formă şi Conţinut. Demonul-şarpe îl amăgeşte pe AdamOmul cu „spiritualitatea-cunoaşterea" care îi distruge ICONICUL LIMBAJULUI SACRU. După păcat, Adam „fuge" de GLASUL DOMNULUI şi se ascunde, şi DOMNUL îl strigă:

– „Adame, unde eşti?"...[34]

Astfel, Relaţionalul Omului nu este „Interior de gândire", ci „CUVÂNTARE FAŢĂ către FAŢĂ", ca Interpersonal direct.

Taina CUVÂNTULUI este în RITUALUL CUVÂNTĂRII.

Mulţi s-au întrebat ce este CUVÂNTUL ca Limbaj, considerându-l „Gând individualizat". Noi evidenţiem un „VIU al CUVÂNTULUI" care este tocmai CUVÂNTAREA PERSONALĂ a lui. Gândul-Ideea poate fi o „esenţă impersonală", dar CUVÂNTAREA CUVÂNTULUI este, prin excelenţă, strict PERSONALĂ.

Orice CUVÂNT este „*Sămânţă VIE*" de CUVÂNTARE PERSONALĂ, de aceea CUVÂNTUL *are în Sine Memoria şi Structura PERSONALĂ*. CUVÂNTUL este întotdeauna „VIU INTERPERSONAL". Iată Taina LIMBAJULUI ICONIC prin care CUVÂNTUL este „TRUPUL de Taină" al CHIPULUI PERSOANEI respective. Personalitatea *Omului nu este în „Gândirea" sa,* ci în „SACRALITATEA LIMBAJULUI" Său. LIMBAJUL este COMUNICAREA INTERPERSONALĂ şi după caracterul COMUNICĂRII se vede PERSONALITATEA Omului.

*

CUVÂNTUL redus la „tăcere" este o „anormalitate" din punct de vedere creştin. De aceea *CUVÂNTUL şi Gândul sunt*

---

[34] Facere 2.

două „realităţi” net distincte, ce nu se pot amesteca sau substitui.

CUVÂNTUL are SACRALITATEA RITUALULUI Gestului ICONIC şi niciodată „distrugerea” lui în „Gândire-Idee”.

Anticii metafizicieni consideră Gândul-Ideea însăşi originea Limbajului, ceea ce este greşit. CUVÂNTUL este ICONICUL SACRU al PERSOANEI FIINŢIALE şi *Gândirea este „HARUL-Energia” CUVÂNTĂRII CUVÂNTULUI* ca ICONIC PERSONAL. Fără aceste distincţii nete nu se poate vorbi de adevăratul LIMBAJ SACRU creştin.

CUVÂNTUL are „esenţă” de a fi CUVÂNTĂTOR, de a se Transmite şi de a se Dărui-Împărtăşi.

CUVÂNTUL este:

– CUVÂNTARE;

– ICONIZARE;

– ÎMPĂRTĂŞIRE.

Iată reperele LIMBAJULUI ICONIC:

– PERSOANA este originea directă a CUVÂNTULUI;

– CUVÂNTAREA Reprezintă direct PERSOANA respectivă, ca Activul Ei PERSONAL;

– ICONIZAREA CUVÂNTULUI CU CHIPUL PERSOANEI Proprii şi al PERSOANEI faţă de care se ADRESEAZĂ;

– DĂRUIREA şi ÎMPĂRTĂŞIREA reciprocă InterPERSONALĂ, ca un Tainic EUHARISTIC al COMUNICĂRII CUVÂNTULUI.

CUVÂNTUL, în sens creştin, nu se poate face niciodată „Gând”, căci CUVÂNTUL are „esenţa” de a se „face TRUP-ICONIC-ARĂTARE”, pe când *Gândul are „esenţa” de a se „face Idee-ascundere-închidere”.*

CUVÂNTUL nu are voie să fie „mentalizat” (idealizat-abstractizat), pentru că aşa se maltratează până la distrugere;

CUVÂNTUL este ICONIC-PÂINE de DĂRUIRE. Anticii, iconoclaşti, distrug CUVÂNTUL şi-l fac zisa „spiritualitate”.

CUVÂNTUL Reprezintă PERSOANA, iar Gândul reprezintă „impersonalul”.

CUVÂNTUL este mai mult decât „auto-exprimare”, este COMUNICAREA Inter-Exprimărilor în Integralitate.

*

CUVÂNTUL este SACRUL VIU direct şi PERSONAL.

Gândul este „fenomen” psihic, pe când CUVÂNTUL este Exprimarea Psihicului Integral.

La Om, CUVÂNTUL este direct în relaţie cu Gândireafenomenele mentale, de aceea Mintea Copilului trebuie să fie în corelaţie cu Învăţarea LIMBAJULUI, altfel Mintea rămâne fără „Identitate de sine” (cretinism infantil), de unde se dovedeşte că LIMBAJUL este *el* mai întâi o „SUPRA-IDENTITATE” de Sine (fiind ICONICUL PERSOANEI) care *dă apoi Memorie de Identitate şi Gândirii*.

De aici, specificul nostru de a găsi caracterul LIMBAJULUI nu în Gândire, ci în SACRUL ICONIC al CUVÂNTULUI PERSOANEI FIINŢIALE.

*

Iată şi Teologicul LIMBAJULUI ICONIC:

– Primirea CUVÂNTULUI HRISTIC în Capul-Conştiinţa noastră (Botezul);

– Însămânţarea-Creşterea în Sufletul şi Corpul nostru (Viaţa noastră proprie în Asemănare cu MEMORIALUL DIVIN din Sămânţa HRISTICĂ);

– Rodirea-Reproducerea-Renaşterea ca UNIRE TRUP a CUVÂNTULUI DIVIN şi a propriului Conţinut de Creaţie (HRISTIFICAREA-Îndumnezeirea).

Ca Integralitate DIVINO-Creaţie în Proprie Entitate-Fiinţialitate, urmează COMUNIUNEA GENERALĂ de Veşnicie prin CHIPUL SFÂNTULUI DUH, ca ÎMPĂRĂŢIE a lui DUMNEZEU, unde sunt deodată toţi Fiii de Creaţie ai lui DUMNEZEU TATĂL.

Iată *Arhemodelul Teologicului Mistic* creştin, pe care fiecare *trebuie să-l Reactualizeze, să-l Rememoreze* prin propria Personalitate şi Individualitate.

Fiecare dintre noi suntem:

– un „CUVÂNT-Sămânţă DIVINĂ, TEO-Memorial-Supraformă (Mini-Carte);

– un Creaţio-Memorial, Creaţio-Conţinut-Formă-Creştere proprie (Pom de Viaţă, Suflet şi Corp);

– un Rod TEO-Creaţie-TRUP HRISTIC.

Sensul nostru este nostalgia după Chipul de Rai pierdut prin păcat. Creştinul nu se zbate între „Spirit şi materie", ci este confruntat direct cu SACRALITATEA dintre „Binele şi răul ce stau faţă în faţă". Adam nu a putut sta „neclintit" între Bine şi rău şi astfel a pierdut Chipul de TRUP de Rai, a rămas „gol" de SACRALITATE. Anticii se simt „goi de Spirit" (de unde căutarea Spiritului din ţărâna materiei), pe când creştinul simte din plin „goliciunea de SACRALITATEA ICONICĂ". Sunt cele *două specificuri ale păcatului,* cel demonic (al goliciunii de Spirit) şi cel Adamic (al goliciunii de SACRALITATEA TRUPULUI-SUPRACORPULUI).[35]

Iată de ce la unii este nostalgia după Spiritul pierdut, iar la ceilalţi nostalgia după TRUPUL SACRU pierdut.[36]

---

[35] Vezi în capitolele anterioare ce este TRUPUL faţă de Corp.

[36] Asiaticii, în special Indienii, mai au nostalgia TRUPULUI pierdut, de unde practicile de stil Yoga ce confundă, însă, TRUPUL cu Corpul organic.

În creştinism nu mai este „Interiorizarea” ce caută „esenţa de Spirit Divin”, ci este „SUPRA-Exteriorizarea” de căutare a SACRALITĂŢII ICONICE a TRUPULUI SACRU de Rai. Şi ceilalţi au nostalgia ICONICULUI, dar *un Iconic Spiritualizat* (de unde lupta iconoclasmului, între Iconicul TRUP şi Iconicul Spiritual). Creştinismul vede în ICONICUL TRUP SUPRA-Corpul, peste Spirit şi Corp, de unde Teologicul Mistic al „SUPRA-SACRULUI ICONIC al TRUPULUI (care *nu se confundă cu materialitatea Corpului obişnuit)*.

Dacă la iconoclaşti se caută „*Trupul de Spirit dematerializat*”, în specificul creştin se caută „TRUPUL DIVINO-Creaţie Transfigurat-EUHARISTIC”. Pentru Iconoclaşti, EUHARISTICUL HRISTIC este tot mai Spiritualizat, până la un HRISTIC DUH, pe când în cel ICONIC este TRUP DIVINO-Creaţie-Substanţă în care Spiritul nu se dematerializează, ci se „Întrupează în SACRALITATEA Corpului”. Respingerea până la „excludere” a Corpului, proprie Iconoclasmului, este un „metafizic” cu specificul păcatului demonic care „urăşte ÎNTRUPAREA CUVÂNTULUI” sub pretextul Sacrului Spiritual pur al CUVÂNTULUI FIINŢIAL al FIULUI DUMNEZEIESC.[37] CUVÂNTUL DIVIN nu are „destinaţia” de a fi „Spirit”, ci tocmai de a se „face TRUP”.

Iată specificul nostru, de a „REMEMORA” TRUPUL CUVÂNTULUI, nu de a-l „spiritualiza”, de unde specificul de „RITUAL al Gestului ICONIC ÎNTRUPAT”, nu de „mentalizare-spiritualizare de interior dematerializat”.

Practica mistică de a introduce Mintea în Inimă nu urmăreşte să se Spiritualizeze Inima, ci scoate atât Mintea, cât şi Inima în SUPRA-Exteriorul ICONICULUI de TRUP SACRU HRISTIC, ca Gest de Închinare faţă de un HRISTOS în care

---

[37] Vezi parabola căderii Îngerilor, *Din Memoriile Originilor*.

trebuie să INTRE Creaţia, nu să Intre El în Creaţie. HRISTOS a Intrat în Creaţie prin ÎNTRUPAREA Sa, şi EL este deja DIVIN UNIT cu Creaţia; *şi noi* trebuie să INTRĂM în TRUPUL DIVINO-Creaţie. Noi, Creaţia, nu putem Intra în DIVINUL direct, ci doar în DIVINUL care EL mai întâi a Intrat în Creaţie. HRISTOS este „în noi" ca TEO-Formă, ca ÎNRUDIRE DIVINO-Creaţie (prin Botez), prin CUVÂNTUL-Sămânţa CREATOARE, dar cu HRISTOS Cel INTEGRAL te întâlneşti doar în ICONICUL Său de TRUP DIVINO-Creaţie EUHARISTIC, care este SUPRA-Exterior şi în care Creaţia trebuie să INTRE. Conştiinţa şi Sentimentul Misticului ICONIC nu sunt Împroprierea Lui HRISTOS de către tine, ci ÎMPROPRIEREA ta de către HRISTOS. Tu trebuie să faci RITUALUL Gestului SACRU faţă de HRISTOS-TRUP, ca să te PRIMEASCĂ şi pe tine, să fii UNIT cu TRUPUL Său, ca Mlădiţa în Butucul Viei.

*

LIMBAJUL, în sens creştin, înseamnă CUVÂNTAREA ORIGINII.

De aceea se zice că noi *ne Naştem deja cu „Limbajul Originii*" ce este de fapt „codul genetic", după care ne structurăm şi creştem. Noi nu avem direct Limbajul Originii, ci Memoria CUVÂNTĂRII Limbajului Originii. Păcatul ne-a produs căderea în „golul de CUVÂNTAREA Originii", de unde noi trebuie să „Rememorăm CUVÂNTAREA" (pe care noi o confundăm cu însuşi LIMBAJUL În sine). Limbajul Originii în noi este „ascuns şi îngropat" şi trebuie dezgropat ca „MĂRGĂRITARUL din ţarină".

De aici şi specificul creştin al Trăirii Mistice, de *REMEMORARE a LIMBAJULUI ORIGINII prin „Reînvăţarea CUVÂNTĂRII SACRE*".

NUMELE este ICONICUL CUVÂNTĂRII. De aceea, „Numirile" sunt Memoriile în descoperire ale LIMBAJULUI ORIGINII.

În creştinism, orice CUVÂNT-NUME este SACRU: „Veţi da seamă de orice CUVÂNT". În sens creştin, „*NUMIRILE*" *sunt aşa-zisele* „*principii Spirituale*" *care structurează lumea*.

De aici, Taina NUMIRII ICONICE SACRE.

Se porneşte de la NUMELE SACRU al Lui HRISTOS, dar nu ca simplu Nume, ci ca NUME ICONIC de TRUP HRISTIC (NUMELE fiind *Întruparea CUVÂNTULUI SACRU şi sămânţa Personalismului propriu)*. NUMELE nu este Însăşi PERSOANA, ci TRUPUL Său ICONIC.[38] Un Nume de simplă Memorie este fără SACRU, şi un Nume care absoarbe în el Persoana este o „idolatrizare" ce distruge Persoana în „auto-nume". *Taina NUMELUI este Taina CUVÂNTULUI* care are „destinaţia" de a se „face TRUP".[39] NUMELE SACRU este Sămânţa SACRĂ din care Creşte TRUPUL NUMELUI, şi din TRUPUL NUMELUI se Naşte apoi PERSOANA respectivă. Mare atenţie la aceste distincţii. Iar Integralitatea aceasta este ICONICUL NUMELUI, ca Sămânţă DIVINĂ, ca Întrupare şi ca Naştere a Celui NUMIT.

Se face Gest de Închinare direct faţă de NUMELE ICONIC HRISTIC în care sunt „Sămânţa, Întruparea şi Naşterea", în UNIREA TRUPULUI ICONIC al NUMELUI SACRU care apoi se Descoperă şi la FAŢĂ, ca pasul al doilea al Practicii mistice, care este Gestul faţă de Însăşi PERSOANA HRISTICĂ.

---

[38] Există o sectă ce confundă Numele cu însăşi Persoana, făcând un pietism patologic prin care, de fapt, se produce o „depersonalizare" mascată.
[39] Ioan l, 14.

Deci, mai întâi se face Intrarea în ICONIZAREA SACRULUI HRISTIC prin SACRALITATEA NUMELUI Său. Începi cu Rememorarea SACRULUI HRISTIC care este în tine şi în tot Cosmosul (totul fiind CUVÂNTUL DIVIN în ÎNTRUPARE Creativă). Tu însuţi eşti un CUVÂNT DIVIN care, Întrupat într-o Anume Creaţie, Primeşte un „Nume în CARTEA VIEŢII"; ACESTA este Numele tău, este însăşi Naşterea ta de Entitate proprie. Totul se Naşte din „CARTEA VIEŢII în care CUVÂNTUL DIVIN S-a Înscris-Întrupat deja şi a Dăruit Fiecărei Creaţii un „Nume Propriu". De aici, Mistica ce spune că Fiecare se Naşte după Taina „Chipului Numelui său".

Mistica Numelui SACRU este Taina RENAŞTERII Permanente, de aceea pe cel pe care îl Numeşti, îl RENAŞTI.

O, IISUSE, Tu Numindu-mă pe mine
Totodată m-ai Născut,
Şi în NUMIREA NUMELUI Tău
Pe care o fac la rândul meu,
Şi eu te RENASC pe Tine,
Şi în această UNIRE
Se zugrăveşte TRUPUL ICOANĂ,
În care Tu iei Trupul Numelui meu,
Şi eu iau TRUPUL NUMELUI Tău
Şi facem un „Singur TRUP",
Cer în Pământ coborât,
Făptură Întrupată în DUMNEZEU
Şi DUMNEZEU ÎNTRUPAT.

Iată SACRALITATEA NUMELUI ICONIC, ca TRUP din care se RENAŞTE mereu atât DIVINUL, cât şi Creaţia.

Se zice că, *dacă DUMNEZEU ar înceta o clipă să mai „PRONUNŢE" Lumea, imediat Lumea ar pieri şi, de aseme-*

nea, dacă în Lume nu s-ar mai Pronunţa NUMELE Lui DUMNEZEU, la fel Lumea ar pieri.

Iată Taina, SACRALITATEA şi Mistica Teologică a NUMELUI ICONIC care RENAŞTE Existenţa.

Se zice că FIUL Lui DUMNEZEU NUMEŞTE „Zilnic” SUPRANUMELE SACRU al TATĂLUI DUMNEZEU, din care se RENAŞTE permanent, şi la fel SFÂNTUL DUH GRĂIEŞTE pe TATĂL. Apoi FIUL, datorită TRUPULUI Său de Întrupare în Creaţie, Renaşte neîncetat Lumea prin RITUALUL LITURGIC care se face neîncetat în Cer şi pe Pământ (de unde se zice că, de va înceta Jertfa Liturgică, lumea va pieri).

De aici, Mistica ICONICĂ a Fiecăruia dintre noi care ne „Menţinem Viaţa” doar prin Renaşterea permanentă din „NUMIREA NUMELUI lui DUMNEZEU”.

Aşa, NUMELE lui Iisus, FIUL lui DUMNEZEU ca TRUP, este posibilitatea noastră de a Renaşte mereu.

Iată Taina mistică a INTER-Relaţionalului nostru, ca Taină a „RENAŞTERII Fiinţiale”, nu ca simpla „împropriere de HAR-calităţi DIVINE” (acestea se adaugă, nu sunt ele însele generatoare).

Primul pas este să te Naşti; urmează al doilea, Dialogul cu DUMNEZEU prin care te-ai Născut.

Fă Gestul Naşterii SACRE prin NUMIREA NUMELUI GENERATIV DIVIN. A Pronunţa NUMELE DIVIN nu este a-ţi reaminti de El, ci este *a te Naşte şi a Renaşte Lumea din NUMELE GENERATIV*.

De aceea, RITUAL SACRU este REGENERATIVUL în Sine, fără de care Viaţa piere.

Creştinismul este Mistică de RITUAL-REGENERARE, nu de „simplă comunicabilitate” religioasă. Nu este mistica „nunţii mistice” (împreunării), ci Mistica SACERDOTALĂ a

LITURGHIEI „CINEI celei de TAINĂ” (a Naşterii directe fără împreunare). Atenţie la distincţia dintre „împreunare-gustarea celuilalt în tine”, faţă de „Naşterea directă din tine a celuilalt şi totodată Naşterea directă a ta din celălalt”, prin care nu mai este „auto-gustarea zis mistică”, ci DĂRUIREA reciprocă într-un ROD COMUN din care se ÎMPĂRTĂŞESC reciproc, într-o „SUPRA-GUSTARE de auto-depăşire” (de aceea se zice că *orice „împreunare fără Naştere de Rod comun” este auto-plăcere)*.

Fă Gestul SACRU al NUMIRII ICONICE a NUMELUI lui IISUS din care mereu se Renaşte Lumea şi din care te Renaşti şi tu, şi totodată în tine se va *trezi „Memoria” CUVÂNTULUI DIVIN ce s-a Întrupat în tine şi te-a creat*. Toată *Fiinţa ta va face ÎNCHINAREA la TRUPUL de ICOANĂ al NUMELUI-CUVÂNTULUI ce s-a „făcut TRUP-Lume”*. De acum, Lumea este pentru tine TRUPUL CUVÂNTULUI ICONIC ÎNTRUPAT, şi aşa te Închini cu o Închinare Cosmică (nu cu simpla Închinare din tine). Aşa, tu totodată Interiorizezi, dar scoţi Interiorul tău în SUPRA-Exteriorul ICONIC al TRUPULUI HRISTIC.

*

Această NUMIRE ICONICĂ este un SUPRA-Limbaj de RITUAL LITURGIC, totodată prin SFÂNTUL DUH care „Înaripează” GRĂIREA SACRĂ.

Este un punct de mare importanţă, ca pe lângă NUMIREA SACRĂ să fie şi GRĂIREA SACRĂ, ce nu se confundă între ele. NUMIREA este GENERATIVUL-Naşterea, iar GRĂIREA este UNIREA şi Împărtăşirea cu Naşterea din NUMIRE. Dacă doar NUMEŞTI, nu te şi Împărtăşeşti, ci trebuie GRĂIREA ICONICĂ de Împărtăşire care este „Gustarea din NUMIRE” (acea Suprasimţire SACRĂ care este

ICONICUL SFÂNTULUI DUH). De aceea, NUMIREA se face cu o „Anumită GRĂIRE de DUH” care ţi se va trezi după caracterul propriu, dacă într-adevăr faci SACRALITATEA NUMIRII.[40] Poţi folosi anumite modalităţi (care se consemnează şi în *Filocalia*, prin respiraţie şi poziţii ascetice corporale), dar în Sine GRĂIREA este o Taină care se câştigă doar prin SFÂNTUL DUH, ca GRĂIRE Mistică.

Se indică NUMIREA SACRĂ în asociere cu Închinarea care face tocmai deschiderea de DUH-GRĂIRE (prin simţirea Sacrului Închinării). Mare grijă, să nu te fure „oprirea” pe „auto-gustarea” acestora, de aceea să nu „împropriezi nimic”, ci toate efectele să le „introduci” în însuşi SACRUL ICONIC în Sine, atât al NUMIRII, cât şi al GRĂIRII. *Nu fi atent nici la NUMIRE, nici la GRĂIRE* (pe care le faci Supra-subiectiv, aparent mecanic); atenţia să fie pe „Concretul TRUPULUI SACRU” care „Îmbracă” PERSOANA DIVINĂ HRISTICĂ. În sens Filocalic clasic, se vorbeşte de „*HARUL Prezenţei DIVINE*”, faţă de care să fii cât mai atent. În sensul nostru, TRUPUL SACRU HRISTIC este „înaintea” Prezenţei HARICE, considerându-se că Prezenţa HARICĂ este „impersonală”, pe când TRUPUL SACRU este un „Personalism evident”. HRISTOS nu este DIVIN Îmbrăcat în HAR, ci PERSOANA FIULUI DIVIN ÎNTRUPATĂ din care, apoi, Străluceşte HARUL. Deci TRUPUL HRISTIC este „Concretul pregnant” pe care trebuie să accentuezi ca Gest SACRU. Să accentuezi mereu Conştiinţa că totul este TRUPUL SACRU al Lui HRISTOS, şi acest ICONIC de TRUP HRISTIC să devină şi NUMIRE, şi GRĂIRE, şi Gândire.

Pasul doi al Dialogului INTERPERSONAL CU PERSOANA ÎMBRĂCATĂ în TRUPUL SACRU va începe să se

---

[40] Unii indică un anumit ritm sau asociere cu respiraţia sau cu anumite poziţii şi efecte energetice corporale etc.

contureze de la sine, pe măsura intrării tale în SACRALITATEA TRUPULUI HRISTIC care va trezi MEMORIILE de Dialog INTERPERSONAL direct (dar tot prin Comunicabilitatea TRUPULUI SACRU).

Pronunţă NUMELE SACRU, GRĂIEŞTE în DUH NUMELE SACRU şi Intră tot mai mult în SACRALITATEA TRUPULUI SACRU HRISTIC; prin acestea vei Descoperi şi LIMBAJUL direct de Vorbire de la PERSOANĂ la PERSOANĂ, care este „Împlinirea”.

Deocamdată noi avem doar „vorbirea” prezenţei DIVINE. Indiferent de modalitate, tinderea este la „ÎNTÂLNIREA” cu PERSOANA DIVINĂ de la care ceea ce urmează este fără grăire de creaţie.

*

Să te Închini la Însuşi NUMELE DIVIN este primul pas al Practicii misticii ICONICE.

NUMELE HRISTIC este deja o Intrare a DIVINULUI în Creaţie.

Unde este NUMELE Lui DUMNEZEU, acolo este şi PREZENŢA Sa.

Pe noi nu ne interesează NUMELE Cel „ne-numit” al DIVINULUI pur, ci NUMELE pe care Şi-L Descoperă DIVINUL Însuşi în „translatare” de Creaţie (pe care o face ÎNTRUPAREA HRISTICĂ).

În sens creştin, SACRALITATEA NUMELUI lui DUMNEZEU este tocmai în „traducerea” Lui ca „NUME NUMIT”. În Vechiul Testament, nimeni nu avea voie să „Numească” NUMELE de Taină al Lui DUMNEZEU, ci doar Arhiereul o dată pe an, în condiţii speciale. Se considera că cine „pronunţă” NUMELE DIVIN „moare”. În creştinism, paradoxal, se consideră că cine „nu pronunţă” NUMELE lui HRISTOS „va muri”.

Specificul creştin este Gestul SACRU faţă de ICONICUL NUMELUI HRISTIC, şi prin acesta faţă de TREIMEA DIVINĂ.

Specificul Mistic al ICONICULUl HRISTIC este CHIPUL de Taină al ÎNFĂŢIŞĂRII (ce nu se confundă nici cu Interiorul, nici cu exteriorul), care este tocmai Taina TRUPULUI ce ÎMBRACĂ şi Sufletul şi Corpul.

TRUPUL ICONIC este ÎNFĂŢIŞAREA Întregului.

Astfel, TRUPUL ICONIC ar fi „Pământ-Natură Cosmică, Model-Inteligenţă Cerească-Spirituală şi SUFLARE-SPAŢIU DIVIN (DUMNEZEU Creează TRUPUL lui Adam, nu Corpul).

DIVINUL nu poate „încăpea" decât în această Taină a TRUPULUI.

Păcatul atinge direct TRUPUL, ca Spirit şi Corp, de unde degradările respective.

TRUPUL este „Supraspaţiul" atât al Spiritului, cât şi al materiei.

Noi suntem dihotomie Suflet şi Corp (Fiinţă şi energii de creaţie), iar Sufletul are în capacităţile lui Spiritualul DIVIN (ca Pecetea DIVINĂ) şi Spiritualul propriu de creaţie ce este transpus totodată şi în energiile Corpului; toate se Oglindesc împreună în ÎNFĂŢIŞAREA TRUPULUI.

Noi am „uitat" de Taina „Trupului", care s-a pierdut la căderea din Rai, Adam şi Eva rămânând „goi". Este o Taină „Veşmântul" peste Unitatea Suflet şi Corp, care este tocmai „Trupul". Se vede că la toate *Făpturile Corpul are o „înveşmântare naturală" (păr, culori, diferite adaosuri),* doar Omul a rămas „gol".

Se spune că „Haina face pe Om", adică o Memorie primordială, pentru că „Veşmântul-Trupul" arată la Faţă

Persoana Omului. „*După cum este înfăţişarea, aşa este şi Sufletul său*”.

Este „ÎNTREGUL PERSONAL-Individual-biologic”, TRUPUL-ÎMBRĂCĂMINTEA VIE” pierdută prin păcat atât de Îngerii căzuţi, cât şi de Om. Adam şi Eva rămân cu „trupul de piele”, adică cu „golul” Corporal peste care trebuie să se pună „îmbrăcămintea” de frunze-haine, iar „TRUPUL SUPRAEXTERIOR” nu mai este ca să „Oglindească” atât Sufletul, cât şi Corpul; Pielea oglindeşte „golul” de acestea.

În sens Mistic Creştin, noi insistăm pe evidenţierea „Refacerii” TRUPULUI Personalitate, Veşmântul de HAR sau „HAINA de Nuntă”.

Totul va fi la „Vedere”, zice DOMNUL, şi nimic „ascuns” (chipul păcatului). TAINA nu este „ascunsul”, ci acel „MINUNAT VEŞMÂNT” ce Îmbracă totul şi din care „Izvorăşte” totul.

Acest paradoxal „INTERIOR şi Exterior” deodată şi peste ele este CHIPUL TAINEI Creştine, în care „dimensiunile” se transcend:

Fiecare suntem
Un TRUP-înfăţişare.
Sufletul şi Corpul
Fac un „singur” Trup.

În sens Creştin, TRUPUL este totodată Taina ICOANEI. De aceea TRUPUL ca ICOANĂ Arată, nu ascunde, Descoperă, nu închide, Dăruieşte, nu acaparează.

Omul, pierzând Raiul, s-a rupt *în el* Mintea de Simţuri, Sufletul de Corp, iar Organele, de asemenea, *într-o dualitate contrară* (cap-sex; inimă-digestie; organic-anorganic). De aici intuiţia mistică de „refacere” a integrităţii pierdute, prin „reunirea contrariilor”.

Misticile magico-oculte vorbesc de reunirea Capului-minţii cu sexul-energia (masculinul cu femininul, până la orgiile metafizico-religioase); misticile pietiste vorbesc de reunirea doar în simţuri (până la sentimentalismul exclusivist).

Mistica Ortodoxă Creştină vorbeşte de o Reunire în TRUPUL-INIMA de TAINĂ, care nu este nici Mintea, nici Simţurile, nici Organele cu energiile lor, ci este o „TOTALITATE" ce le depăşeşte pe toate şi totodată le UNEŞTE în „ACELAŞI TRUP-EUHARISTIE" (Dăruire-Împărtăşire-Participare fără amestecare).

La antici este doar „corp", nu mai este un „dincolo" de „TRUP". De aceea, misticile antice sunt mistici ori ale „Minţii" (cu magismul gândirii), ori ale „Simţirii" (cu ocultismul energiilor paranormale). Mistica Creştinismului, având Chipul TRUPULUI-Persoană, nu mai este nici magia Minţii, nici paranormalul energetic organic, ci Mistica CHIPULUI „ACELAŞI TRUP HRISTIC" în care Mintea, Simţirea şi energiile organice se transcend în „INIMĂ-POTIR-DĂRUIRE-EUHARISTIE". Mistica de specific Creştin este Mistica ICONICĂ, Mistica de „GEST Personal Integral" în care se Oglindesc atât Mintea, simţurile, cât şi energiile organice. ICONICUL-GESTUL *nu „esenţializează-abstractizează", nu preface Gândirea în Simţuri şi Simţurile în Gândire sau în forme energetice (ca în tehnicile antice),* ci face direct „GESTUL ICONIC" ca DĂRUIRE-ADRESARE-DESCHIDERE-PRIMIRE-PARTICIPARE-ÎMPĂR-TĂŞIRE.

Şi în GESTUL ICONIC este UNIREA DIVIN şi Creaţie, cu tot *„corolarul" Iconic, de Minte şi Corp şi energii, culori şi lumini.* În GESTUL ICONIC nu Mintea, nici Simţurile, nici paranormalul energiilor nu sunt luate în seamă, ci direct „GESTUL ICONIC în Sine" care este „INIMA-ACELAŞI

TRUP HRISTIC”. Mulţi cad în „misticisme” mentale, sentimentale, de energii paranormale, care nu mai sunt adevărata Mistică a Creştinismului. Mistica Isihastă a zisei Rugăciuni de Unire a Minţii cu Inima este tocmai în sensul de Refacere a Unităţii (prin desfiinţarea contrariilor dintre mental şi simţual), prin care apoi se REMEMOREAZĂ INIMA HRISTICĂ. Taina INIMII TRUP HRISTIC, care este INIMA Înduhovnicită, are totodată pe SFÂNTUL DUH, Cel care Preface „Trupul făpturii” în TRUP HRISTIC-EUHARISTIE.

Aşa, modalitatea Isihastă este cea Creştină, de INIMĂ HRISTICĂ Înduhovnicită-ICONICĂ, tocmai „HAINA de Nuntă” DIVINĂ care este „CINA cea de TAINĂ”, nu „pat nupţial de eros mental sau corporal” (ca în misticile necreştine).

În GESTUL ICONIC
Mintea uimită doar priveşte,
Şi inima la fel,
Tu, IISUSE, fiind Acela care
CURGI cu SÂNGELE DIVIN,
Şi SFÂNTUL DUH Bate
În GRĂIRE de TAINĂ.

Nu te opri în Minte sau în Inima de carne,
Nici în Suflet,
Ci în TRUPUL-INIMA de TAINĂ
ÎNFĂŢIŞAREA-ICOANĂ,
RITUAL de Liturghie,
POTIR şi ÎMPĂRTĂŞIRE,
Peste care este SFÂNTUL DUH
Şi a TATĂLUI
Absolută BINECUVÂNTARE.

TRUPUL are Trei Tărâmuri,
ÎMPĂRĂŢIA lui DUMNEZEU,
Tărâmul de Cer şi de Pământ.
CHIP de POMUL VIEŢII
În mijloc de Rai.
Prin păcat am pierdut
Şi POMUL VIEŢII
Şi Unirea de Rai,
Şi am rămas cu „pomul morţii”,
Inimă de Suflet oarbă,
Minte şi Inimă de Corp, la fel,
Un Corp gol pe care
Stă „şarpele”
Cu „limbile lui de otravă”.
Dă „jos” şarpele
Şi fă-te CRUCE,
GEST de TRUP SACRU
Ce-şi reaminteşte CHIPUL.

Mintea şi Inima în GESTUL CRUCII,
Cu *NUMELE de ICOANĂ,*
Al Tău, IISUSE,
Vor Reprimi TRUPUL de TAINĂ.

Este un TRUP Cosmic,
CHIPUL TRUPULUI lui HRISTOS,
În care Lumea se Preface
Prin SFÂNTUL DUH,
EUHARISTIE-ACELAŞI TRUP.

Iată Practica Mistică a GESTULUI-INIMĂ ICONICĂ, pe care noi o considerăm tocmai esenţa zisei Practici Isihaste Creştine.

Prin păcat ne-am fărâmiţat Integralitatea Fiinţială până la „contrarietatea” între „părţile” noastre. Aşa, Mintea trebuie să se „reunească” cu Inima, Sufletul cu DIVINUL, şi aşa să se ajungă la Integralitatea iniţială, ca de-abia apoi să câştigăm „VEŞMÂNTUL de TAINĂ” al TRUPULUI ICONIC, al INIMII-ACELAŞI TRUP sau, cum zic Sfinţii Părinţi Creştini, INIMA de HAR (HARUL în sens de accesibilitate la DIVIN).

Iată Practica Isihastă Creştină a GESTULUI INIMII ICONICE (Isihie-Liniştea-Oprirea-Odihna). Doar GESTUL ICONIC în ACELAŞI TRUP-INIMĂ este Liniştea „OPRIRII Infinite”.

Prima treaptă a Practicii Isihaste este câştigarea Unităţii-Integralităţii, a Tainei „INIMII ICONICE”, pentru că doar prin această INIMĂ putem face ÎNTÂLNIREA cu DIVINUL şi cu Lumea, în TAINA ACELUIAŞI TRUP. Iar *Unitatea este „Unirea ne-contrară”, în primul rând dintre Minte şi Inimă, corespondenţa Inter-relaţionalului nostru*. Prin „Gestul ne-contrarului” din Minte şi Inimă se începe REMEMORAREA INIMII ICONICE pierdute. Nu face meditaţii de Minte şi procese sentimentale, ci treci direct la „Gestul ne-contrar” al Unităţii Minţii şi Inimii. Dar acesta nu se poate face decât prin „SACRUL DIVIN” care să Sacralizeze şi Mintea, şi Inima noastră. Fă astfel SACRALIZAREA prin NUMELE ICONIC al lui IISUS, ca o „PECETE” peste Mintea şi Inima contrară care vor deveni ne-contrare. „Introdu” Mintea şi Inima în „SACRUL NUMELUI Lui IISUS” şi vor începe Rememorarea de TAINĂ. Deci, scopul prim este câştigarea acestei „Rememorări de Taină”, dincolo de „Gândirea şi Simţirea” obişnuită. Fă „Gestul Sacrului ne-contrar” prin NUMELE ICONIC DIVIN cât mai mult, oprind în loc Mintea şi Simţirea, căutând „depăşirea” în SACRUL ICONIC al lui Iisus DOMNUL. Nu fi atent la „pronunţare”, pentru că oboseşte Mintea, ci atenţia să fie pe „SACRUL ICONIC al lui IISUS”, pe acel „CEVA” care

începe să te „ÎNVEŞMÂNTEZE" cu TRUPUL-INIMA de TAINĂ. Să câştigi tot mai mult „HAINA lui HRISTOS”, şi aşa persistă în „Odihna” acesteia. HAINA lui HRISTOS este deocamdată „Gestul ne-contrar” al Minţii şi Inimii. Atenţia să fie pe acest „Gest HAINA HRISTICĂ”. Şi încet, încet, vei ajunge la „RENAŞTEREA TRUPULUI-INIMII ICONICE”, care este o altă Treaptă.

Urmează, astfel, un „Inter-relaţional” direct cu IISUS, nu cu „părţi” de Minte şi Inimă, ci cu Integralitatea ta Fiinţială. Acum Comunicarea devine tot mai VIE, dar atenţie, *nu te opri la dorinţa după „vederea şi simţirea” Prezenţei DIVINE,* ci la „intensificarea” LEGĂTURII Inter-comunicative. Mulţi cad în „*viziuni, gândiri şi* energisme *paranormale*”, ceea ce este o „înşelare”.[41] Acum intensifică şi mai mult „GESTUL ICONIC”, şi toată atenţia să-ţi fie pe „SACRUL ICONIC” al GESTULUI-LEGĂTURII CU DIVINUL. ICONIZEAZĂ tot mai mult tot ceea ce vezi, gândeşti şi simţi, şi nu te opri în vedere, gândire sau simţire, ci în „SACRUL ICONIC” al acestora.

O, Taină a ICOANEI TRUP-INIMĂ,
Pe Tine te caut şi te doresc,
Că Tu eşti CHIPUL Lui HRISTOS
Şi Chipul meu de Asemănare,
În care toate se Întâlnesc
Fără amestecare,
O, ICOANĂ,
TPUPUL de TAINĂ,
IUBIRE-ÎMPĂRTĂŞIRE,
O, Isihie!

---

[41] La unii apar călduri pe coloana vertebrală, în inimă, sau lumini în centrul frunţii, care trebuie imediat respinse şi nebăgate în seamă.

Este o Rugăciune prin Vorbirea obişnuită şi mentală, şi alta prin Rugăciunea „Limbajului ICONIC-Gestic”. Nu este „repetarea continuă” a NUMELUI DIVIN, ci repetarea „Gestului NUMELUI HRISTIC”. Nu este repetare mentală, ci repetare Gestică a Întregii tale Fiinţialităţi. De aceea, Practica ICONICĂ este Practica unei „Supra-sensibilităţi SACRE”, în care totul se „mişcă şi stă în SACRU”. Atenţia nu este pe repetarea mentală a NUMELUI HRISTIC, ci pe repetarea ICONIZĂRII NUMELUI HRISTIC în orice mişcare Sufletească sau corporală. Nu este pronunţarea NUMELUI, ci SACRUL NUMELUI HRISTIC care este „CUVÂNT ÎNTRUPAT”. Să „ÎNTRUPEZI” mereu pe HRISTOS în orice mişcare sau stare este Practica ICONICULUI mistic. *A face din toate o „Prescură-TRUP” în care să se ÎNTRUPEZE HRISTOS* este specificul Pustnicului Neofit. Cu NUMELE Lui HRISTOS poţi face din orice (chiar şi rău) o „Prescură Binecuvântată” în care se poate ÎNTRUPA HRISTOS, ÎNTRUPAREA fiind cea care va „Reface” totul în ICOANĂ. Ce vezi, ce simţi, ce gândeşti, toate sunt lipsite de CHIPUL DIVIN, dar tu cu NUMELE lui HRISTOS le „ÎNCHINI” şi astfel le „Prefaci” în „Prescuri-TRUPURI” unde HRISTOS se Sălăşluieşte. Gestul de ÎNCHINARE peste toate şi prin toate este ca o „Pecetluire HRISTICĂ” pe care o faci în toate mişcările interioare şi exterioare; şi aceasta este Rugăciunea ICONICĂ, de a ÎNTRUPA pe HRISTOS în toate, ceea ce va atrage apoi Dialogul-Vorbirea şi cu PERSOANA directă a lui HRISTOS. A „CUVÂNTA” înseamnă a „ÎNTRUPA”, şi apoi a VORBI.[42]

Mai mult, se insistă pe o Sacralitate Iconică de Creaţie care este Taina CHIPULUI MAICII DOMNULUI, Chipul Bisericii de Creaţie.

---

[42] Mai pe larg în *Practica Mistică Iconică a Pustnicului Neofit Carpatinul*.

ICONICUL HRISTIC este Cel SACERDOTAL (DIVIN ce Vine în Creaţie) şi Iconicul MAICII DOMNULUI este cel de Biserică (Creaţie ce Primeşte DIVINUL).

A „Primi” în mod Sacru este în Egalitate cu a DĂRUI în mod SACRU.

De aici, ICOANA COMUNĂ a celor „Două” SACRURI, de DIVIN şi de Creaţie FAŢĂ în Faţă, care este ICOANA MAICII DOMNULUI cu PRUNCUL HRISTIC în Braţe (DIVINUL care prin ÎNTRUPARE Naşte Lumea, şi Lumea care prin Primire Renaşte DIVINUL).

Să se aibă în vedere tocmai acest ICONIC Dublu.

De obicei, se face o „Interiorizare” a acestui Miracol mistic. Sfântul Simeon Noul Teolog spune că noi, *Fiecare, trebuie să fim Asemenea MAICII DOMNULUI, ca prin SFÂNTUL DUH să Întrupăm pe HRISTOS şi astfel să ne „Prefacem” în EL.*

Gestul ICONIC face mai întâi o „Cosmizare” a ÎNTRUPĂRII HRISTICE, ca RITUAL SACRU ce porneşte din DIVIN (din FIUL Lui DUMNEZEU PREHRISTIC), se Desfăşoară Cosmic (Facerea Lumii) şi se opreşte pe Pământ în ÎNTRUPAREA EUHARISTICĂ LITURGICĂ.

De aici şi un fel de Mistică ICONICĂ MARIOLOGICĂ, deodată cu una HRISTICĂ.

De aici Parabola ICONICĂ a Pustnicului Neofit Carpatinul.

– Să ICONIZEZI mistic totul prin ICOANA MAICII DOMNULUI cu PRUNCUL HRISTIC în Braţe, în jurul căruia sunt totodată toţi Pruncii-Făpturile Lumii Create. PRUNCUL HRISTIC poartă în Mână „CEVA” pe care îl „Întinde” acestora, prin care toţi Pruncii devin „Fraţii Săi”. MAICA DOMNULUI devine astfel totodată „PURTĂTOAREA” tuturor Pruncilor Lumii. PRUNCUL HRISTIC face Gestul ICONIC al CUVÂNTĂRII DIVINE prin „NUMIREA ICONICĂ” a Rugăciunii „TATĂL Nostru”. Şi, cu EL, toţi

Pruncii Lumii fac la fel. Prin aceasta SFÂNTUL DUH, cu o LUMINĂ neasemănată, CUPRINDE tot acest cadru ICONIC într-o UNIRE neamestecată.

În această succintă „Suprareprezentare ICONICĂ" mistică este o ICONIZARE Biblică fidelă, o Rememorare de ACTUALIZARE Cosmogonică şi Cosmologică.

– DIVINUL Curge ca SÂNGE-Apă Primordială în Potirul-Lumina-Biserica Lumii, MAMA Cosmică, şi din „SÂNGE-Apă DIVINĂ" şi Lumina Creată-MAMA FECIOARĂ se face ÎNTRUPAREA DIVINĂ şi Naşterea Făpturilor Lumii.

Iată Practica:

– Participă (cu propriul Gest) tot mai conştient la acest Gest ICONIC pe care-L face mereu Însuşi FIUL DIVIN, ca Reactualizare a ÎNTRUPĂRII din care se Re-naşte permanent Lumea, şi Lumea la rândul ei Actualizează şi Re-naşte DIVINUL.

– Participă (cu propriul Gest ICONIC) la Gestul CHIPULUI MAICII DOMNULUI care PRIMEŞTE cu ÎNCHINARE Deplină ÎNTRUPAREA DIVINĂ şi totodată Purtarea în propriile Braţe a tuturor Făpturilor Lumii (ca Biserică-MAMĂ Cosmică). Gestul tău de ICONARE şi Închinare este astfel în Dublu SACRU, de DIVIN (HRISTIC) şi de Creaţie (Mariologic).

Această CUVÂNTARE ICONICĂ, de „PARTICIPARE de RITUAL SACRU", este Gestul SACRU.

De aceea, prin Acatistul la ICOANA MAICII DOMNULUI CU PRUNCUL HRISTIC în Braţe se face „Deschiderea" UŞII ICONICE.

Fă Zilnic acest Acatist în Gestul propriu şi totodată permanent fă Gestul HRISTIFICĂRII, prin care să „Vezi ICONIC" cum mereu FIUL DIVIN se ÎNTRUPEAZĂ în Lume, cum neîncetat Biserica-MAICA DOMNULUI Poartă şi Adună toată Făptura în Jurul PRUNCULUI HRISTIC care face fără

oprire GESTUL TATĂLUI DUMNEZEU, prin Rugăciunea ICONICĂ Absolută „TATĂL Nostru” care aduce şi Coborârea SFÂNTULUI DUH, UNIREA în Veşnicie.

Iată Taina LIMBAJULUI SACRU ICONIC DIVINO-Creaţie, în care sunt VIAŢA şi Existenţa. Acesta va fi Dialogul EUHARISTIC CU HRISTOS CEL MARE care a CRESCUT în Sine Lumea şi Lumea a Crescut în EL.

25. Concluzii succinte

Relatarea noastră nu are pretenţia unui Dogmatic strict, ci este o „căutare” a unei „Deschideri Dogmatice” în Viaţa Mistică, în care trebuie să fie Conştiinţa treză a Teologicului Adevărat creştin.

Totodată, noi avem în vedere şi „contextul” nevoilor actuale specifice. Cum spune Părintele Stăniloae, *Dogmatica nu este „închisă”, ci în permanentă deschidere a istoriei lumii*. Creştinismul are o „Continuitate” Dogmatică de fond care nu „opreşte” o „Dezvoltare” Dogmatică.

Noi ne-am silit să fim în această „Continuitate de fond”, cu „deschideri” pe care le-am considerat de mare importanţă pentru specificul nevoilor Teologice actuale.

Tendinţele spre un „energism” exagerat au afectat şi Teologicul, ducând spre o „teologie energetică”, aşa-zis „harismatică”, care diluează mult tocmai esenţialul creştin al „PERSONALISMULUI DIVIN”. De aceea, noi accentuăm pe Reperul de PERSOANĂ FIINŢIALĂ, atât ca DIVIN, cât şi ca „fond de creaţie”.

Pentru Relatarea noastră, HRISTOLOGICUL PERSOANEI este tot fundamentul Teologiei creştine.

Teologia creştină este o „Integralitate complexă” Teologică, dar noi considerăm această „accentuare” ca „trezire” a Conştiinţei Teologice creştine, atât de necesară astăzi.

III.

MIC DICŢIONAR DE ISIHASM

PREFAȚĂ

Încercăm şi noi un *Mic Dicţionar de Isihasm*.

Scopul Dicţionarului este să ofere, sub forma noţiunilor şi conceptelor, *Uşi de Intrare spre un anume domeniu*. El este totodată şi o Punte de cunoaştere şi înţelegere, de Context general de Spiritualitate şi Cultură. Dicţionarul deschide cu Valori noi Perspective de Îmbogăţire Culturală ce poate fi Cultivată în Lărgiri tot mai mari.

Noi vom prezenta Dicţionarul nostru nu într-o Cronologie Alfabetică, cum este forma obişnuită, ci într-o *Cronologie de „Teorie Practică”*. Domeniul Misticii Isihaste este tocmai „atenţionarea” Experimentării Practice.

Mai mult, noi vom face o Prezentare a Practicii Mistice Isihaste *într-un „Specific Filocalic Carpatin”*. Şi pentru aceasta, vom reda noţiunile de bază *într-un paralelism* cu celelalte Specificuri de Practică Filocalică.

Noi am dori ca această „Formă” de Dicţionar să ofere mai mult decât nişte noţiuni sumare şi informative, *dând şi o Viziune de ansamblu a Domeniului respectiv* cu Specificul său direct şi caracterial.

Cronologia Dicţionarului nostru va fi astfel în această perspectivă, care nu împiedică Cronologia Alfabetică, doar că nu o prezintă în modalitatea sa obişnuită. Cine caută doar informaţii, le va găsi la „Litera” respectivă care însă nu va fi în cursivitatea directă, ci în Cronologia noastră Practică.

Amănuntele „Specificului Carpatin", pe care noi îl vom „Evidenţia" cu precădere, vor reieşi din Relatările respective, fără a mai face noi o menţionare aparte.

De asemenea, vom face *Relatări pe „Trepte Practice*". Spre exemplu, Noţiunile de ICOANĂ, Gest, Practică, FIINŢĂ etc. nu vor fi descrise în totalitate de la început, ci pe „Trepte", *în raport cu Practica Isihastă care este în Urcuş de Deschidere şi de Creştere* Duhovnicească.

Va părea pentru unii o „greutate" de Informaţie Globală. Pentru noi, însă, Orientarea fiind Practica, această manieră dă tocmai uşurinţa unei Însuşiri mai mult decât informative.

Se observă că majoritatea trec fugitiv peste Relatările respective, cu o înţelegere de suprafaţă şi adesea eronată şi răstălmăcită, după Cultura şi capacitatea Spirituală a fiecăruia.

Dorinţa noastră este ca acest Dicţionar să ofere atât o „Cunoaştere" a Domeniului Isihast, cât şi o Practică ce nu se poate face dintr-o dată, ci în Urcuş de Deschidere şi de Creştere.

Veţi găsi în Indicele Alfabetic de la Cuprins o dublă Numerotare, în Cronologie Practică şi în Cronologie obişnuită, succesivă.

Vom avea multe deficienţe, ca începători, dar Idealul Practicii nădăjduim că le va compensa.

ISIHASM

(din grecescul *Hesychia* – linişte, tăcere,
adunare interioară)

Este specificul Misticii Ascetice Creştine. Forma disciplinară începe cu organizarea Monastică din sec. IV-V, iar cu sec. XIII-XIV se concretizează ca o adevărată mişcare de Renaştere Spirituală şi Teologică, prin aşa-zisa „*Rugăciune a lui IISUS*”, ca Metodă de Practică Mistică prin care se pot face Întâlnirea şi Unirea cu DUMNEZEU.[1]

Isihia a fost o Practică specifică Deşertului Sinaitic, unde au trăit primii Părinţi Asceţi şi a căror Învăţătură se configurează în aşa-zisa „*Filocalie*” (Iubirea de Frumuseţe Spirituală Creştină). Isihasmul, ca Practică, este o Metodă specific Creştină, de Disciplină şi Dezvoltare a „Vieţii Interioare”.

Cea mai reprezentativă Scriere în acest sens este „Scara Raiului” a Sfântului Ioan Scărarul (649 d. Hr.), care urmăreşte cu de-amănuntul Urcuşul Duhovnicesc al celui ce doreşte o Trăire Mistică deosebită. Isihasmul nu se reduce la „Rugăciunea monologică” a Numelui lui IISUS”, ci este un Complex de Deschidere şi de Prefacere Mistică a întregii Personalităţi Umane.

Practica Rugăciunii Interioare este o „lansare” în Lucrarea Virtuţilor Hristice, dintre care cele de bază sunt Curăţia

[1] Pr. I. Bria, *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, E.I.B.M.B.O.R., 1994.

Inimii (sau Nepătimirea, *apatheia*), Pocăinţa (*metanoia*) şi mai ales Trezvia-Atenţia Inimii (*nepsis*), acea Neîncetată Conştiinţă faţă de PREZENŢA DIVINĂ.

Începând cu Sfântul Simeon Noul Teolog şi Sfântul Grigorie Palama, se conturează şi o „*Teologie Mistică Isihastă*” al cărei suport este „LUMINA HARICĂ” Taborică. Disputa palamită cu Varlaam şi Achindin evidenţiază „Fondul Mistic Isihast” ca pe o *Realitate Concretă de Comunicare şi Împărtăşire cu DIVINUL Necreat HARIC*. Muntele Athos devine, odată cu aceasta, Centru de Spiritualitate Mistică Isihastă. De aici isihasmul se răspândeşte în Mânăstirile din Bulgaria, Serbia, Rusia şi România.

Noi *încercăm să evidenţiem cu precădere Practica Isihastă din Ţinutul Carpatin, care are un „Specific propriu”* de transpunere. Aici este *o „Tradiţie Mistică Precreştină”* care s-a Creştinat în totalitate, dar a păstrat un Specific Caracterial autohton. De fapt, Isihasmul a luat „Forme Specifice” chiar de la începuturile sale.

Se cunosc Formele Clasice de Specific Sinaitic, Athonit, Slav. Noi consemnăm şi *un Specific Carpatin*. Se ştie că majoritatea aşezărilor Sihăstreşti şi Monahale din primele Veacuri sunt pe Locurile unde au fost cele Dacice care apoi s-au Creştinat. Datele Istorice confirmă aceasta.[2]

Aşa, în Dobrogea (Scythia Minor), încă din sec. IV, este cunoscut un anume Audius, surghiunit de către Împăratul Constanţiu (337), care întemeiază mai multe Mânăstiri cu Monahi Daco-Romani.

Cel mai remarcabil este Sfântul Ioan Casian, originar din părţile Histriei, care încă din copilărie a trăit printre Monahi şi

[2] Ierom. Ioanichie Bălan, *Vetre de Sihăstrie Românească*, E.I.B.M.B.O.R., 1982.

care apoi, împreună cu prietenul său Gherman, tot Monah Daco-Roman, merge în Palestina. Acolo se nevoiesc în Mânăstirile din Egipt, stabilindu-se apoi în Galia, unde întemeiază două Mânăstiri cu Regulă răsăriteană.

Mai este învăţatul Teolog Dionisie Cel Mic (cca. 500 d. Hr.), tot Dobrogean, care ajunge la Roma mare Teolog şi Scriitor Vestit.

În Ardeal se vorbeşte de Călugări care trăiesc prin Peşteri şi Păduri încă din primele Veacuri Creştine. Cea mai Vestită este Sihăstria Râmeţului, unde se formează o adevărată „Şcoală de Viaţă Monahală" (sec. XII). PustniciiEremiţi sunt în aceste Locuri mai dinainte, iar mai apoi dezvoltă şi o Organizare Monahală.

Mai mult, se remarcă o circulaţie frecventă a Călugărilor „Vlahi" în părţile Palestinei şi ale Muntelui Athos, unde făceau un fel de „Formare Duhovnicească", după care se întorceau în locurile de baştină şi întemeiau Sihăstrii şi Mânăstiri.

Ce încercăm noi să evidenţiem este faptul că *Isihaştii Carpatini au „Păstrat" un Caracter Specific care s-a menţinut şi şi-a pus amprenta* pe Spiritualitatea Creştină din toate Zonele respective.

Cei mai cunoscuţi Părinţi Întemeietori de Aşezăminte Monahale, ca Sfinţii Nicodim de la Tismana, Vasile de la Poiana Mărului, Paisie de la Neamţ, Stareţul Gheorghe de la Cernica şi Ghelasie de la Râmeţ, fac o „Legătură" cu „Filocalicul Isihast" Sinaitic şi Athonit, dar Păstrează „Specificul Carpatin". Pe acesta ne străduim noi să-l scoatem la suprafaţă.

Noi *am găsit în „Tradiţia Eremiţilor de la Râmeţ" Amintirea încă neuitată a unui Pustnic Neofit care a fost un Mare Îndrumător Duhovnicesc al Vieţii Iscusite Isihaste.* Sfântul Ghelasie, Marele Stareţ al Mânăstirii Râmeţ, se pare că a fost un „Ucenic" direct al acestuia.

Trebuie menţionat că *Practica Duhovnicească de Mistică Isihastă este, de fapt, un „CHIP de Liturghie HRISTICĂ” Prelungită în Asumare Proprie*. Mistica Isihastă este configurată într-un clar Specific Creştin.

Evagrie (sec. al IV-lea) a încercat să facă un Isihasm de Intelect, după modelul filosofic antic, şi a căzut în „falsităţi până la erezie”. Specificul Creştin *vine cu Revelaţia HRISTICĂ a unui Psihologism de Inimă, unde este ALTARUL Pecetei CHIPULUI* Lui DUMNEZEU.

Mistica antică este o mistică de „Intelect de Cap”, pe când Mistica *Isihastă Creştină este o Mistică de „DUH de Inimă*”. Intelectul este Spiritualul unei Minţi pure de Gândire, iar *DUHUL Inimii este Vedere înaintea* Gândirii *şi depăşirea acesteia*. S-a încercat şi un specific de Isihasm Mental, dar care a dat greş.

Specificul Athonit grecesc păstrează Mintea, dar îi dă Personalismul HRISTIC Creştin. Ruşii au un specific cu evidenţă de DUH, ca Interiorizare de Personalism HRISTIC. *Specificul Carpatin* (după cum vom vedea în toate relatările) este de *Personalism Direct care Asumă şi Mentalul şi Duhul* şi totodată le depăşeşte *în Integralitatea Fiinţialităţii.*

CHIP (1)

(gr. *Eikon*, lat. *Imago*, Icoană)

Ca Practică Isihastă, *prima Treaptă este ADRESAREA faţă de un DUMNEZEU VIU*. Mistic şi Teologic Creştin, *VIUL lui DUMNEZEU este CHIPUL Său*. Şi noi suntem Creaţi după CHIPUL şi Asemănarea Sa.[3] CHIPUL Lui DUMNEZEU este tocmai „DUMNEZEU din DUMNEZEU”.

---

[3] Facere l, 26.

Filosofii antici vorbesc de o Divinitate impersonală, fără Nume şi Chip, care apoi devine Chip de Dumnezeu, ca Relaţie cu Lumea.

În sens Creştin, DUMNEZEU este DUMNEZEU *şi înainte de Crearea Lumii, iar CHIPUL de DUMNEZEU nu depinde de Forma Creaţiei*, pentru că El Creează „după CHIPUL Său" care înseamnă *un CHIP în Sine, după care este Creată* apoi Lumea.

Unii consideră CHIPUL lui DUMNEZEU ca Însăşi FIINŢA în Sine, alţii ca Spiritualul în Sine.

Specificul Carpatin, prin Pustnicul Neofit, *îl Numeşte în mod deosebit ICONUL în Sine al lui DUMNEZEU, de unde Originea ICOANEI* Creştine în Descoperirea CHIPULUI lui DUMNEZEU prin Taina Arătării Lui HRISTOS. Între CHIPUL de ICOANĂ şi CHIPUL lui DUMNEZEU este astfel mai mult decât o „Înrudire" de analogie, fiind chiar o „COMUNICARE" de Sine.

CHIPUL este Esenţa Esenţei, DUMNEZEIREA DUMNEZEIRII, Firea Firii, VIUL VIULUI, PERSOANA PERSOANEI etc. Este acel Apofatic dincolo şi de negaţie, şi de Supraafirmaţie, ca TOTALITATE ORIGINE. CHIPUL său nu se confundă cu „limita" de Sine, fiind tocmai NELIMITATUL tuturor Nelimitărilor.

În CHIP FIINŢA Se Identifică pe Sine, şi FIINŢA Distinge CHIPUL datorită căruia FIINŢA este PERMANENTĂ. CHIPUL este NEVĂZUTUL care tinde mereu la ARĂTARE, încât CHIPUL SE VEDE în ARĂTĂRILE-ASEMĂNĂRILE Sale, nu direct. Acestea nu sunt calităţi, ci tot FIINŢIALITĂŢI, din acestea fiind apoi calităţile-însuşirile. Aşa, ICOANA este ARĂTAREA-ASEMĂNAREA CHIPULUI.

În Creştinism, CHIPUL lui DUMNEZEU este Transcendentul Absolut, dar care Se ARATĂ în ICONICUL-ASEMĂ-

NAREA-REVELAŢIA Sa. De aici Mistica ICOANEI CHIPULUI DIVIN, pe care Specificul Carpatin o Cultivă cu precădere.

Tradiţia Spirituală Traco-Dacică era tocmai în acest sens, de Iconare a Lumii ca Arătările-Asemănările DIVINULUI în Făpturi. Dacii nu erau „politeişti" (cu mai mulţi Zei), ci Monoteişti, cu Un ZEU UNIC, toate celelalte fiind Arătările-Asemănările CHIPULUI Său.

Creştinismul se primeşte, de aceea, uşor la Daci, HRISTOS fiind tocmai ARĂTAREA CHIPULUI lui DUMNEZEU.[4] Viziunea Dacică era ca o Iconare a Lumii, pentru că toate au în ele CHIPUL lui DUMNEZEU. Grecii filosofi făceau din CHIPUL lui DUMNEZEU Ideile Pure Divine. Dacii nu reduceau CHIPUL DIVIN la nişte „principii Spirituale", ci îl Vedeau ca pe un VIU ICONIC tot de CHIP, dar de CHIP-ASEMĂNARE-ARĂTARE.

Centrele Religioase Dacice au un „Pre-Iconic". Templele Dacice nu sunt reprezentate de Zei, ci de un NUME ICONIC al UNICULUI ZEU. Vârful Omul, Ceahlăul, Sinaiul, Cozia, Râmeţul etc. sunt NUME ICONICE ale DIVINULUI UNIC. De aici şi *Specificul Isihast al NUMELUI lui IISUS, ca NUME ICONIC, nu ca Simbol Spiritual*.

Pentru filosofii greci Iconicul este doar un Simbol-Reprezentare spre un Divin Spiritualizat până la „principiu".

ICONICUL Carpatin se Înrudeşte cu cel Creştin tocmai prin faptul de VIU de CHIP PERSONAL care Se ARATĂ în ICONĂRILE Sale. Şi Practica Isihastă de Specific Carpatin are tocmai acest ICONIC.

În acest sens, NUMELE lui IISUS folosit în Practica Isihastă este NUME ICONIC faţă de care se face „Gest" de

---

[4] Coloseni l, 15.

Închinare, mai mult decât simpla repetare ca Rugăciune monologică. Tradiţia Dacică este ca mai întâi să faci ALTAR căruia să-i dai NUMELE Sacru, NUME care face să Vină CHIPUL DIVIN. *Fără ALTARUL NUMELUI DIVIN, care este ICONICUL Său, nu este nici Prezenţa DIVINULUI.* Aşa, Specificul de RITUAL faţă de ICONICUL DIVINULUI este Caracterul Carpatin care se păstrează şi în Isihasmul Creştin.

Pustnicul Neofit, ca Îndrumător Duhovnicesc al Practicii Isihaste, cere de la început acest *RITUAL ICONIC al NUMELUI HRISTIC ca GEST, nu ca Pronunţare*. NUMELE HRISTIC este ca un *CHIVOT în care este EUHARISTIA DIVINĂ, în locul Tablelor Legii.* Aşa, în faţa CHIVOTULUI *te Închini* şi faci Metanie, iar *NUMELE Său este un Sacru ce se Pronunţă cu înfricoşare şi doar în anume momente speciale,* altfel vei fi „ars" de FOCUL Mistuitor. *Doar NUMELE Îmbrăcat în ICONICUL Său poate fi accesibil,* altfel nu.

PRACTICA (1)

(Metodă, procedeu de aplicare experimentală; exercitare)

În sens Filocalic obişnuit, Practica Isihastă începe cu Rugăciunea Repetitivă şi prescurtată, „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Miluieşte-mă pe mine, păcătosul".

„*Unii Părinţi învaţă să se facă Rugăciunea cu gura, alţii cu mintea. Eu zic, cu amândouă. Că uneori slăbeşte mintea a o grăi, lenevindu-se; iar alteori gura. De aceea trebuie să ne rugăm şi cu gura, şi cu mintea... Dar trebuie să o spunem liniştit şi fără zgomot, ca nu cumva glasul să tulbure simţirea şi atenţia minţii şi să le împiedice. Aceasta până ce mintea, obişnuindu-se cu lucrarea, va înainta şi va lua putere de la*

Duhul, ca să se roage în întregime şi cu putere. Atunci nu mai este de trebuinţă să se roage cu gura. Atunci ajunge să se facă toată lucrarea numai cu mintea”.[5]

Să vedem Specificul Carpatin al Pustnicului Neofit. După cum s-a relatat, Rugăciunea începe cu ALTARUL NUMELUI HRISTIC, care este totodată NUMELE HRISTIC ca ICONIC, nu ca simplă Numire pronunţiativă. NUMELE Lui IISUS să fie ca un CHIVOT în care este VIUL DIVIN, Îmbrăcat în ICONICUL Său, faţă de care faci Gest de Închinare.

Aşa, *Atenţia Practică nu este pe Pronunţarea NUMELUI, ci pe Gestul faţă de ICONICUL NUMELUI*. NUMELE să nu fie CUVÂNT, ci ICONICUL CUVÂNTULUI. *CUVÂNTUL este în Interiorul* CHIVOTULUI ICONICULUI. Deschiderea CHIVOTULUI va aduce şi ARĂTAREA CUVÂNTULUI. Astfel, *Prima Treaptă* a Practicii Isihaste, în Specificul Pustnicului Neofit Carpatinul, *este ALTARUL de TAINĂ al NUMELUI* HRISTIC, ca ICONICUL ARĂTĂRII PREZENŢEI DIVINE. *ALTARUL acesta, însă, mai are nevoie de un Iconic de ÎNTRUPARE şi într-un Chip de Creaţie*. Dacii făceau Altarele NUMELUI ICONIC pe Vârfuri de Munţi, pe Dealurile cele mai înalte, în adâncul Pădurilor. Aceste Locuri deveneau Sacre, ca Temple Iconice de Creaţie ale ICONICULUI NUMELUI DIVIN.

Deci, *să se facă deosebirea între ICONICUL NUMELUI DIVIN şi Iconicul de Creaţie* ca ÎNTRUPAREA-Templul ALTARULUI ICONICULUI DIVIN. *Practica Isihastă propriu-zisă începe cu ICONICUL de ÎNTRUPARE*.

---

[5] Sfântul Grigorie Sinaitul, *Despre Rugăciune*, în *Filocalia*, vol. 8, pg. 186-187.

ICOANA de ÎNTRUPARE (1)

(gr. *Enanthropesis,* lat. *Incarnatio,*
Sălăşluirea Lui Dumnezeu în Trup)

Să se facă, aşadar, deosebirea între ICONICUL CHIPULUI HRISTIC în Sine şi ICONICUL HRISTIC de ÎNTRUPARE în Chipul de Creaţie. NUMELE lui HRISTOS este ICONICUL ALTAR al ARĂTĂRII CHIPULUI lui DUMNEZEU, dar ALTARUL are şi un Templu-Biserică, care este ICONICUL de ÎNTRUPARE. *ALTARUL şi BISERICA sunt ARĂTAREA Completă a lui DUMNEZEU în Lume.*

În sens Teologic Creştin, ICOANA de ÎNTRUPARE HRISTICĂ este Taina FIULUI lui DUMNEZEU CUVÂNTUL care „S-a făcut Trup”.[6] ÎNTRUPAREA este coextensivă cu Planul Veşnic al lui DUMNEZEU cu privire la Creaţie.[7] FIUL lui DUMNEZEU în Sine este CHIPUL Născut din DUMNEZEU TATĂL. Prin Naşterea Sa şi într-un Chip de Creaţie, El *se face şi Fiul Omului.*

ICOANA de ÎNTRUPARE este tocmai această Taină a FIULUI lui DUMNEZEU care se face totodată şi Fiul Omului. *Iată ICOANA de ARĂTARE A CHIPULUI lui DUMNEZEU în ÎNTREGIME*. Iată ARĂTAREA CHIPULUI lui DUMNEZEU care *se UNEŞTE mai întâi cu Lumea Sa Creată, ca şi Lumea să se poată UNI cu DUMNEZEU*. Iată *Practica Isihastă, ca Mistică a UNIRII* cu CHIPUL lui DUMNEZEU Cel ARĂTAT-ÎNTRUPAT.

Specificul Carpatin al Pustnicului Neofit subliniază cu pregnanţă ICONICUL de ÎNTRUPARE HRISTICĂ. În acest sens, ICONICUL de ÎNTRUPARE este pe primul plan faţă de

[6] Ioan 1,14; I Tim. 3, 16.

[7] Pr. Prof. I. Bria, *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, Întruparea.

ICONICUL în Sine al lui HRISTOS. Grecii, mai filosofi, consideră ICOANA de ÎNTRUPARE o „punte" spre ICONICUL Spiritual cel Dincolo de Trup.

Disputele Iconoclaste au fost dure şi chiar sângeroase. Filosofii greci puteau cu greu să admită şi un Trup al Spiritualului. Aşa, Teologic, se spune că ICOANA îndeamnă la „Cinstirea ce trece la Chipul zugrăvit pe Icoană". „Icoanele nu sunt venerate pe temei material (ca idolii), ci pe temeiul Asemănării Chipului reprezentat cu Persoana aceluia al cărui *Nume trebuie indicat pe Icoană*. Dacă s-au şters conturul Chipului şi Numele, Icoana îşi pierde valoarea ei simbolică şi analogică".[8]

A se deosebi:

– Latria – Adorarea cuvenită doar lui DUMNEZEU în Sine;

– Hiperdulia – Supravenerarea Chipului Maicii Domnului;

– Cinstirea – Venerarea Chipului Sfinţilor.

Icoanele trebuie să fie sărutate cu toată pietatea. Icoanele Făcătoare de Minuni, zise Harismatice, au o Taină în plus care nu se comentează. Astfel, Icoana este considerată Semn de meditaţie şi Revelaţie, are funcţie similară Cuvântului Evanghelic, dar pe plan Vizual, şi sugerează Planul LUMINII VIITOARE de Îndumnezeire în Eternitate, ca Transfigurarea Creaţiei în HARUL lui HRISTOS.

Să *vedem acum Specificul Carpatin* al Pustnicului Neofit. Pentru acesta, ICOANA este *mai mult decât simpla Reprezentare* a unui Chip. *ICOANA este ALTARUL CHIPULUI, ceea ce implică şi un Sacru de Activ* ICONIC. ALTARUL *cere Închinare specială în plus faţă de o Venerare*. În ALTAR este PREZENT Direct DUMNEZEU şi de aici se Prelungeşte în Templu-Biserica propriu-zisă.

---

[8] Pr. Prof. I. Bria, *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, Icoana.

La filosofii greci, DIVINUL ICOANEI este Dincolo de materia şi Chipul reprezentat. Aici, la Neofit, se consideră un DIVIN ce „Îmbracă” materia şi Chipul reprezentat şi-i dă o „SUPRAREPREZENTARE” de ICONIC chiar în materia şi Chipul reprezentat. Aceasta nu înseamnă idolatrie, pentru că materia şi Chipul reprezentat nu se transformă în Divin (ca la idoli), *ci se Îmbracă într-un DIVIN* care Acceptă ÎNTRUPAREA în Reprezentarea ICONICĂ.

Aşa, ICONICUL acesta nu este de „substanţă”, nici ca materie, şi nici ca DIVINITATE, ci ca SUPRA-FORMĂ care le Îmbracă neamestecate, dar în Legătură. Teologia ICOANEI este: *Numele, Chipul şi materia de zugrăvire, toate formând reprezentarea* Iconică. Iar raportul faţă de Icoană implică *trecerea de la materia de zugrăvire la Chipul Iconic şi de la Chip la Numele Persoanei* Chipului, care *aduce acea Prezenţă Iconică de Dialog*.

Iconoclaştii (cei care exclud orice zugrăvire a Chipului) se împiedică cel mai mult de materia Icoanei, considerând că Chipul Spiritual nu se poate reprezenta. Pentru Neofit Pustnicul, însă, cel mai *important este VIUL ICONIC*. Anticii erau obişnuiţi cu „magia” formelor, semnelor şi chipurilor, acestea fiind generatoare de energii de cele mai multe ori nocive. Anticii sunt superstiţioşi faţă de orice formă şi ritualurile lor sunt majoritatea în scopul atenuării negativului acestora.

Şi Ştiinţa de astăzi confirmă multitudinea de „energii” ale formei obiectelor, fiecare formă producând o altă formă de energie. Se încearcă chiar o „manevrare” a energiilor prin specificul formelor respective. Practicile semi-ştiinţifice ale energeticienilor din fizică şi medicină se bazează pe aceste „energii ale formelor”.

Nenorocirea este că Ştiinţa neglijează faptul că Formele mai depind şi de Taina CHIPULUI PERSONAL al acestora.

Anticii legau Formele obiectelor de Zei şi spirite, ca cei ce puteau controla energiile Formelor şi Reprezentărilor. Ocultismul de astăzi lucrează tot pe această bază. Moise interzice categoric orice Reprezentare de Chip şi formă, tocmai pentru prevenirea ocultă a energiilor care pot fi confundate cu HARUL DIVIN (după cum îl confundă şi astăzi mulţi).

Creştinismul Vine, însă, cu Permisiunea CHIPULUI ICONIC, tocmai datorită ARĂTĂRII PERSOANEI CHIPULUI Adevărat care exclude „magia" eronată a CHIPULUI Reprezentat. *CHIPUL Reprezentat, dacă nu este legat de PERSOANA CHIPULUI respectiv*, produce un „energism rupt de CHIP" care cade în ocultismul magic. Idolatria antică uneşte Zeii şi Spiritele cu energetismul Reprezentării lor. De aceea zic Sfinţii Părinţi că idolii antici sunt „draci", fiindcă au activul magic ocult.

Neofit Carpatinul, în specificul Traco-Dac, exclude total orice „magie a Chipului", prin ICONAREA Reprezentării CHIPULUI. *Dacii nu legau Formele de Zei, ci de NUME* (vârful Omul, Cozia, Râmeţ etc.).

În Creştinism, NUMELE este legat şi de PERSOANA NUMELUI, care Se ARATĂ cu Adevărat prin ÎNTRUPAREA HRISTICĂ. Această Taină a ÎNTRUPĂRII NUMELUI şi a PERSOANEI DIVINE este Temeiul ICOANEI Creştine, care dă o cu totul altă viziune CHIPULUI Reprezentat în Forme ICONICE.

ICOANA Creştină are Teologic, Nume, Chip şi materie-trup de zugrăvire, dar nu are PERSOANA acestora, aceasta fiind Dincolo şi peste ele. Aici este Mistica ICONICĂ a lui Neofit Pustnicul. Toată *Taina ICOANEI nu este în Nume, Chip şi materia de zugrăvire, ci în PERSOANA care se „lasă legată*" de acestea. *VIUL* ICONIC de care vorbeşte Pustnicul nu este al CHIPULUI şi materiei, *ci al „Legăturii de Taină" a acestora cu PERSOANA de „DINCOACE*".

Pentru Neofit, VIUL ICONIC *nu este în „interiorul” ICOANEI (ca la idoli), ci în Exterior, este VIUL care Îmbracă* ICOANA. Şi în acest Miraculos VIU ICONIC de Exterior al CHIPULUI Reprezentat se face apoi Dialogul cu ICOANA. Astfel, în Taina PERSOANEI ca SUPRAREPREZENTARE şi peste Nume, şi peste Chip, şi peste materie se face Comunicarea Mistică. Aşa-zisele *energii ale Reprezentării Formei Chipului se dizolvă în SUPRAVIUL PERSOANEI, care este Dincolo de orice energie,* fiind FIINŢĂ. Pe Neofit nu-l interesează „Harismele” din Interiorul ICOANEI, care pot fi confundate cu „energiile de formă”, ci toată Atenţia sa este pe Taina SUPRAVIULUI din Exteriorul ICOANEI, cel Legat de PREZENŢA PERSOANEI ICOANEI.

După Neofit, acolo *unde este Reprezentarea CHIPULUI ICONIC Vine imediat şi PREZENŢA PERSOANEI respective, dar „peste şi în exteriorul”* Reprezentării. Şi *PREZENŢA PERSOANEI de Dincolo de Reprezentare face apoi şi un fel de „Harizare” a Reprezentării* Chipului Zugrăvit.

Mistica ICONICĂ a Pustnicului Neofit este *în acest RITUAL Gestic dintre PREZENŢA-VIUL PERSOANEI şi Reprezentarea* sa şi într-un Chip Întrupat-Zugrăvit. Aşa, Trupul-Zugrăvit capătă Sfinţirea SUPRA-VIULUI PREZENŢEI PERSOANEI, care *nu transformă materia, ci o face „părtaşă-participantă”* la Taina Cea de DINCOLO. De aici şi Practica.

PRACTICA (2)

Neofit Pustnicul *indică prima Treaptă ca fiind Mistica Gestului faţă de PERSOANA Directă* a CHIPULUI şi NUMELUI HRISTIC, PERSOANA Înglobându-le. A *Pronunţa doar NUMELE duce la un activ Mental exploziv cu efecte psiho-*

fizice adesea periculoase, mai ales dacă nu se face sub Îndrumarea unui Duhovnic Iscusit.

Neofit are „frica" magismului Mental reminiscent din caracterul antic. Deşi Dacii nu cultivau mistica Minţii, erau adesea „furaţi" de ea, ca mistică dominantă a spiritualităţii antice. Relaţia de *Comunicare* cu DIVINUL HRISTIC se face, la Neofit, *printr-o „trecere pe alt Plan" decât al Minţii, faţă de care Mintea face Gestul Tăcut* de Închinăciune. Acest PLAN este PERSOANA Directă HRISTICĂ ICONICĂ.

PERSOANA HRISTICĂ are, paradoxal, în Sine NUMELE şi CHIPUL, de aceea sunt Nevăzute şi în Distincţia şi Activul Direct de PERSOANĂ. De fapt, se va vedea că PERSOANA este tocmai Activul şi Distincţia FIRII şi CHIPULUI FIINŢIAL. *NUMELE este al FIRII, iar CHIPUL este al SPIRITUALULUI Pur,* dar acestea *sunt* întotdeauna *doar „în şi prin"* Distincţia *PERSOANEI.*[9]

Şi atunci ce Percepi, dacă nici nu Pronunţi NUMELE şi nici nu Mentalizezi CHIPUL? Mare atenţie, aceasta *să nu se confunde cu un fel de „gol verbal şi mental"*. Aici, în ICONICUL Neofitic, *este tocmai PLINUL PERSOANEI care Înglobează toată diversitatea* şi pe care, totodată, *o PERSONALIZEAZĂ în UNITATEA* tuturor diversităţilor. Acest sens este *Specificul Neofitic, de a PERSONALIZA „de-personalizările"* noastre cauzate de păcat.

Cea mai grea problemă a Misticii este „refacerea" Personalizării noastre rupte de un Mental poluat şi pătimaş, amestecat şi legat de materie. Anticii au încercat aceasta prin „efortul de concentrare" Mentală şi printr-o Disciplină Ascetică de Trup. Neofit Pustnicul are însă „teama" de Mental, pentru că

---

[9] Vezi relatările următoare, precum şi Ierom. Ghelasie Gheorghe, *Mystagogia Icoanei*.

aceasta este foarte greu de stăpânit. De aceea, el consideră că *„oprirea” provizorie a oricărui „activ” de Minte este modalitatea cea mai bună*. Anticii, care *nu aveau Taina PERSOANEI FIINŢIALE, nu ştiau cum să depăşească Mintea* decât tot printr-un Activ de Minte, ca Disciplinare a Minţii.

Taina PERSOANEI rezolvă astfel cel mai dificil impas al Misticii. Ca *Practică, acest Specific Carpatin este de a PERSONALIZA HRISTIC în primul rând Mintea şi Trupul tău şi totodată totul în jurul* tău. Cum adică? *De la ICOANA de ÎNTRUPARE HRISTICĂ, de NUME, CHIP şi materie de zugrăvire, să treci la PERSOANA* acestora, cea de DINCOLO de ele, pe care *nu ai voie să ţi-o închipui cu nici un Chip,* dar în care, paradoxal, sunt NUMELE şi CHIPUL din ICOANA ştiută.

Deci, *PERSOANA este* SUPRAREPREZENTAREA NUMELUI şi CHIPULUI din ICOANA obişnuită. Această SUPRAREPREZENTARE are în Interior NUMELE şi CHIPUL ICOANEI, iar în Exterior are *SUPRAFORMA PERSOANEI pe care „deocamdată” nu o poţi Vedea, dar pe care o Intuieşti datorită NUMELUI şi CHIPULUI din Interiorul* său. Neofit nu exclude NUMELE şi CHIPUL ICOANEI, ci le îmbracă în SUPRAFORMA PERSOANEI şi le „Odihneşte” şi le HRISTOICONIZEAZĂ, le dă SUPRAFORMA HRISTICĂ.

Astfel, *Practic, tu, ca Mistică, opreşti orice Activ de Minte, o orientezi şi o scoţi pe aceasta din propriul mental şi, pe Suportul NUMELUI CHIPULUI din Reprezentarea ICOANEI Zugrăvite, o duci în Faţa PERSOANEI HRISTICE din Exterior, pentru ca aici să facă doar „Gest” de Închinare, fără Activ de Minte*.

Filocalicii Athoniţi fac şi ei acest Gest al Minţii, dar cu Activ-Pronunţare Mentală a NUMELUI HRISTIC. *Neofit „opreşte” deocamdată şi Pronunţarea, ca să oprească orice Activ de Minte, fie el chiar bun*. Atenţia, în acest Gest

ICONIC, să *nu fie deci ca ieşind din propria ta Conştiinţă, ci să „Vină” din PERSOANA Exterioară* HRISTICĂ, tu *Deschizându-te* acesteia. Vei *Percepe Mistic un ACTIV* ce Vine către tine de la PERSOANA HRISTICĂ, pe care şi mai mult, să *nu îl laşi să Intre în tine, ci tu să Intri în acesta*.

Cum poate să Intre DIVINUL HRISTIC în Tine, cel păcătos şi închis?... Aşa, *tu poţi Intra în ICONICUL HRISTIC, cu Gest de Închinăciune*. Cel mai *important pentru Specificul Carpatin* al pustnicului Neofit este faptul ca, mai ales la început, *să nu fie nici un Activ în proprie Minte sau în propriul Corp, ca să nu se declanşeze* „explozia ocultă a anormalităţilor” din tine, ceea ce se întâmplă de obicei în Practica Mistică. Neofit opreşte tot ce este al tău, tu Intrând în ACTIVUL HRISTIC care Vine către tine de la PERSOANA HRISTICĂ. Şi *aceasta te va HRISTO-ICONIZA, îţi va Reface propria Personalizare, pentru ca apoi să fii „apt” şi de un Activ de Răspuns* propriu.

Deci, *prima Treaptă a Isihasmului Neofitian este să Intri în HRISTO-ICONIZAREA* Mistică. La Neofit nu este Puterea NUMELUI Lui IISUS, ca la Ruşi, ci Puterea HRISTO-ICONIZĂRII ACTIVULUI PERSOANEI Lui IISUS. Pronunţând NUMELE Lui IISUS, îţi Hristifici într-adevăr Mintea, dar va fi o „luptă” aprigă între conţinuturile păcătoase ale Minţii şi Pronunţarea NUMELUI. *Neofit opreşte această luptă, oprind orice Activ de Minte în Gestul tăcut făcut faţă de ACTIVUL HRISTIC*.

Această „inactivitate” a Minţii li se pare unora un fel de „de-personalizare”. În Specificul Pustnicului Neofit, *prin faptul că ACTIVUL HRISTIC este al PERSOANEI HRISTICE, tu Intrând în acest ACTIV, te vei Personaliza* refăcându-se în tine toate de-personalizările cauzate de păcat. Mai mult, *Pustnicul Neofit mai foloseşte şi o UŞĂ,* mai sigură, de Intrare

spre ACTIVUL HRISTIC, şi anume *Icoana de Creaţie a MAICII DOMNULUI* care Naşte şi ÎNTRUPEAZĂ pe HRISTOS, FIUL lui DUMNEZEU.

Icoana de Creaţie (MAICA DOMNULUI) (1)

Neofit Pustnicul foloseşte, în Specificul Practicii sale Isihaste, Taina ÎNTRUPĂRII HRISTICE prin Icoana de Creaţie care este MAICA DOMNULUI. *Aici vom reda doar atât cât este necesar ca să se poată începe prima Treaptă a Practicii* Isihaste în caracterul Carpatin.

Noi avem ARĂTAREA lui HRISTOS prin Naşterea Sa din MAICA DOMNULUI. Aşa, ICOANA MAICII DOMNULUI CU PRUNCUL DUMNEZEIESC HRISTIC *este ICOANA Isihasmului. Începătorul care vrea să se iniţieze* în Practica Isihastă trebuie *să treacă prin „Creşterea deodată cu PRUNCUL HRISTOS" care se ÎNTRUPEAZĂ în lume.*

Taina Creaţiei este legată direct de ÎNTRUPAREA FIULUI lui DUMNEZEU, şi *fiecare Creatură are în ea Taina-ÎNTRUPĂRII HRISTICE*. Neofit este un HRISTOLOG maxim. Toată Creaţia „trece" prin HRISTOS şi se face TRUPUL Mistic al Său. Ca Practică (1 şi 2), trebuie să se mai adauge şi ICOANA MAICII DOMNULUI.

Gestul ICONIC pe care-l indică Neofit la început nu este direct faţă de PERSOANA HRISTICĂ în Sine, ci faţă de ICOANA de ÎNTRUPARE. Aşa, se începe cu un Imn care se Citeşte în faţa ICOANEI MAICII DOMNULUI CU PRUNCUL HRISTIC în Braţe.[10] Acest Imn este mai mult RITUAL

[10] Vezi şi *Practica Isihastă*, vol. I.

Gestic decât Rugăciune propriu-zisă. În *fiecare Zi, fă acest Imn-Acatist,* chiar mecanic şi fără să ştii prea multe despre el, şi va produce în tine acea *Deschidere de DUH necesară Practicii Isihaste*.

Fă rost de o ICOANĂ cu MAICA DOMNULUI şi de Acatistul Său şi începe Practica Gestului Ritualic faţă de aceasta. Dacă poţi, aprinde şi o Candelă sau măcar o Lumânare. Poţi folosi şi tămâie. *Încearcă să Descoperi Gestul RITUALIC Sacru*. PRUNCUL HRISTOS din Braţele MAICII DOMNULUI va deveni tot mai VIU şi te vei simţi atras de EL. Respectă *indicaţiile din Practica 1 şi 2 ca să treci de la ICONICUL de Zugrăvire la PREZENŢA* SUPRAREPREZENTĂRII PERSOANEI.[11]

ACATIST

(gr. *Akathistos* – Imn ce se ascultă stând)

Cele mai cunoscute acatiste sunt al MAICII DOMNULUI, al DOMNULUI IISUS, al SFINTEI CRUCI şi al unor Sfinţi mai de cinste, ca Sfântul Nicolae, Sfântul Gheorghe, Sfântul Mina ş.a. Acatistul este un Imn compus din 12 Condace şi 12 Icoase, cu un Tropar şi un Condac care se cântă pe larg şi în mod deosebit. În multe părţi, Slujba Acatistului a căpătat chiar un Ritual aparte, căruia i se atribuie Harisme speciale, de tămăduiri mai ales. Pustnicul Neofit cerea Ucenicilor săi, ca o Regulă strictă, să facă în fiecare Zi Acatistul MAICII DOMNULUI. El însuşi a murit făcând acest Acatist. Majoritatea îl învaţă pe dinafară.

---

[11] Iconicul de Creaţie al Maicii Domnului îl vom relata în cele ce urmează.

DUMNEZEU (1)

(gr. *Theos*; lat. *Deus, Dominus Deus* – Zeul Domn, Stăpân, Fiinţa Supremă Personală)

Ca Practică Isihastă, mai este nevoie şi de o *însuşire* minimă, măcar la început, *a unei Teologii Mistice* Creştine. Şi Taina PERSOANEI lui DUMNEZEU este Prima. EL este DINCOLO de toate Chipurile şi de toate Reprezentările de Creaţie, iar noi nu putem Vorbi despre El decât în măsura în care El însuşi se descoperă-Revelează. Iar Revelaţia începe cu Vechiul Testament şi se continuă cu Noul Testament HRISTIC.

Ce trebuie ştiut de către Practicianul Isihast începător este faptul că DUMNEZEU este FIINŢA Absolută care a Creat Lumea şi *faţă de care fiecare Făptură Creată are un Raport de Răspuns Specific*. Mai mult, Viaţa Creată nu se poate „despărţi" de PREZENŢA şi ACŢIUNEA lui DUMNEZEU pe care o are faţă de Creaţia Sa, orice „gol" de DIVIN aducând „moartea".

Nu încerca, începător fiind, să-ţi imaginezi pe DUMNEZEU sau să-L răstălmăceşti cu propria ta Minte confuză şi fără Vederea de DUH. Creştin fiind, trebuie să ştii că CHIPUL lui DUMNEZEU este prin CHIPUL lui HRISTOS, FIUL Său care Vine în Lume cu ARĂTAREA Tainei CHIPULUI DIVIN care nu se poate Vedea direct de către noi, condiţia de Creaţie. *Şi ICOANA ÎNTRUPĂRII lui HRISTOS este Ochiul prin care şi noi trebuie să Privim*. Totuşi, câteva noţiuni şi de Teologie Fundamentală sunt necesare.

După Revelaţia Biblică, DUMNEZEU este FIINŢĂ TRI-PERSONALĂ şi Energii HARICE Necreate. Unii confundă Teologia cu Ontologia (domeniul Fiinţei ca origine în sine). PERSOANELE TREIMICE ne sunt Descoperite de către

FIUL HRISTOS care ne Vorbeşte de DUMNEZEU TATĂL, de DUMNEZEU FIUL şi de DUMNEZEU SFÂNTUL DUH.

„Mergând, învăţaţi toate neamurile, Botezându-le în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh”.[12] DUMNEZEU se NUMEŞTE pe Sine în faţa Lui Moise ca: „EU SUNT CEL CE SUNT” (Ieş. 3, 14). EL este Taina Supremă şi de aceea pentru a Vorbi despre EL este nevoie tot de Relatări Tainice. Şi Vechiul Testament şi cel Nou folosesc numai categorii Personale, referindu-se la „Dumnezeul Cel Viu”.[13]

ÎNTRUPAREA FIULUI dezvăluie caracterul VIU, cu adevărat PERSONAL, al unui DUMNEZEU Plin de IUBIRE pentru Creaţia Sa.

Începând cu Sfântul Maxim Mărturisitorul şi continuând cu Sfântul Grigorie Palama, Teologia Creştină capătă şi „Autoritatea” unei Spiritualităţi Culturale. Mai ales în primele veacuri Creştine a fost o confruntare aprigă între Teologie şi curentele filosofice antice. Marii Teologi Creştini au fost şi mari învăţaţi care au concretizat şi o Teologie de Spiritualitate generală.

Deocamdată, aici nu ne oprim decât la o privire sumară, ca să nu aglomerăm Mintea celor ce vor să Practice. Insistăm însă şi aici asupra Specificului Pustnicului Neofit. Pentru acesta, *DUMNEZEU este în primul rând Taina în Sine a ICOANEI de PERSOANĂ. Creaţia este „după CHIPUL* şi ASEMĂNAREA Sa”.[14] CHIPUL lui DUMNEZEU, în viziunea Pustnicului, este CHIPUL ICONIC PERSONAL.

DUMNEZEU nu este doar o DIVINITATE, *ci este CHIP de DUMNEZEU PERSOANĂ*. Lumea Creată, la rândul ei, are

---

[12] Matei 28, 19.
[13] Isaia 40; Daniil 6, 20; Fapte 14, 15.
[14] Facere 1, 26.

Chip de Creaţie, fiecare în Specificul său. Ca Practică, are mare importanţă a face HRISTO-ICONIZAREA tuturor. Pentru că HRISTOS este ARĂTAREA tocmai a CHIPULUI lui DUMNEZEU Cel de Taină.

„Să începi a Vedea Lumea în Taina CHIPULUI lui DUMNEZEU", acesta este dictonul Specificului lui Neofit, adică „prin CHIPUL ICOANEI", *făcând din fiecare Înfăţişare a Lumii o Reprezentare ICONICĂ* a CHIPULUI lui DUMNEZEU care se ÎNTRUPEAZĂ în Făpturile Sale ca să le dea Fiinţă şi Viaţă. Să Vezi Lumea ca pe TRUPUL ICONIC al lui HRISTOS. Dacă NUMELE de DUMNEZEU este Prima Lui Reprezentare, odată cu aceasta este şi Taina CHIPULUI ICONIC. *DUMNEZEU şi CHIPUL ICONIC sunt sinonimi şi deodată.* În Sine, DUMNEZEU este CHIPICONIC ce nu poate fi Văzut de Creaţie, iar în ARĂTARE este tot CHIP ICONIC, dar accesibil nouă.

Neofit nu face Metafizica Mistică a Minţii, aceea de a conceptualiza pe DUMNEZEU printr-un Nume, ci *face Metafizica unui CHIP PERSONAL a cărui Percepere este CHIPUL ICONIC*. ICONIC-PERSOANĂ-DUMNEZEU sunt pentru Neofit deodată şi fără despărţire. *NUMELE de DUMNEZEU este Identitatea, PERSOANA este Distincţia NUMELUI şi ICONICUL este ARĂTAREA* de Taină a NUMELUI şi PERSOANEI.

Deci, ca Specific Carpatin, DUMNEZEU este CHIP de ICOANĂ în Sine în care Subzistă NUMELE şi PERSOANA. Aşa, ca Practică Mistică, tot Activul Mistic este faţă de ICONICUL lui DUMNEZEU şi prin acesta. Fără ICONICUL HRISTIC, CHIPUL lui DUMNEZEU este doar o conceptualizare a Minţii, ce poate cădea uşor în închipuire.

ICONICUL HRISTIC este o Realitate faţă de care Mintea nu mai face „mentalizare intramentală", ci Gest de Închi-

năciune prin „tăcerea-Isihia” Minţii care PRIMEŞTE în sine CHIPUL ICONIC, „peste” Propria Minte. ICONICUL Vine El Însuşi ca şi „Conţinut” care se Uneşte cu cel al Minţii şi ICONIZEAZĂ Mintea, dându-i acea Transfigurare ICONICĂ.

Cel mai important pentru Specificul lui Neofit este această Prefacere a Componentelor-Conţinutului nostru Propriu prin ICONICUL HRISTIC, dar fără să se distrugă Natura noastră, ci „lărgind-o” şi dându-i tocmai posibilitatea de PARTICIPARE la DIVINITATEA cea de Dincolo de Natura-Firea creată. Mintea trebuie să intre în HRISTOICONIZARE. Neofit face aceste „lărgiri mistice”.

CHIPUL lui DUMNEZEU nu este considerat a fi doar „Adâncul din Minte”, acel Raţional DIVIN care să Raţionalizeze iraţionalul Trupului. [15] Pentru Neofit, CHIPUL lui DUMNEZEU *este Pecetluit peste „toată” Fiinţialitatea noastră, în care Intră deodată şi Mintea, şi Trupul,* în aceeaşi HRISTO-ICONIZARE.

La Filocalici, Activul nostru este pe primul plan faţă de CHIPUL lui DUMNEZEU. Ca Răspuns *Specific Neofitian, ACTIVUL ICONIC HRISTIC Primează, tu fiind la început „pasiv”* faţă de ACTIVUL DIVIN, urmând apoi şi Activul tău ca Răspuns de Asemănare, după ce se face HRISTO-ICONIZAREA.

Aşa, CHIPUL lui DUMNEZEU ca ICONIC este mai mult decât CHIP de DUMNEZEU „în relaţie cu lumea”. DUMNEZEU *nu este un Nume „funcţional”, ci un SUPRANUME SACRU în Sine, ICONIC, datorită căruia El Însuşi este (numit) mai întâi DUMNEZEU în Sine şi, prin acesta, şi DUMNEZEU pentru Creaţia* sa. *Acest CHIP DE DUMNEZEU INTRAFIINŢIAL* este ICONICUL DIVIN Neofitian.

---

[15] Pr. Dr. Dumitru Stăniloae, *Dogmatica*, E.I.B.M.B.O.R., 1978, pg. 375, cap. *Constituţia Omului*.

Filosofii antici consideră pe DUMNEZEU O DIVINITATE FIINŢIALĂ care în „afară şi faţă de creaţie” se face un aşa-zis „Dumnezeu”. Filon zice că este un DUMNEZEU fără Nume în Sine şi un Dumnezeu cu Nume şi Numiri în „afară” de Sine.

Neofit Carpatinul *vede CHIPUL de DUMNEZEU ca Origine a DIVINULUI, altfel FIINŢA nu ar fi DIVINUL, ci altceva,* spre exemplu „materia”, cum susţin materialiştii. Aşa, *CHIPUL de DUMNEZEU INTRAFIINŢIAL este Originea chiar a FIINŢEI DIVINE, este Esenţa Supraesenţială* de care vorbeşte Sfântul Dionisie Areopagitul.

CHIPUL de DUMNEZEU este ICONICUL în Sine al FIINŢEI DUMNEZEIEŞTI, prin care Însăşi DUMNEZEIREA este. Noi nu ştim CHIPUL lui DUMNEZEU, dar ni se Revelează ASEMĂNAREA Sa care este NUMELEICONICUL CHIPULUI din Adânc. Pentru Neofit, ca şi pentru Evrei, NUMELE este tot una cu CHIPUL, de aceea e „Înfricoşător”, este NUMELE DOMNULUI, şi cine nu-L Spune cum trebuie şi în anume condiţii este „mistuit cu moartea”. Moise, pe Sinai, Pronunţă NUMELE lui DUMNEZEU şi scapă de sabia Îngerului care-i probează condiţia de vrednicie.

Aşa, NUMELE ICONIC al lui DUMNEZEU în Creştinism este precum Tablele Legii, cele Scrise direct de DEGETUL DIVIN. NUMELE lui IISUS HRISTOS Vine din Cer, prin Îngerul Gavriil, la Vestirea Naşterii Sale din Fecioară. Deci nu este o „Numire” pe care o face Creaţia, după Chipul ei, ci Vine de la Însuşi DUMNEZEU care se NUMEŞTE pe Sine şi se Revelează.

Specificul Pustnicului *Neofit este această Supra-sacralizare a NUMELUI lui DUMNEZEU ca ICONIC DIVIN în Sine, faţă de care trebuie să faci Gest de Închinare şi cu*

„înfricoşare mare”, apoi şi NUMIREA lui. Practica Isihastă a lui Neofit *nu este Pronunţarea NUMELUI lui IISUS, ci Gestul faţă de ICONICUL NUMELUI* care are în Sine NUMELE, dar ca într-un CHIVOT ce se deschide mai târziu, ca Citirea EVANGHELIEI de la Liturghia EUHARISTIEI HRISTICE în care se face UNIREA TRUPULUI ICONIC Cosmic.

PRACTICA (3)

Nu uita ca Zilnic să faci Acatistul MAICII DOMNULUI sau măcar să Îngenunchezi câteva minute în Faţa ICOANEI Sale, cu Gestul ICONIC în care să te Deschizi şi să-ţi Linişteşti destructurările inerente Vieţii obişnuite.

Când faci Gestul ICONIC, să fie cu toată Fiinţa ta, ca într-o „Baie” Sfântă, ca sub Acţiunea unei Supralumini a Soarelui HRISTIC. Să te laşi Pătruns până în adânc de Lumina lui HRISTOS în care să te „odihneşti-linişteşti”. Eşti cu Mintea tulbure, cu Trupul plin de nelinişte, cu Inima mâhnită şi ruptă de sentimente contradictorii...

În Gestul ICONIC, lasă-le să curgă în Supralumina lui HRISTOS, ca să le Prefacă El în ceea ce Ştie şi cum Vrea. Ai astfel o Posibilitate în care toate problemele se pot rezolva, tu primind Puterea de a le face faţă.

Nu te forţa să-ţi stăpâneşti gândurile şi pasiunile, nu face concentrare de Minte, lasă totul să curgă, până la ultima picătură. Tu rămâi doar neclintit în Gestul Iconic, în care te cufunzi şi unde te poţi „spăla” de toate. Fii Pasiv, chiar dacă totul în tine se mişcă şi se agită încă. Să le scoţi tot mai mult în afara ta, în tine să te simţi uşurat şi eliberat de toate.

Doar în „jurul” tău să-ţi mai menţii o oarecare percepere de tine însuţi, în tine să devii tot mai Pasiv, dar, atenţie, nu

„gol”, ci „golit” de toate neliniştile tale. În tine să fie cât mai multă Isihie, iar în afara ta, în jurul Fiinţei tale, tot vacarmul şi luptele tale. Aici, în Exterior, este totodată ACTIVUL ICONIC HRISTIC, care intră *El* direct în raport cu cele ale tale.

Să nu cazi în închipuiri, gândindu-te în ce fel ICONICUL HRISTIC face „Ordinea”, ci să menţii doar Gestul ICONIC, tot ceea ce se face fiind într-un „foc” pe care nu este voie să-1 Vezi şi nici să-1 simţi. Acesta Lucrează în Taină, acolo unde nu ai voie să te uiţi ca să nu faci „profanarea” Sacrului. Dacă pari că pari că „somnolezi”, nu te speria, reînnoieşte-ţi Conştiinţa Gestului ICONIC prin Reamintirea SUPRAREPREZENTĂRII PERSOANEI HRISTICE.

Dacă simţi nevoia să şi Pronunţi NUMELE lui IISUS, o poţi face, dar la intervale rare şi cu intensitate de Gest de Închinare. De NUME să-ţi fie „frică” deocamdată, dar să-L Doreşti.

Închinarea în Gest şi Dorirea de a ajunge la NUMELE PREASFÂNT al lui HRISTOS să fie tot Activul tău, în rest fii Pasiv şi cu Aşteptarea de Taină Mistică. Atenţie, să nu laşi Mintea să fie centrul Conştiinţei. Toată Conştiinţa ta să fie „mutată” în ICONICUL HRISTIC. Să *nu anihilezi Mintea*, aşa cum se face în Meditaţia Transcendentală, *ci „mută” doar „locul” din Mentalul Propriu în Supramentalul ICONIC* HRISTIC.

De asemenea Mintea, deşi o laşi Pasivă, fără Activ Mental, trebuie să o ţii „trează” prin Conştiinţa Gestului faţă de ICONICUL HRISTIC, cât şi a SUPRAREPREZENTĂRII PERSOANEI HRISTICE. Atenţie, să nu fie ca o Minte „ieşită” în afară din Corp, ci ca o Intrare a Fiinţei tale Întregi, Suflet şi Corp, în ICONICUL ACTIVULUI HRISTIC care, prin Minte, se „Identifică” pe sine.

Conştiinţa noastră o avem prin Minte, dar Mintea nu este o „entitate” de sine, ci o Capacitate a Întregii Fiinţe, Suflet şi Corp, de a le Reprezenta şi de a le da Identificarea de Distincţie. Mintea este „Autodistincţia de sine”, dar Distincţia Întregii Fiinţialităţi Proprii. Mintea nu este însuşi Sufletul sau Spiritualul care se poate „detaşa” de Corp, ci Mintea este Distincţia de Conştiinţă a Sufletului şi Corpului deodată.

Unii fac „dedublarea” prin „ieşirea Minţii” în afara Corpului, ceea ce este o „falsă ieşire”, o „auto-mentalizare peste propriul Mental”, care înseamnă „proiecţia de sine” în dublă realitate. Aici este ocultismul magic al Minţii în care cad mulţi mistici.

Neofit *Pustnicul are o „frică” teribilă de acest „magism mistic”, de aceea „opreşte” total la început orice Activ* de „Minte prin Minte”. Şi aceasta o face prin *„mutarea locului” Minţii din Minte în ICONICUL HRISTIC, unde Primeşte „peste” Minte HRISTO-ICONIZAREA.* Aici *este Specificul Carpatin* al lui Neofit.

Filocalicii menţin un Activ de Minte prin Propria Minte, prin Introducerea NUMELUI lui HRISTOS în Minte, ca repetare Pronunţiativă, ca o Prefacere a Minţii, care însă cer mult control din partea unui Duhovnic iscusit. Specificul lui Neofit pare mai eficient pentru noi cei de astăzi, care avem un Mental foarte poluat şi nu beneficiem de Duhovnici Isihaşti. Deci, atunci *când Intri cu Mintea în Gestul* ICONIC, Intri totodată în ACTIVUL PREZENŢEI HRISTICE. *Şi „Aici, în ICONIC”, Mintea să Păstreze o Conştiinţă atât de Proprie Fiinţă, cât şi de ICONICUL* HRISTIC. Şi în acest Gest Conştient, Mintea să stea Pasivă, *să Intre HRISTO-ICONIZAREA în Minte, nu Mintea să facă Activul Hristificării.* Mai mult, *Mintea să nu Coştientizeze, ca Mental, cum Lucrează ICONICUL, ci să*

se lase Pasivă şi tăcută în Taina ICONIZĂRII. Mintea să lase să curgă tot conţinutul Mental în ICONIC, iar ICONICUL Tainic să Pătrundă în Minte fără ca Mintea să Conştientizeze deocamdată aceasta. *Toată Conştiinţa să fie pe „Starea pasivă în ICONIC". Se va face o Supra-Personalizare prin PERSO-NALIZAREA* HRISTICĂ. Mintea va căpăta Gustul de a se Odihni în ICONIC şi nu-i va mai plăcea propria „natură" de Minte, ci Supranatura ICONICĂ. Obişnuieşte-ţi Mintea să nu fie doar o „proiecţie", o subtilizare Spirituală, ci Ochiul Conştiinţei Întregii Fiinţe Proprii. Mintea este Uşa Fiinţei prin care Primeşti şi totodată te Orientezi şi scoţi spre Comunicare cele ale tale. Mintea este „Vederea deodată a Întregii Fiinţialităţi". *Să te obişnuieşti să Vezi cu Mintea, nu prin „sediul" Capului, ci al Întregii tale Fiinţe de Interior şi Exterior deodată.*

Filocalicii introduc Mintea în Inimă tocmai ca să Deschidă această Vedere Totală Fiinţială. Neofit o introduce în ICONICUL HRISTIC, ca *să o scoată total din „auto-mentalizare", ca să lase Fiinţa ta „Liberă" spre HRISTO-ICONIZARE.* Dacă opreşti Mintea tot în Fiinţa ta, Conţinuturile Fiinţei se menţin în Formele Mentale proprii şi cu greu se poate face ICONIZAREA. Scoţând „Forma Mentală", Fiinţa ta poate lua uşor Forma ICONIZĂRII HRISTICE.

Mintea noastră este îmbâcsită de „formele păcatului". Intrând în ICONICUL HRISTIC, aceste „forme anormale" se văd în gol, fără suport şi aşa Mintea va primi Potenţa VIRTUŢILOR HRISTICE prin care va Răspunde apoi ICONICULUI. *Neofit consideră că mai întâi trebuie această Intrare în ICONIC, ca să poţi face apoi VIRTUŢILE.* Unii mistici recomandă direct Virtuţile care se fac tot după „formele proprii". Neofit vede VIRTUTEA ca Supraformă ICONICĂ „peste" propriile Forme.

Practică astfel, Zilnic, câteva minute şi această modalitate de Specific Carpatin. Poţi face aceasta după Acatist sau, dacă eşti obosit, şi înainte, dar şi fără Acatist.

DUMNEZEU (2)

(*Theotis*-FIINŢA DIVINĂ)

Trebuie avută în vedere şi o Teologie Mistică, în paralel cu Practica, făcându-se astfel o Identificare reciprocă. Unii neglijează Teologicul, reducându-l doar la câteva „formule" rigide. Mai ales pentru cei obişnuiţi cu o Cunoaştere de Cultură Spirituală este nevoie şi de o „Cultură Teologică".

Unii caută în Teologicul Mistic tot „speculaţiile" de Intelect care le împiedică, însă, tocmai acea „Înţelegere de Taină" ce este a DUHULUI, este ICONIZAREA Intelectului. De aceea, Filocalicii fac Pronunţarea NUMELUI lui IISUS şi coborârea Minţii în Inimă, acolo unde este DUHUL, ca să dea Intelectului şi Vederea de Taină.

Neofit are Specificul ICONIZĂRII Directe a Intelectului. Teologia Creştină Ortodoxă, a Sfinţilor Părinţi, consideră că *a Vorbi despre FIINŢA lui DUMNEZEU este cu putinţă doar în Relaţie cu Fiinţa noastră de Creaţie*. DUMNEZEIREA-Esenţa nu poate fi Cunoscută în FIINŢA Sa, ci doar în Descoperirile Sale. NATURA-FIREA FIINŢIALĂ DIVINĂ este UNICUL Absolut, FIINŢIALITATEA în Sine, care se Distinge în Cele TREI IPOSTASURI FIINŢIALE – TATĂL, FIUL şi SFÂNTUL DUH.

De aici, în sens Teologic, cele *Trei Repere ale Categoriei de FIINŢĂ, ca „Esenţă, Natură şi Distincţie"*.[16] FIINŢA lui

---

[16] Pe larg, vezi la Vladimir Lossky, *Vederea Lui Dumnezeu*, Ed. Deisis, 1995 şi la Pr. I. Bria, *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, E.I.B.M.B.O.R., 1994.

DUMNEZEU este TAINA Tainelor care, însă, se Descoperă şi nouă după „Ochii de Creaţie". DUMNEZEU nu se „ascunde", ci Creaţia Îl poate Percepe doar în Categoriile de Creaţie. Iar *Instrumentul nostru de Cunoaştere de Creaţie este Intelectul cu Raţiunea sa. De aici afirmaţia că Mintea noastră este tocmai CHIPUL lui DUMNEZEU Transpus în Creaţie,* ca prin El să putem şi noi Cunoaşte pe DUMNEZEU. Unii renunţă total la orice „raţionament" cu privire la DIVINITATE.

Ca Mistică Elevată, Dialogul nostru cu DIVINUL nu poate fi „orb", de „simţire pe întuneric". Tradiţia Patristică vorbeşte de o Cunoaştere Catafatică (prin Descoperiri-Revelaţii) şi de una Apofatică, Negrăită-Tainică, ambele însă oprindu-se la „Hotarul FIINŢEI" unde nu se poate intra. Prin Capacitatea noastră de Creaţie, putem totuşi Percepe DIVINITATEA ca pe o REALITATE.

Chiar dacă mereu trebuie să „treci" Dincolo, cele de „Dincoace" sunt ARĂTĂRILE Reale ale Lui DUMNEZEU. FRUMOSUL FIINŢIAL al DIVINULUI este Dincolo de toate categoriile de Creaţie, dar tot Frumosul din Creaţie este o Asemănare ce „Izvorăşte" din DIVIN şi pentru noi această Transpunere este o Realitate DIVINĂ. Este o Cunoaştere Naturală din Creaţii şi una Supranaturală prin LUMINA HARICĂ Excepţională. Pentru *Practica Mistică, cea mai importantă ARĂTARE este PERSOANA.*

Dacă FIINŢA în Sine nu o putem Percepe, PERSOANA FIINŢIALĂ are totuşi o COMUNICABILITATE CU noi, Creaţia. În Vechiul Testament, DUMNEZEU Cel PERSONAL COMUNICĂ Real cu Proorocii. Moise Vorbeşte cu Adevărat cu PERSOANA Lui DUMNEZEU. Misticile antice filosofice fiind „impersonale", doar de DIVINITATE în Sine, fac tot felul de speculaţii.

În sens Creştin, *DUMNEZEU şi PERSOANA Sa sunt deodată şi fără despărţire*. *DUMNEZEU este NEVĂZUT, dar PERSOANA Sa Se Descoperă*. PERSOANA este Taina ICONICULUI pe care insistă Pustnicul Neofit. Aşa, *Mistica Isihastă Vorbeşte de DUMNEZEU doar ca PERSOANĂ şi aceasta este în Legătură Directă cu TREIMEA* de PERSOANE DUMNEZEIEŞTI. *PERSOANA este FIINŢA în COMUNICARE*. Noi nu putem Intra în FIINŢA lui DUMNEZEU, dar *avem acces la COMUNICAREA* cu DUMNEZEU.

TREIME (1)

(gr. *Trias*; lat. *Trinitas*)

Ca Revelaţie Creştină, nu se poate Vorbi despre DUMNEZEU decât ca TREIMEA de PERSOANE FIINŢIALE care sunt Taina UNICULUI DUMNEZEU în TREI PERSOANE, fără să fie Trei Dumnezei în sine, ci un UNIC DUMNEZEU în TREI Distincţii Egale, neamestecate, nedespărţite şi deodată.

Sfinţii Părinţi se feresc să facă „speculaţii" asupra acestei Taine Negrăite, dar vorbesc de CHIPUL TREIMII DIVINE *ca să Descopere Chipul de Creaţie, care este „după CHIPUL Lui DUMNEZEU*". Identitatea noastră, ca Chip de Fiinţă Creată, este în CHIPUL de FIINŢĂ a lui DUMNEZEU. Aşa, *Reperele de Revelaţie asupra categoriei de FIINŢĂ DIVINĂ ne sunt necesare*. Practica Mistică Isihastă este, fără acestea, lipsită de „Identitate de sine".

DUMNEZEU a Creat o Fiinţă Creată Capabilă să Răspundă Personal faţă de CREATOR. Aşa, Mistic Isihast, *CHIPUL lui DUMNEZEU din Creaţie este tocmai Chipul de Fiinţă Personală*. Îndeosebi pentru Neofit Pustnicul, Carpatinul, *ceea*

ce Reprezintă Fiinţa noastră este Chipul de Persoană care este mai mult decât „Inteligibilul-Nous” din adâncul Făpturii noastre. Şi Chipul de Persoană Creată, de asemenea, este legat de ARHECHIPUL de TREIME.

Redăm pe scurt Învăţătura Sfinţilor Părinţi Răsariteni asupra Tainei TREIMII.[17] DUMNEZEU este UNUL în TREI PERSOANE, O UNICĂ FIRE-NATURĂ, o Energie HARICĂ şi o Lucrare Comună. Este o Identitate de Natură-Fire, ca TREI Specificuri de ACEEAŞI FIRE. FIREA nu se poate concepe în ea însăşi, în afara PERSOANELOR TREIMICE în care Subzistă. Fiecare IPOSTAS se vede prin Celelalte. Sfântul Grigorie de Nazianz zice că: TATĂL este Izvorul DUMNEZEIRII (*ARCHE*), NENĂSCUTNecauzat; FIUL Se NAŞTE din TATĂL şi SFÂNTUL DUH PURCEDE tot din TATĂL ca UNIC IZVOR-ORIGINE a toate. „Totul Vine de la TATĂL, trece „prin” FIUL „în” SFÂNTUL DUH”. În Sine, TREIMEA are o MIŞCARE de PERIHOREZĂ, de Întrepătrundere şi Comunicare PERFECTĂ. DUMNEZEIREA este SUBSTANŢA FIINŢIALĂ în Sine (*Ousia*) COMUNĂ, este Esenţa. FIREA este la fel, COMUNĂ, este Natura. PERSOANA şi TREIMEA de PERSOANE sunt SUBIECTELE care ASUMĂ în mod PERSONAL-Specific SUBSTANŢA şi NATURA FIINŢIALĂ.

„Eu şi TATĂL UNA suntem”. „Eu sunt întru TATĂL şi TATĂL este întru Mine”. Deci trebuie să păstrăm şi pe DUMNEZEU UNUL, dar să Mărturisim şi pe Cele TREI IPOSTASURI, după cum zice marele Grigorie, şi pe Fiecare cu proprietatea lui PERSONALĂ. Căci se „Împarte”, dar „Neîmpărţit”, şi se „Uneşte”, dar „Deosebindu-Se”. De aceea, Tainice sunt şi Împărţirea şi Unirea” (Sfântul Maxim

---

[17] Cf. cu Pr. I. Bria, *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*.

Mărturisitorul, *Capete despre Dragoste* II. 29, Filocalia 2, pp. 60-61). Deci *TREIMEA şi PERSOANA sunt CHIPUL şi ASEMĂNAREA CHIPULUI lui DUMNEZEU Însuşi, după care suntem apoi Creaţi* şi noi.

PRACTICA (4)

În paralel, Practica şi Învăţătura Sfântă duc la acea Reuşită Sănătoasă şi veridică. De aceea nu se poate una fără alta. Anticii făceau din Învăţătura Sacră o Taină doar pentru „iniţiaţi şi privilegiaţi”. Cine reuşea să „afle” Învăţătura sacră, acela „reuşea” şi Practica. Cei din vechime, pentru o Învăţătură Sfântă îşi sacrificau averea şi chiar se făceau slugi şi robi. Cum zice şi Evanghelia, cel care vrea „Comoara din Ţarină” îşi vinde totul ca să câştige Ţarina şi, cu ea, Comoara. *Ţarina este Învăţătura şi Comoara este Practica*.

Noi astăzi avem Învăţătura la dispoziţie, fără restricţii, dar nu mai Practicăm. Cei ce doresc Taina Vieţii Isihaste trebuie să aibă „râvna” Practicii, care se susţine prin „exersarea” volitivă peste toate piedicile. Pustnicul Neofit, pe care noi îl evidenţiem, cere Ucenicilor săi *menţinerea cu stricteţe a* „*Regulii Practice Zilnice*”. Nu te angaja la cine ştie ce „fapte mari”, ci la puţin, dar „susţinut”.

Din cele relatate până aici, ai priceput cât de cât *că ICONICUL HRISTIC este toată* „*cheia*” *Specificului Carpatin* al Pustnicului Neofit. Dar ICONICUL, în sensul respectiv, înseamnă tocmai HRISTO-FORMA. *ICONIC înseamnă* „*CHIP în FORMĂ de Distincţie*”. Deci Taina ICONICULUI este Distincţia într-o ANUME FORMĂ-Model. Atenţie să nu se confunde cu „limitarea”.

Mistic şi Teologic Creştin, CHIPUL este ADÂNCUL FIINŢEI în Sine care se Distinge prin ASEMĂNAREA Sa, ca PERSOANĂ-FORMA CHIPULUI Celui Dincolo de Formă. Dar Distincţia ca FORMĂ nu este „limitarea şi încorsetarea" CHIPULUI, ci, paradoxal, *„Lărgirea fără limite" a CHIPULUI, care în toate Lărgirile Sale nu se „schimbă", ci „ia" FORMĂ ca Deschidere de CHIP* în Sine şi peste Sine.

Un CHIP închis în Sine, ca şi un „infinit tot închis în sine", nu este admis de către Teologia Creştină. Chiar zisul „infinit" al FIINŢEI Absolute este o „închidere în infinit" dacă nu-şi „depăşeşte" propriul infinit. Şi această „depăşire de Taină" este tocmai FORMA care „Cuprinde" infinitul, ca ceva paradoxal „peste" infinit, care face o „infinitate şi de interior, şi de exterior", ca „infinitate completă", nu doar într-o singură „direcţie", ca la antici. *„FORMA ca infinit peste infinit" este aşa-zisa Distincţie de TEO-FORMĂ a PERSOANELOR TREIMICE*.

A „Cuprinde infinitul" este o „imposibilitate", şi *atunci FORMA care totuşi Cuprinde infinitul este şi aceasta un „INFINIT peste infinit"*. FORMA este cea mai enigmatică problemă a fizicii şi a chimiei. Conţinutul unei Substanţe tinde spre o Formă şi nu poate fi Substanţă „fără" Formă. Mistica Teologică dă explicaţia prin afirmaţia că *Forma este „Conţinutul Conţinutului", orice Conţinut Îmbrăcându-se într-un Propriu Conţinut, ca PERMANENŢĂ de Conţinut*. Şi astfel, *FORMA „poate" Cuprinde infinitul Conţinutului, pentru că este tot Conţinut-infinit, dar în CUPRINDERE de Sine*. Dacă Infinitul nu s-ar CUPRINDE pe Sine, nu ar fi un Infinit în Deschidere, ci în închidere.

Infinitul FIINŢIAL Creştin este Cel VIU şi în DESCHIDERE, de aceea FORMA este VIUL CONŢINUTULUI. Iată fundamentarea Mistică a ICONICULUI PERSOANEI, ca

VIU de FIINȚĂ „peste" FIINȚĂ și în COMUNICARE de Cele ale FIINȚEI, *fără ca să „schimbe" sau să se „intre"* în FIINȚĂ. Ca Practică, VIUL FORMEI este însuși ACTIVUL mistic.

Practic, astfel trebuie să *Conștientizezi tot mai mult că tu „Intri" într-o FORMĂ ICONICĂ*. Filocalicii au o FORMĂ de Interior, de aceea merg pe Specificul Activului Minții directe. *Specificul Pustnicului Neofit are FORMA ICONICĂ de CUPRINDEREA Interiorului, care însă este „tot" Interiorul, dar, paradoxal, „Interior scos în Exterior"*. Așa, Mistica lui Neofit *nu este „Intrarea în FIINȚĂ", ci PARTICIPAREA la un FIINȚIAL de „FORMĂ FIINȚIALĂ"*. Pentru Neofit, FORMA este Taina în ARĂTARE a NEARĂTATULUI Interior; și la Cele ARĂTATE se poate Participa. Și ARĂTAREA este SACRĂ, ca și Interiorul, de aceea FORMA de ARĂTARE este ICONICUL CHIPULUI Celui Dincolo de ARĂTARE.

Taina FORMEI FIINȚEI DIVINE *este „Întoarcerea" Infinitului „Înapoi și peste" Sine, ca o „Îmbrăcare" a Infinitului cu Propriul infinit*. Și această FORMĂ FIINȚIALĂ este Însăși PERSOANA-Distincția de Sine a FIINȚEI. Și Specificul FORMEI este că poate Pătrunde în Interiorul FIINȚEI, că este „Interiorul făcut Exterior".

Ca Practică, încearcă să Intri tot mai mult în această Taină a FORMEI ICONICE DIVINE în care trebuie să te Prefaci, să te Iconizezi. Neofit recomandă un Model de acest fel, prin:

– Gest de Închinare;

– Gest de Intrare;

– Gest de Iconare a celor din jur.

Așa, *Zilnic, toate mișcările tale să fie mai întâi ca o Închinare Adusă DOMNULUI IISUS* care a Creat totul. Față de orice obiect sau altă Persoană, fă Gestul Formei de Închinare ca „*Gest Sacru de Salut*". *Fă o discretă „Plecăciune" la orice*

mişcare. Această Formă de Gest te va obişnui să „respecţi” orice lucru. Dacă Filocalicii se silesc să Pronunţe neîncetat NUMELE DOMNULUI IISUS, ca Specific Neofitian *silinţa este de a face Gest de Închinare faţă de orice şi la orice mişcare. Aceasta va deveni, cu timpul, o obişnuinţă.* La fel este Gestul de „Intrare în ICONIC”. *La orice mişcare şi stare a ta, să Conştientizezi că Intri Permanent în ACEL VIU* HRISTIC care este peste tot şi mai ales în lucruri şi Făpturi. De asemenea, *Gestul de Iconare a celor din jur*. La toate să le dai „Îmbrăcămintea ICONICĂ”. Tot ce este Formă, de la cel mai mic obiect, are ICONICUL HRISTIC „peste” înfăţişarea sa. Pare nevăzut sau în lipsă. *Tu să Îmbraci totul cu ICONICUL HRISTIC peste toate considerentele. Să Iconizezi totul cu ICONICUL HRISTIC de Taină*. Aşa, dându-le la toate FORMA ICONICĂ, le „opreşti şi le închizi” toate negativurile în ICONIC şi aşa Sacralizezi Lumea. Chiar şi celor răi, dă-le ICONICUL şi vei observa cum parcă toate se schimbă în jurul tău. Acestea sunt Primele Virtuţi HRISTO-ICONICE pe care trebuie să le faci. Şi tu Personal, Zilnic, Stai un timp în Gest de Închinare ICONICĂ, cu toată Fiinţa ta.

Atenţie, Mintea şi Simţirea să fie *„tăcute şi pasive”,* tu să Conştientizezi doar VIUL ICONIC HRISTIC în care Intri. *Atenţia să nu fie „de la tine spre ICONIC”, ci de la ICONIC spre tine*. Să nu-ţi creezi impresia că tu „Priveşti” spre ICONICUL HRISTIC, *ci că ICONICUL te „Priveşte” pe tine*. Aşa, tu vei fi în Isihie adevărată. Dacă te concentrezi şi te forţezi să Priveşti tu spre Iconic faci Activ propriu, ceea ce te scoate din Pasivul Isihast. *Aşa, lasă-te tu „Privit” de OCHIUL HRISTIC cel Plin de IUBIRE, faţă de care tu doar te Închini*. De asemenea, la orice mişcare ICONICĂ *să ai Impresia că HRISTO-FORMA este cea care Activează,* nu tu cu Mintea sau Simţirea.

Când faci Închinăciunile sau Metaniile, *Atenţia să nu fie pe mişcările respective, ci pe ICONICUL-FORMĂ* de Închinare. Să *Percepi tot mai mult FORMA ICONICĂ în care tu te Personalizezi ca Asemănare de ICONIC* HRISTIC. Neofit Pustnicul nu admite concentrarea pe Organele Corpului. Chiar dacă ridici Mâinile în Sus sau le duci la Piept, aceste Gesturi să fie *în Impresia pe FORMA ICONICĂ în care Intră Organele respective*.

Multe mistici fac un fel de „mistificare pe organe", ceea ce nu se admite în Isihasm. *Să Percepi FORMA de Închinare este Prima Percepere a ICONICULUI Isihast în Specificul Neofitian*. Să o simţi până în măduva oaselor şi să o Cultivi în orice mişcare. Filocalic, este Pronunţarea NUMELUI lui IISUS care cere Activ Propriu, efort de Minte şi Voinţă. Neofit scuteşte pe începători de acest efort, de care sunt capabili foarte puţini. Gestul ICONIC se face mai uşor. Ca Practică, poţi să alternezi ambele modalităţi. ICONICUL de Pronunţare Cheamă DIVINUL să Intre în tine, în Inima ta. ICONICUL de Gest al lui Neofit este o Intrare a ta în ICONIC. Neofit zice: „*Aruncă-te în Braţele lui HRISTOS, pentru că El nu te va respinge*. Dacă Îl *Chemi, din cauza păcatelor poate întârzia* să Vină, trebuind o Curăţire mai înainte. Aşa, tot Aruncarea directă în Braţele Lui este de preferat".

FORMĂ

(Model de Înfăţişare a unui Conţinut;
Expresia Interiorului într-un Exterior de Asemănare)

Mistica FORMEI este de mare importanţă în Practică. Anticii erau foarte superstiţioşi faţă de orice Formă, considerând că poate produce efecte imprevizibile. Scrierile primare erau în Forme (ideograme). Se zice că primii Oameni Gândeau

în Forme. Copiii gândesc asemenea. Forma se consideră a fi Expresia Structurării Conţinutului. Dar însăşi Structurarea trebuie să fie tot pe „nişte forme”. Orice Structură este o „formă de Interior”. Ideile Arhetipale Platoniciene sunt considerate „Formele ultime” ale Gândirii. De aici Mistica CHIPULUI. Creştinismul, însă, deosebeşte CHIPUL ca Esenţă în Sine de Forma ca Distincţie a CHIPULUI, ca PERSOANĂ. Aşa, Conţinutul ca Esenţă are deja Forma în sine ca CHIP, iar prin Distincţie Forma se face ARĂTAREA CHIPULUI-Esenţei.

Ca Ontologie, Conţinutul este fără Formă şi apoi ia şi Formă sau Forma se umple treptat de Conţinut? Se zice că doar prin Structurare de Sine Conţinutul ia şi Formă. Dar pe ce bază se face Structurarea? Trebuie tot o „Formă” prin care Conţinutul să se Structureze. Noi, Creaţia, suntem prin Esenţă Forme Create. Sunt Forme Spirituale şi Corporale, ca şi Forme Mentale, Sonore, energetice, Sentimentale, senzitive etc.

Neofit Pustnicul vorbeşte de o Logică Trinitară, ca Supraformă, Formă şi Conţinut. *Supraforma este CHIPULEsenţa DUMNEZEIREA în Sine, din care ies deodată şi în Egalitate Conţinutul-Natura-FIREA şi FORMA-DistincţiaPERSOANA*. Aşa, *Originea este Supraforma* din care Se Naşte Forma şi Purcede Conţinutul; Forma şi Conţinutul nu se determină reciproc, ci sunt în Originea Supraformei.

Aşa se *consideră*:

– *Suprasubstanţa ca Supraformă;*

– *Conţinutul ca Substanţă şi*

– *Forma ca Substanţializare,* CHIPUL, Firea şi PERSOANA ca TRIFIINŢIALITATE de Sine a FIINŢEI în Sine.

De menţionat este faptul că, în Revelaţia Creştină, *Relaţia nu este niciodată între Conţinuturi, ci între FORMELE în*

care Subzistă Supraforma şi Conţinutul. De aceea, FORMA este VIUL EXISTENŢIAL al Realităţii. DUMNEZEUL Biblic Creează Forme, nu Conţinuturi, acestea fiind în Formele respective. El Creează Forma de Cer şi Pământ, de Apă şi Uscat, de Lumină, de Zi şi Noapte, Forme Vegetale şi Animale, până la Forma de Om.

Păcatul aduce „ruperea" de Supraformă şi, aşa, Forma şi Conţinutul se contrariază şi se fac distructive până la „moarte". Forma Vie este proba că este Supraformă. În Creştinism, Mistica este astfel între Forme Vii, şi nu între Conţinuturi care se fac Forme. VIUL-FORMA ICONICĂ de care vorbeşte Pustnicul Neofit este tocmai această Relaţie INTER-FIINŢIALĂ, dar nu INTRA-FIINŢIALĂ. Noi, *Creaţia, nu putem Intra în FIINŢA lui DUMNEZEU, dar putem Comunica real cu PERSOANA-FORMA VIE* a FIINŢEI.

GESTUL

(Act de Exprimare într-o Anume Formă-Semnificaţie, ca poziţie, ca orientare sau ca distincţie)

În sens Creştin, Gestul este legat de Ritualul Cultic Liturgic. Este numit „Slujire Cuvântătoare", „mişcare înţelegătoare". *Gestul are dublă încărcătură, o Semnificaţie a celui ce-l face şi o Orientare faţă de Cineva*. Aşa, Gestul este mai mult decât Cuvânt sau Sentiment, *este şi Purtătorul* acestora. Gestul este Legat direct de Formă (vezi art. FORMA).

Dar Gestul este o Comunicare Vie de Formă, de aceea *este Activul Formei*. De aici Puterea Gestului din Ritualul Cultic. Orice Gest este un Potenţial de Activuri şi un declanşator de Activuri. Gestul este „*Forma care Formează*". Dacă

DIVINUL este Chemat prin Cuvintele Sacre, *prin Gest se Aduce PREZENŢA* Sa. Tendinţele „anti-ritualice" ale multor mistici fac o „rupere" a Formei-Chip de Gest-Viul Formei. Aşa, se opresc doar la Semnificaţia mentală şi expresivă.

Reducerea la Cuvânt şi la Gând a Gestului Formei a adus şi în mistică schimbări. Şi Filocalicii, ca Mistică a Minţii, fac din Cuvânt Gest de Adresare, prin Pronunţarea NUMELUI lui IISUS. Neofit Pustnicul însă păstrează şi Forma DIVINULUI din Gest. A rosti numai Cuvântul este o auto-exprimare doar de încărcătură proprie. *Neofit vrea în Gest şi Încărcătura Prezenţei DIVINULUI, ca ÎNTÂLNIRE şi chiar ca UNIRE*. Acest Gest este Specificul său Carpatin.

În Gestul Mistic Isihast al Pustnicului este direct *Dialog reciproc, nu doar din direcţia ta* ca o Adresare spre un DIVIN ne-„fixat" într-o Formă. *Neofit „Fixează" DIVINUL în Forma Gestului, acolo unde te fixezi totodată şi pe tine, şi aşa Gestul se face o UNIRE*.

Gestul trebuie *să aibă o Dublă Substanţialitate: o Adresare faţă de Cineva şi o Anume Formă de Comunicabilitate*. Doar prin Cuvânt, este *o Exprimare de Gest unilaterală, numai din partea ta* ca Substanţă-Conştiinţă, ca Adresare proprie şi ca încercare de Comunicabilitate. Gestul lui Neofit trebuie să fie deodată din partea ta şi a DIVINULUI, în UNIRE şi Conlucrare. Iar în această UNIRE tu eşti cel Pasiv şi DIVINUL Cel ACTIV.

Ca *Practică, tu faci Gestul de Adresare Propriu şi apoi te laşi Pasiv sub ACTIVUL de ADRESARE pe care îl face ICONICUL HRISTIC faţă de tine*. La Neofit, Gestul Mistic este în această Dublă Încărcătură.

TREIME (2)

Trebuie să ajungem şi la ICONICUL de PERSOANĂ al FIINŢEI DUMNEZEIEŞTI. Dar PERSOANA este în Legătură directă cu TREIMEA FIINŢEI în Sine. Ca Revelaţie Creştină, Categoria de FIINŢĂ este în Reperele unei ÎNTREITE FIINŢIALITĂŢI în Sine.[18] *Neofit Pustnicul foloseşte termenul de TRIFIINŢIALITATE*.[19] FIINŢA Creştină *are în Sine şi o FIINŢIALITATE* care apoi se transpune ca „Fiinduri şi fiinţări" despre care vorbesc filosofii. Fiinţa de Esenţă singulară a filosofiilor nu poate avea în Sine şi o FIINŢIALITATE, ci doar „fiinţări" în „afara" Fiinţei.

TREIMEA Revelaţiei Creştine are şi o FIINŢIALITATE INTRAFIINŢIALĂ pe care Sfinţii Părinţi Răsăriteni o încadrează în Reperele: Esenţă, Natură şi Distincţie. Esenţa este DUMNEZEIREA, Natura este FIREA DIVINĂ şi Distincţia este TREIMEA de PERSOANE. Teologia apuseană, având reminiscenţe filosofice, pune Esenţa mai întâi şi apoi Distincţia TREIMICĂ. *Părinţii Răsăriteni susţin că Esenţa şi Natura nu sunt niciodată fără Distincţie, ba mai mult, în Distincţie Subzistă Esenţa şi Natura*. Aşa, *în PERSOANĂ este DUMNEZEIREA* şi niciodată „separată" de ea. Acest PERSONALISM FIINŢIAL este nota specifică a Teologiei Răsăritene.[20]

Ca Mistică Isihastă, CHIPUL de Taină al TREIMII FIINŢIALE DIVINE este de bază. *Toate Trăirile Mistice se Identifică în acest CHIP* şi fără acesta nu este posibilă *Personalizarea pe care trebuie să o facă Chipul Fiinţial de Creaţie*.

---

[18] Vladimir Lossky, *Vederea Lui Dumnezeu*, Ed. Deisis, 1995.
[19] Ghelasie Gheorghe, *Mystagogia Icoanei*, Ed. Conphys, 1995.
[20] Pr. Prof. Ion Bria, *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, la cap. „Persoana".

Aşa, nu de dragul speculaţiei se vorbeşte de această Taină mai presus de Grăire, ci din *necesitatea de Raportare la Fiinţa noastră, Raportare fără de care aceasta din urmă nu-şi poate Identifica propriul Chip* de Creaţie. Noi suntem Creaţi după „CHIPUL lui DUMNEZEU” şi prin El ne Identificăm.

Ce este CHIPUL Lui DUMNEZEU din noi? Neofit Pustnicul susţine că CHIPUL DIVIN din noi *este CHIPUL de PERSOANĂ FIINŢIALĂ*. Unii zic că este un fel de Scânteie Divină, alţii că este un „Principiu Spiritual” din Adâncul Minţii-Spiritualul nostru, Raţionalul care este cu Rădăcini în RAŢIONALUL DIVIN şi totodată transpus într-un Raţional Creat. Neofit *vede Înrudirea noastră cu DIVINUL prin CHIPUL Global de FIINŢĂ PERSONALĂ, care apoi are Componentele* de Spiritual şi de Vital. Neofit are o asemănare de viziune cu cea a Sfântului Grigorie Palama care Revelează DUMNEZEIREA ca FIINŢĂ şi Energiile sale HARICE. *Neofit, însă, vorbeşte de un INTRAFIINŢIAL de prim Plan care apoi se Transpune în Energiile HARICE*.

La Sfântul Grigorie Palama, CHIPUL FIINŢIAL *nu se Vede prin El Însuşi, ci doar prin Atributele şi Însuşirile HARICE, FIINŢA rămânând în permanenţă „acoperită-umbrită”* de HAR. Apofatismul Sfântului Dionisie este aplicat cu stricteţe, în Sine FIINŢA fiind considerată mai „presus” de Nume şi de Chip. Aşa, Însăşi PERSOANA DIVINĂ este mai mult o PERSONALIZARE prin HAR. *Neofit este de un PERSONALISM „exagerat”*, cum îl învinuiesc unii. El *pune HARUL în „umbra” PERSOANEI, considerând PERSOANA ca Evidenţă şi HARUL ca „acoperit” de PERSOANĂ (*Vezi HARUL).

Acest Neofit, ca Teologic în Sine, insistă în primul rând *pe un CHIP Ontologic de PERSOANĂ, ca ORIGINE a Însăşi FIINŢEI*. Schematic, TRIFIINŢIALUL FIINŢEI este:

Esenţă-DUMNEZEIRE;
Natură-FIINŢĂ;
Distincţie PERSOANĂ(E).

Neofit consideră:
DUMNEZEIREA ca TEO-CHIP;
FIINŢA ca TEO-FIRE;
PERSOANA ca TEO-PERSOANĂ.

Mai mult, consideră:
TEO-CHIPUL ca PATERNITATEA;
TEO-FIREA ca PERSONALITATEA;
TEO-PERSOANA ca TEO-TATĂL.

Şi TEO-TATĂL, cu DUMNEZEIREA Totală în Sine, Distinge TREIMEA DUMNEZEIRII de Sine. Aşa, *Neofit exclude „impersonalismul" Esenţei ca DUMNEZEIRE nedefinită, dându-i tocmai CHIPUL PATERNITĂŢII,* aşa cum FIRII-FIINŢEI îi dă PERSONALITATEA CHIPULUI. Anticii au insuficienţa că pornesc de la o Divinitate „fără" Chip, impersonală, care apoi ia Chip aşa-zis Personal, dar care astfel nu mai este FIINŢIAL, ci „de fiinţare".

Ca să fie un Real INTRAFIINŢIAL, trebuie să fie O FIINŢIALITATE cu CHIP chiar în Esenţă. Aşa, CHIPUL PATERNITĂŢII ca CHIP-Esenţă face *ca PERSOANA TATĂL să fie REPREZENTAREA FIINŢIALĂ a Esenţei*. DUMNEZEIREA nu mai este „separată" de Distincţia Sa, PERSOANA, fiind CHIP de Esenţă al Însăşi PERSOANEI. *CHIPUL, FIINŢA şi PERSOANA sunt într-un TRIFIINŢIAL Indistinct şi totodată Distinct, fără să fie „Altceva"*.

Astfel, PERSOANA nu mai este o „prefacere" dintr-o Divinitate impersonală, ci este Însăşi Esenţa care Se Distinge. PERSOANA este TEO-FORMA TEO-CONŢINUTULUI.

Este un ARHECHIP de PERSOANĂ în sine, ca PERSOANA TATĂL DUMNEZEU, Cel Nenăscut, care Naşte pe FIUL şi Purcede pe SFÂNTUL DUH, fără vreun „gol” de Continuitate. La filosofii antici este „golul” dintre Divinitatea simplă şi Treimea Sa. PERSOANA, în sens Creştin, este cea care Reprezintă şi Identifică DIVINITATEA.

PATERNITATEA ICON;
PERSONALITATEA ICONARE;
TEO-TATĂL ICONIC.

PRACTICA (5)

Mulţi folosesc ca pe o „formulă” aşa-zisa „Rugăciune a Minţii în Inimă”, de unde se crede că Practica Isihastă este „exersarea Minţii”. Ce este Mintea, se spune prea puţin. Se consideră a fi o „sumă de idei, gânduri, reprezentări şi imagini, memorii legate de obiecte şi de simţuri, tot bagajul subconştientului”. Isihia ar fi atunci găsirea Liniştii în această „junglă” proprie.

Şi unde este Scăparea? În Inimă, unde este PECETEA CHIPULUI lui DUMNEZEU şi unde este astfel şi PREZENŢA Sa. Şi prin Rugăciunea NUMELUI lui IISUS Activezi PREZENŢA DIVINĂ. Mintea să o ţii „trează” prin Pronunţarea NUMELUI şi în rest să „opreşti” tot conţinutul mental să se manifeste. Cu Sabia NUMELUI lui IISUS taie orice gând, imagine, amintire. Unii, însă, nu pot face Concentrarea Minţii, nu pot opri „fluxul” Mental, şi de aceea folosesc nişte Supraimagini „tolerate”. Aşa este „Scara”. O Scară pe care coboară-curge din Cap tot conţinutul Mental, până jos în Inimă, unde este PREZENŢA DIVINĂ şi unde toate „se topesc-ard”.

Repetarea NUMELUI lui IISUS este fondul de Conştiinţă pe care se face aceasta. Şi aşa apare o „liniştire" a Minţii. Alţii folosesc CRUCEA, la baza ei curgând de asemenea tot bagajul Mental, unde se dizolvă. Se mai foloseşte şi LUMINA DIVINĂ, în care, la fel, se topesc toate ale Minţii. Cei mai intelectuali folosesc şi simboluri mai largi, ca „Neclintirea Minţii ca a unui Munte", sau ca o Pasăre ce zboară pe deasupra a toate. Alţii fac un fel de „terapie-isihastă", fără nimic religios.

Toate aceste aşa-zise metode şi tehnici, psihice sau fizice, au nevoie însă de controlul unui Duhovnic, ca să nu se cadă în „magia auto-mentalizării" care dă acea „auto-hipnoză" de neadmis în Creştinism. *Neofit Pustnicul are Specificul net al unui ACTIV „ieşit" din Propriul Mental,* ca să se evite orice eroare. În locul Pronunţării NUMELUI lui IISUS, el foloseşte GESTUL în Faţa ICONICULUI PREZENŢEI PERSOANEI lui IISUS. În locul Inimii, el foloseşte însuşi Gestul ICONIC.

Mare atenţie la accepţiunea pe care o dă Neofit Gestului ICONIC. Acest Gest este Dublu Gest, al tău Faţă de DIVIN şi al DIVINULUI HRISTIC faţă de tine. Mai mult, Gestul să nu-l faci doar cu Mintea, ci cu toată Fiinţa ta în care Mintea este doar factorul de Auto-conştiinţă. *„Aruncă-te" la Picioarele lui IISUS, şi în acest Gest ICONIC stai cât poţi de mult.*

EL, IISUS, nu te va respinge, şi va face un ACT faţă de tine. Lasă-te sub Acţiunea acestui ACT HRISTIC. Nu-ţi imagina cum Lucrează acest ACT, ci tu doar „acceptă-l" şi Deschide-te total. Conştiinţa ta să fie a Întregii Fiinţe, nu doar o concentrare de Minte, o „Conştiinţă în Gest ICONIC" şi atât. Nu te Identifica în Propria Conştiinţă, ci în Supraconştiinţa ICONICULUI HRISTIC. Aşa, tu intri în FORMA ICONICULUI HRISTIC şi te Personalizezi HRISTO-FORM. În acest ICONIC, lasă să „curgă" tot conţinutul tău Fiinţial, nu numai Mental, ci şi Sufletesc şi Trupesc, ca să se Purifice

în ICONICUL HRISTIC. Poţi Pronunţa uneori şi NUMELE DOMNULUI IISUS, dacă îţi intensifică Conştiinţa Gestului ICONIC.

Tot secretul Specificului Neofitian este ACTIVUL Conştient al Gestului; în Activul Gestului, nu în Activul tău de Minte sau de Sentiment, nu admite nimic Mental sau Sentimental, păstrează doar Conştiinţa Integrală a Gestului tău şi al ACTIVULUI ICONIC Care ACŢIONEAZĂ asupra ta.

Acest *Specific nu este „altceva", ci acelaşi Filocalic, dar în altă „Manieră"* de Acţiune. Neofit *face din Gest Locul Inimii, locul Minţii, Locul Fiinţei proprii, Locul PREZENŢEI lui IISUS,* Locul ICONIC, Locul de Întâlnire şi UNIRE. Dacă faci ICONAREA în Proprie Fiinţialitate (ca Inimă sau ca Minte), *este riscul să cazi în „auto-iconare"* şi de aceea *Neofit „Scoate" Activul Mistic într-un „Loc dintre FIINŢA Lui DUMNEZEU şi Fiinţa de Creaţie" – „Locul Gestului ICONIC".*

În acest „Loc de Taină", PERSOANA FIINŢIALĂ a DOMNULUI IISUS poate să Se ARATE fără să se intre în FIINŢA DIVINĂ inaccesibilă şi fără ca Fiinţa Creată să se amestece cu DIVINUL. Filocalicii vorbesc de „Locul de HAR". Aici, la Neofit, „Locul ICONIC" este mai întâi „Locul CHIPULUI HRISTIC" care apoi aduce şi HARUL.

Ca Practică, dacă mergi pe Specificul lui Neofit, *dă mare importanţă Gestului ICONIC şi nu te grăbi să treci la cine ştie ce alte „modalităţi miraculoase".* Trăirea Gestului ICONO-HRISTIC este aşa de Adâncă şi de Vastă, încât nu-ţi ajunge toată Viaţa. Povestesc Ucenicii Pustnicului Neofit că mulţi ajung Sfinţi doar prin Practicarea acestui Gest ICONIC.[21]

---

[21] Vezi *Practica Isihastă*, vol I.

De fapt, Specificul Neofitian are *Trei Trepte*:

1. – Gestul ICONIC, Creşterea în Asemănarea HRISTICĂ (purificarea);

2. – UNIREA în EUHARISTIA Liturgică HRISTICĂ (Iluminarea);

3. *– Înălţarea la TATĂL-Îndumnezeirea în ICONICUL PERSOANEI SFÂNTULUI DUH* (Înveşnicirea Vieţii de Creaţie).

CREAŢIA (1)

(gr.K*tisis*-K*tisma*; lat. C*reatio* – facere, zidire)

DUMNEZEU CREATORUL şi Creaţia Sa Sunt Două Realităţi net deosebite şi distincte. DUMNEZEU TATĂL Atotţiitorul, prin CUVÂNTUL Său şi înfăptuirea SFÂNTULUI DUH, a Creat Cerul şi Pământul. ACTUL Creaţiei este al SFINTEI TREIMI DUMNEZEIEŞTI. Moise face o Relatare a Facerii Lumii în limbaj şi viziune, ţinând cont şi de Spiritualitatea Vremii sale. Şi Sfântul Vasile cel Mare, în cartea sa „*Hexaimeron, cele Şase Zile ale Facerii*”, spune că expunerea sa este în termenii timpului său. Totuşi, relatarea Biblică *Revelează câteva Adevăruri de bază, valide indiferent de modalitatea de exprimare*. În primul rând, *doar DUMNEZEUL PERSONAL a Creat Lumea,* fără „zei şi zeiţe”, aşa cum considera mitologia cosmogonică şi cosmologică antică. Se consideră că Actul Creaţiei este în Două Faze:

– *Actul Creator* în Sine, prin care DUMNEZEU Atotţiitorul „Cheamă la Fiinţă cele ce nu au fost” (Rom. 4, 17);

– *Creaţia propriu-zisă*[22], „toată Făptura Lui DUMNEZEU” (I Tim. 4, 4), Cosmosul ca atare.

---

[22] Pr. I. Bria, *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, art. „Creaţia”.

Cum Creează DUMNEZEU este dincolo de conceperea noastră. EL Creează prin VOINŢA Sa, prin PUTEREA Sa, prin ÎNŢELEPCIUNEA Sa. Biblic, Lumea este Creată din „nimic”, adică nu a fost o „materie preexistentă” pe care DUMNEZEU doar o preface.

Întreaga SFÂNTĂ TREIME este PREZENTĂ în ACTUL Creator. FIUL dă Conceperea de Model, TATĂL îi dă Fiinţialitate (El fiind Dătătorul de Fiinţă), SFÂNTUL DUH Înfăptuieşte. Deşi Revelaţia Creştină consideră în Egalitate Deplină PREZENŢA SFINTEI TREIMI DIVINE în Creaţie, CHIPUL *FIULUI lui DUMNEZEU este în Atenţie, ca Cel ce ASUMĂ Direct şi PERSONAL Opera Creaţiei*. „Prin El toate s-au făcut”[23].

Neofit Pustnicul, pe care noi îl evidenţiem, este un „*Hristolog exagerat*” *şi în privinţa Creaţiei*. Aşa, el vorbeşte de o Implicare deosebită a FIULUI nu *atât în Actul Creaţiei, care este al TREIMII, cât în Fiinţialitatea Creaţiei*. DUMNEZEIREA în Sine este TOTUL Absolut şi nu mai are nevoie să mai fie şi „altceva”, că „în El sunt toate cele ce sunt şi ar mai putea să fie”. *Aici este „Iniţiativa” Directă a FIULUI, aceea că totuşi Concepe „un altceva ce este Alt-cumva”*. Anticii panteişti consideră Creaţia o „altă stare” a Divinului, ea fiind de fapt tot Divinul, însă într-o „iluzie de creaţie”.

În sens Creştin DIVINUL Creează, Real şi faptic, şi o Fiinţialitate Creată în *care FIUL DUMNEZEIESC îşi ASUMĂ Direct „Rolul de Altcumva”*. Filosofii antici susţin că nu poate fi o „creaţie” *dacă Divinul nu se implică în ea,* pentru că Absolutul ar „dizolva-o” imediat. De aceea zic că Divinul îşi Asumă „iluzia unui alt-cumva” care în fond nu este nimic, ci o iluzie căreia, însă, Divinul implicat îi dă „o aparentă realitate”

---

[23] Ioan 1, 1-3.

care durează atât timp cât Divinul rămâne în aceasta, dispărând imediat ce El se retrage. Deci, *condiţia Implicării DIVINULUI în Creaţie este indispensabilă*. În sens Creştin, *este „degradant” ca DIVINUL să aibă „iluzie de sine”. Aşa, El Creează în mod Real o Fiinţialitate de Creaţie*, în care însă Se Implică Direct şi PERSONAL FIUL DUMNEZEIESC. Pentru Neofit, TATĂL DUMNEZEU este SUVERANUL Suprem care „aprobă şi controlează”, adică BINECUVÂNTEAZĂ ASUMAREA FIULUI.

Astfel, Neofit *vede Creaţia ca „Taină a FIULUI lui DUMNEZEU*” care, în Răspunsul Său Faţă de TATĂL, Concepe şi un „Chip de Fiu de Creaţie” ce nu poate exista dacă nu îl ASUMĂ Direct în CHIPUL Său de FIU DIVIN, *ca „Totodată FIU DIVIN şi Fiu de Creaţie*”, *în Îngemănare, fără amestecare*. De aici, Creaţia este în Esenţă CHIPUL FIULUI şi *are în Sine ASEMĂNAREA FIINŢIALITĂŢII FIULUI*. Acest *HRISTOLOGIC Absolut* al Creaţiei este Specificul Pustnicului Neofit. Şi *această Taină a ÎNTRUPĂRII FIULUI şi într-un Chip* de Fiu de Creaţie, TATĂL o Primeşte şi o BINECUVÂNTEAZĂ şi îi DĂRUIEŞTE Fiinţialitatea de Existenţă, ca Cel ce este Originea oricărei Fiinţialităţi. Creaţia are, asfel, Caracterul PERSONALITĂŢII FIULUI, în care „Sunt toate ale TATĂLUI”.

– PĂRINTE, Eu sunt FIUL Tău Absolut,
Şi iată-mă tot Eu
Şi ca Fiu de Creaţie.
Eu Te am în Mine pe Tine
Şi în Chipul de Fiu de Creaţie
Eu Te Rememorez pe Tine,
Ale Tale dintru ale Tale
Fiind tot ce poate să Fie.

Şi TATĂL BINECUVÂNTEAZĂ,
Şi Creaţia se Fiinţează[24].

De aceea, *ca Practică Isihastă, PERSOANA FIULUI este Accesibilitatea noastră faţă de DUMNEZEIRE şi în ICONICUL Său noi trebuie să ne Prefacem,* ca să fim Asemănare de FIU al Lui DUMNEZEU.

LOGOS (1)

(gr. *Logos*; lat. *Verbum* – Cuvântul Divin Creator)

LOGOSUL DIVIN este un Nume folosit cu predilecţie de Sfântul Evanghelist Ioan. El este UNA cu FIUL lui DUMNEZEU „prin care toate S-au făcut”. LOGOSUL Veşnic Se Întrupează în Lume, şi aşa Lumea se poate Naşte. Sfinţii Părinţi ai primelor Veacuri Creştine îl Identifică în Raţiunile Divine care au Creat şi stau la baza tuturor lucrurilor. Noţiunea de LOGOS este cunoscută de filosofie încă înainte de Creştinism, dar în Creştinism Se Descoperă Adevărata FAŢĂ a LOGOSULUI DIVIN. În primul rând, LOGOSUL este PERSOANA de FIU din SFÂNTA TREIME FIINŢIALĂ, „Dincolo” de toate Chipurile Lumii.

Sfântul Maxim Mărturisitorul şi toţi Sfinţii Părinţi Creştini vorbesc de „Loghii” Preexistenţi în PERSOANA FIULUI care apoi Creează Lumea. *Lumea este o Transpunere în mod Creativ a „LIMBAJULUI-CUVÂNTULUI”* FIULUI PERSONAL DIVIN. Este, astfel, *un CHIP de LOGOS în Sine, un CHIP de LOGOS de Comunicare şi un CHIP de LOGOS ca ÎNTRUPARE*. Toate acestea sunt neamestecate, deodată şi

---

[24] Ia fiinţă sau se în-Fiinţează (n. r.).

nedespărţite. Este PERSOANA LOGOS, CUVÂNTUL Său ca PREZENŢĂ de Comunicare şi LOGOSUL HRISTIC, de ASUMARE a Întregii Fiinţialităţi de Creaţie. De aici, Specificul lui Neofit care consideră că LOGOSUL DIVIN în Sine face *mai multe „moduri” de ÎNTRUPARE*. Aşa este *ÎNTRUPAREA ARHECHIPALĂ în Chipul de Creaţie; ÎNTRUPAREA CUVINTELOR LOGOS în Făpturile Create, ca aşa-zisele Raţiuni DIVINE ale Creaţiei; şi ÎNTRUPAREA Deplină ca PERSOANA HRISTICĂ propriu-zisă, de DUMNEZEU-Făptură şi de Făptură-DUMNEZEU*.

Neofit vorbeşte *de un ARHECHIP al Creaţiei,* de un Hexaimeron al Facerii Lumii, de *un Hexaimeron EUHARISTIC* şi *de un Supra-Hexaimeron în Veşnicie,* ca Îndumnezeire în ICONICUL SFÂNTULUI DUH. De aici *şi Treptele sale de Practică* Mistică, *a Gestului ICONIC* pentru ARHECHIPAREA HRISTICĂ; *a UNIRII EUHARISTICE după ARHECHIPARE*; şi *a Vieţii DIVINE* în care Creaţia poate Intra prin HARUL ce Împărtăşeşte Dincolo de Creaţie Însuşi DIVINUL, ca *ÎMPĂRĂŢIE A CERULUI.*

PRACTICA (6)

De la Gestul ICONIC făcut în momente de Liniştire, ca „*Rugăciune Gestică*”, *treci la extinderea ICONICULUI în toate mişcările*. Aici este mobilul Virtuţilor HRISTICE în Specificul lui Neofit Carpatinul. Orice Virtute este o ICONOFORMĂ HRISTICĂ. Să deosebeşti Gestul Fix pe care-L faci în Rugăciunea ICONICĂ din Faţa ICOANEI MAICII DOMNULUI de Gestul Activ pe care-1 faci în Viaţa obişnuită.

Filocalic, se recomandă Pronunţarea cât mai deasă a Rugăciunii Scurte, „DOAMNE IISUSE, miluieşte-mă”. Neofit,

ştiind că nu toţi pot face Concentrare de Minte şi mai ales că eşti ocupat cu treburile cotidiene, *indică „Repetarea Gestului ICONIC” care nu cere efort de Minte, ci doar o „amintire de mişcare”*.

Aşa, obişnuieşte-te să începi orice lucru cu un Gest discret de Plecăciune-Închinare, ca Aplecare uşoară şi neobservabilă. Cu orice te întâlneşti, faţă de orice vezi, fă acest Gest. Şi când Vorbeşti, orice Vorbă să aibă „Forma ICONICĂ”, adică să fie smerită, plăcută şi nevătămătoare, iertătoare. Orice lucrezi cu Mâinile, să fie sub acest Semn Gestic de Închinare şi plecăciune, fără să fie nevoie să faci Semnul Sfintei Cruci. Acesta îl poţi face doar când eşti singur şi la momente mai deosebite.

Să te fereşti să devii acel „ritualist rigid şi fanatic”. Fă Gestul ICONIC lejer şi larg, ţinând cont de împrejurări şi situaţii specifice. Chiar şi Gândurile introdu-le în Forma ICONICĂ de Plecăciune. Vei Gândi smerit, liniştit şi nevătămător. *Practicând Zilnic, Forma ICONICĂ îţi va „intra până în sânge” şi te va ICONIZA HRISTIC*. Aceasta te va Deschide şi mai mult pentru Rugăciunea Gestică pe care o faci în momentele de Linişte, când VIUL ICONIC HRISTIC te va Pătrunde până în Adâncul Fiinţei. Atât de mult să-ţi „placă” Gestul ICONIC, încât să-ţi devină o „Fire Proprie şi Permanentă”.

ARHECHIPUL (CREATOR)

(Gr. *Arche* – izvor, origine primară)

Anticii nu puteau pricepe cum Increatul Divin poate „trece” la creat. Dacă Increatul trece direct în creat, este o „transformare” de Divin în nedivin, ceea ce nu se admite. Care este

atunci „puntea” de trecere? Ei au conceput un fel de „emanaţie energetică” „între” Increat şi creat, ca aşa-zisa „energie Divină Arhetipală” în care sunt Principiile impersonale Divine care apoi, prin încorporare în materie, dau diversitatea lumii ca manifestare din „afara” Divinului (panteismul antic). Dar această manifestare este una „iluzivă, relativă”, în care Divinul face o „auto-conştientizare” de Sine.

Ca Revelaţie Creştină, în primul rând FIINŢA este TREIME de PERSOANE FIINŢIALE care, şi mai mult, au o Strălucire Energetică HARICĂ, tot Necreată. Şi *Creaţia nu este „însăşi” Energia Divinului, ci Creaţia faptică a unui ACT PERSONAL FIINŢIAL tradus totodată ca Lucrare HARICĂ*. HARUL Energetic nu este niciodată „despărţit” de PERSOANA FIINŢIALĂ, din VIUL căreia Iese.

Se pune şi aici, însă, aceeaşi problemă, *cum CONŞTIINŢA Absolută DIVINĂ „trece” la o Conştiinţă de Chip Creat*? Dacă într-adevăr Creează şi o Conştiinţă de Chip Creat în „afară”, Creaţia este doar o „proiecţie” nu a unui ACT de FIINŢĂ, ci tot de energie, ce nu mai are nici o legătură cu FIINŢA. Cum să „introduci” Chipul Creat în CONŞTIINŢA Direct FIINŢIALĂ? Aici au dreptate anticii, spunând că Chipul Creat din „afara” FIINŢEI este „iluziv şi ne-fiinţial”. Revelaţia Creştină susţine că Chipul Creat este Fiinţial de Creaţie, fapt ce denotă că „rădăcinile” Creaţiei sunt în CONŞTIINŢA FIINŢIALĂ a lui DUMNEZEU.

Neofit Pustnicul face aici o „Lărgire Teologică”, pe cât de îndrăzneaţă, pe atât de interesantă, pentru că rezolvă tocmai dilema „Fiinţialităţii Creaţiei”. Taina este *ÎNTRUPAREA FIULUI* lui DUMNEZEU, care este la început *ÎNTRUPARE în Chipul Creaţiei,* iar apoi *Întrupează LOGHII CREATORI în Făpturile Create,* ca să culmineze cu *ÎNTRUPAREA DEPLINĂ, Directă şi PERSONALĂ A LUI HRISTOS*.

Fără această TRIPLĂ ÎNTRUPARE nu se poate înţelege cât de cât nici ACTUL FIINŢIAL PERSONAL DIVIN, nici Fiinţialitatea de Creaţie. LOGOSUL-FIUL PERSONAL FIINŢIAL DIVIN face un *ACT „Excepţional", tocmai de ASUMARE în FIINŢIALITATEA Sa*[25] *şi a unei Fiinţialităţi Create, şi aşa este posibilă o Reală Creaţie.*

LOGOSUL DIVIN FIINŢIAL Creează şi *un Chip de Logos Creat, UNINDU-Se* cu acesta, *făcându-se LOGOSUL Prehristic ca ARHECHIP de ÎNTRUPARE* ce devine tocmai Posibilitatea unei Fiinţialităţi Reale de Creaţie. Neofit Pustnicul face această „Lărgire Teologică" în care *ACTUL de Creaţie este mai întâi la Nivel de FIINŢĂ*, pentru ca apoi să treacă în „afară", ca Înfăptuire propriu-zisă. Şi doar datorită *acestui ACT „Excepţional"* Creaţia primeşte şi ea „*Chip după CHIPUL şi ASEMĂNAREA lui DUMNEZEU*".[26]

CHIPUL de CONŞTIINŢĂ al lui DUMNEZEU este Dincolo de tot ce poate fi Conştiinţă de Creaţie. Şi cum, atunci, „se traduce" şi într-o „Concepere de Creaţie"? Trebuie astfel *ca „Cineva" să aibă „Ambele Conştiinţe" şi totodată să poată să le „traducă"* dintr-o parte în alta, fără să le „absoarbă" una în alta. Acesta este *LOGOSUL Prehristic,* Cel care Creează şi ASUMĂ şi un *Chip-Logos de Creaţie.*

Iconografic, faptul este prefigurat în „Steaua lui David" de pe Templul din Ierusalim. Cele Două Triunghiuri Îngemănate în Sensuri diferite sunt *Prehristicul care avea să se ÎNTRUPEZE ca MESIA*. Neofit Pustnicul este aparent un „HRISTOLOG exagerat", dar considerentele sale, pe cât de îndrăzneţe, pe atât sunt de uimitoare, pentru că *rezolvă*

---

[25] Teologic, se numeşte Enipostaziere-Asumare în Aceeaşi Persoană Hristică şi a Unei Firi şi Unui Chip de creaţie.
[26] Facere l, 26.

„dilema” anticilor filosofi, indicând tocmai „Puntea” dintre Increat şi creat. La antici, Increatul Fiinţial Divin este „complet izolat şi apofatic” faţă de creat, de unde „lipsa” de „Fiinţialitate” a creaţiei, considerându-se că ea este doar o „fiinţare iluzorie”. Anticii au şi ei Memoria unui Demiurg Divin care Modelează şi Orânduieşte lumea. Filosofic, se consideră că „principiile-Ideile în Sine Divine” modelează şi se Încorporează în diversitatea lumii.

Neofit Pustnicul merge mai adânc, *la un MODEL ARHECHIPAL în Sine de Creaţie, care apoi este Transpus Creativ* în diversitatea lumii. Şi acesta este ARHECHIPUL Prehristic, LOGOSUL FIINŢIAL DIVIN Preîntrupat într-un Chip de Logos Creat şi, mai mult, *într-un CHIP de UNIRE, CHIP DIVIN cu Chip creat Deodată şi în Transfigurare Reciprocă. Din acest ARHECHIP Prehristic* apoi, ca *ACT tot PERSONAL, se „Seamănă” CUVINTELE LOGOS CREATOARE* care, prin Energiile HARICE, se fac *LUCRĂTOARE de Facerea Lumii*. Neofit *consideră că ACTUL CREATOR DIVIN trebuie să fie „Ante-Cosmic” (înaintea facerii Cosmosului), ca ARHECHIP de Creaţie, ca apoi prin acesta să se Modeleze* de fapt „Modelele Create”.

Neofit, deşi nu este filosof, face o „Metafizică Mistică” cu adevărat Creştină. Dacă nu ar fi acest ARHECHIP „Între” Increatul DIVIN şi Creat, *ar fi un „gol metafizic”* între DIVIN şi Creaţie, aşa cum spun filosofii antici. Prin LOGOSUL ARHECHIPAL CREATOR, ca Prehristic de ÎNTRUPARE, acest „gol” dispare şi Comunicarea dintre DIVIN şi Creaţie este posibilă, *având „ÎNRUDIREA”* prin acesta.

DUMNEZEU nu Creează mai întâi o „materie primordială”, *ci „Face mai întâi Cerul şi Pământul*[27]*, tocmai CHIPUL*

[27] Facere l, l.

ARHECHIPULUI Prehristic din care, apoi, se face „materia şi diversitatea lumii”. Neofit are o Viziune HRISTOLOGICĂ maximă, chiar de la ACTUL Creaţiei. Creaţia este pe „fondul” HRISTIC, este prin ACTIVUL Direct HRISTIC, este prin CHIPUL HRISTIC de la care se va trece la CHIPUL Eshatologic din Veşnicie, la CHIPUL SFÂNTULUI DUH, ca ÎNĂLŢARE la TATĂL.

PREZENŢA ICONICĂ

Ca Practică, Specificul Pustnicului Neofit este *Gestul Faţă de PREZENŢA ICONICĂ a PERSOANEI lui HRISTOS care Coboară prin Taina ÎNTRUPĂRII* Sale. De unde Îl luăm noi pe HRISTOS Cel ÎNVIAT şi Înălţat la Cer şi *ce este PREZENŢA* Lui? Noi nu ni-L închipuim, ci Îl Conştientizăm că este PREZENT cu adevărat în tot locul, fiind DUMNEZEU Cel Atotprezent.

Din cauza păcatului, noi nu-L mai Vedem şi nu-i mai Percepem PREZENŢA Sa Reală. *Iov,* în Vechiul Testament, răspunde celor ce îl sfătuiau să se lepede de DUMNEZEU că nu poate, deoarece „*Simte în Nările sale SUFLAREA lui DUMNEZEU*”. Sfinţii *Percep cu Adevărat ACEL VIU DIVIN care este PREZENŢA lui DUMNEZEU*. Unii îl Numesc HAR, Energie Necreată DIVINĂ. *Neofit* Pustnicul îl consideră *un VIU FIINŢIAL* care are, într-adevăr, şi HARUL, dar nu se confundă cu acesta. FIINŢA, în sensul Revelaţiei Creştine, *nu* „*iese*” *în* „*afara*” *Sa, dar IESE INTRAFIINŢIAL,* ca Distincţie de PERSOANE TREIMICE. *Şi PERSOANA* are Capacitatea apoi să Iasă real şi faptic *în* „*afara*” *Sa, fără să-şi* „*piardă*” *FIINŢIALITATEA*.

Această *Ieşire a PERSOANEI FIINŢIALE în „Afara" Sa este PREZENŢA,* în accepţiunea lui Neofit. PERSOANA, ca Distincţie de FIINŢĂ în Sine, ca să fie Completă, *are şi o Distincţie peste „hotarele" FIINŢEI, PERSOANA fiind paradoxala Taină a „FORMEI-CUPRINDERII Infinite a Infinitului FIINŢEI.* Aşa, PERSOANA este *„UN AFARĂ INTRAFIINŢIAL"*, ca Distincţie de FIINŢĂ şi *„UN Afară" ca „Peste" FIINŢĂ,* fiind deodată *PURTĂTOARE de INTERIOR de FIINŢĂ şi de EXTERIOR de FIINŢĂ.*

Creştinismul vine cu un *„Metafizic DIVIN şi de EXTERIOR, tot ca DIVIN FIINŢIAL"*, considerând că doar aşa FIINŢA nu este „închisă" în Sine, ci DESCHISĂ şi în Sine şi în Afară de Sine şi „Peste" acestea, ca Energie HARICĂ. FIINŢA DIVINĂ nu este într-un Spaţiu, ci EA ÎNSĂŞI este *Propriul SPAŢIU,* ceea ce *înseamnă şi INTERIOR, şi EXTERIOR „Tot" DIVIN,* iar apoi este „Spaţiul Creat", ca „Loc de Fiinţialitate Creată".

Pentru filosofia antică, enigma cea mai mare este cum Inteligibilul se poate face „materie-corp", considerând până la urmă că, de fapt, se „uneşte dual-contrar". Ca Mistică Isihastă, enigma nu este „Corpul material, ci „Spaţiul Creat" în Absolutul DIVIN care este şi INTERIOR şi EXTERIOR. Şi acest *„Spaţiu Creat" este însăşi „Fiinţialitatea Creată", pentru că „Spaţiul" este „Interiorul Fiinţei ieşit în Exterior. Greşit* se consideră *că întâi este Spaţiul şi apoi „Obiectul"... Spaţiul este Interiorul Obiectului scos în Exterior tot ca Obiect...* Nu există „spaţiu liber" în sine, ci *după căderea în păcat apar „goluri de Fiinţialitate"* care dau impresia de „spaţiu liber". La fel şi Timpul...

Deci, *PREZENŢA PERSOANEI FIINŢIALE DIVINE este tocmai SPAŢIUL DIVIN, ca FIINŢIALITATE DIVINĂ Ieşită în Exterior.* Aşa, *PREZENŢA* nu este energie, mare atenţie, ci

PRELUNGIRE de FIINŢIALITATE peste „Hotarele Sale", din care apoi iese şi o Energie HARICĂ. Neofit distinge cu evidenţă susţinută această deosebire între PREZENŢA ca FIINŢIALITATE de Exterior şi Energia ca Strălucire de PREZENŢĂ. *Prin PREZENŢĂ se COMUNICĂ „Cele" ale FIINŢEI, iar apoi Cele ale PREZENŢEI se Comunică prin Energiile HARICE*. Dacă s-ar Comunica Direct Cele ale FIINŢEI prin Energii, *ar fi o „transformare" de FIINŢĂ în Energii, fapt de neadmis*.

De asemenea, Neofit Pustnicul mai insistă pe Taina „Legăturii" Nedespărţite dintre PERSOANA HRISTICĂ ÎNĂLŢATĂ la Cer şi Trupul său Pământesc în Continuă ASUMARE. HRISTOS Cel Creştin ne-a Lăsat în mod deosebit Taina EUHARISTIEI Liturgice prin care, Permanent şi Continuu, Lumea se Preface şi devine TRUPUL Său, ca ASUMARE şi URCARE a Lumii Pământeşti la Cer. „Eu sunt VIŢA, voi sunteţi Mlădiţele"[28].

Mistica Isihastă a lui Neofit este tocmai Prefacerea a tot ce este Creaţie în TRUPUL lui HRISTOS. Dacă, filosofic şi chiar Teologic, se spune că DUMNEZEU a Creat Lumea pentru ca Spiritul (CHIPUL de DIVIN) să Spiritualizeze „materia" (chipul de creaţie), Neofit vede această finalitate *în Taina „ASUMĂRII Lumii" ca TRUP HRISTIC*. Această Viziune Hristologică a Sensului Lumii este la Neofit a *INTRĂRII Lumii în TRUPUL lui HRISTOS, ceea* ce înseamnă tocmai UNIREA CU DIVINUL fără „anihilarea-absorbirea" Lumii, ci *ca PARTICIPARE a ei la DIVIN*. Şi atunci, PREZENŢA Sa este cu Adevărat Permanentă. *În tot „Locul" unde se CHEAMĂ HRISTOS, EL VINE să ASUME cele de acolo ca TRUP* al Său.

---

[28] Ioan 15, 5.

Filocalicii aleg „Locul cel mai intim" ca fiind Inima. Neofit are Specificul Carpatin de a face mai întâi „*ALTAR*" *în Exterior, care apoi se va Interioriza,* de unde *Specificul de* „*Gest ICONIC*" faţă de Pronunţarea NUMELUI HRISTIC, proprie Filocalicilor. Natura Cosmică nu este o „simplă materie" din care s-a Modelat Lumea, ci este Taina prin care Făpturile Lumii se Întrupează ele însele ca să poată deveni TRUPUL lui HRISTOS. Ce trebuie *menţionat*, ca Specific al lui Neofit, este faptul că *PREZENŢA DIVINĂ este PRELUNGIRE de FIINŢIALITATE ce* are, totodată, şi o Energie HARICĂ, dar Acoperită de ACTIVUL Direct al PREZENŢEI, şi încă o dată *aceasta se* „*Localizează*" *prin facerea unui* „*ALTAR*" *unde se Cheamă ACTIVUL VIU al PREZENŢEI, faţă de care se face apoi Gestul ICONIC*.

PREZENŢA DIVINĂ „*generală şi nelocalizată*" *în mod Special nu este* „*Comunicabilă*". Neofit caută tocmai „Comunicabilul" PREZENŢEI HRISTICE. Filocalicii îl fac prin Pronunţarea NUMELUI lui IISUS, cu Localizarea în Minte şi în Inimă. Neofit consideră un Comunicabil neîndoielnic al PREZENŢEI *în CHIPUL de ALTAR Exterior*, nu Interior, unde poate fi „falsificat de componentele interioare".

De aceea, *ca Practică, Neofit* „*scoate*" *Rugăciunea din Interior în Gestul de Exterior*. În *Exterior poţi ridica direct ALTAR, pe când în Interior trebuie mai întâi să transformi Interiorul în ALTAR, ceea ce este greu şi adesea imposibil...* De aici, necesitatea Templelor, atât în antichitate cât şi în Creştinism, necesitatea *Bisericii, ca LOC în care este o PREZENŢĂ DIVINĂ Directă, fără prefacerile dubioase ale unui* „*interior propriu*".

În aceste „Locuri ICONICE" PREZENŢA DIVINĂ se face un VIU ACTIV care Lucrează şi în care tu te poţi Modela-Iconiza. HRISTOS este în CER, dar DUHUL Său se

EXTINDE până la noi, cei Pământeşti. *Să nu se confunde DUHUL acesta de EXTINDERE A PERSOANEI cu Energia HARICĂ,* aceasta fiind, într-adevăr, dar Acoperită de DUHUL-FIINŢIALITATEA care Iese în Exterior. *DUHUL, ca PREZENŢĂ A PERSOANEI „Dincolo" de ea, are un ACTIV Direct de PERSOANĂ* care este totodată un Activ de HAR, dar, repetăm, HAR ca Energie care Lucrează prin ACTIVUL PREZENŢEI.[29]

Neofit Pustnicul consideră că pe Prima Treaptă a ICONICULUI HRISTIC *trebuie pus accentul asupra ACTIVULUI Direct al ICONICULUI HRISTIC* ce Acoperă HARUL (care există deodată cu acesta), pentru motive Practice, pentru că *Gestul ICONIC este HRISTO-FORMĂ Directă* în care trebuie trecut, după care urmează Transfigurarea HARICĂ. *ICONICUL HRISTIC este VIU de HRISTO-FORMĂ, care este prin „Sine Însăşi". PERSOANA HRISTICĂ are şi ea un VIU Direct şi PERSONAL, deosebit de al Celorlalte PERSOANE* TREIMICE. În acest VIU Direct al lui HRISTOS trebuie să se Intre, mai întâi, ca Practică Isihastă. După ce devii „FORMĂ HRISTICĂ", te vei Îmbrăca şi în Strălucire HARICĂ.

Unii pun accentul pe Activul HARULUI prin care ajungi la FORMA HRISTICĂ. Neofit consideră *că FORMA HRISTICĂ are ea Însăşi un VIU Direct, şi prin acesta se Activează apoi HARUL*. De fapt, Activurile DIVINE sunt întodeauna Deodată şi în Egalitate, dar în Evidenţă printr-o PERSOANĂ TREIMICĂ, care Totodată le are şi pe Celelalte.

---

[29] Vezi la articolele respective ce sunt Duhul şi Harul.

ALTAR (1)

(gr. *Tisiastirion* – Locul Prezenţei Lui Dumnezeu; Jertfelnicul)

ALTARUL ne Arată cum este Religia şi Cultul de manifestare al unui Popor sau al unei Confesiuni. Biblic, ALTARUL este în Originea ACTULUI Creaţiei. „La început, DUMNEZEU (CUVÂNTUL) Creează Cerul şi Pământul”. Neofit Pustnicul *le consideră ARHECHIPURILE de ALTAR, prin care apoi se Modelează Lumea*. FIUL lui DUMNEZEU dă ACTULUI de Creaţie *CHIP de SACRALITATEA TATĂLUI DUMNEZEU, care este Însăşi Originea CHIPULUI de ALTAR* în Sine.

FIUL DUMNEZEIESC, ASUMÂNDU-ŞI Direct şi PERSONAL ACTUL Întregii TREIMI faţă de Creaţie, Se Manifestă în Creaţie în CHIPUL SUPRAMANIFESTĂRII sale INTRAFIINŢIALE, *pe care îl traduce în Chipuri de Creaţie*. Aşa, ALTARUL este în Sine SACRALITATEA Supraîmpărătească Directă a TATĂLUI DUMNEZEU.

FIUL Revarsă în Creaţie CHIPURILE DIVINE, *ca „ÎMPĂRĂŢIE A TATĂLUI*”. Aşa, peste tot, pune mai întâi „Steagul TATĂLUI” care este ALTARUL. Neofit Pustnicul păstrează această Memorie Primordială a Originii în Sine care este TATĂL DUMNEZEU şi pe care *FIUL o REMEMOREAZĂ în toate ACTELE Sale de Creaţie*.

Există încă tradiţia ca, orice ai face, să-i dai mai întâi o „Formă de Sacralitate, de Altar-Închinare”. ALTARUL este SEMNUL de ÎNCHINARE faţă de TATĂL. *FIUL face El Însuşi acest GEST de ÎNCHINARE* DIVINĂ prin CHIPUL de ALTAR-REMEMORARE A SACRALITĂŢII TATĂLUI. Templul antic este o Memorie a ALTARULUI, dar pervertită cu memoriile căderii. Vechiul Testament, cu Cortul Mărturiei

şi Templul din Ierusalim, ne mai oferă câteva noţiuni de CHIP de ALTAR. Aşa, ALTARUL în Sine este SFÂNTA SFINTELOR, unde este „Masa Domnului” (Iez. 41, 22).

În Creştinism este „Sfânta Masă” pe care se ADUCE JERTFA FIULUI care este totodată DĂRUIRE de IUBIRE în Sine şi Dăruire de Iubire de Creaţie, ca Jerfă a Crucii Mântuitoare. Aşa, în Creştinism, *ALTARUL este Dublu, ca SACRALITATEA TATĂLUI în Sine şi SACRALITATEA Jertfei Crucii FIULUI*, de unde Prezenţa Crucii spre răsăritul SFINTEI Mese. Noi insistăm aici pe rolul Mistic al CHIPULUI ALTARULUI.[30]

Ca Practică Specifică a lui Neofit Pustnicul, Gestul ICONIC este tocmai CHIPUL SACRALITĂŢII ALTARULUI, ca un fel de REMEMORARE a acestuia. Neofit pune mare bază, ca *Practică, pe ICONIZAREA Memoriilor noastre* prin ICONICUL HRISTIC. Gestul ICONIC este prima posibilitate.

„*Fă CHIP de ALTAR în orice mişcare a ta şi din toate cele ce le vezi fă CHIP de ALTAR,* unde este PREZENŢA Reală a lui HRISTOS”. Filocalicii fac Inima proprie ALTAR prin Repetarea NUMELUI lui IISUS. Neofit începe din Exterior, ca apoi să ajungă şi la Inima Proprie.

PRACTICA (7)

Persistă în Practica Gestului ICONIC. După cum este greu, Filocalic, să-ţi însuşeşti Pronunţarea Continuă a NUMELUI lui IISUS, aşa şi Gestul ICONIC nu este prins de mulţi. Cere, de asemenea, Trezvia şi Atenţia Întregii Personalităţi

[30] Vom dezvolta această idee în vol. II, *Iconicul Euharistic*.

Fiinţiale. Majoritatea fac şi Gestul tot cu Mintea, sau ca pe o simplă poziţie mecanică. *Trebuie făcut cu toată Fiinţialitatea, Suflet şi Corp, peste Minte şi Inimă*.

Cel mai dificil li se pare multora Conştientizarea „FORMEI ICONICE” a Gestului. Aici *este secretul, de a pricepe FORMA în Sine a ICONICULUI*. La început poţi face Gestul oricum, cu timpul însă vei simţi tu însuţi nevoia să-l adânceşti în Deschiderile sale de Taină. În accepţiunea Pustnicului Neofit, *ALTARUL Închinat DOMNULUI este şi Originea Gestului* ICONIC (vezi art. Altarul). În Adresarea ta către DUMNEZEU, doar făcând „LOC de ALTAR” poţi Primi PREZENŢA DIVINĂ. Acolo *unde faci ALTAR DOMNULUI, acolo Vine şi PREZENŢA* Sa.

Ieşi *cu tot ce este mai Bun în tine şi fă din acestea ALTAR DOMNULUI, cu Gest* de Închinare. În Gest să-ţi fie Întreaga ta Fiinţialitate, ca tot ce ai tu mai Sfânt, din care să Clădeşti DOMNULUI ALTAR de Închinare. Filocalicii fac din NUMELE lui IISUS PREZENŢA Sa, iar din Inimă ALTAR unde să Vină, totodată în Rugăciunea Minţii. *Neofit Pustnicul scoate în Exterior ALTARUL, unde trebuie şi tu să Ieşi, ca o „Depăşire” de proprie Fiinţialitate*.

SACRUL ALTARULUI trebuie să fie „Dincolo” de tine, unde să Îngenuncheze Fiinţialitatea ta. Deci, *sileşte-te să Percepi Taina CHIPULUI de ALTAR al Gestului ICONIC. Este însăşi FORMA ICONICĂ în Sine* pe care trebuie să o Asume Conştiinţa ta. ALTARUL este LOCUL SACRU unde tu faci din „Propriul material” un LOC unde să Vină PREZENŢA DIVINĂ care, astfel, Preface Substanţa ta într-o SACRALITATE DUMNEZEIEASCĂ.

Această *UNIRE de Creaţie cu DIVINUL într-o SACRALITATE Reciprocă este Taina ALTARULUI*. Şi astfel, *făcând din Însuşi Gestul un ALTAR*, prin Gest tu te ÎNTÂLNEŞTI

Real cu DIVINUL HRISTOS. *Conştientizează că Gestul este FORMA ICONICĂ de ALTAR în care şi tu şi HRISTOS sunteţi Prezenţi deodată*. Şi *în acest Gest să ai DĂRUIREA ta* Întreagă, Minte şi Inimă, Suflet şi Corp.

Introdu toată Fiinţa ta în Gestul ICONIC şi te Predă ca „Pietre de ALTAR", unde să vină PREZENŢA DOMNULUI IISUS. În Gestul ICONIC, astfel, tu trebuie să te faci „Trupul ALTARULUI" pe care să-l Închini DOMNULUI şi „peste" tine să faci Gestul ICONIC.

Filocalicii fac „drumul purificării Minţii şi Inimii prin Rugăciunea Neîncetată, ca să se ajungă apoi la SACRALITATEA de ALTAR a Inimii. *Neofit „trece" Direct Fiinţa în ALTAR prin „Scoaterea" ei în Exterior, ca CHIP ICONIC*. Oprirea în tine însuţi cere multă Prefacere, *pe când în Exterior DĂRUIREA şi Închinarea fac Direct Prefacerea în ALTAR a Propriei Fiinţe. Apoi,* ca Extindere, *fă din toate obiectele şi Fiinţele din jur, de asemenea, ALTARE* în care este PREZENŢA Lui HRISTOS.

Nu te grăbi să treci la Treapta următoare până nu Trăieşti cu Adevărat Taina Gestului ICONIC. *Fără Adâncirea şi Deschiderea în Gestul ICONIC,* nu ai acces la Tainele următoare.

ÎNTRUPARE (1)

(gr. *Enanthropesis*; lat. *Incarnatio*; sălăşluirea DIVINULUI în Trup de Creaţie)

Sfântul Maxim Mărturisitorul se întreabă: „Cine poate să ştie cum DUMNEZEU Îşi Asumă şi un Trup de Creaţie şi rămâne tot DUMNEZEU şi Creaţie totodată?"... Revelaţia Creştină este prin excelenţă Taina „ÎNTRUPĂRII lui

DUMNEZEU”. Noi aici menţionăm doar „Faptul” ÎNTRUPĂRII.[31]

În *primul rând, să nu se confunde ÎNTRUPAREA doar cu adoptarea unui Corp material*. Teologic Creştin, FIUL lui DUMNEZEU se ÎNTRUPEAZĂ în Fiinţialitatea de Creaţie, adică în Suflet şi Trup Creat. *ÎNTRUPAREA este astfel ASUMAREA de către NATURA FIINŢIALĂ DIVINĂ şi a „Unei Alte” Naturi Fiinţiale de Creaţie*. Anticii considerau Taina cea mai mare „Întruparea Spiritului în materie”. Neofit *Pustnicul vede marea Taină în ÎNTRUPAREA DIVINULUI în Natura Fiinţială Creată, care este Suflet şi Trup deodată*. În revelaţia Creştină, *nu Spiritul este Taina Lumii, ci Crearea unei Naturi Fiinţiale de Creaţie*.

ÎNTRUPAREA lui HRISTOS este în Natura Integrală de Creaţie, ca ASUMAREA Firii Create, deodată Suflet şi Corp. *Pentru antici, „Încarnarea” Spiritului este doar „Încorporarea” lui în materie,* cu toate consecinţele respective. *În sens Creştin, ÎNTRUPAREA are Destin de Ridicare a Naturii Fiinţiale de Creaţie la Participarea DIVINULUI,* nu la simpla „Îmbrăcare” a Lui în materie. Aşa, ca Practică Isihastă, *să se ştie bine ce sens are ÎNTRUPAREA, fiind mai mult decât asumarea unui Trup material*.

HRANĂ

(gr. *Broma* şi *Trofi* – hrănirea cu o anumită Substanţă pentru menţinerea Vieţii)

Hrana are sens material, Spiritual şi figurativ. „Nu vă îngrijiţi ce veţi mânca”.[32] Este o Mâncare Vie şi una pieritoare.

---

[31] În vol. II, *Iconicul Euharistic,* va fi tratat pe larg.

[32] Matei 6, 25 şi 31.

Mâncărurile „jertfite idolilor” sunt spurcate, pentru că au fost închinate demonilor. Este şi o Mâncare Direct Duhovnicească-Cerească. „Mâncarea Mea este să fac VOIA Celui ce M-a Trimis şi să săvârşesc Lucrul Lui.”[33] Mai este Mâncarea spre „Viaţa Veşnică”.[34] *Hrana ne defineşte pe noi ca „Natură Creată” care trebuie să ne Hrănim permanent din CREATOR,* altfel „murim”.

Ca Practică Isihastă, Hrana trebuie să fie ICONICUL HRISTIC al Corpului. Mai ales noi, cei de astăzi, am pierdut acest fapt, de unde insuficienţele respective. *Mulţi încearcă o Practică Mistică Isihastă fără să aibă ICONICUL Hranei, de unde dificultăţile nenumărate* pe plan biologic. Neofit Pustnicul cere cu stricteţe *respectarea unei Hrane Mistice, altfel nu este nici o şansă de reuşită*. Şi Corpul are o FORMĂ ICONICĂ specifică lui, care trebuie avută în vedere.

PÂINEA (1)

(gr. *Artos*)

Aluatul din făină de Grâu, dospit şi copt. Azima este un Aluat nedospit şi copt rapid. Mai este Pâinea Pustnicească, a Sihaştrilor, tot Aluat, tot dospit, dar uscat la Soare, în condiţiile în care nu sunt posibilităţi de copt. Se mai poate face Pâine şi din Orz, Secară, Porumb, Orez etc. Noi aici consemnăm CHIPUL ICONIC al „Chipului de PÂINE”. Chipul PÂINII este Hrana de Temelie a Vieţii, pe care o Cerem de la DUMNEZEU TATĂL prin Rugăciunea Domnească, „Pâinea noastră cea spre Fiinţă” sau de „cea de toate Zilele”[35].

[33] Ioan 4, 34.
[34] Ioan 6, 27; vom dezvolta pe larg Hrana Euharistică în vol. II.
[35] Matei 6, 11; Luca 11, 3.

Hrana ne defineşte pe noi ca „Natură Creată" care trebuie să ne Hrănim permanent din CREATOR, altfel „murim". În „gol" de DIVIN, noi ne „autoconsumăm" până la distrugere. Încercarea de a „compensa" Hrana din elementele Naturii este relativă şi provizorie. Doar *HRANA DIVINĂ ne Dă şi ne Menţine Viaţa* propriu-zisă. Aici intervine păcatul, cu urmările distrugerii. Şi Concretul HRANEI DIVINE este Chipul PÂINII. În Rai, POMUL VIEŢII era Preînchipuirea acestei HRANE. Mâncarea din „pomul oprit" este tocmai „auto-fagia", mâncarea din propria Natură.

Mistic şi Teologic, *HRANA DIVINĂ este însoţită de acea „SAVOARE DIVINĂ Numită IUBIRE*". „Auto-fagia" este „autoplăcerea propriei substanţe", care se transformă în „desfrâu". De aici importanţa HRANEI în Practicile Mistice, ca REMEMORAREA HRANEI DIVINE peste Memoriile de desfrâu ale „propriei substanţe". *Între DUMNEZEUL CREATOR şi Creaţie este Taina TRUPULUI ICONIC DIVIN, HRANA Vieţii* noastre.

Prin păcat, noi am golit de DIVIN „propriul trup" care, astfel, se „auto-consumă" până la distrugere. Neofit Pustnicul pune mare *bază, astfel, pe HRANA din TRUPUL ICONIC HRISTIC, care este REMEMORAREA HRANEI DIVINE* în Memoriile Create. Şarpele-demon îi momeşte pe Adam şi Eva cu „mâncarea care nu are CHIPUL de DIVIN", ca o „cunoaştere a naturii create" în lipsa DIVINULUI. Aceasta înseamnă tocmai „ruperea" Firii-Naturii Create în două, ca Fire Bună, aşa cum a Creat-o DUMNEZEU, şi ca „fire contrară", care nu mai are Modelul DIVIN. Şi aşa a apărut o „substanţă stricată" care duce la „moarte".

După căderea din Rai, Omul este „scos afară", dându-i-se o „*compensaţie de HRANĂ DIVINĂ*", *ca PÂINE,* care să-i mai menţină Viaţa. „În sudoarea feţei tale îţi vei mânca

Pâinea ta”.[36] Deci, *Chipul Pâinii este „singurul” Chip al HRANEI ce mai păstrează CHIPUL DIVIN în el*. Toate celelate sunt „hrană de umplutură şi de substanţă de creaţie”, fără Legătura directă cu CHIPUL de HRANĂ DIVINĂ. De aici *Chipul SACRU al PÂINII, care nu poate fi înlocuit cu nimic*. Neofit Pustnicul insistă în mod deosebit asupra acestui ICONIC al PÂINII, fără de care Corpul nostru nu poate Reintra în Sacralitatea Firii, aşa cum a Creat-o DUMNEZEU. Aşa, cel ce *Practică Isihasmul nu poate fără Mistica ICONICĂ a PÂINII*. Acest CHIP este chiar mai mult, *este CHIPUL TRUPULUI lui HRISTOS făcut EUHARISTIE*. CHIPUL PÂINII este nu numai Chip de Materie-Corp obişnuit, *ci de TRUP CERESC din care se HRĂNESC şi Îngerii* cei Spirituali. PÂINEA este CHIP de SUPRAHRANĂ, Arhechipul pe care se Modelează orice Hrană. „Dacă nu ai Chipul PÂINII în Hrana ta, orice altceva mănânci este spre moarte, nu spre Viaţă. De aici Memoria adâncă, de a Mânca *orice mâncare cu PÂINE; fără aceasta, parcă mâncarea nu se asimilează ca Viaţă,* ci ca „încărcătură şi explozie”.

CHIPUL PÂINII este traducerea în Substanţialitate a ARHECHIPULUI LOGOSULUI CREATOR Prehristic, ca VIU DIVIN Tradus şi în Viu de Creaţie şi totodată în UNIRE şi ASUMARE Reciprocă. Creaţia, *pe acest ARHECHIP se Structurează ca Fiinţialitate Creată, fără de care nu poate avea „structură”*. Şi Ştiinţa recunoaşte că Legile Naturii au „dincolo” de ele o Suprastructură care le face să fie „legi”. În acest sens este şi *Suprastructura Substanţială a CHIPULUI PÂINII, care Structurează apoi pe Modelul Său Structura de Viaţă* în Corp.[37] Toţi ucenicii Pustnicului Neofit *sunt obli-*

---

[36] Facere 3, 19.

[37] A se vedea, în acest sens, lucrările noastre *Medicina Isihastă*, *Principiile Sacroterapiei Isihaste*, *Hrana Harică*, ed. Col. Isihasm, 1995.

gatoriu Mâncători în primul rând de PÂINE. Şi tradiţia Sfinţilor Părinţi este Postul cu PÂINE şi APĂ. La *Neofit se face şi o adevărată Mistică a CHIPULUI-PÂINII*. Mai mult, Pustnicul Neofit cultivă *o Hrană cu Pâinea Pustnicească, necoaptă,* ca Aluat uscat la aer sau la soare care se *dovedeşte, practic, de o valoare deosebită,* atât ca Hrană, cât şi ca Sacroterapie. Cea mai mare *nenorocire a multora de astăzi este că au uitat acest ARHECHIP al HRANEI cu CHIPUL PÂINII,* introducând „bucătăria hranei căderii". Cel ce Practică Isihasmul după Specificul Lui Neofit trebuie *să-şi Restructureze Corpul după Supra-structura ICONICĂ a CHIPULUI PÂINII*.

CHIPUL PÂINII este prin excelenţă ICONICUL Lui HRISTOS care se „Face TRUP" pentru a ne Da nouă Viaţă.[38] CUVÂNTUL Său EVANGHELIC este PÂINEA pentru Suflet şi Pâinea de Grâu este pentru Corp, iar mai presus de acestea este TRUPUL-PÂINEA EUHARISTIE care le UNEŞTE şi le RIDICĂ la CHIPUL Cosmic CERESC. „CUVINTELE pe care vi le-am spus sunt DUH şi sunt VIAŢĂ".[39]

Se consemnează, în acest sens, „Şapte trepte" ale Hranei:

l). Mâncare obişnuită cu carne, cu înfrânare în cele patru posturi şi în vinerile şi miercurile săptămânii;

2). Renunţarea la carne, cu accent pe lactate;

3). Renunţarea şi la lactate, hrănire doar cu vegetale şi seminţe;

4). Cei care se hrănesc doar cu Fructe crude şi Pâine;

5). Doar Cereale cu puţine verdeţuri;

6). Doar Pâine şi Apă;

7). Doar cu Sfânta EUHARISTIE, ca Desăvârşire a Hranei.[40]

CHIPUL PÂINII este ICONICUL Hranei.

---

[38] Ioan 1, 4.
[39] Ioan 6, 63.
[40] Cf. Ioanichie Bălan, *Convorbiri Duhovniceşti*, vol. I.

OMUL

(gr. Anthropos; lat. Homo, v. şi: Humanitas)

Se fac tot felul de evaluări asupra Omului, considerându-se că „Omul este Măsura lumii". Noi aici insistăm asupra Misticii Chipului Omului. Teologic Creştin, Omul face parte din Creaţia lui DUMNEZEU care este Natura Cosmică, Îngerii şi Omul. Şi apoi, „peste" acestea, *un „Destin Special" al Omului* ca şi CHIP de *ÎNTRUPAREA FIULUI lui DUMNEZEU*. De aici tendinţa de a se considera Omul drept un „Simbol Sacru". Anticii îl vedeau ca o Sinteză a Lumii, un Model în Mic al Universului, un Microcosmos. Sunt multe speculaţii magice asupra analogiei dintre „elementele" ce alcătuiesc Omul şi cele ce compun Universul, făcându-se o legătură între toate mişcările şi principiile acestora, un „comun de influenţă reciprocă" (aşa, se consideră: Sistemul Nervos ca legat de Foc; Oasele de Pământ; Respiraţia de Aer; Sângele de Apă etc.). Omul aparţine celor Trei Regnuri, mineral, vegetal şi animal. Iar prin Spiritul său de Om face parte şi din DIVIN. Omul este considerat „Centrul şi principiul Unităţii Lumii".

Biblic, Omul este după „CHIPUL lui DUMNEZEU".[41] Viaţa din Om este „SUFLAREA lui DUMNEZEU". *Omul nu este „Identic" cu FIINŢA DIVINĂ, ci este o Fiinţă Creată în analogie de traducere-transpunere a CHIPULUI de FIINŢĂ a lui DUMNEZEU* şi în una Creată. Omul este Raportul Lumii cu Lumea (ca Sinteză a Lumii) şi este Raportul Lumii cu DIVINUL (ca Depăşire a Lumii în DIVIN).

Antropologia Biblică se deosebeşte de cea mitologică antică. Deşi Omul este considerat „maximum" de Configurare a Lumii, el este văzut şi în „destinul unei Drame Cosmice". Anticii mai păstrează Memoria „unui cataclism cosmic" în

---

[41] Facere l, 26; 2, 7.

care Omul este implicat direct. Anticii vedeau Lumea ca o Creaţie a DIVINULUI prin „principiile Divine, „Ideile Arhetipale”, şi apoi o vedeau ca o „manifestare proprie de creaţie” în care Divinul Însuşi este „robit şi de-divinizat”. De aici concepţia antică care îl vede pe Om ca un „Principiu Spiritual căzut în robia corpului”. Anticii cred că Îngerii primordiali, prin încorporare, se fac Oameni, de unde „esenţa” de Spirit a Omului ce are Memoria Divinului. De aici mitologia antică a unei Cosmogonii şi Cosmologii[42] cu Spirite-Zei care se leagă de Pământ şi se fac Oameni, intrând într-un dublu „destin”, de „robie a Spiritului în materie” şi totodată de „ieşire a” Spiritului din materie, ca reîntoarcere la propria stare.

Noi încercăm aici să *relatăm pe scurt Chipul Omului ca implicaţie directă în Viaţa sa de Om, ca Destin* propriu. Este necesarul minim pentru Conştiinţa Mistică din Practica Isihastă. Mai mult, insistăm pe Specificul Carpatin al Pustnicului Neofit, pe care îl adoptăm ca Model de Practică Isihastă (Specific Filocalic Carpatin).

Neofit Pustnicul, după cum s-a văzut din cele anterioare, face câteva „Lărgiri Teologice” cu Sens Mistic direct. El vede Creaţia ca ACT al TREIMII DUMNEZEIEŞTI, dar în ASUMARE Directă şi Personală a FIULUI DIVIN. EL, LOGOSUL FIINŢIAL DIVIN, „Traduce-transpune” CHIPUL lui DUMNEZEU TATĂL şi într-un Chip de Creaţie, Chip pe care îl ASUMĂ făcându-Se CHIP de FIU de DUMNEZEU şi de Creaţie, în ACEEAŞI PERSOANĂ, ca ARHECHIPUL Prehristic (vezi anterior ARHECHIPUL CREATOR). Tot Fondul Teologiei Mistice a lui Neofit aici îşi are baza. Acest ARHECHIP HRISTIC este CHIPUL de DUMNEZEU şi din noi, Creaţia, şi doar prin Acesta *noi suntem PURTĂTORII de CHIP al lui DUMNEZEU*. Neofit parafrazează citatul Biblic

[42] Naşterea şi modelarea cosmosului.

al antropogenezei, dar cu „menţiunea”: „Să facem Om PURTĂTOR de CHIPUL şi ASEMĂNAREA noastră”.

Anticii considerau chiar Numele de Om ca traducerea în Creaţie a NUMELUI lui DUMNEZEU.[43] Neofit caută *ORIGINEA în Sine a Chipului de Om, care este în Chipul-Logosul Creat din LOGOSUL ARHECHIPAL* CREATOR.

Aşa, în Mistica lui Neofit, Omul este „*Chipul Arhechipal de Fiu de Creaţie*”. Creaţia începe cu Taina ACTULUI FIULUI DUMNEZEIESC ce Creează şi ASUMĂ şi un Chip de Fiu de Creaţie, căruia DUMNEZEU TATĂL îi dă Fiinţă şi pe care SFÂNTUL DUH îl înfăptuieşte. De aceea, când Se Naşte ca PERSOANĂ HRISTICĂ, *El se Numeşte şi* „*Fiul Omului*”*, ca Chip al* „*Fiului de Creaţie*”.

Lumea Creată are ca Bază Chipul şi Firea Arhechipului Fiului de Creaţie, Legat totodată de CHIPUL FIULUI lui DUMNEZEU. Şi *Chipul de Om* este Taina *Chipului FIULUI DUMNEZEIESC care se Transpune şi într-un Chip de Creaţie* şi, mai mult, ca Taină a *UNIRII CHIPULUI de FIU DIVIN cu Fiul de Creaţie într-un* „*CHIP EXCEPŢIONAL*”, CHIPUL HRISTIC. Creaţia toată este pe Modelul ARHECHIPAL Prehristic, ca *CHIP de FIU DIVIN Întrupat în Chip de Fiu de Creaţie*. Viziunea Mistică a lui Neofit este într-un „*HRISTOLOGIC maxim*”.

ARHECHIPUL de OM Prehristic

S-a văzut din cele anterioare (ARHECHIPUL CREATOR, ÎNTRUPARE, LOGOS, OM) că toată Taina Creaţiei este în *ASUMAREA de către FIUL DUMNEZEIESC şi a unui*

---

[43] Cum fac indienii, cu enigmaticul AUM-OM.

Chip de Creaţie, care în UNIRE sunt CHIPUL Prehristic. În Mistica Pustnicului Neofit, aceasta este deja *o Preînchipuire a Chipului de Om care apoi este creat şi ca Făptură*. Teologicul Mistic al lui Neofit *fără acest ARHECHIP Precosmic* nu poate fi înţeles. Aici este ORIGINEA, aici este MODELUL şi aici este „Fondul” oricărei Diversificări şi al oricărui Specific. Deci, *să se deosebească ARHECHIPUL de OM Prehristic de Omul-Făptură şi de OMUL HRISTIC care le UNEŞTE*. Toată Creaţia are în Sine *ARHECHIPUL Prehristic de OM, ca un COMUN de Fiinţialitate de Creaţie, şi pe baza şi Substanţialitatea acestuia* se face Desfăşurarea Lumii. Acest *ARHECHIP Prehristic şi Precosmic de OM se Descoperă doar după ÎNTRUPAREA LOGOSULUI DIVIN în Chipul „Făpturii de Om”*. De aceea, pentru noi, Creştinii, nu Chipul Făpturii de Om este Sacru, şi nici Numele de Om, **ci NUMELE de OM-HRISTIC care, UNIT, este NUMELE de IISUS**. Anticii fac un „cult” Simbolului de Om tocmai în această Memorie Primordială care, din cauza păcatului căderii, s-a şters şi şi-a pierdut adevăratul fond în sine.

Lucifer, Îngerul căzut din Lumină, reproşează FIULUI Lui DUMNEZEU:

– De ce CHIPUL Tău de CREATOR să aibă Chipul de OM care va fi şi Chipul unei Făpturi?... De ce nu păstrezi CHIPUL Pur de DIVIN CREATOR?... Iar dacă aşa VREI Tu, Chipului de Înger i se Cuvine să fie Chipul de Creaţie în care Tu să Te ARĂŢI Lumii. Îngerul este Cer, de ce „alegi” tocmai Chipul de Pământ ce-l va avea Făptura de Om? De ce „Iubeşti” mai mult pe Om decât pe Înger? De aceea te „urăsc de moarte”. Asupra ta nu pot face nimic, fiind DUMNEZEU, dar am să „urăsc” pe Făptura Om şi am să-l fac „protrivnicul” Tău, şi aşa am să mă răzbun pe Tine... Dacă „INIMA” Ta este Chipul de Om, am să-ţi „rănesc” astfel Inima...

Şi îi Răspunde DOMNUL:

– CHIPUL Meu de CREATOR este Totodată DIVIN şi de Creaţie şi în ACEST CHIP UNIT Eu Creez Lumea. Şi Acest CHIP UNIT este CHIPUL de OM pe care îl voi Dărui „Făpturii" ce UNEŞTE toată Creaţia în Sine şi totodată Creaţia cu DIVINUL. Vouă, Îngerilor, v-am dat Chipul cel mai de Sus, Chip de Lumină-Cer, Chip de Spirite. Şi dacă EU, care sunt DUMNEZEU, Mă „Cobor" în Chipul de Creaţie, şi pe voi, Îngerii, vă „Aleg" să fiţi cei care îmi Mărturisiţi „Coborârea Mea pe Pământ". Chipul de Înger este Chipul Vestitor al ÎNTRUPĂRII Mele pe Pământ. EU Cobor pe DUMNEZEU pe Pământ, voi, Îngerii, coborâţi Cerul pe Pământ şi Făptura Om va Ridica Pământul în Sus la Cer, iar Natura Făpturilor Create va Participa cu Trupul ei la ACEASTĂ OPERĂ a Mea de Creaţie. Şi toată Creaţia va fi „PURTĂTOARE" de CHIP al MEU-OMULUI-FIULUI ÎNTRUPAT. EU sunt OMUL, CHIPUL FIINŢIAL UNIC al Creaţiei, şi toată Creaţia este în „Deo-Creaţio-fiinţa" CHIPULUI Meu de OM, DUMNEZEU Coborât în Creaţie şi Creaţie Urcată în DUMNEZEU. Îngerii au în Sine Natura Fiinţială a Mea de OM; Natura are Natura Mea Fiinţială de Om şi Omul la fel, şi aşa toată Creaţia este într-o Fiinţialitate UNICĂ, „care este mai întâi" în CHIPUL Meu de OM-DUMNEZEU CREATOR ce apoi se transpune în specificuri Individuale în toate Făpturile Lumii Create. Deci, tu, Lucifer, nu confunda CHIPUL Meu Însumi de OM, ca „DUMNEZEU făcut şi Creaţie", cu Chipul de Om Făptură. Şi Îngerii, şi Natura, şi Omul, ca Făpturi aveţi ACELAŞI CHIP FIINŢIAL al MEU, de OM-FIU de DUMNEZEU şi Fiu de Creaţie în UNIRE. ÎNRUDIREA dintre DUMNEZEU şi Creaţie este CHIPUL Meu de OM, şi tot acesta este Înrudirea pe care o are Creaţia în sine, ca totalitate de Făpturi.

– Eu ţi-am cerut, zice Lucifer, ca să-mi dai mie, ca Înger, Pământul, pe care să-l „modelez" după Chipul Îngeresc, ca o „Laudă" a CHIPULUI TĂU Pur DUMNEZEIESC. De ce să te „cobori" din CHIPUL Tău PUR?... Eu nu am să mă Închin niciodată unui DUMNEZEU cu Chip de Făptură, ci unui DUMNEZEU PUR. Dă-ne nouă, Îngerilor, Misiunea să „coborâm" CHIPUL Tău DIVIN şi în Făpturile Pământului...

Răspunde DOMNUL:

– Trebuie să înţelegi că Chipul Pământului este Însăşi Destinaţia Creaţiei Mele, şi tocmai Coborârea Mea în Chipul Pământului este „Chipul în Sine de Creaţie". De aceea Eu sunt CREATORUL DUMNEZEU-OM, ca apoi să fie şi Creaţia Om-Dumnezeu. Tu, ca Înger, în CHIPUL Meu de DUMNEZEU-OM eşti Înger, OM-Spirit. Natura este OMViaţă şi Omul Făptură este OM-Om. Spirit, Viaţă şi Om, sunt Chipurile Specifice şi Distincte Create ale CHIPULUI Meu de OM în Sine.[44]

Memoriile Primordiale sunt transpuse mitic de antici, dar în Creştinism se aduce REMEMORAREA Arhetipală. Zeii şi Zeiţele anticilor sunt tocmai transpunerea acestui fapt, al Îngerilor căzuţi care ar fi vrut ei să fie „creatorii celor pământeşti".

PRACTICA (8)

Indiferent că faci practica după Metoda direct Filocalică sau în Specificul Carpatin al Pustnicului Neofit, trebuie să fii consecvent şi cu perseverenţă. Nu te dezamăgi dacă o faci cu răceală şi în silă, important este să Practici Zilnic. Nu căuta efecte miraculoase, chiar respinge orice efect. Voinţa este

[44] Ierom. Ghelasie Gheorghe, *În căutarea Originilor*, nr. 4.

capacitatea de bază a Practicianului. Mulţi fac paradă, că nu ai voie să faci nimic „mecanic”. Este o vorbărie de „neputincioşi înrăiţi”.

Fă Practica Gestului ICONIC sau Rugăciunea Minţii chiar mecanic. Ai grijă, însă, să nu cazi în „instrumentalism”, considerând că în Repetarea Rugăciunii sau în facerea Gestului ICONIC este însăşi Mistica Isihastă. Nu cădea în „tehnicismul gratuit”: că faci cutare Gest şi ai efectul respectiv, sau repeţi de atâtea ori Rugăciunea şi gata, ai ajuns la mare performanţă... Nu cădea în „pietismul îngust” de a face ceva evlavios în care crezi că este totul. Sau că, dacă stai o oră la Liturghie, gata, eşti mare Creştin. Dar nu exclude „pietismul şi Ritualismul”, pentru că ele sunt, totuşi, „Puntea” spre Trăirea Veritabilă ce vine cu timpul în măsura în care tu te Transformi şi ca Personalitate.

Noi avem nevoie şi de nişte „instrumente”, dar să nu le confundăm cu însuşi „conţinutul”. Aşa, Practică Gestul ICONIC oricum, cu tendinţa mereu de a-l depăşi în Taina pe care o poate Deschide acesta. Gestul, ca şi Repetarea Rugăciunii, este „Deschiderea Uşii de Taină”, urmând apoi „Intrarea în cele de Taină”.

Cel mai greu lucru este pentru mulţi tocmai „Deschiderea Uşii Mistice”, şi aceasta deoarece ei fac doar „filosofia” Deschiderii. Lasă toate „filosofările, considerentele” şi începe Practica, chiar cu insuficienţe. Ai grijă, nu fii „gălăgios şi lăudăros”, Practică în Taină cu ştirea Duhovnicului şi eventual a încă unuia care, la fel, Practică Isihasmul. Să fie „Lucrarea ta intimă”.

Citeşte şi caută mult material în acest sens, ca să-ţi măreşti orizontul Conştiinţei. Practica fără „Cultură” devine un „fixism” îngust şi chiar nociv. Cel mai mult supără „fixiştii inculţi care mai fac şi pe deştepţii”. Prostul se vede după

„fixismul inculturii sale”. Sunt mulţi „simpli”, dar nu „fixişti”. Este şi o „Cultură mai mică”, dar Înţeleaptă. „Cultura” spoită a prostului înrăit este cea mai distructivă. Isihasmul este al celor care îşi Deschid „Duhul Înţelegerii de Taină”. „Gura mea a grăit Înţelepciune şi Duhul Inimii mele, PRICEPERE”. *Aceasta este Taina Practicii Mistice Isihaste, PRICEPEREA de Duh de Adânc*.

Cei mai mulţi se plâng de „neliniştea” Minţii şi a Simţurilor. Mulţi caută prin Mistică o „Terapeutică a Liniştirii”. Trebuie înţeles că Destinul Misticii este mai întâi „Prefacerea în SACRALITATEA DIVINULUI”, după care vin efectele de aşa-zisă Linişte. Dar în orice „pas spre DIVIN” este un „pas şi spre Isihie-Linişte”. Aşa, *primul semn al Trăirii Isihaste este că, odată cu greutatea, suferinţa şi necazul, ai şi o Mângâiere de Taină, de Isihie, Taina DIVINULUI care îţi dă „Depăşirea”* a toate. Isihasmul, deci, nu înseamnă „insensibilitatea la suferinţe şi necazuri”, ci „*Depăşirea de Taină*” a acestora. ICONIC, înseamnă „Depăşirea în DIVIN” a obişnuitului.

În *Practica Gestului ICONIC să cauţi această Depăşire de Taină DIVINĂ,* altfel te opreşti într-un „gest gol de conţinut”. *În Gestul ICONIC te „Aduni şi te Depăşeşti*”. Nu te lupta nici cu gândurile, nici cu neliniştile, nici cu memoriile obsedante; lasă-le să curgă în afara ta, ca pe o „transpiraţie de boală”, dar cu „Uşurătatea în Interior”, pentru că aşa te vei face Sănătos. *În Gestul ICONIC de Specific Carpatin trebuie să ai două „stări” deodată, una normală a ceea ce eşti tu, cu toate neputinţele, ca exterior, şi încă una în Interior, de „Uşurare-Depăşire în Taina DIVINULUI*” care Pătrunde în tine. Aceste *stări să nu se lupte între ele,* ca la Filocalici, Mintea să lupte cu oprirea gândurilor şi imaginilor. În Gestul ICONIC de specific Carpatin, *normalul cu Supranormalul să fie fără distructivitate, ci în paralel, fiecare având propria*

prefacere. Dar *acest „paralelism" are şi un efect ICONIC,* de a le ICONIZA pe ambele *într-o SUPRAFORMĂ* care, paradoxal, le Suprapreface în Taina ICONICULUI. Fă această Practică în Gest de Închinare şi a normalului, şi a Supranormalului, şi a celui ce eşti, şi a celui în care te Prefaci ICONIC.

ADAM şi EVA

(ebr. *adamah* – din pământ)

Este Primul Om Creat şi Părintele Neamului Omenesc. Ca să conturezi pe Adam, trebuie să-1 priveşti în contextul general de Creaţie. Adam-Omul este „Ultimul" Chip de Făptură, după Îngeri şi Natură. De aceea este Creat în ultima Zi a Facerii Lumii. El este, astfel, şi „Încununarea" Chipului de Creaţie, după care urmează „Odihna", Ziua a Şaptea.

În Adam-Omul se „Odihneşte-Împlineşte" Opera lui DUMNEZEU şi totodată Forma de Creaţie. De la *Om încolo, urmează „Alt Drum", nu al manifestării de Creaţie, ci al DEPĂŞIRII Creaţiei în DIVIN*. Se vorbeşte de o „evoluţie" a Creaţiei care ajunge la Chipul de Om (prin Spiritualul său), pentru ca Omul apoi să facă „întoarcerea" la Divinul din care a ieşit.

În sens Creştin nu este o evoluţie de la simplu la complex, de la nespiritual la Spiritual, de la anorganic la Organic, ci FIUL DIVIN DESFĂŞOARĂ El Însuşi Creaţia prin ACTELE Sale Direct Creatoare până la Om, în care „împlineşte" această Diversificare de Creaţie. Omul apoi trebuie să facă „Depăşirea" Diversificării în UNITATEA acesteia şi în DIVIN. Astfel, nu Creaţiile fac „evoluţie" de sine, pentru că fiecare are „Totul Direct" prin ACTUL Creator, ci fiecare trebuie să Desfăşoare în proprie Individualitate şi Specific

acest „Tot din sine”. Dacă Fiecare este o „Altă Faţă a Totului”, nu înseamnă că Fiecare a făcut „evoluţia”, ci face „Rememorarea Totului” în proprie Individualitate. Şi această REMEMORARE este Taina Fiecăruia.

În ACTELE sale Creatoare, *FIUL DIVIN CREATOR REMEMOREAZĂ TOTUL pe care îl Dăruieşte Fiecărei Creaţii, şi Fiecare trebuie să facă Rememorarea în Chip Propriu*. Aici sunt aşa-zisele „Ontogeneză şi filogeneză” de care vorbeşte şi Ştiinţa. *Omul este UNIREA şi DEPĂŞIREA acestora. De aceea, în Destinul Omului sunt elemente „Noi” faţă de celelalte Făpturi* Create.

Biblic, se spune că Adam-Omul este „Stăpânul” Naturii tocmai în sensul acesta, anume că trebuie să *facă „DEPĂŞIREA Individualităţii în UNITATEA Proprie şi cu DIVINITATEA*”. Adam-Omul nu este simpla „Icoană-Imaginea” CHIPULUI lui DUMNEZEU, *ci tocmai Prefacerea ca ASEMĂNARE de UNIRE a Toate*. Aşa-zisa „Solidaritate şi *Comuniune Cosmică*” *este astfel în Chipul Omului*. Nici Îngerii, nici Natura Planetară a Universului *nu pot face „Unitatea Cosmică*” *decât prin Chipul Omului*. De aceea, tot Universul este „cu Ochii pe Om” şi toate „tind spre Om”, toate caută să se „Unească în Om”.

DUMNEZEU ia *„Ţărână”, adică ia tocmai „Memoria Cosmică*” *şi din ea face Trupul lui Adam,* în care apoi „SUFLĂ” Suflarea de Viaţă.[45] Iată *cele Două Planuri ale Omului. Unul este Trupul (Memoria Cosmică) şi altul este DIVINUL (SUFLAREA VIE)*. Trupul lui Adam nu este simpla materie a Pământului, ci este „Memoria Întregului Cosmos”. De aceea, *în Trupul Omului este Cosmosul şi în Sufletul Omului este DIVINUL*. Şi Omul UNEŞTE Cosmosul cu

[45] Facere 2, 7.

DIVINUL. Se spune că DUMNEZEU Creează Lumea pentru Om. În sens Mistic, Creaţia Lumii este în DESTINUL Chipului Omului. Şi *ICOANA în Sine a acestuia este ÎNTRUPAREA Lui HRISTOS, ARHECHIPUL în Sine al OMULUI*. Neofit Pustnicul porneşte, de aceea, în Teologicul său Mistic, de la ARHECHIPUL CHIPULUI *de OM Prehristic şi Precosmic,* prin care se face, de fapt, DESTINUL Cosmic şi Supracosmic al Omului, iar apoi ca Făptură-Om.

Adam este Făptura PURTĂTOARE Directă a CHIPULUI de Om al FIULUI DIVIN CREATOR şi prin aceasta *este apoi DESTIN Special* pentru Întreaga Creaţie (Reciteşte ARHECHIPUL OMULUI Prehristic). Anticii văd „culmea" Omului în aceea că Uneşte (realizând „imposibilul") Spiritul cu materia. În sens Creştin, *Măreţia Omului este în UNITATEA Lumii în Sine Însuşi, şi mai mult, în DEPĂŞIREA Cosmică, în UNIREA cu DIVINUL*. Şi toată Taina este ARHECHIPUL OMULUI HRISTIC. Astfel şi noi, *ca Practică Isihastă, insistăm pe CHIPUL OMULUI HRISTIC* ca baza şi fondul întregii Vieţi Mistice.

Ca Specific Carpatin al Pustnicului Neofit, ICONICUL HRISTIC este pe primul plan şi prin acesta este tot ACTIVUL Interior şi Exterior. Neofit Pustnicul parafrazează citatul Evanghelic prin care HRISTOS este Fiul Omului, *zicând că Omul este Chipul FIULUI-OM DIVIN*. Astfel, *nu HRISTOS se face Chip de Om, ci Omul se face Chipul lui HRISTOS OMUL în Sine* care este „înaintea" Chipului Făpturii de Om. *Adam este, deci, în această Dublă Realitate de Făptură Proprie şi de DESTIN ce-i Depăşeşte* cadrul Propriei Făpturi.

Aici este şi căderea Omului, în „pierderea" DESTINULUI Supra-Adamic şi în rămânerea ca „simplă" Făptură de Om în cadrul Lumii. Şi „*drama*" *Omului* este în „păcatul"

opririi DESTINULUI său Supracosmic, afectând astfel tot „mersul” Cosmic în Sensul său de DEPĂŞIRE în DESTINUL Omului; de aceea „plânsul” Omului este „Plânsul Cosmic” şi păcatul Omului este mai „vătămător” decât al căderii Îngerilor (care nu afectează direct Cosmosul). Îngerii nu au Destin Supracosmic, ci ei intră tot în DESTINUL Omului şi prin Om fac şi ei Supracosmizarea în DIVIN. De aceea, *demonii-îngerii căzuţi nu pot intra în Natură decât după căderea Omului* din Rai, din DESTINUL Supracosmic al Omului.

Iată marea Responsabilitate a Chipului lui Adam-omul şi drama păcatului său. Adam-omul Făptură este descris Biblic tocmai în DESTINUL său Supracosmic. Şi, ca Taină, Făptura de Om este Adam şi Eva, tocmai ca evidenţierea celor Două Planuri ale Omului, Planul Cosmic şi Supracosmic. Adam-Omul este Creat la început Integral şi apoi i se ia „Coasta-Planul Cosmic” şi se face Eva. De aici, Omul în Dublă Raportare, faţă de sine şi faţă de un Suprasine.

Sfântul *Maxim Mărturisitorul ne vorbeşte de CHIPUL HRISTIC în Sine, ca PREOŢIE (DIVINUL) şi Biserică (Creaţia)*. Neofit Pustnicul ne spune de ARHECHIPUL OMULUI HRISTIC în Sine, ca DIVIN şi Creaţie. În Chipul Omului ca Făptură, *acest ARHECHIP se Evidenţiază astfel în Adam şi Eva*. Adam-Omul rămâne *Chip Sacerdotal şi Eva-Omul se face Chipul Bisericii Sacerdotale. Biserica este „Coasta-Memoria” PREOŢIEI, după cum Creaţia este Memoria DIVINULUI* transpusă şi într-o Fiinţialitate de Creaţie. Ca Practică Isihastă, *aceste Repere sunt de mare importanţă pentru Conştientizarea Specificului Propriu.*

Misticile metafizice antice amestecă PREOŢIA cu Biserica, le substituie, chiar le fac „atributul” unui funcţionalism comun. Complexul de „inferioritate” al Femeii moderne, care

se vede „oprită” de la PREOŢIE, este greşit înţeles. Bărbatul are fond de Memorie de Preoţie şi Femeia are fond tot de Memorie de Preoţie, dar fiecare în Specificul său. Şi Adam şi Eva sunt Egali ca Făpturi-Om, dar Specifici ca Evidenţe ale celor Două Planuri ale Omului, ca Plan DIVIN şi Plan Cosmic. *Biserica-Eva are Destin de UNIRE Cosmică. Mistic, Biserica este UNIRE Cosmică.*

O, ce Măreţ Destin este să faci UNIREA Cosmică, *să ADUNI tot Universul într-o Memorie Integrală!* Acesta este Destinul Evei-Bisericii. Şi concretul acestei Memorii Cosmice este Copilul-Fiul. De aceea, Biserica-Eva este Arhechipul de MAMĂ. *Memoriile Evei-Bisericii sunt „Toate Făpturile ca Fiii lui DUMNEZEU”*. Eva-Biserica are Taina Memoriei Tuturor Făpturilor Cosmice.

Iconografic, *Biserica-Eva este „CARTEA Cosmică” în care sunt SCRISE SUPRAMEMORIILE EVANGHELICE ale PREOŢIEI.* Aşa, Biserica-Eva are PREOŢIA în Sine pe care o NAŞTE. Mistic, Biserica-Eva nu „Slujeşte ca PREOŢIE”, dar face un ACT Egal, pentru că NAŞTE Slujirea PREOŢIEI. PREOŢIA nu poate Sluji decât dacă are Biserică. Şi Biserica poartă în Pântece Slujirea PREOŢIEI. Astfel, Biserica-Eva nu este „inferioară”, ci Egală, dar în Slujire Specifică a „Aceluiaşi” ACT LITURGIC care este Egalitate şi Deodată Prezenţă a PREOŢIEI şi a Bisericii.

La ce Taină să mă opresc,
La DIVINUL ce Creează Chipul Lumii
Sau la Chipul Creat ce Naşte
UNIREA DIVINULUI în deodată
CHIP CERESC şi Pământesc!?

BĂRBAT şi FEMEIE

Natura Fiinţială a Omului este Una, dar în Dublă Evidenţă. Anticii nu pricep de ce există această „dualitate”, făcând-o „raportare de existenţialitate”. Metafizica filosofică antică este în dualitatea contrară de Spirit şi materie, de pozitiv şi negativ, de constructiv şi distructiv, de masculin şi feminin. Şi unii Teologi merg pe această evaluare.

Pustnicul Neofit (după cum s-a relatat în cele anterioare) consideră Dualitatea în ARHECHIPUL CREATOR al FIULUI DIVIN Prehristic, care face deja EnipostaziereaUnirea CHIPULUI DIVIN cu Chipul de Creaţie prin ASUMAREA lor de către aceeaşi PERSOANĂ.[46] Şi astfel, în Desfăşurarea Creaţiei, LOGOSUL CREATOR „Operează” cu acest CHIP de DIVIN Coborât în Creaţie şi totodată Chip de Creaţie Asumat în DIVIN. Cerul şi Pământul, Apa şi Uscatul, Ziua şi Noaptea, Bărbatul şi Femeia sunt aceste Evidenţe Arhetipale ale CHIPULUI ARHECHIPAL CREATOR în Sine. Binele şi răul, constructiv şi distructiv şi toate „ruperile” de Întreguri sunt apoi „dualitatea păcatului”, ce se deosebeşte de Dualitatea de Întreguri ale ACTULUI CREATOR al Lumii. Anticii nu fac aceste discerneri.

Aşa, *Fiecare Creaţie este o Individualitate de Întreg ce are transpus ARHECHIPUL CREATOR, dar în Evidenţă Specifică, ori ca DIVIN în Evidenţă, ori ca şi Chip de Creaţie în Evidenţă*. Cerul, Apa, Ziua, Masculinul sunt Evidenţă de DIVIN, dar care au în sine şi Pământul, Uscatul şi femininul. *Deci, „Evidenţele” sunt Specificul Caracterului Individual* al Fiecărei Creaţii. Tot aşa sunt şi Adam şi Eva, ca Bărbat şi

---

[46] Vezi articolele Arhechipul Creator, Omul, Adam şi Eva, în paginile anterioare.

Femeie. Mare atenţie la discernerea acestei Dualităţi Arhetipale în Sensul Creştin. În LOGOSUL ARHECHIPAL CREATOR sunt CHIPUL de DIVIN şi cel de Creaţie, fără a se transforma unul în altul, ci în „UNIRE-ALĂTURARE-ASUMARE-Întrepătrundere" fără amestecare DIVINUL neputându-Se amesteca cu Natura Creată şi Creaţia, la fel, neputându-se absorbi în DIVIN, fiecare rămânând ceea ce Este, dar în UNIRE şi Comunicare Reciprocă. Aşa, *în Creaţie, Masculinul şi Femininul nu sunt diversificarea unui* „*Androgin-ambigen*" *iniţial care apoi se împarte*.

ARHECHIPUL LOGOSULUI CREATOR este „Dualitatea de Naturi complet diferite", ca DIVIN şi Creaţie. Şi această Dualitate transpusă în Individualităţi de Creaţie ia Chip de Masculin şi Feminin. În ARHECHIPUL CREATOR este CHIPUL de FIU al lui DUMNEZEU şi Chipul de Fiu de Creaţie, în UNIRE. În Individualităţile de Creaţie, *Chipul de Fiu de Creaţie este* „*Coasta-Ţărâna-Memoria*" *Chipului de Fiu de Creaţie care se NAŞTE în Lume*. Şi acest *Destin de NAŞTERE se face Chip de Feminin*.

Deci, în Sine, ARHECHIPUL CREATOR nu este „ambigen" (şi masculin şi feminin), ci UNIC CHIP de Fiu, de FIU de DUMNEZEU şi Fiu de Creaţie, şi Destinul de Naştere al Chipului de Fiu se face Chip Feminin. Eva este Creată din „Coasta-Memoria de Fiu" a lui Adam care, la rândul său, este Creat din „Coasta-Memoria de DIVIN intrat în Memoria Cosmică". Astfel, Chipul de Femeie este Destin Măreţ de a NAŞTE în Lume pe Fiul, care este Memorie, totodată, de DIVIN şi Cosmos. De aici şi Memoriile mitice antice, *că prin Femeie se Naşte Lumea Cosmică*.

Bărbatul este Taina DIVINULUI ce Coboară şi în Chipul de Creaţie, *iar Femeia este Taina Dublă, a Naşterii în Creaţie şi a CHIPULUI DIVIN şi a Chipului de Creaţie, în Cosmizare*.

Astfel, Bărbat şi Femeie sunt cele *Două Corespondenţe* ale ARHECHIPULUI CREATOR, Cel de DIVIN şi cel de Creaţie, dar *nu în „despărţire”, ci în Evidenţe Reciproce şi în Destin Specific*. Atenţie la *Specificul Misticii Isihaste Creştine, ca DESTIN* (care să nu se confunde cu predestinaţia).

DESTINUL HRISTIC este tocmai această „ORIENTARE de Evidenţă Specifică”. Mai mult, acest DESTIN este Însăşi *Personalitatea Fiinţială care nu se mai poate schimba în veci*. Chipul de Bărbat nu este doar o „formă de suprafaţă”, asemenea şi cel de Femeie, ci sunt Caractere de Fire Fiinţială în Sine de la Însuşi ACTUL CREATOR. Anomaliile patologice zise „sex” sunt de „suprafaţă” şi datorate adaosurilor păcatului care se pot înlătura spre a deveni Caracterul de Naştere indestructibil.

Aşa, Neofit Pustnicul consideră Chipul de *Bărbat ca CHIPUL de DIVIN în Exterior şi Chipul de Creaţie în Interior,* în UNIRE Personală Proprie. Bărbatul are Mintea de DIVIN şi Inima de Pământ (creaţie). Femeia are Mintea de Pământ (creaţie) şi Inima de DIVIN. *DESTINUL Bărbatului este să „Coboare” şi să Îmbrace în DIVIN Exteriorul Lumii (ca Preoţie)* şi Femeia să dea TRUP de Exterior DIVINULUI din Interior, pe care trebuie să-l Nască (ca Biserică).

Pentru Practică aceste „specificuri”, de nu sunt avute în vedere, produc acele efecte de „misticism patologic” cu inversări de Personalitate. Bărbatul este Preoţie în Exterior şi Biserică în Interior, iar Femeia este Biserică în Exterior şi Preoţie în Interior. *Bărbatul* trebuie să facă *Mistică de Prefacerea Interiorului (Bisericii) în Duhovnicie de Exterior (Preoţie), de unde zisa Unire a Minţii cu Inima care să Prefacă „Mlădiţa” CHIPULUI EUHARISTIC al lui HRISTOS*. Mistica Bărbatului este de *a Îndumnezei Inima sa de Pământ*, de a-i da CHIPUL DIVINULUI.

Bărbatul, prin Mintea de DIVIN să *Transforme Firea de Pământ a Inimii*. Dacă Bărbatul cade într-o mistică feministă, îşi „inversează” propria Personalitate. Bărbatul trebuie să-şi „Scoată Inima în Exterior” ca să-i dea FORMA de DIVIN, de unde *ACTIVUL Bărbatului pe Planul Exterior*. La Bărbat, DIVINUL să nu stea „ascuns” în Interior, ci să se ARATE ca DIVIN „peste” Interiorul tuturor. *Mistica Sacerdotală a Bărbatului este de a da „FORMĂ de DIVIN” tuturor Formelor*. Mintea Bărbatului nu are voie să ia „forme de Pământ”, ci *să Îmbrace Pământul în FORMA DIVINULUI*. Orice „împământenire” a Bărbatului este o „feminizare” patologică a Personalităţii sale. Bărbatul trebuie să Ridice Chipul Pământului la Chipul de Cer, să *Prefacă EUHARISTIC Pâinea Lumii în CHIPUL PÂINII CEREŞTI*.

Specificul *Femeii este, în Mistica sa, de a da Trup de Biserică DIVINULUI din Interior*. Creaţia este CHIPUL DIVIN făcut şi Chip de Creaţie. *Acest Trup de Creaţie al DIVINULUI este însăşi Taina Creaţiei,* de unde *Femininul este „Dublă Taină”*, ca ÎNTRUPARE a DIVINULUI şi ca *Răspuns al Creaţiei faţă de DIVIN*. La Bărbat este o Coborâre Directă a DIVINULUI peste Forma de Creaţie, care dă o SUPRAFORMĂ DIVINĂ. Mistica Bărbatului este *într-un Unic Sens*, pe când a Femeii este *în „Dublu Sens”*. Mistica Femeii *este mai complexă* decât a Bărbatului. Misticii s-au preocupat prea puţin de aceste discerneri (iar aceasta o vedem ca o deficienţă), de unde *multe confuzii şi anormalităţi* la cei mai mulţi.

Amestecul Specificului Feminin cu cel al Bărbatului dă tocmai „patologicul” de „inversări şi perversiuni” de Personalitate. Aşa, Femeia nu trebuie să facă Mistica Directă a Minţii, cum o face Bărbatul, ci să facă Mistica Directă a Inimii. Bărbatul „sentimentalist” este patologic, iar Femeia „mentală” este de asemenea patologică. Sentimentul Bărbatului

trebuie să fie Direct de DIVIN, nu al Inimii de Pământ, ca SUPRASENTIMENT. Sentimentul Femeii trebuie să fie Direct de Pământ, care dă TRUP SUPRASENTIMENTULUI DIVIN. Femeia trebuie să fie Sentimentală în Exterior, ca TRUP al DIVINULUI-Minţii. *Sublimul Femeii este „Sublim de Creaţie în concurenţă cu Suprasublimul DIVIN". Sublimul Bărbatului este fără „concurenţă", este doar de FORMĂ DIVINĂ.*

Aici este deficienţa misticilor metafizice antice care fac o „mistică de amestec". Aşa, sistemul Yoga generează foarte multe „patologii", pentru că nu discerne feminismul din practicile respective, ducând adesea la masculinizarea Femeii şi la feminizarea Bărbatului sau, şi mai rău, la o „dublă" Personalitate, de Bărbat şi Femeie în „distructivitate reciprocă". *Bărbatul care face Mistica Trupului cade uşor în „feminism", iar Femeia care face Mistica Minţii cade adesea în „masculinizare".* Aceste patologii de Personalitate au efecte foarte nocive.

Bărbatul nu Naşte DIVINUL în Trupul său, ci Coboară şi PRIMEŞTE DIVINUL „peste" Trup şi îl face SUPRAFORMĂ. Mistica Bărbatului este prin Unirea cu Inima şi cu Trupul, dar nu să facă „pat nupţial" cu acestea, ci să le dea SUPRAFORMĂ de DIVIN ca EUHARISTIE *CINĂ de TAINĂ*. Mistica Femeii este de asemenea prin Unirea cu Inima şi cu Trupul, dar la fel, fără „patul nupţial", ci ca „Leagăn de Naştere a DIVINULUI în Chip de Trup". *Mistica Bărbatului face ICONIZAREA cu DIVINUL „Peste" Trup-Pământ şi Femeia face ICONIZAREA cu Trupul-Pământul pe care îl Dăruieşte DIVINULUI ce „se face Trup".*[47] Bărbatul *nu „Dăruieşte" nimic din Sine, ci PRIMEŞTE Direct DIVINUL „peste" Sine, trebuind doar „Deschiderea" fără oprelişte.*

[47] Ioan l, 14.

Femeia Dăruieşte Trup DIVINULUI ce Se ÎNTRUPEAZĂ, şi prin această Dăruire se şi Deschide. *Bărbatul nu are voie să facă „mistica de componente” ale Trupului, ci Mistica de TEO-FORMAREA Întregului.* Mistica Femeii este şi de Componente, dar care se fac *Creaţio-Formă a DIVINULUI* care Se ÎNTRUPEAZĂ.

Mistica Bărbatului nu are voie să fie „oprire în Trup”, ci *Oprire Directă în DIVINUL care Transcende Trupul*. Mistica Femeii are *şi o „oprire” în Trup, dar nu ca „auto-corporalizare”*, ci ca *Dăruire a Trupului spre ÎNTRUPAREA DIVINULUI.*

Cele mai mari greşeli mistice sunt aici. Bărbatul care nu face DIVINIZAREA „peste” Trup cade în „auto-divinizare” până la feminizarea chiar a „auto-corporalizării”, iar Femeia care nu face „ÎNTRUPAREA DIVINULUI” de asemenea cade în „auto-divinizarea auto-corporalizării”. Femeia face „idol” din propriul Trup, de unde „gătelile şi sulimenelile de auto-înfrumuseţare”. Şi din acestea vine „auto-gustarea” din propriul Trup, „auto-desfrâul” până la oribilele perversiuni sexuale.

Bărbatul trebuie permanent să dea SUPRAFORMĂ de DIVIN TUTUROR, iar Femeia să dea Trup de Creaţie DIVINULUI din toate existenţele. *Şi Bărbatul, şi Femeia trebuie să aibă în vedere DIVINUL, dar fiecare în Specificul* său Caracterial. *Bărbatul trebuie să Vadă Lumea prin OCHII DIVINULUI.* Totul trebuie *ÎMBRĂCAT în DIVIN, ca ICONIZARE,* dar ca SUPRAFORMĂ, fără să transforme Natura Creată din Interior, care rămâne Chip Creat, astfel fără pericol de idolatrizare. Femeia trebuie să Vadă Lumea prin Ochii de Trup-Creaţie care nu mai sunt ai săi, ci ai DIVINULUI care Se ÎNTRUPEAZĂ în aceşti Ochi. Mistica Femeii este să aibă Supraconştiinţa că Ochii săi de Trup-Creaţie nu mai sunt ai ei, ci ai DIVINULUI care ASUMĂ aceşti Ochi Trupeşti. *Vederea Bărbatului este „OCHI de DIVIN” prin care Chipul*

de Creaţie Vede Lumea, iar Vederea Femeii este „Ochi de Pământ-Creaţie prin care VEDE DUMNEZEU Lumea.

Paradoxal, DIVINUL din Lume este „Ochiul de Femeie". Ochiul Bărbatului „acoperă-îmbracă" Chipul Creat cu DIVINUL, dar nu Preface Chipul Creat în DIVIN, încât *adesea mistica Bărbatului este „Formalistă şi prea exterioară*". Ochiul Femeii, făcând ÎNTRUPAREA DIVINULUI, *Aduce DIVINUL în Lume şi Îl „ÎMPROPRIAZĂ" Lumii* până la „aparenta" Divinizare a Lumii. Frumosul din Lume este „*Trup Feminin*", *dar care trebuie DĂRUIT TRUPULUI DIVINULUI ca TRUP al lui HRISTOS*. Dacă Trupul Feminin nu este Transformat în TRUPUL Divin al lui HRISTOS, atunci se face „auto-corporalizare până la desfrâu".

Mistica Femeii este să DĂRUIASCĂ Permanent Trup ÎNTRUPĂRII DIVINULUI în Lume, ca „auto-jertfire" neîncetată. De aceea *IUBIREA în Sine a Femeii este IUBIREA de MAMĂ*. Caracterul Femeii este în Sine Caracter de MAMĂ, chiar dacă nu are Copii. Naşterea Copilului este tocmai Naşterea Caracterului său de MAMĂ în Sine. *Inima Femeii este Caracterul de DIVIN care Se „face Copil în Naştere în Exterior*". În tot *Lucrul şi Activitatea Femeii este acest Caracter de a Naşte DIVINUL* din Sine şi a-i DĂRUI Trup. De aceea „*Mâna Femeii*" *este „IUBIREA faţă de DIVIN*". Mâna Bărbatului este „BINECUVÂNTAREA" DIVINULUI peste Lume. Iubirea Femeii este „Inimă în Dăruire". Iubirea Bărbatului este „Minte în Dăruire". *Inima Femeii este DIVINUL care se face Trup, Mintea Bărbatului este Pământescul ce se face DIVIN*.

Ca Practică Isihastă, noi insistăm asupra acestor Repere Mistice pentru cultivarea unei Mistici Sănătoase. Mulţi fac „amestecuri" din cauza „destructurărilor păcatului" care, de nu sunt mai întâi „corectate", se ajunge la o mistică patologică. De aceea, în toate Practicile mistice se vorbeşte de o

„iniţiere şi de un control riguros” asupra celor ce vor Trăirea Mistică. Neofit Pustnicul, pe care noi îl evidenţiem, are de asemenea în vedere pe primul plan aceste „corectări” de Caractere, atinse de „boala păcatului”. Specificul său de „ICONIZARE Exterioară” prin Gest ICONIC este tocmai de a Reface mai întâi Integralitatea de Personalitate.

PRACTICA (9)

Mulţi se plâng că nu pot percepe Taina Gestului ICONIC. Într-adevăr, Taina Gestului este desacralizată încă din antichitate. Ritualurile vechi o mai păstrează, dar tot mai golită de conţinut. Misticile Intelectualiste metafizice au desconsiderat Ritualul până la „anti-ritualism”. Creştinismul Readuce Ritualul Liturgic ca însăşi „Esenţa Sa...” cum a fost Cunoscut de ei în „Frângerea PÂINII”.[48]

Mistica Creştină este Mistica HRISTO-FORMEI, cu centrul în PERSOANA Directă a DOMNULUI HRISTOS. Aşa, FORMA devine tocmai ICONICUL, SACRALITATEA de ARĂTARE A DIVINULUI. Anticii considerau Forma ca „învăluire şi limitare a conţinutului-esenţei”. În sens Creştin, FORMA este Ieşirea CONŢINUTULUI în ARĂTARE, tot ca Taină şi Necuprins, ca un Absolut Interior şi Exterior.

Toată Creaţia stă pe Modelul CUVÂNTULUI CREATOR. „A ZIS şi s-a Făcut”, ne relatează Scriptura. CUVÂNTUL este FORMA ACTIVULUI PERSOANEI. Anticii puneau Ideea înaintea Cuvântului. În Revelaţia Creştină, CUVÂNTUL este chiar Originea Ideii. FIINŢA DIVINĂ în Sine, ca TREIME de PERSOANE, *nu Gândeşte în Idei, ci în CUVINTE-FORME de COMUNICARE*, iar aceste FORME au

---

[48] Luca 24, 35.

apoi, ca Energii HARICE, aşa-zisele Idei-Raţiuni. Ideea este „o Energie de Spirit”. Platon dă Ideii şi o „formă arhetipală”, enigmatică însă. Platon intuieşte Taina CUVÂNTULUI-COMUNICARE ca Origine a Ideii, de aceea îi dă şi o Formă. CUVÂNTUL este Gestul COMUNICĂRII ÎNTREGURILOR-PERSOANELOR DIVINE. În CUVÂNT este COMUNICAREA PERSOANEI. Dacă Gândul poate fi şi impersonal, CUVÂNTUL este doar PERSONAL.

Mistica CUVÂNTULUI s-a pierdut prin înlocuirea sa cu Intelectul-Gândirea, făcându-se din Cuvânt un instrument al Gândirii. Isihasmul Creştin este Mistica CUVÂNTULUI DIVIN. Rugăciunea Isihastă este în Taina CUVÂNTULUI HRISTIC. *NUMELE DOMNULUI IISUS este PERSOANA Sa în COMUNICARE de CUVÂNT*. Pustnicul *Neofit extinde Taina COMUNICĂRII în ICONICUL CUVÂNTULUI-COMUNICĂRII, care este Gestul*.

Dacă CUVÂNTUL este Purtătorul COMUNICĂRII, Gestul este CONŢINUTUL COMUNICĂRII. Expresia, încărcătura sunt în Gest. De aceea CUVÂNTUL are totodată şi Gest, şi ele se dezvăluie reciproc. Noi insistăm, ca Practică Isihastă de Specific Carpatin, pe Taina FORMEI GESTULUI şi CUVÂNTULUI, ca ARĂTARE a Interiorului care pentru noi este inaccesibil. Filosofii antici caută „Interiorul considerat a fi esenţa Divină”. Pentru ei Exteriorul este ne-spiritual.

Filosofia antică este filosofia Interiorului. Creştinismul vine şi *cu un Spiritual al Exteriorului, cum îi zicem noi, ca ICONIC*. Pentru antici, Gândul-Ideea este Spiritualul. *Pentru Creştinism, CUVÂNTUL şi Gestul sunt Spiritualul de ARĂTARE şi ca Interior, şi ca Exterior.* CUVÂNTUL şi Gestul sunt Completul Comunicării, pe când Gândul este doar unilateral. *CUVÂNTUL este mai mult decât Gând, are în sine şi Sentiment, şi Formă, şi interior, şi exterior. Gestul este Expresivitatea acestuia*. Mistic, Taina acestora este FORMA

ICONICĂ. *Cine nu se sileşte să intre în Taina ICONICULUI CUVÂNTULUI şi Gestului nu va putea Trăi niciodată Misticul Isihiei Creştine.*

CUVÂNTUL nu este un „instrument”, ci *un „viu de Taină”, o Sămânţă a COMUNICĂRII* care are în Sine pe Cel ce-l Reprezintă. Taina de a „Rodi” Sămânţa CUVÂNTULUI este Mistica acestuia. Insistenţa noastră este însă pe FORMA CUVÂNTULUI. Aici este confuzia multora. CUVÂNTUL fiind FORMĂ, pare fără Conţinut propriu, acesta fiind „Cel” care îl Adresează sau îl Primeşte. Această *„despărţire a FORMEI CUVÂNTULUI de CONŢINUTUL (PERSOANA)* său este deficienţa. Aşa, CUVÂNTUL în Minte se face Gând şi în Inimă se face Sentiment, iar în Exterior se face Adresare.

Neofit Pustnicul face *Mistica UNIRII INTEGRALE a CUVÂNTULUI cu PERSOANA-CONŢINUTUL Său şi cu toate „Formele” sale de Expresie.* Şi aceasta este Taina Gestului ICONIC care *este SUPRAFORMA Mistică.* Noi repetăm cu insistenţă aceste evidenţieri, pentru că sunt pricepute foarte greu; mulţi nu-şi pot depăşi preconcepţiile anterioare de „desconsiderare” a Gestului doar ca „ieşire” din „esenţă-conţinut”.

Gestul este deci SUPRAFORMA FORMELOR de COMUNICARE. De aceea Gestul este şi *„peste” Interior, şi „peste” Exterior, şi niciodată nu poate fi „Interiorizat, ci doar Supraexteriorizat”*. Unii încearcă o „introducere” a Gestului în Interiorul Inimii, ceea ce este o mare greşeală, cu efecte foarte nocive, pentru că produce o „dublă Personalizare contrară”. În Interiorul Inimii poţi folosi Forma CUVÂNTULUI care este „Înrudit” cu Gândul Minţii şi cu Sentimentul, de unde traducerea CUVÂNTULUI Rugăciunii în Gând şi Sentiment. Mulţi fac o „dublă” Personalizare, o dată ca Adunarea Interiorului spre Adresare şi încă o dată ca Adresarea propriu-zisă, încât se „despart în două”, o parte ca Activ de Adunare a Interiorului, altă parte ca Activ de Adresare

către DIVINUL care este „exterior” faţă de Interiorul tău. Aşa, se face un amestec de Activuri şi amestecul Interiorului propriu cu Exteriorul DIVIN.

La nivel Psihologic, sunt mai multe „procese psihice” care, dacă nu sunt bine controlate şi deosebite, produc „mutaţii” Psihologice nocive. Aici cad cei mai mulţi mistici. Cea mai grea este „Adunarea Puterilor Sufletului”. [49] Modalitatea Filocalică a Unirii Minţii cu Inima este, în acest sens, *Unirea Raţiunii cu Simţirea spre o Voinţă Conştientă*. Rugăciunea cu Repetarea CUVÂNTULUI-NUMELUI DOMNULUI IISUS are acest scop, cu Adresarea totodată către DIVINUL care să te Ajute.

Prima Treaptă Filocalică nu este Unirea cu DIVINUL, ci Chemarea DIVINULUI care să Acţioneze în tine, spre a te Reface ca Integralitate. Mulţi trec direct la Unirea cu DIVINUL, amestecând Activul Adunării Interioare cu această Unire, fapt ce le falsifică pe amândouă. De aceea, Metoda Filocalică cere mult control şi povăţuirea unui Duhovnic Iscusit. UNIREA nu o poţi face de la început, fără „purificarea şi refacerea” Integralităţii Personale.

Neofit Pustnicul „sare” peste Interior direct în Exterior, unde se poate face de la Început Gestul, pentru că „Intri” în SUPRAFORMA ICONICĂ HRISTICĂ. Aici, în Gestul ICONIC Exterior, tu nu mai faci Adunarea Componentelor Proprii ca să câştigi Forma de Personalitate, ci intri direct în SUPRAFORMA PERSONALITĂŢII HRISTICE care îţi DĂRUIEŞTE şi ţie Forma, prin care apoi tu Rememorezi Propria Formă. Dacă *în Interiorul Inimii, prin CUVÂNTUL HRISTIC Rememorezi cu Mintea şi cu Sentimentul Propria Personalitate,* în *Gestul ICONIC nu mai ai nevoie de Activul*

---

[49] Puterile Sufletului, ca nişte aşa-zise componente, sunt considerate încă din antichitate ca fiind Raţiunea, Simţirea şi Voinţa.

Minţii şi Sentimentului, pentru că Primeşti Rememorarea Directă din SUPRAMEMORIA ICONICĂ. Modalitatea Gestului ICONIC a lui Neofit este eficace pentru noi, cei de astăzi, care nu mai suntem capabili de Interiorizare şi, mai mult, care avem un Interior aşa de poluat, încât este periculos să-l „deranjezi" fără o pregătire prealabilă.

ARHECHIPUL MAICII DOMNULUI (1)

S-a spus în cele anterioare că Sensul Creaţiei este ÎNTRUPAREA FIULUI DUMNEZEIESC şi într-un Chip de Creaţie. De aici, *cele Două ARHECHIPURI: al FIULUI DIVIN şi al Chipului Creaţiei*. FIUL DIVIN, ca să se Întrupeze, are nevoie de un *Chip „Special" care Să-L Nască în Chip de Creaţie*, şi acesta este Chipul de *MAMĂ*.

Dacă, în DUMNEZEIRE, FIUL are Originea în TATĂL DUMNEZEU Absolut, în Creaţie are Originea în *Arhechipul de MAMĂ de Creaţie a FIULUI DIVIN care Se ÎNTRUPEAZĂ*. Taina Maternităţii i-a preocupat mult şi pe antici. Toate mitologiile vorbesc de o MAMĂ DIVINĂ prin care începe Crearea Lumii. Înşişi Zeii au o MAMĂ care îi Naşte. Este Memoria primordială a Arhechipului de MAMĂ a FIULUI DUMNEZEIESC CREATOR care Se ÎNTRUPEAZĂ în Lume ca să Fiinţeze Lumea Creată.

Teologic, această problemă nu a fost dezbătută în mod special, ci în contextul Hristologic general. Mistica ICONICĂ a Pustnicului Neofit aduce în atenţie şi acest aspect de mare importanţă, *ICONICUL DIVIN şi Iconicul de Creaţie, în Raport şi în Dialog, ca CHIPUL şi Asemănarea Sa*. De aici, Cele Două ICOANE ARHECHIPALE Creştine, a *DOMNULUI IISUS şi a MAICII DOMNULUI*.

„PĂRINTE, Zice FIUL,
Iată şi un Chip de Creaţie!

Şi Vede TATĂL DUMNEZEU
Pe o MAMĂ Creată
Cu Însuşi FIUL Său în Braţe.
Şi în Faţa acestei ICOANE
EL BINECUVÂNTEAZĂ,
Şi Lumea ia Fiinţă,
Şi Lumea se Creează.”[50]

Iată de ce Neofit Pustnicul *are ca ICOANĂ şi pe MAICA DOMNULUI,* pentru că prin Iconicul ei de Creaţie DUMNEZEU TATĂL Dăruieşte Fiinţă Creaţiei. Această *ICOANĂ Suprataincă, a Chipului Creat care poate să ÎNTRUPEZE pe FIUL DUMNEZEIESC, este cu adevărat Taina POSIBILITĂŢII Creaţiei.*

Creaţia are ca Fond tocmai Taina ÎNTRUPĂRII LOGOSULUI. Şi POSIBILITATEA acesteia este Taina Arhechipului MAICII DOMNULUI care POATE ÎNTRUPA LOGOSUL DIVIN. Cum Poate INCREATUL să „treacă” în Creat, aceasta este cea mai grea întrebare a filosofilor antici. Ei au găsit „iluzia şi aparenţa” ca un „imposibil absolut”. Revelaţia Creştină arată totuşi *un „POSIBIL” al ICONICULUI de Creaţie care este Arhechipul MAICII DOMNULUI.* Neofit Pustnicul are ca *Teologie Mistică proprie cele Două ARHECHIPURI, ARHECHIPUL CREATOR Prehristic* (vezi anterior) şi *Arhechipul de Creaţie al MAICII DOMNULUI.* Prin acestea este toată Mistica Specificului său aşa-zis Carpatin.

Sfântul Maxim Mărturisitorul vorbeşte de Liturghia Cosmică a Bisericii-Trup al lui HRISTOS. Neofit Pustnicul

---

[50] Ierom. Ghelasie Gheorghe, *Poemul Creaţiei.*

lărgeşte aceasta până la o Origine a Chipului de Biserică în Arhechipul MAICII DOMNULUI. Originea în Sine este FIUL DUMNEZEIESC care Creează şi un Chip de Creaţie, pe care îl ASUMĂ ca ARHECHIP Prehristic CREATOR (vezi anterior). În Facerea Lumii se Desfăşoară acest ARHECHIP *într-un Chip de Preoţie de Sine şi un Chip de Biserică de Sine,* ca Raport-Relaţie şi *Dialog între DIVIN şi Creaţie*. Aceasta face Evidenţa în Specificul Chipului de Biserică, prin care se Săvârşeşte Liturghia PREOŢIEI DIVINE.

Noi suntem între Două Chipuri ICONICE, *al DIVINULUI HRISTIC şi al Chipului MAICII DOMNULUI-Bisericii de Creaţie* care ÎNTRUPEAZĂ Permanent DIVINUL şi îl face EUHARISTIE-Împărtăşire. *Mistica acestui LITURGIC este Viaţa Isihastă*. După cum ARHECHIPUL Prehristic CREATOR SE ÎNTRUPEAZĂ şi într-un CHIP de Făptură de Creaţie, *ca OMUL-HRISTOS,* la fel *şi Arhechipul de Biserică se Întrupează într-un Chip de Făptură, ca MAICA DOMNULUI*. În ARHECHIPUL CREATOR Prehristic, *Chipul Creaţiei este Chipul Bisericii ca Fiu de Creaţie, care din „Coasta” sa o Creează pe MAMA-Născătoarea Fiului* (ca Eva din Coasta lui Adam). Deci, mare atenţie, să se facă deosebirea între Chipul Bisericii ca Fiu de Creaţie şi Chipul Bisericii ca MAMA-Născătoarea Fiului. Fiul nu are pe MAMA sa în Sine, ci din „Coasta” Fiului de Creaţie se Creează Chipul de MAMĂ-Născătoare a Fiului. Fiul nu este „ambigen-androgin”, cum se tot vorbeşte, ci este Arhechip Absolut care în Destinaţia de Naştere a Sa în Lume îşi „scoate” Coasta-Naşterea Sa într-un Chip de MAMĂ.

Fiul nu are în Sine pe MAMA sa, ci are în Sine Naşterea Sa (Coasta) care este „Ţărâna” din care se Plămădeşte MAMA-Născătoarea Fiului. *MAMA, în schimb, are prin Natura ei directă pe Fiul în Sine, fiind însuşi „Chipul Fiului spre Naştere”*. MAMA are deja în Sine pe toţi Fiii, trebuind

doar să-i Nască.[51] Aici insistenţa noastră este pe Arhechipul Chipului MAICII DOMNULUI ca Iconic de Creaţie. Dacă doar FIUL lui DUMNEZEU care ne ARATĂ CHIPUL DIVINULUI este CHIP de ICOANĂ, Neofit Pustnicul *pune în Raport cu aceasta şi un Chip de Icoană de Creaţie*, ca Evidenţiere Reciprocă. Doar DUMNEZEU poate fi ICOANA la care să te Închini. Dar este şi o Icoană-Sfinţenie-Sacralitate de Creaţie în faţa căreia de asemenea te poţi Închina.

Neofit vorbeşte de un „*divin de creaţie*", ca *Asemănare în Creaţie a DIVINULUI în Sine CREATOR*. Neofit susţine că, *dacă nu ar fi şi un „divin de creaţie", nu ar fi posibil un Real Dialog* între DIVIN şi Creaţie. Dialogul trebuie să aibă un „Egal" pe cât posibil, altfel nu mai este Dialog.

Mistic, se zice că este o „Iubire de Creaţie", care „concurează real şi faptic cu IUBIREA lui DUMNEZEU, atât în Putere, cât şi în Indestructibilitate. Şi prin aceasta Creaţia capătă „statut" de Existenţă în Raport cu DIVINUL. Are şi Creaţia un „Absolut de Creaţie" al ei, care este Iubirea Arechipală de Creaţie ce se traduce prin Chipul de MAMĂ-MAICA DOMNULUI.

Nu este o „Iubire mai puternică" în Lumea Creată decât MATERNITATEA. Dacă în DUMNEZEIRE PATERNITATEA este Esenţa FIINŢIALĂ[52], *în Creaţie Maternitatea este Esenţa Fiinţei Create*. Dar Maternitatea înseamnă „Naşterea Fiului", după cum PATERNITATEA în DUMNEZEIRE este tot „NAŞTEREA FIULUI". Distincţia Esenţei FIINŢIALE este FIUL care este în Esenţă ca NAŞTERE. *La fel în Creaţie,*

[51] Pe larg, vezi Ierom. Ghelasie Gheorghe, *În căutarea unei Psihanalize* Creştine.

[52] Vezi, pe larg, Ierom. Ghelasie Gheorghe, *Mystagogia Icoanei* şi *În căutarea unei Psihanalize Creştine*.

Chipul Esenţei este Fiul, iar Substanţa-Natura este Maternitatea care dă Substanţializarea Fiului ca Naştere.

Filosofii consideră „substanţa” Creaţiei ca „materia” în care se încorporează Spiritul. Neofit Pustnicul face *Metafizica Mistică a Arhechipului Fiului care se Naşte din MAMĂ*, încât *Spiritul este Chipul Fiului şi materia este Chipul MAMEI*. Dar „materia” are în Sine pe Fiul (Spiritul) ca Naştere a sa, aşa încât „materia” nu mai este „negativul” Spiritului, ci tocmai „Afirmaţia şi Arătarea” Spiritului.

Această Mistică a Arhechipului Fiului ce se Naşte din Arhechipul MAMEI este Fondul Creaţiei. Se zice că *nimeni nu a Iubit mai mult pe DUMNEZEU decât MAICA DOMNULUI, Ea fiind maximul Iubirii de Creaţie*. Iată de ce este Icoana de Creaţie, pe care Neofit Pustnicul o face „*UŞA*” *de Intrare spre DIVINITATEA lui HRISTOS*. Acatistul MAICII DOMNULUI, pe care îl fac toţi Ucenicii Pustnicului, are acest Sens Mistic.[53]

PRACTICA (10)

Gestul ICONIC al Specificului Filocalic Carpatin este în *Asemănare cu Ritualul Liturgic* din Biserică. Ţine cont de Reperele de bază ale Gestului ICONIC:

– *Supraconştientizarea* VIULUI PREZENŢEI ICONICE HRISTICE. La Filocalici se face Invocarea NUMELUI DOMNULUI IISUS, prin care se intră în Legătură cu PREZENŢA DIVINĂ. Aici se face Gestul Închinării, prin care

[53] În vol. II vom relata despre Chipul Maicii Domnului ca Făptură-Născătoare a Lui Hristos.

VIUL ICONIC se face o Realitate. Când te-ai Închinat, Intri deja în acest VIU de PUTERE şi PREZENŢĂ DIVINĂ. Gestul Crucii şi Închinării Aduce PREZENŢA HRISTICĂ.

– Această *PREZENŢĂ este ICONICĂ doar prin CHIPUL lui HRISTOS*. ICOANA, în Creştinism, înseamnă CHIPUL lui HRISTOS. Ceea ce nu are CHIPUL Lui HRISTOS nu mai este Icoană.

– PREZENŢA ICONICĂ nu este doar o închipuire sau o presupunere, *ci este un Real VIU DIVIN* care nu depinde de tine, ci tu de El. Dacă la Evrei NUMELE lui DUMNEZEU este „FOC mistuitor”, aici, în Gestul Închinării ICONICE, este la fel, „Văpaie arzătoare”.

– Gestul ICONIC-HRISTIC *este Supraexterior*, adică trebuie făcut cu toată Integralitatea ta, ca Suflet şi Corp şi peste acestea. Deci, să nu faci Gestul ICONIC doar cu Mintea sau cu Simţirea sau cu poziţia Corpului, ci *cu toate deodată, în UNIRE*. Doar ca „Total” să faci Gestul ICONIC faţă de VIUL PREZENŢEI HRISTICE. Aşa, *Mintea şi Sentimentul trec într-o Supra-Formă de ÎNCHINARE ICONICĂ* ce Depăşeşte şi Mintea şi Inima. În Gestul ICONIC, Mintea şi Inima se Închină, dar nu prin Mentalizare sau Sentimentalizare, ci prin Supraforma Totală a Integralităţii tale. Aici, *în Gest, Mintea şi Sentimentul nu mai sunt „instrumente” de Lucrare, ci devin simple componente ale Întregului tău* care face Gestul ICONIC. În modalitatea Filocalică a Pronunţării Rugăciunii în Inimă, Mintea este Lucrătoare şi Activă. Aici, în Gest, Activul este Întregul tău Suflet şi Corp, deodată şi în Unire.

– După ce faci Gestul ICONIC, *să Supraconştientizezi că VIUL HRISTIC te „Cuprinde” ca într-o SUPRAFORMĂ ICONICĂ* în care tu, ca şi o „apă” într-un Vas, iei această Supraformă. Nu-ţi închipui cum este această Supraformă, *ci doar Conştientizeaz-o cu o Atenţie cât mai permanentă*. Nu-ţi face nici o imaginaţie, nici cum este Supraforma ICONICĂ,

nici cum o simţi tu. *Să ţi-o „Suprareprezinţi” doar ca pe un VIU cu o FORMĂ ICONICĂ* pe care tu nu o poţi percepe, dar care este *foarte ACTIVĂ în Sine.* La început, te vei simţi ca într-o „închisoare” unde tu nu mai poţi face nici o mişcare. *Fă această „Odihnă închis în ICONICUL lui HRISTOS”*. Atenţie, de îţi vin gânduri şi amintiri, lasă-le să iasă din tine în „FOCUL ICONIC”, unde se vor topi de la sine. Toată Atenţia ta să fie VIUL ICONIC în care eşti închis şi în care „forţat” iei Supraforma Sa, şi în care toate cele din tine ies şi se prefac. Tu, „pasiv”, te Odihneşti în ICONICUL HRISTIC.

– *Acest „pasiv intra-ICONIC” este, însă, un Supra-ACTIV HRISTIC* ce Lucrează asupra ta direct, care te Supra-Personalizează ICONIC şi pe tine. Neofit Pustnicul susţine că mai înainte de a face tu „purificarea şi Virtuţile”, trebuie să primeşti „Supra-Forma” ICONICĂ, după care să faci şi Activul tău; trebuie să ai mai întâi Modelul, care este ICONICUL HRISTIC. Şi Primind Supra-Memoriile ICONICE, vei putea şi tu să Lucrezi cele „Asemănătoare”.

Aşa, *ca Practică Isihastă a Primei Trepte, ca „Gest ICONIC”, nu este accentul pe Purificare şi pe Virtuţi,* ca în modalitatea Filocalică Athonită, ci *accentul pe RITUALUL ICONIC* în care *Primeşti Modelele de Memorii de Purificare şi Virtuţi,* urmând apoi să le pui şi tu în Lucrare Proprie. Făcând Ritualul Gestic ICONIC, *vei observa că se Trezesc în tine Memoriile BOTEZULUI şi ale MIRUNGERII, care îţi „Orientează” Firea* spre cele Bune. Începi astfel să capeţi o *„Vedere ICONICĂ”* prin care Deosebeşti răul de Bine. Şi cu această Vedere poţi face apoi Virtuţile şi Purificarea.

– Extinderea Gestului ICONIC de la Ritualul Gestic pe care-l faci tu Personal, în linişte şi în Faţa ICOANEI MAICII DOMNULUI sau în Biserică, *concomitent la Gestul ICONIC Generalizat,* prin care să dai la tot ce vezi Supraforma ICONICĂ HRISTICĂ, *Văzând în toate „Chipul Lui HRISTOS”*,

acel CUVÂNT prin care toate „s-au făcut”. Ca Gest ICONIC, *să Vezi CUVÂNTUL CREATOR nu ca Interior, ci ca Supra-exterior care Îmbracă şi Interiorul şi Exteriorul oricărui lucru,* ca ICONO-FORMĂ. Aşa, totul devine în Ochii tăi o Lume Sfântă, PURTĂTOARE a CHIPULUI lui HRISTOS.

Aceasta este *Practica Isihastă a Specificului Carpatin* al Pustnicului Neofit. Este Rugăciune Permanentă nu prin Cuvinte, ci prin Gestul ICONIC, ca *Rugăciune-Gestică ICONICĂ. Limbajul Gestic-Ritualic* este un Caracter Traco-Dacic ce se păstrează în Specificul Carpatin.

Dacă deja ai Practica Isihastă în modalitatea Filocalică obişnuită, poţi încerca şi Specificul Carpatin, dar cu avertismentul să nu le amesteci, ci să le faci pe fiecare separat. *Este de fapt acelaşi „Fond Filocalic”, dar „Direcţia” este deosebită*. Cea Filocalică este ca „*Interiorizare*” şi cea Carpatină este ca „*Exteriorizare*”. Şi fiecare are „Complexul” său care, dacă nu este bine controlat”, poate produce anomalii patologice. Atenţie, Practica Isihastă *are nevoie şi de un Povăţuitor Duhovnic,* altfel se poate cădea în greşeli deplorabile. Practica Gestului ICONIC este mai puţin „riscantă”, pentru că este Ritual Exterior în care se evită „magia Minţii şi sentimentalismului bolnăvicios”, care de obicei apare în modalitatea de Interiorizare. Eventual, apare un „Ritualism formal”, dar fără declanşarea „explozivităţii subconştientului”, din modalitatea Interiorizării. Un Duhovnic Bun poate să te conducă şi în specificul Clasic Filocalic, al Isihiei Minţii în Inimă. Majoritatea Duhovnicilor evită, însă, această Practică, mai ales la Tineri. Asta nu înseamnă ca nimeni să nu mai încerce Practica Isihastă. Cei plini de Râvnă să-şi ia toate precauţiile şi să pornească la „Drumul Mistic”, ca Harap-Alb, cu orice risc. Cei Sinceri vor birui toate încercările şi piedicile.

CONCLUZII

Până aici, am încercat o relatare de Orientare generală asupra Noţiunilor de bază ale Practicii Isihaste, cu menţiunile respective asupra Caracterului Carpatin pe care noi vrem să-l evidenţiem ca Specific Filocalic propriu Caracterului nostru autohton. În Volumul II vom dezvolta ICONICUL EUHARISTIC, urmat de Vol. III, ICONICUL SFÂNTULUI DUH. Noi avem în vedere în primul rând Practica, de aceea ne vom rezuma la cele legate de aceasta. Cei ce doresc mai mult, să consulte Scrierile Bogate existente, ca Filocalia în 12 Volume, Sbornicul, Cursul de Mistică al lui Nichifor Crainic, cel al Părintelui Stăniloae şi multe altele, care sunt la îndemâna oricui.

Mai mult ca oricând, cel ce vrea să Practice o Mistică Sănătoasă şi Veritabilă trebuie să aibă şi o „Cultură" Largă în acest domeniu. Mulţi cad într-un fel de „misticism îngust", rezumat la nişte „formule consfinţite", cu o „contrarietate războinică" asupra tuturor altor „forme" de mistică.

Noi, Creştinii, ţinem foarte mult la „FORMA HRISTICĂ" certificată de Sfinţii Părinţi, dar aceasta nu trebuie să ne „încuie" total, fără receptivitate şi comunicare cu alte modalităţi, mai mult sau mai puţin asemănătoare.

Misticii Veritabili vor fi cei care au şi o „Cultură Mistică largă", fără amestecuri însă. „Spoiala" de Cultură de astăzi dă nişte „atitudini" inferioare, de „înrăiţi semidocţi". Zice proverbul că „semidoctul este mai rău şi mai nociv decât prostul".

Noi încercăm prin acest Mic Dicţionar şi *o Deschidere de „Cultură Mistică*”. Taina Creştină are „CULTUL”, care înseamnă „Dezvăluirea Tainei”. Cultura-Cunoaşterea nu este „de-sacralizarea” Tainei, ci ÎNTRUPAREA ei ca EUHARISTIE-ÎMPĂRTĂŞIRE de Taină Inepuizabilă. Fără ÎMPĂRTĂŞIRE nu există „VIAŢĂ”, ne spune Însuşi DOMNUL. Cultura-Cunoaşterea este ÎMPĂRTĂŞIREA Spirituală. „Împărăţia Lui DUMNEZEU este Să Te Cunoască pe Tine, DUMNEZEU TATĂL, şi pe FIUL pe care Tu L-ai Trimis”, ne Spune de asemenea Evanghelia.

Dacă Practica Mistică Isihastă Creştină a început cu cei mai mari Sfinţi, „Cunoscători ai Tainelor DIVINE”, şi s-a extins până la „cei mai simpli”, acum va trebui o Reîntoarcere la „Cunoaşterea de Cultură profundă”. Doar cei care se vor „adânci” în „Cunoaşterea de Taină” a Misticii vor face cu adevărat Trăire Mistică. Cei care se opresc la „suprafaţă”, cu „Vopsire artificială”, vor rămâne nişte „gălăgioşi” veşnic nesatisfăcuţi şi nemulţumiţi.

Viitorul Misticii Isihaste este al celor care tind la „Elevaţia Mistică”. Toţi pot ajunge la „Elevaţie-Înălţime de Taină”. De la Elevaţie vine şi noţiunea de „Elev – cel ce învaţă”. Deci, Elevaţia se va câştiga prin „Învăţare”. Cultura este „ÎNVĂŢAREA Cunoaşterii”. Nimeni nu s-a născut Învăţat, dar cel ce refuză „Învăţarea” este de plâns. Cultura se câştigă prin Învăţare Permanentă. Filosoful Constantin Noica nu admitea o Filosofie fără „Învăţarea Culturii filosofice”. Cei care nu „cultivă” mai întâi Cultura nu au voie să „profaneze” Cunoaşterea de Taină. Nouă, celor de astăzi, ne lipseşte „Învăţarea Culturii”.

Practica Mistică este tocmai „Practica Învăţării de Taină”. Ca să înţelegi Mistica trebuie să Înveţi. Cei ce se plâng că nu înţeleg trebuie să ştie că nu au „Învăţat” încă, şi doar prin

„Învăţare-Cultură” vor putea înţelege. Practica Mistică Zi de Zi este ÎNVĂŢAREA Mistică. Aceasta va da Înţelegerea Duhovnicească, care nu poate fi câştigată altfel.

Nu vă „poticniţi” de Limbajul nostru „aparte”. Specificul Pustnicului Neofit impune de la sine şi un Specific de Limbaj. Caracterul de Gest ICONIC se pare că dă şi Limbajului respectiv un fel de „Formă Gestică”. Este un „Limbaj Gestic”. Pare curios, dar originea sa este tocmai în Specificul Carpatin autohton al Traco-Dacilor. Scrierea Dacică are acest Specific enigmatic, de „Limbaj Ritualic”. Aşa, Modalitatea Mistică a Gestului ICONIC pare că Rememorează şi un astfel de Limbaj.

Nu este un Limbaj nici pentru Minte, nici pentru Inimă, ci un „Limbaj de SUPRAFORMĂ ICONICĂ Gestică”, în care se Depăşeşte obişnuitul. Dacă prin Vorbire se poate da Expresie CUVÂNTULUI, prin „alternanţa de majuscule şi Supramajuscule” se poate da o Expresie şi pentru CUVÂNTUL Scris. Nu este o „regulă strictă”, ci depinde de context.

Micul nostru dicționar va fi din trei părţi:
Vol. I. Treapta Gestului ICONIC;
Vol. II. Treapta ICONICULUI EUHARISTIC;
Vol. III. Treapta ICONICULUI SFÂNTULUI DUH.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Mic Dicționar de ISIHASM

Filocalia Sfintelor Nevoințe ale Desăvârșirii (vol. I-XII);

Sbornicul. Lucrarea minții (vol. 1-2), ed. Reîntregirea, 2000;

Dicţionar de Neologisme, ed. Academiei, 1978;

Dicţionar de Filozofie, ed. Politică, 1978;

Mic dicţionar biblic, ed. Uranus, 1992;

Neveanu, P., *Dicţionar de Psihologie*, ed. Albatros, 1978;

Peters, Francis E., *Termenii Filozofiei greceşti*, ed. Humanitas, 1993.

Alexe, St., *„Eclesiologia Părinților Apostolici"*, în rev. Științe Teologice VII, 1955;

Balca, N., *„Logosul Întrupat"*, în rev. Glasul Bisericii XXIX, 1970;

Balthasar, Hans Urs von, *Maxim Confesseur, Liturgie Cosmique*, Paris, Aubier, 1947;

Bălan, Ioanichie, Arhim., *Vetre de Sihăstrie Românească*, București, 1981;

Bălan, Ioanichie, Arhim., *Pateric Românesc*, București, 1980;

Bria, Ion, Pr. prof. Dr., *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, ed. I.B.M. al B.O.R., 1981;

Caraza, I., *„Doctrina Hristologică a lui Leonțiu de Bizanț"*, în rev. Științe Teologice XIX, 1967;

Cleopa, Ilie, Arhim., *Predici la duminicile de peste an*, ed. Episcopiei Romanului, 1990;

Cleopa, Ilie, Arhim., *Valoarea Sufletului*, ed. Bunavestire, 2001;

Coman, I., Pr. Prof. Dr., *Și Cuvântul Trup S-a făcut, Timișoara*, 1993;
Dionisie Areopagitul, Sfântul, „Despre Numele Divine. Teologia Mistică”, ed. Institutul European, 1993;
Dionisie Areopagitul, Sfântul, *Ierarhia Cerească. Ierarhia Bisericească*, ed. Institutul European, 1994;
Dumitrescu, Sorin, *Dialoguri de seară*, ed. Harisma, 1990;
Eliade, Mircea, *Istoria credinţelor şi ideilor religioase* (3 vol.), ed. Universitas, Bucureşti, 1992;
Galeriu, Constantin, Pr. Prof. Dr., *Jertfă şi Răscumpărare*, ed. Harisma, 1991;
Galeriu, Constantin, Pr. Prof. Dr., *„Sfânta Cruce şi cinstirea ei”*, în rev. Ortodoxia XXX, 1978;
Ghelasie Gheorghe, Ierom., „Isihasm, Taina Chipului Maicii Domnului”, Pitești, 1993;
Ghelasie Gheorghe, Ierom., *Isihasm, Taina Chipului Treime*, Rm. Vâlcea, 1993;
Ghelasie Gheorghe, Ierom., *Trăirea mistică a Liturghiei*, Craiova, 1997;
Ghelasie Gheorghe, Ierom., *Medicina Isihastă*, Bucureși, 1992;
Ioan Damaschin, Sfântul, *Dogmatica*, ed. Scripta, București, 1993;
Ionescu, Nae, *Tratat de Metafizică*, ed. Roza Vânturilor, 1999;
Ionescu, Nae, *Curs de Istorie a logicii*, ed. Humanitas, 1993;
Ionescu, Nae, *Curs de filozofie a religiei*, 1924-1925, ed. Eminescu, 1998;
Jolif, J., *Introduction a une anthropologie philosophique*, Paris, 1967;
Ledit J. , *Marie dans la liturgie de Byzance*, Paris, 1976;
Lossky, Vladimir, *Introducere în Teologia Ortodoxă*, ed. Enciclopedică, 1993;
Lossky, Vladimir, *Teologia mistică a Bisericii de răsărit*, ed. Anastasia, 1993;
Maxim Mărturisitorul, Sfântul, *Ambigua. Tâlcuiri la scrierile Sfinților*, ed. I.B.M. al B.O.R., 1983;
Moldovan, I., Pr. Prof., *„Teologia Învierii în opera Sfântului Maxim Mărturisitorul”*, în rev. Ştiinţe Teologice XX, 1969;

Nicodim Aghioritul, Sfântul, *Războiul nevăzut*, ed. Bunavestire, 1999;

Nicodim Aghioritul, Sfântul, *Paza celor cinci simțuri*, ed. Bunavestire, 2000;

Nicodim Aghioritul, Sfântul, *„Hristoitia”*, ed. Egumenița, 2001;

Nicolae Cabasila, Sfântul, *„Tâlcuirea dumnezeieștii Liturghii. Explicarea Sfintei Liturghii după Sfântul Nicolae Cabasila”.* ed. I.B.M. al B.O.R., 1989.

Nicolae Cabasila, Sfântul, *Viaţa în Hristos*, ed. I.B.M. al B.O.R., 1997;

Popescu Dumitru, Pr. Prof. Dr., *„Biserica”*, în rev. Ortodoxia XXIX, 1977;

Rus, Remus, Prof. Dr., „*Concepţia despre Om în marile religii”*, în rev. Glasul Bisericii XXXVIII, 1978;

Stăniloae, Dumitru, Pr. Prof. Dr., *Teologia Dogmatică Ortodoxă* (vol. 1-3), ed. I.B.M. al B.O.R., 1997;

Stăniloae, Dumitru, Pr. Prof. Dr., *Viaţa şi Învăţătura Sfântului Grigorie Palama*, ed. I.B.M. al B.O.R., 1938;

Stăniloae, Dumitru, Pr. Prof. Dr., *Chipul Nemuritor al lui Dumnezeu*, ed. Mitropoliei Olteniei, 1987;

Stăniloae, Dumitru, Pr. Prof. Dr., *„Imnele Iubirii dumnezeiești”*, în: „Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă”, Craiova, 1990;

Stăniloae, Dumitru, Pr. Prof. Dr., „*Maica Domnului ca Mijlocitoare”*, în rev. Ortodoxia IV, 1952;

Stăniloae, Dumitru, Pr. Prof. Dr., *La început a fost Iubirea*, ed. I.B.M. al B.O.R., 1993;

Vasilescu, Emilian, Diac., Istoria religiilor, ed. Didactică și Pedagogică, 1998;

Vlăduțescu, Gheorghe, Prof., *Filozofia legendelor cosmogonice românești*, ed. Minerva, 1982;

Vornicescu, Nestor, Arhiepiscop, *Studii de teologie istorică românească*, Craiova, 1990.

MINIDOGMATICA TEOLOGICULUI MISTIC CREŞTIN

Bria, Pr. I., *Iisus Hristos*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1992;

Bria, Pr. I., *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, Bucureşti, 1994;

Cabasila, Nicolae, *Viaţa în Hristos* şi *Tâlcuirea Sfintei Liturghii*, Bucureşti, 1989;

Cleopa, Ilie, Arhim., *Despre credinţa ortodoxă*, Bucureşti, 1981;

Corneanu, Nicolae, Mitropolitul, *Quo Vadis*, Timişoara, 1990;

*Dicţionar Filosofic***,** Bucureşti, 1979;

Florenski, Pavel, Pr., *Proiecţia Organelor*, în vol. *Perspectiva inversă şi alte scrieri*, Ed. Humanitas, 1997;

Frunză, Sandu, *O Antropologie Mistică*, Craiova, 1996;

Ghelasie, Gheorghe, Ierom., *Din Memoriile Originilor*, Ed. Conphys, Rm. Vâlcea, 1995;

Ghelasie, Gheorghe, Ierom., *Mic Dicţionar de Isihasm*, Ed. Conphys, Rm. Vâlcea, 1995;

Lazurca, Marius, *Invenţia Trupului*, Ed. Anastasia, 1997;

Lossky, Vladimir, *Teologia mistică a Bisericii de Răsărit*, Ed. Anastasia, Bucureşti, f.a.;

Matsoukas, Nikos, *Introducere în Gnoseologia Teologică*, Ed. Bizantină, 1997.

Maxim Mărturisitorul, Sfântul, *Mistagogia*, traducere Pr. D. Stăniloae în Revista Teologică, Sibiu, 1944, nr. 3-4;

Plămădeală, Antonie, Mitropolitul, *Tradiţie şi libertate în spiritualitatea Ortodoxă*, Sibiu, 1983;

Popescu, Dumitru, Pr. Dr., *Teologie şi cultură*, Bucureşti, 1993;

Remete, Gheorghe, Pr., *Dogmatica Ortodoxă*, Alba Iulia, 1996;

Rezuş, Petru, *Teologia Ortodoxă contemporană*, Timişoara, 1989;

Rose, Serafim, Ierom., *Ortodoxia şi religia viitorului*, Iaşi, 1995;

Stăniloae, Dumitru, Pr. Dr., *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, Vol. I-III, Bucureşti, 1978;

Stăniloae, Dumitru Pr. Dr., *Iisus Hristos sau restaurarea omului*, Sibiu, 1943;

Stăniloae, Dumitru Pr. Dr., *Viaţa şi Învăţătura Sfântului Grigorie Palama*, Sibiu, 1938;

Stăniloae, Dumitru Pr. Dr., *Ascetica şi mistica creştină*, Ed. Deisis, Sibiu, 1993;

Vornicescu, Nestor, Mitropolitul, *Studii de Teologie istorică Românească*, Craiova, 1990;

Ware, Kallistos, P.S., *Ortodoxia, Calea dreptei credinţe*, Iaşi, 1993;

MIC DICŢIONAR DE ISIHASM

Bălan, Ioanichie, Arhim., *Vetre de Sihăstrie Românească*, Ed. Inst. Biblic, 1982.

Bria, Ion, Pr. Prof., *Dicţionar de Teologie Ortodoxă*, E.I.B.M.B.O.R, 1994.

Dicţionar Filosofic, Bucureşti, 1979.

Dionisie Areopagitul, Sfântul, *Opere complete*, Ed. Paideia, Bucureşti, 1996.

Eliade, Mircea, *Istoria credinţelor şi ideilor religioase*, vol. I-III, Bucureşti, 1991.

Filocalia, 12 vol., trad. Pr. Dr. D. Stăniloae.

Ionescu, Nae, *Prelegeri de filosofia religiei*.

Jolif, J., *Introduction à une antropologie philosophique*, Paris, 1967.

Lossky, Vladimir, *Teologia mistică a Bisericii de răsărit*, Ed. Anastasia, f.a.

Lossky, Vladimir, *Vederea lui Dumnezeu*, Deisis, 1995.

Neveanu, P., *Dicţionar de Psihologie*.

Peters, Francis E., *Termenii filosofiei greceşti*, Humanitas, 1993.

Rus, Remus, Prof. Dr., *Concepţia despre Om în marile religii*, în *Glasul Bisericii* nr. XXXVIII, 1978.

Stăniloae, Dumitru, Pr. Prof., *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. I-III, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1978.

Vasilescu, V., Diacon, *Istoria Religiilor*, Inst. Biblic.

Vlăduţescu, Gheorghe, Prof., *Filosofia legendelor cosmogonice româneşti*, 1982.

von Balthasar, **Hans Urs**, *Maxime le Confesseur, Liturgie Cosmique*, Paris, 1947.

Vornicescu, Nestor, Mitrop., *Studii de teologie istorică Românească*, Craiova, 1990.

CUPRINS

I. Mic Dicționar de ISIHASM

II. MINIDOGMATICA TEOLOGICULUI MISTIC CREŞTIN

III. MIC DICŢIONAR DE ISIHASM